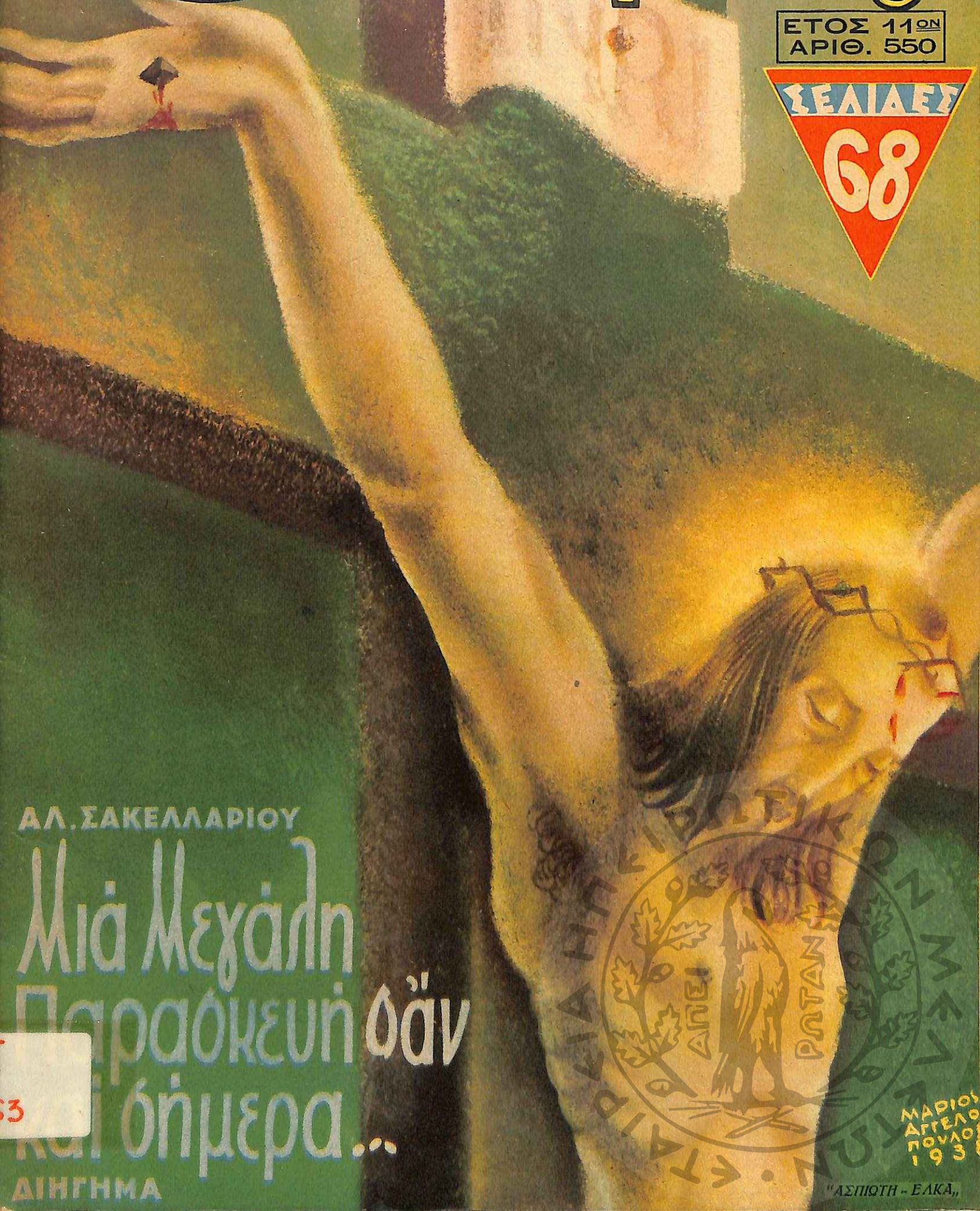

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΤΟΣ 11^{ΟΝ}
ΑΡΙΘ. 550

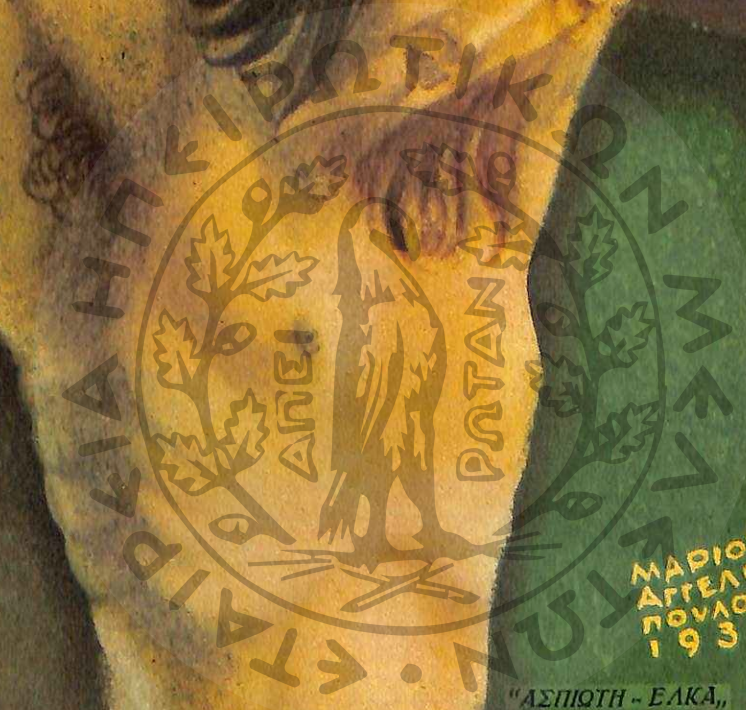

ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μια Μεγάλη
Παραόκευη δ' αν
και οήμερα...

3

ΔΙΗΓΗΜΑ

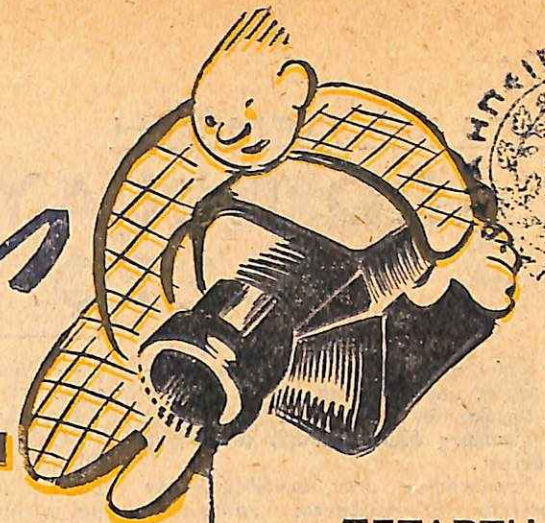

ΜΑΡΙΟΣ
ΑΓΓΕΛΟΣ
ΠΟΥΛΟΣ
1938

"ΑΣΠΙΩΤΗ - ΕΛΚΑ,"

Εβδομαί

ΜΕΓΑΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(«Ίδου ὁ νυμφίος ἔρχεται
ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός...»)

Κάτω ἀπὸ τὸν ἀτέλειωτο τὸ θόλο τ' οὐρανοῦ
Ἕνας Ἥαδς Ἀπέραντος στὴ σύλληψη τοῦ νοῦ
Ὅλον τὸν κόσμον ἀγκαλιάζει στὴν Κατάνυξη
Κι' εἶναι ἡ Φύσις ἡρεμῇ, ἀπόλυτα, παντοῦ
Λές καὶ προσεύχεται ἀπόψε καὶ ἡ Ἀνοιξη...

ΜΕΓΑΛΗ ΤΡΙΤΗ

Μαγδαληνές

(«Ἡ ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις
περιπεσοῦσα γυνή...»)

Ἀπὸ στοργή, ἀπὸ χαρὰ κι' ἀπὸ συμπόνια
ζητε ὀρφανές
μὲ συντροφιά τὴν Ἐγκατάλειψη αἰώνια
Μαγδαληνές,
(Τὸ «Χιές» σβυσμένο σὲ μι' ἀνάμνηση θοῆς
τ' «Αὔριο» σάν τὸ «Σήμερα»
—μια ψεύτικη παρηγοριά κι' ἐλπίδα ἀπατηλή—
κι' ὁ Λυτρωμὸς μιὰ Χίμαιρα).

Ἀκοῦστε ἀπόψε τῆς καμπάνας κάποιον ἦχ'
—γιὰ σὰς λαλεῖ—
ἀκοῦστε καὶ τοῦ Τροπαριοῦ τὸν στίχο
σὰς προσκαλεῖ

σὲ μιὰς ἀγάπης Ἰσχυρῆς τὸ Κήρυγμα
ποῦ εἶν' Ἀλήθεια, Λυτρωμὸς καὶ Στήριγμα.

Ἀπόψ' Ἐκεῖνος τὴ Συγγνώμη σὰς μοιράζει
κι' ἂν ἴσως εἰσαπτε ἀνάξιες, δὲν πειράζει.
Φέρτε μπρὸς στὴν Εἰκόνα τοῦ τὴν κάτωχρη μερφή σας
καὶ δώστε τῆς τὸ φίλημα ποῦ θάναί —Ω! Χριστέ!—
δειλὸ φιλὶ Ἐξαγνισμού, τὸ πιὸ ἀκριβὸ φιλὶ σας
αὐτὸ ποῦ δὲν πουλήθηκε ποτέ.

ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Αἰώνια δέεσαι γιὰ μὰς «εἰς τὸν Πατέρα»
κι' ἡ Θεία μορφή Σου πὼς πικρὰ μελαγχολεῖ
Τὸ Γολγοθὰ τὸν ἀνεβαίνεις κάθε μέρα
καὶ Σὲ ποιῶμε «μὲ ὄξος καὶ χολή».
Παντοῦ «τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ» μὰς ὁδηγεῖ
κι' Αἷμα καφτὸ, Χριστιανικὸ βρέχει τὴ γῆ.

Σὰ δὲ μπορούμε νὰ τὸ δοῦμ' ἐμεῖς τὸ Φῶς
κι' οὔτε νὰ νοιώσουμε τὸν ἄμετρό σου πόνο
Σὺ θὰ σταυρώνεσαι, ὡς εἶπ' ἕνας σοφός,
«πάντα καὶ μέχρι συντελείας τῶν Αἰώνων».
Ποδοπατιοῦνται τῆς Ἀγάπης σου οἱ Νόμοι
Μὰ μὴν ἀρνιέσαι τὴν Αἰώνια σου Συγγνώμη.
Μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ σὲ νοιώσουμε καὶ ἴσως
ὅπ' τὴν καρδιά μας ξερριζώσουμε τὸ μῖσος.

Δ.Κ. Εὐαγγελίδης

ΤΕΤΑΡΤΗ

13

Ἀπριλίου 1938

Τὸ προσεχές

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ

φύλλον τῆς

ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Θὰ εἶνε ἕνα ἀλη-
θινὸ θαῦμα.

Μέσα στis

68

σελίδες του, θὰ
παρελάσουν οἱ
καλύτερες συνερ-
γασίες, πλασιω-
μένες κατὰ τὸν
καλλιτεχνικὸ τε-
ρο τρόπο.

Μεταξὺ ἄλλων:
Στίχοι, διηγήμα-
τα, καμπάνιες,
κτλ. τῶν κ. κ. :
Τ. Μωραϊτίνη, Ν.
Λαπαθιώτη, Ἀλ.
Λιδωρίκη, Δημ.
Ψαθᾶ, Δ. Κ. Εὐ-
αγγελίδη, Ἀλ.
Σακελλάρειο, Ὁ.
Σωτ. Πετρά, Θ.
Δράκου, κ. τ. λ.,
κ. τ. λ.

Ἐπὶ πλέον : «Ε-
νὰ νέο αἰσθημα-
τικώτατο ἀρ-
ιστοῦργημα, τὸ
τελευταῖο μυθι-
στόρημα τῆς Μίλ-
λυ Ντάντολο».

«Ἡ ΓΥΝΑΙΚΑ
ΠΟΥ ΜΟΥ ΕΤΑΞΕ
Ἡ ΜΟΙΡΑ»

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ
ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
1 Τ. 10812
16.8.85
35282
ΔΩΡΕΑ
ΗΜΕΡΟΜ...
ΑΡΙΘ...

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΥΛΗ ΤΟΥ ΚΑΪΦΑ ΣΤΟ ΠΡΑΙΤΟΡΙΟ

Σ την αύλη του μεγάρου του Καΐφα, κάτω από το ζωηρό κόκκινο φως των ξύλων που έκαιαν σε σωρούς έδω κι' εκεί, το πλήθος συνωθείται.

Οι λεγεωνάριοι που συνώδεψαν τον «Αίρετικό» ξεκουράζονται καθισμένοι γύρω από τις φωτιές. Δίπλα τους τα ξύλινα ποτήρια του κρασιού που τους είχαν προσφέρει οι άνθρωποι του Καΐφα, είναι αναποδογυρισμένα άδειανά.

Έξαφνα ένα βουητό σηκώθηκε ανάμεσα από το πλήθος.

— Τον ξαναφέρνουν!...

— Νάτον!...

— Κατάρα σ' αυτόν...

Και φάνηκε ο Ίησους.

Ήταν χλωμός, μ' πόσο γαλήνιος!... Περιπατούσε σιγά-σιγά, αλλά με δήμα σταθερό.

Ένας από τους άνδρες της συνοδείας τον πλησιάζει και γελώντας, προς τους συντρόφους του:

— Άς δούμε, αν δεν θα θυμώσει τώρα.

Και τον έραπισε.

— Είναι ή σειρά μου τώρα, είπεν ένας άλλος.

Και τον έραπισε κι' αυτός.

Ο Ίησους όμως έμεινε άσυγκίνητος. Κιττάζε μόνον τον πρώτο με ένα βλέμμα γεμάτο καλωσύνη.

Μερικοί από τους μαθητές του Ίησού είχαν ανάκατευθ' με το πλήθος.

Μιά ύπηρετριούλα πλησιάζει έναν απ' αυτούς.

— Μά, θαρρώ πως και σ' είσαι απ' αυτούς που τρέχανε ξοπίσω του!...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

Το αίμα έτρεξε από το μέτωπό Του και έβγαψε τις πλάκες της αύλης.

Το πρώτο αίμα της Ύπεριστες Ουσίας...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

Το αίμα έτρεξε από το μέτωπό Του και έβγαψε τις πλάκες της αύλης.

Το πρώτο αίμα της Ύπεριστες Ουσίας...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

Το αίμα έτρεξε από το μέτωπό Του και έβγαψε τις πλάκες της αύλης.

Το πρώτο αίμα της Ύπεριστες Ουσίας...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

Το αίμα έτρεξε από το μέτωπό Του και έβγαψε τις πλάκες της αύλης.

Το πρώτο αίμα της Ύπεριστες Ουσίας...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

Το αίμα έτρεξε από το μέτωπό Του και έβγαψε τις πλάκες της αύλης.

Το πρώτο αίμα της Ύπεριστες Ουσίας...

— Εγώ! Έκανε ο άλλος με άπορία.

Κάνεις λάθος κοπέλλα μου!...

Ο Ίησους άκουσε την φωνή του έστρεψε και τον κίτταξε με θλίψη. Ο άλλος όμως δεν είδε το βλέμμα αυτό.

Τώρα, είχαν περικυκλώσει τον Ίησού οι ύπηρετεί του Καΐφα. Ένας απ' αυτούς έρχισε ένα κομμάτι από το ρούχο Του και έδωσε μ' αυτό τα μάτια Του. Κατόπιν όλοι μαζί άρχισαν να τον χτυπούν με καλάμια στο κεφάλι λέγοντας:

— Μάντεψε ποιός σε χτύπησε!...

— Λύστε τον!... διατάζει ο άρχιερέας.

Οι άλλοι ύπακούουν.

Ορθιος τώρα ο Ίησους μπρός στους δικαστές, εύθυνης, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος, τους κοιτάζει ήρεμα, χωρίς θυμό.

Με άργη φωνή, ο Άρχιερέας μιλεί:

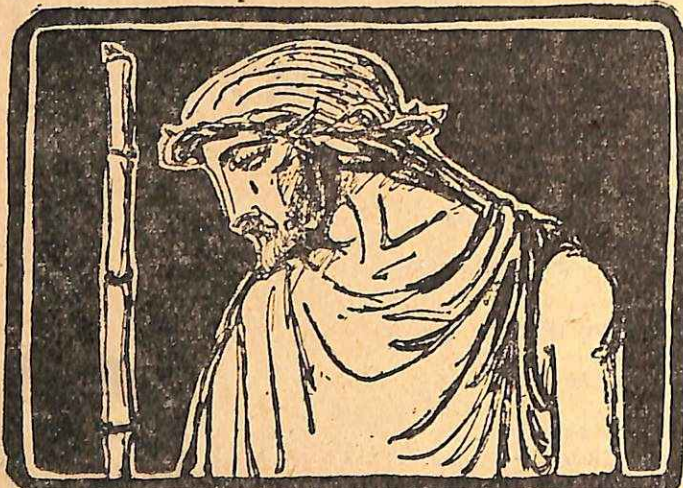
— Αν είσαι σ' ό Μεσίας που μ'ας λένουν οι προφήτες να μ'ας το π'ης!

Με άργη και γλυκειά φωνή, ο Ίησους απαντά:

— Γιατί να απαντήσω αφού δεν θα με πιστέψετε.

Ο άρχιερέας όμως επιμένει:

— Είσαι, λοιπόν, ό Μεσίας, ό Ύιός του Θεού;

Ο Ίησους υψώνει τότε ακόμη περισσότερο το κεφάλι και απαντά:

— Σ' ελπας!

Ο Καΐφας σηκώνεται κατακόκκινος:

— Άστε ισχυρίζεσαι ότι είσαι ό Μεσίας;

Και στρεφόμενος προς τους συνέδρους:

— Άκούσατε την βλασφημία. Δεν υπάρχει ανάγκη να μ'ας π'η περισσότερα.

Και όλοι οι κριταί σηκώνονται λέγοντας:

— Άξιος θανάτου!...

Οι φύλακες δένουν πάλι τα χέρια του Ίησού και Τόν οδηγούν ανάμεσα από το πλήθος του μαινομένου όχλου προς τον Πόντιο Πιλάτο.

— Τί του κατηγορείτε, λοιπόν, αυτός του ανθρώπου;

— Άγχι πως είναι ό Βασιλεύς των Ιουδαίων!...

Κατηγορία φοβερή!

Κιτάλνεις των νομίμων άρχών, στάσεις έναντίον της Ρώμης!...

Ο Πιλάτος ρίχνει ένα άυστηρό βλέμμα στον Ίησούν. Άλλ' άμέσως το βλέμμα του μαλακώνει.

Είχε αντιγράψει γλυκύ, ήρεμο, δακρυομένο το βλέμμα του Ίησού.

Και κατάλαβε άμέσως...

Ρωτά λοιπόν με συγκατάβαση:

— Είσαι, λοιπόν, ό βασιλεύς των Ιουδαίων;

Με την ίδια ήρεμη φωνή, ό Ίησους παντά:

— Σ' ελπας!...

Ο Πιλάτος όμως, δεν τον πιστεύει και θέλει να ξαναρωτήσει τον Ίησού.

Άλλά ό όχλος που είχε άκούσει την «όμολογία» μάλιστα. Στριγγιές φωνές σκίζουν τον αέρα. Κραυγές που δεν έχουν τίποτε το ανθρώπινο. Βρυχηθμοί θηρίων!...

Ο Πιλάτος γυρίζει το πρόσωπο από το άλλο μέρος. Δεν θέλει να βλέπει το άηδές θέμα των βρώμων χειρών που υψώνονται, των παραμορφωμένων από την κακία προσώπων.

Εν τ'ω μεταξύ οι Ρωμαίοι στρατιώτες είχαν οδηγήσει στο Πραιτώριο έναν άνθρωπο σκεπασμένο με κουρέλια, άγριο, συχνάμερο... Ήταν ένας δολοφόνος που τον έλεγαν Βαρραβά, που έπρόκειτο να σταυρωθ' την ημέρα εκείνη μαζί με δυο άλλους κακούργους.

Ο Ίησους οδηγείται και πάλι στον Πιλάτο:

— Τό Έθνος σου, του λέει αυτός, σε παραδίδει και πάλι σ' εμένα. Πες μου, είναι το βασίλειό σου;

Τό βασίλειό μου, απαντά ό Ίησους, δεν είναι σ'όν κόσμος αυτός...

Ο Πιλάτος καταλαβαίνει π'α καλά. Και ξαναγυρνώντας στο πλήθος που άφριζε από τη λύσσα:

— Ο άνθρωπος, λέγει δεν μου φαίνεται να έκανε κανένα έγκλημα. Λοιπόν θα τον άπολύσω!...

— Όχι! Όχι!... σφριάζει το πλήθος. Πρέπει να πεθάνη! Τό λέει ό νόμος μας!...

Ο Πόντιος ανεβαίνει και πάλι στον χρυσελεφάντινο θρόνο του και λέει:

— Υπάσχει συνήθεια να έλευθερώνεται ένας φυλακισμένος χάριν της έορτής. Ποιόν θέλετε να έλευθερώσω; τον Ίησούν τον Ναζωραίο ή τον δολοφόνο Βαρραβά;

— Τόν Βαρραβά!... ώρύεται το πλήθος.

Τότε ό Πόντιος στρέφεται προς τον Κεντηρίωνα και δείχνοντας του τον Βαρραβά διατάζει:

— Άπλυσέ τον!...

Η φωνή του μόλις άκούεται.

Και ό άλλος; Ρωτά ό Κεντηρίων.

— Ο άλλος;... Ο άλλος θα θανατωθ'...

ΜΙΑ Μεγάλη Παρασκευή

ΠΡΟΤΟΤΥΠΟ
ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ

του κ. Α. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

Μεγάλη Παρασκευή. Στο γκρίζο ούρανό τα βουρκαωμένα σύννεφα ήταν έτοιμα ν' άρχίσουν πάλι το σιγανό τους κλάμμα.

Όλο το πρωί έβρεχε. Ψιλόβρεχε. Μιά βροχή περίεργη και μελαγχολική που έπεφτε άθόρυβα, σαν δάκρυ βουβό, στο ραγισμένο τζάμι του παραθυριού του.

Σιγά—σιγά έρχοταν το βράδυ.

Η νύχτα είχε άρχισι κι' όλας να ρίχνι στους δρόμους τα πρώτα μαύρα ριγτώ της, και τα ηλεκτρικά άναβαν ένα—ένα κάτω απ' τα μώβ τους κρέπια.

Από μακριά άκουγόntonσαν κάθε τόσο οι καμπάνες, με τό ίδιο πάντα πένθιμο τέμπο τους.

Πόση μελαγχολία Θεέ μου!... Πόση μελαγχολία.

Άκούμπησε το μέτωπό του στο κρύο τζάμι του παραθυριού κι' άφέθηκε κιττάζοντας τις ύγρες πλάκες του άπέναντι πεζοδρομίου.

Δε σκεπτόταν τίποτα.

Τίποτα. Όλη την άδεια σκέψη του, όπως και τη μεγάλη εργένικη κάμαρά του, τη γέμιζε το μονότονο «τικ-τάκ» του ρολογιού της εξαέρας.

Με άργες κινήσεις έβγαλε την ταμπάκαρα του κι' άναψε ένα τσιγάρο.

Έκανε δυο-τρεις βόλτες μέσα στο δωμάτιο κι' ύστερα στάθηκε ξανά κοντά στο παράθυρο.

Τό σκοτάδι όσο πήγαινε πύκνωνε περισσότερο, κι' ή μεγάλη εργένικη κάμαρα άρχισε να γεμίζει νύχτα.

...Και κάθε τόσο άκουγόntonσαν από μακριά οι καμπάνες, με τό ίδιο πάντα πένθιμο τέμπο τους.

Τι μέρα κι' ή σημερινή!... Τι μέρα!...

Απ' τό πρωί ήταν κλεισμένος μέσα. Πού να πήγαινε αλήθεια;

Όλα τα μαγαζιά ήταν θεόκλειστα κι' οι δρόμοι έρημοί.

Θά προτιμούσε — χίλιες φορές θά προτιμούσε — να μην υπήρχε. Μεγάλη Παρασκευή και Πάσχα. Άδ' τές οι άγιες μέρες, με τις λαμπάδες και τα κόκκινα αυγά, είναι καλές για τις οικογένειες. Όταν, όμως

είσαι ένα ξερό κορμί, οι γιορτές λες κι' έρχονται μόνο και μόνο για να σου θυμίσουν τη μοναξιά σου.

Άνοιξε τό παράθυρο για να μπη λίγος φρέσκος αέρας.

Η βραδυή δροσιά του χάιδεψε τό πρόσωπο.

Πήρε μιά άναπνοή γεμάτη.

Οι καμπάνες που άκούστηκαν τώρα δυνατότερα, κι' ένα άρωμα βιολέττας, που ήταν διάχυτο στην ατμόσφαιρα, του έυπνησαν κάτι που κοιμόταν βαθειά μέσα του.

Κάθισε στο γραφείο του κι' άναψε μιά μικρούλα λάμπα «πορτατίφ».

Άνοιξε τό τελευταίο — τό κάτω—κάτω — συρτάρι κι' έβγαλε τα «σουβενίρ» του. Ένα σωρό κιτριτισμένα παληόχαρτα κι' άσήμαντα μικροπραμμάτια που τα φύλαγε σαν τα μάτια του και που — τι περίεργο! — για όλο τον άλλο κόσμο δεν είχαν καμιά αξία.

Είπαξε για λίγο, και τέλος βρήκε αυτό που γύρευε.

Ήταν δυο λαμπάδες του έπιταφίου που πλεγμένες ή μιά με την άλλη είχαν πετρώσει απ' τη πολυκαιρία, θαμμένες εκεί, στο τελευταίο—τό κάτω—κάτω — συρτάρι του γραφείου του. Δύο κοινές, κοινότατες λαμπάδες του έπιταφίου.

Τις κίτταξε ώρα πολλή.

Ένα θλιμμένο χαμόγελο είχε παγώσει στα χείλια και, σιγά—σιγά, ένοιωσε τα μάτια του να γεμίζουν ζεστά δάκρυα.

Οι καμπάνες από μακριά άκούγόntonσαν κάθε τόσο, με τό ίδιο πάντα πένθιμο τέμπο τους.

... Καί τον φέραν δέκα όλόκληρα χρόνια πίσω οι δυο κοινές, κοινότατες λαμπάδες του έπιταφίου που πλεγμένες ή μιά με την άλλη είχαν πετρώσει στο τελευταίο — τό κάτω—κάτω — συρτάρι του γραφείου του. Δέκα χρόνια πίσω.

— Τι καιρός αλήθεια τότε!

Καθόταν σ'ε μιά γραφική γειτονιά της Άθήνας μαζί με τη μανούλα του — θείος σ'χωρέστην την καυμένη — και τον μακαρίτη τον πατέρα του.

Η ζωή κυλούσε γλυκά κι' άθόρυβα στο μικρό σπιτάκι τους με την αύλη, τη κληματαριά και τις γλάστρες με τα γεράνια.

(Α... ναι!... Είχε κι' ένα αγιόκλημα. Ένα φουντωτό αγιόκλημα που καβάλαγε τη μάντρα και έχυνότανε στο δρόμο για να σκορπίση σπάταλα τό μεθυστικό του άρωμα).

Ναι, τώρα, θυμότανε... Θυμότανε κάτι ρόδινα πρωινά που φρεσκοπλυμένος, δροσερός, με τα σχολικά του βιβλία στο χέρι, περνούσε πρόσχαρος τη μικρή του αύλη που ήταν πλημμυρισμένη στις μυρωδιές.

Όλα ήταν χαρούμενα. Όλα... Και τα πουλάκια στη μπουλιά — ά ναι, για κίττα που τό ξέχασε, είχε και μιά μπουλιά ή αύλη — στέλναν τό πρωινό τους χαρούμενο κελάδισμα, σ'ε προσευχή, στο καταγάλανο ούρανό.

Πριν περάσει τη σιδερένια εξώπορτα έκανε πάντα τό σταυρό του κι' ύστερα, καθώς την άνοιγε,

Τί όμορφη που ήταν εκείνο τό βράδυ...

αυτός την πρωτόνοιγε κάθε πρωί — άκουγότανε ένα χαρούμενο «ντί...» απ' το κουδουνάκι που βρισκόταν κρεμασμένο από πάνω της.

Δέν πήγαινε κατ' εὐθείαν σχολείο. Στη γωνία του δρόμου του, πίσω απ' το περίπτερο του κυρ-Σωτήρη, σταματούσε κάθε πρωί και παραμόνευε. Ναι, παραμόνευε. Περιμένα πάντα δέκα, πολλές φορές και είκοσι λεφτά, με δυνατή συγκίνηση και με γλυκειά αγωνία. Στῆλωνε το βλέμμα του στην άκρη του δρόμου και προσπαθούσε να διακρίνη τη σιλουέτα της. Κι' όταν την έβλεπε νάρχεται — μπορούσε να τη ξεχωρίσει χιλιόμετρα μακριά — ένοιωθε τη καρδιά του να φτερουγίζει στα στήθια του σαν μικρό πουλάκι που πιάστηκε στο δόκανο.

Τι ήταν η "Ελλη τότε; "Ένα κοριτσάκι τόσο δά, μια σταλιά πρόμα, με μπλε ποδιές κι' άσπρα γιακαδάκια. Κρατούσε μια καφετιά σάκκα και περπατούσε βιαστικά με κωμική σοβαρότητα.

Όταν την έβλεπε να πλησιάζει, έβγαζε γρήγορα-γρήγορα δυο-τρία φράγκα, απ' το καθημερινό του χαρτζηλάκι, και τα παρέδιδε στον κυρ-Σωτήρη, τότε για ν' αγοράσει ένα μολύβι, τότε ένα τετράδιο, τότε σοκολάτα, τότε καραμέλλες και τότε ένα σωρό άλλα μικροπράγματα, που πραγματικά δέν του χρειαζόντουσαν καθόλου.

Δέν ήθελε, βλέπεις, να της δώσει να καταλάβει πώς την περιμένα. "Ήθελε να συναντιούνται έτσι, τυχαίως. "Από σύμπτωση. Μιά πολύ περίεργη σύμπτωση, με την αλήθεια, που έπαναλαμβανότανε κάθε πρωί, τακτικώτατα, δυο χρόνια συνεχώς.

Ξεροκατάπινε, κοκκίνιζε και της έλεγε ένα δειλό «καλημέρα "Ελλη». Με τη σιγανή της φωνούλα του έλεγε κι' αυτή μια δροσερή «καλημέρα» και προχωρούσαν μαζί. Πότε-πότε άλλαζαν κάνα δυο κουβέντες στο δρόμο, άλλοτε για τα Λατινικά κι' άλλοτε για την αψιπρότητα του κ. γυμνασιάρχη. Τις περισσότερες όμως φορές βαδίζαν έτσι, αμίλητοι, ρίχνοντας κρυφές ματιές ο ένας στον άλλον γεμάτες αγάπη και τρυφερότητα.

Τό «σ' αγαπώ» που δυο δλόκληρα χρόνια τριγύριζε στα χείλια του χωρίς να το λησεί, να το ψιθυρίσει, της τώπε μια Μεγάλη Παρασκευή, στο συναισθητικό έπιτάφιο.

Πώς ήρθε και της τώπε δέν μπόρεσε να το καταλάβει.

Παρακολούθουν την περιφορά. "Η μαννούλα του — θεός σ'χωρέστην την καμένη — πήγαινε μπροστά μαζί με τη μητέρα της "Ελλης. "Από πίσω τους έρχόντουσαν ο μακαρίτης ο πατέρας του, ο πατέρας της κι' ένας γείτονας.

Αυτούς τους είχαν αφήσει τελευταίους.

Κρατούσαν από μια φτηνή λαμπάδα, που είχαν φροντίσει να την περάσουν σ' ένα τρυπημένο χαρτονάκι από τσιγάρα, για να μη στάζουν τα κεριά, και περπατούσαν αμίλητοι.

Τι ώρα φημι που ήταν εκείνο το βράδυ η "Ελλη!

Τα μάτια της φεγγαβολούσαν περιέργα και το γλωσσόμαλο της έβουζε με Παναγία, έτσι όπως φωτιζότανε από τη φλόγα της λαμπάδας της.

Όλα ήταν ώραα εκείνη τη γλυκειά "Απριλιάτικη νύχτα.

Ένα άρωμα βιολέττας ήταν διάχυτο στη χλιαρή ατμόσφαιρα.

... Και τι γλυκά — Θέ μου, τι γλυκά — που άκουγότανε τό: «Αί γε-

ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

νεαί πάσαι...» που ψέλναν τα παιδιά της γειτονιάς.

Θυμάται πώς η "Ελλη τον ρώτησε μια στιγμή ποιά μέρα θα ξαναρχίσουν τα μαθήματα.

— Τη Τετάρτη θα ρωθώ, της είπε.

— Έτούτη που μās έρχεται;

— Ναι, έτούτη.

Υστερα δέν είπαν τίποτ' άλλο. "Εξακολούθησαν βουβόι το δρόμο τους.

Τούσβυσε η λαμπάδα του. "Αναψε απ' τη δικιά της.

Προχώρησαν για λίγο ακόμα αμίλητοι και ξάφνου, δέν θυμάται πώς το δρθε, πώς ξεχείλισε απ' τη ψυχή του, και της τώπε κυττάζοντας κάτω:

— "Ελλη... Σ' αγαπώ.

— Έτσι, απλά, παιδιαστικά, αθρόο-μητα.

Έκείνη κοκκίνισε, θεέ μου πώς κοκκίνισε. Τα μάγουλά της και τ' αυτιά της γινήκαν παπαρούνες.

Δέν είπε, όμως, τίποτα.

Ούτε τόλμησε να τον κυττάξει στα μάτια.

Κι' εξακολούθησαν το δρόμο αμίλητοι, πίσω απ' τους γονείς τους, βουβίζοντας απ' τη νευρική τους τα νύχια τους στο μαλακό κερί της λαμπάδας.

Έτσι κάναν όλο τον υπόλοιπο δρόμο της περιφοράς του "Επιταφίου.

Όταν όμως, γυρίσανε στην έκκλησία κι' ο κόσμος έδινε να φεύγει για τα σπίτια του, το έδωσε η "Ελλη την απάντησή:

— Κι' εγώ...

Τώπε τόσο δειλά, σχεδόν δέν άκούστηκε... κι' έτραξε άμέσως στον πατέρα της.

Στα σπία τους — ήταν κοντά — γυρίσανε όλοι μαζί κρατώντας ακόμα αναμμένες τις λαμπάδες τους.

Οι γυναίκες πηγαίναν μπροστά κι' οι άντρες είχαν πίσει τη κουβέντα.

Αυτούς τους είχαν ξεχάσει πάλι τελευταίους.

Κυτταχτήκανε για μια στιγμή στα μάτια αλλά ο ένας δέν άντεξε στο βλέμμα το άλλου και γυρίσανε αλλού το κεφάλι τους.

Δέν ξανακουβεντιάσανε γι' αυτό το ζήτημα.

Μόνο που σε μια στιγμή, καθώς περπατούσαν πλάι-πλάι, τα χέρια τους συναντήθηκαν και σφίχτηκανε με τρυφερότητα.

Υστερα, έπειδή δέν έβραν τί άλλο να κάνουν, πλέξαν τις λαμπάδες τους τη μία με την άλλη ενώ συγχρόνως πλέκαν και τα μελλοντικά τους όνειρα.

Όνειρα άγνά, ρομαντικά, παιδικά, και — τι κρίμα! — άνόητα!

— — —

Τα χρόνια κυλήσανε γοργά όπως κυλάν τα χρόνια.

Αυτός πήγε στο Πανεπιστήμιο.

Οι παρέες, τα πρώτα ξενύγνια, κι' οι πρώτες νεανικές τρέλλες ξεθωριάσανε την παιδική του αγάπη.

Σιγά-σιγά ξεχάστηκε η "Ελλη, το μικρό κοριτσάκι με τις μπλε ποδιές και τα άσπρα γιακαδάκια, για το χατήρι μιας γυναίκας άριστης πούζερε πολύ τον έρωτα.

Κι' αυτή όμως, η "Ελλη τον ξέχα-

σε με τον καιρό.

Βρήκε σ' άλλη άγκαλιά έρωτικό καταφύγιο και τα έρωτικά της γράμματα που άρχισαν με τό: «Αγάπη μου...» δέν άπευθύνόντουσαν πιά σ' εκείνον.

Χωρίσαν ήσυχα, άνώδυνα, χωρίς διαμαρτυρίες και χωρίς κλάμματα.

Άλλα όνειρα, άλλες σκέψεις, άλλες έλπίδες για το μέλλον.

Και θα την είχε ξεχάσει άντελώς αν μέσα στ' ουρτάρι του γραφείου του — στο κάτω-κάτω — δέν βρισκόντουσαν ακόμα πλεγμένες δυο φτηνές λαμπάδες του "Επιταφίου για να το θυμίζουν κάπου-κάπου στις γλυκές ώρες της νοσταλγίας των περασμένων.

Πόσα χρόνια!

Η ζωή του φέρθηκε σκληρά.

Έχασε τη μαννούλα του μια βροχερή Δεκεμβριανή νύχτα. Υστερα έχασε τον πατέρα του — τον καυμένο τον γέρο — που τόσο τον αγαπούσε.

Η βιοπάλη τον παρέσυρε σε σκληρούς άγώνες.

Πάνε τα Πανεπιστήμια, πάνε τα όνειρα, πάνε οι αίσιοδοξίες.

Λογιστής τώρα, σε μια "Εταιρία τδρωνα καθημερινώς για το έκατοστά-ρικο κι' έβγαζε τα μάτια του στους αριθμούς των χοντρών λογιστικών βιβλίων.

Είχε καταντήσει πιά ρομπότ, άριθμομηχανή, κι' η ζωή του κυλούσε άνοστα, χωρίς κανένα σκοπό, χωρίς καμιά χαρά.

Η "Ελλη είχε παντρευτεί πρό τριών έτών. Τώδε διαβάσει στα «Κοινωνικά» μιας έφημερίδας.

Ένα γείτονα είχε πάρει που ήταν πολύ, μά πολύ πιο μεγάλος της.

Τον καιρό που πηγαίναν μαζί σχολείο, αυτός είχε ένα καφενείο στη γειτονία.

Θυμάται πώς όλους τους συμμαθητές του τους ζήλευε. Όλα τα παιδιά της ηλικίας του τα ζήλευε.

Αυτον όμως δέν τον υπολόγιζε.

Ούτε καν του περνούσε η ιδέα πώς ήταν δυνατόν να κυττάξει την "Ελλη ή να τον κυττάξει αυτή.

Κι' όμως παντρευτήκανε.

Τό χέρι της — το μικρό τρυφερό χεράκι της, που ήταν πάντα μελωμένο στα δάκτυλα απ' τον κοντυλόφορο — τό στόλισε ή βέρα ποδχε γραμμένο από μέσα τόνομα εκείνου.

Ένα όνομα ξερό και άντιπαθητικό: «Παναγιώτης Χρ. Παϊκόπουλος».

— — —

Οι πετρωμένες απ' την πολυκαιρία λαμπάδες μαλακώσανε σιγά-σιγά με τη ζέση των χεριών του, σαν να ζωντανέψαν κι' αυτές, άφου πρώτα ζωντανέψαν τις αναμνήσεις του.

Τό ρολόι της εταζέρας που χτύπησε έφτα φορές, έφτα παγερές φορές, τον γύρισε πίσω απ' τη περιπλάνησή του στα περασμένα.

Μάζεψε τα «σουβενίρ» του και μαζί με τις δυο πλεγμένες λαμπάδες το έπιταφίου, τα ξανάβαλε στη θέση τους, στο τελευταίο — τό κάτω-κάτω — ουρτάρι του γραφείου του.

— — —

Φέρρεσε τη καμπαρντίνα του και βγήκε στο δρόμο.

Μπήκε σ' ένα ταξί και σε λίγο βρισκότανε στην έκκλησία της παλιάς του γειτονιάς.

Από το κιόσκι που μικρός άγόραζε τετράδια και μολύβια περιμένοντας

την "Ελλη, άγόρασε τώρα μια λαμπάδα του "Επιταφίου.

Δέν ήταν πιά ο κυρ-Σωτήρης εκεί. Ένας άλλος, ένας ξένος κι' άγνωστος άνθρωπος, τον περιποιήθηκε.

Στην έκκλησία βρέθηκε την ώρα ακριβώς που βγαίνει ο "Επιτάφιος.

Ανακατάθηκε κι' αυτός στον κόσμο και με τη λαμπάδα στο χέρι παρακολουθούσε την περιφορά.

Πέρασαν απ' τους ίδιους, ακριβώς τους ίδιους, δρόμους που περάσανε και τότε.

Ζούσε και πάλι τις εύτυχισμένες στιγμές που έζησε κάποιαν άλλη Μεγάλη Παρασκευή σαν και σήμερα.

Τα παιδιά της γειτονιάς ψέλναν τό: «Αί γενεαί πάσαι» σχεδόν όπως και τότε.

Νόμιζε πώς δέν είχαν περάσει ούτε δυο ώρες απ' τη στιγμή που πρωτοψιθύρισε τό: «σ' αγαπώ» κυττώντας ντροπαλά κάτω.

Τα μάτια του βουρκώσανε, κι' έτσι, άναμεσα απ' τα δάκρυα, νόμισε πώς είδε μέσα στον κόσμο τίν καυμένη τη μαννούλα του, το μακαρίτη τον πατέρα του, τους γονείς της "Ελλης και τον γείτονα.

Ούτε κατάλαβε πότε τέλειωσε ή περιφορά.

Μ' αναμένη πάντα τη λαμπάδα, μόνος κατáμονος με μάτια κόκκινα από τα δάκρυα πήρε το δρόμο που είχαν πάρει άλλοτε μαζί.

Θυμήθηκε τη γωνία που τα χέρια τους συναντηθήκανε και σφίχτηκανε με τρυφερότητα.

Νά, έδω... "Απ' αυτό το πεζοδρομίο πηγαίνανε άκρη-άκρη τότε, πλέκοντας τις δυο λαμπάδες τους.

Χωρίς να το κατάλαβη άφησε τα βήματά του να τον οδηγήσουν στο μικρό σπίτι με την αλύτσα που άλλοτε στέγαζε αυτόν, τη μαννούλα του, τον πατέρα του και την ευτυχία.

Η μεθυστική μωραδιά του άγιοκλημάτος που καβάλαγε, όπως και τότε, τη μάντρα, τον υποδέχτηκε σαν αδελφούλα άγαπημένη που τον περίμενε απ' τα ξένα.

Μέσα στο σκοτάδι ξεχώρισε τη σκοτεινή σιλουέτα της μουριάς.

Ένας κόμπος σταμάτησε στο λαιμό του και τα φρεσκοκαμένα μάτια του ξαναγέμισαν δάκρυα.

Τίποτα δέν είχε αλλάξει... Τίποτα... Νόμιζε πώς αν χτυπούσε την πόρτα θα άκουγε τη γλυκειά φωνή της μαννούλας του από μέσα:

— Έσθ είσαι;

— Ναι μητέρα εγώ...

Κι' ύστερα θ' άκουγόταν τό σούρσιμο της παντόφλας της στις πλάκες της αυλής, όπως και τότε, πούργόταν να το άνοίξει.

Πησιόσε στη

σιδερένια έξώπορτα.

Την χάιδεψε κι' έσκυψε με σεβασμό να τη φιλήσει.

Όλη του ή πίκρα, όλη του ή μελαγχολία, ξέσπασε σ' ένα κλάμμα βουβό.

Έκλαιγε, έκλαιγε σά μικρό παιδί, και τ' άρμυρά του δάκρυα κυλούσαν άβίαστα απ' τα μάτια του στα μάγουλά του κι' απ' τα μάγουλά του κάτω στα γνόρια χώματα.

Έκει, έξω απ' το παλλό του σπίτι δέν ένοιωθε τον έαυτό του τόσο μόνο.

Τού φαινόταν πώς βρήκε, έπί τέλους, έναν καλό φίλο για να πη τον πόνο του.

Και τον έλεγε... "Αδιάφορο αν τον έλεγε από μέσα του.

— — —

Δυο κύριοι και μια χοντρή κυρία σταμάτησαν στη σιδερένια πόρτα.

Ο ένας τούφερε πολύ κοντά στο πρόσωπό του μια λαμπάδα που κρατούσε, αναμένη, και τον έκύταξε φιλοποπτα.

— Τι θέλει ο κύριος;

— Τίποτα... Με συγχωρείτε... Και γύρισε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Ένοιωσε για λίγο από πίσω του τα βλέμματά τους να τον παρακολουθούν.

Άκουσε τό γνωστό τρίξιμο που άκουσε τις πλάτες για να φύγει.

Εκλεκτοί στίχοι

Τα χέρια

Τα χέρια μου είναι για τα μάγια που υπάκουα τα τραβάνε τα στοι- χιά

τα χέρια μου είναι στέφανα, είν' άρ- πάγια,

παρακάλια ή προστάσματα τραχιά.

— — —

Τα χέρια μου είναι σαν να σκάφουν να θάμουν ή να βρουν κάτι άκριβό

τα χέρια μου είναι σά να τον ξανά- φτουν

με φλογόγλωσσα νέα καημό βουβό.

— — —

Τα χέρια μου, τα ίδια για να δέ- νουν

και να τη βαλσαμώνουν τη χτυπιά- τα χέρια μου είν' αλέτρια, σκίζουν, σπέρνουν

τό πράσινο και στη χερσοτοπία.

— — —

Τα χέρια μου και άργά, δέ στέκονται άδεια,

ξόβεργα, καρτεράνε τα πουλιά μεστά και άρματωμένα από τα γά- δια,

κι' άπάνου από τα λόγια, είναι φι- λιά.

— — —

Μ' άλλα χέρια τα χέρια μου σά σμί- γουν,

της αγάπης πώς γίνονται κλειδιά! Την κλεισμένη καρδιά πώς την άνοί- γουν,

πώς τρικυμίζουν τη γλυκειά βρο- δυά!

— — —

Μά για σένα τα χέρια μου ποτήρια για τό κρασί που σε μεθά, Ψυχή,

τα χέρια μου για σένα θυμαστήρια για τη λατρεία και για την προσευ- χή.

— — —

Δεφτέρια είναι τα χέρια μου και με Πυθία σ' αυτά πεντάφες, μαγικά, θαμπά δυσκολοδιάβαστα σημεία

χάραξε τα δικά μου μυστικά.

— — —

Μά δ,τι κι' αν γράφη άπάνου τοις ή Μοίρα,

κι' όποια από κείνα μέλλεται σπορά, τα χέρια άγγίζοντάς σε ως να είσαι λύρα,

κι' άπάνου από τα χάδια, είναι φτε- ρά.

— — —

Μά δ,τι κι' αν γράφη άπάνου τοις ή Μοίρα,

κι' όποια από κείνα μέλλεται σπορά, τα χέρια άγγίζοντάς σε ως να είσαι λύρα,

κι' άπάνου από τα χάδια, είναι φτε- ρά.

— — —

Μά δ,τι κι' αν γράφη άπάνου τοις ή Μοίρα,

κι' όποια από κείνα μέλλεται σπορά, τα χέρια άγγίζοντάς σε ως να είσαι λύρα,

κι' άπάνου από τα χ

ΤΟΛΜΗΡΕΣ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΤΑ ΤΟΛΜΗΡΟΤΕΡΑ ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΣΤΟΥΣ ΓΝΩΣΤΟΤΕΡΟΥΣ ΕΛΛΗΝΑΣ

Απαντούν οι κ. κ. ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΞΑΣ και ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

Τόν κ. "Αγγελο Δόξα, τον έ- κλεκτο κοσμικογράφο μας, τον ένοχλήσαμε στο σπίτι του. Ο πασίγνωστος αυτός ποιη- της και λογοτέχνης μας έινε ίσως ο μόνος από τους "Ελληνες συγ- γραφείς που έννοει να ζή μέσα στην άτυχοφαρία των κοσμοπολίτικων ήρώων του. Έτσι και το σπίτι του, ένα όρθιο κουτόσπιτο με πέντε πα- τώματα, παρουσιάζει τα άπρόοπτα των έμπνευσμένων έργων του. Έινε κομψό και περιεργό σαν ένα σπίτι των παραμυθιών της Χαλιμάς. Μια πόρτα σάς αποκαλύπτει έναν μελε- τηρό έπιστήμονα. Μια άλλη, μια έ- κλεκτη βιβλιοθήκη. Μια τρίτη, ένα σαλόνι του οποίου το σχέδιο κι' η πελυτελής διακόσμησης προδίδει τον καλλιτέχνη που δέχεται γοητευτικές θαυμάστριες. "Υστερα αρχίζουν κά- τι στενοί διάδρομοι που οδηγούν προς την... έσωτερική ψυχή του καλ- λιτέχνη: Το περίφημο «χώμα» των "Αγγλων. Το ιδιαίτερο γραφείο του κ. "Αγγελου Δόξα. Έκει ο συγγρα- φεύς αναπαύεται. Πίσω από τις θι- τρινές οι ήρωες των έργων των ξέ- νων συγγραφέων κυττάζουν με μια κρυφή ζήλεια τα χειρόγραφα του λογοτέχνη. Μερικά κομψοτεχνήματα έχουν παραταχθή στις έταξέρες των.

Ο κ. Δόξας κάνει μια έντελως δι- κή του ζωή: Έινε κοσμικός, είναι εύχαριστος, είναι έπιστήμων, είναι καλλιτέχνης, ίνεαι πα- ρατηρητής πολύγλωσσος και κοσμο- γυρισμένος. Αναζητά ώστόσο παν- του τους ήρωές του: Πίσω από τα φώτα της «ράμπας», στα κοσμικά κέντρα, στα «πίτινγκ-πάρτυ», πίσω από τα κρύσταλλα μιας λιμουζίνας, στα «μιοζίκ-χάους», στα σαλόνια των άριστοκρατικών ξενοδοχείων. Τίπο- τε δεν τον εκπλήττει και τίποτε δεν τον κάνει να διαμαρτυρηθή. "Όταν... συνέλθη γράφει ένα βιβλίο. Έινε ή έγγραφος μετάνοιά του, την όποιαν δεν διατάζει να υπογράφη και να την διαφημίση ακόμη και με φωτει- νές κινηματογραφικές προβολές. Γι' αυτό το λόγο είναι αξιολάτρευτος σ' όλα τα «σνομπάκια»! Αυτά παίζουν μαζί του όπως με τη φωτιά. Ξέρουν ότι μια μέρα θα θγάλουν κι' αυτό ακόμη το φύλλο της συκής πάνω στις σελίδες του. "Όστόσο του πα- ραδίδουν την ψυχή τους και του έ- ξομολογούνται τις άδυναμίες των. Ο κ. "Αγγελος Δόξας είναι ένας μον- τέρνος Μεφιστοφελής. Τον αγαπούν οι άνθρωποι που τους συχαίνεται. Κι' αγαπά εκείνους που είναι έξω ά- πό τον κύκλο της ζωής του.

Μ' αυτό το θάρρος του υποβάλαμε ένα πλήθος τολμηρών έρωτήσεων, αρχίζοντας με την πονηρία της... ά- λεπούς:

—Θά ήθελα να μου πητε κ. Δόξα, πώς έμπνέσθε τα διηγήματά σας.

—Παρατηρώ, διαλένω και ψυχολο

γώ κάτι που μου κάνει ιδιαίτερο ένδιαφέρον.

—Δεν γράφετε λοιπόν ιστορίες φαν- ταστικές;

—Ποτέ.

—Και ποιά ώρα γράφετε; πρωί ή έράδυ;

—"Απ' τα μεσάνυχτα κι' ύστερα.

—Και ή κοσμική σας ζωή;

—Τα έράδουα που δεν γράφω.

—Γιατί σάς άρέσει τόσο ή κοσμι- κή ζωή;

—Έχετε ρωτήσει κανένα μάγερα αν είναι ένθουσιασμένος που έρίσκε- ται διαρκώς μέσα στην κουζίνα;

—Φαντάζομαι πως δεν θα έλπεει την ώρα και τη στιγμή που θα βγή από την κουζίνα ν' ανασάνη. Άλλα

Ο κ. "Αγγ. Δόξας στο γραφείο του.

τί σχέσιν έχει ή κοσμική ζωή με την κουζίνα;

—Μπορεί να μην έχη καμμία. "Ε- χω όμως εγώ με τον μάγερα. Δη- λαδή ή κοσμική μου ζωή όφείλεται εις το ότι άποτελεί το περιβάλλον όπου άντλώ τα θέματά μου.

—"Η μάλλον τά... μαγειρεύετε, άφου έκάνετε την παρομοίωση με την κουζίνα.

—"Οχι ακριβώς. Μάλλον σερβίρω εκείνα που... μαγειρεύονται εκεί, άφου προσθέσω λίγη «σώς-πικάντ».

—Και γιατί διαλέξατε το πλαίσιον της κοσμικής ζωής;

—Έπειδή την αντιπαθώ και συνε- πώς μπορώ να την κρίνω χωρίς τα έλαφρυντικά της έπικεικίας που έ- χει κανείς για κάτι που συμπαθεί.

—Και όμως οι κοσμικές δεσποινί- δες σάς λατρεύουν.

—Κι' εγώ επίσης. Έπειδή μου δί- νουν θέματα κι' έπειδή διαβάζουν τα βιβλία μου.

—Γιατί ενδιαφέρεσθε να διαβά- ζουν τα βιβλία σας; για την δόξα ή για τα κέρδη;

—Και για τη δόξα και για τον... Δόξα. Με συγχωρείτε για το άθλιο καλαμπούρι, αλλά... άς διμεσθε. "Ε- πίμεινο όμως είναι ένα βιβλίο που φέρ- νει δόξα, να φέρη και χρήμα.

—Και που τοποθετείτε τα χρήμα-

τά σας μια και τα βιβλία σας έχουν την πρώτη κυκλοφορία;

—"Ακολουθώ σ' αυτό την τακτική των έμπόρων. Δηλαδή τα βάζω πά- λι μέσα στη δουλειά.

—Μά αν δεν άπατώμαι ή δουλειά του συγγραφέως δια μέσου των αι- ώνων δεν χρειάζεται άλλο από πέν- να, μελάνι και χαρτί.

—Και τα έξοδα της κοσμικής ζωής; και τα ταξείδια που χρειά- στηκαν για να γραφή το προπερί- νο βιβλίο μου, το «Γκαρσόν, ένα ού- τισκ»;

—"Όλα αυτά χρειάζονται χρή- ματα. "Απ' όσα μου περίσσεψαν έ- χτισα ένα μπάρ στο πέμπτο πάτω- μα του σπιτιού μου.

—Κι' αυτό προς έξυπνότησιν της εργασίας σας;

—Φυσικά. Είναι ή σκηνοθεσία του περιβάλλοντος όπου τοποθετώ τους ήρωάς μου.

—Και ή «λιμουζίνα» που οδηγείτε προέρχεται κι' αυτή από τα κέρδη των βιβλίων σας;

—Πώς μπορεί να ξέρη κανείς ένα μυστικό; "Αν ήταν δικό μου θά σάς το έλεγα. Άλλά φαίνεται πως είναι μάλλον των άναγνωστών μου.

—Λένε πως το τελευταίο βιβλίο σας το «Γυρίστε τον διακόπτη» είχε περισσότερη έπιτυχία από τα προη- γούμενα.

—Έτσι δείχνει για την ώρα.

—Και ιδιαίτέρως ή «Τζίν». Ποū το άποδίδετε αυτό;

—Πού θέλετε να ξέρω; φαίνεται πως τους άρεσε περισσότερο.

—"Ακουσα πως ή Τζίν είναι πρόσω- πο άληθινό και μάλιστα δεσποινίς του καλού κόσμου. Μήπως γι' αυ- τό;

—Τότε θα έπρεπε να ήταν διε- θνώς γνωστή άφου την ίδια προτί- μηση έδειξαν και οι κριτικοί του έ- ξωτερικού και την μετέφρασαν στα Γερμανικά, τ' Αγγλικά και τα Ι- ταλικά.

—Και ή συνέχεια της Τζίν που ά- ναγγέλετε;

—Μόλις πραγματοποιηθή θά την δητε τυπωμένη.

—Τί σκοπεύετε να κάνετε με τα κέρδη του «Γυρίστε τον Διακόπτη»;

—Ένα ταξίδι στα νησιά του Ει- ρηνικού για ν' αλλάξω τα θέματά μου.

—Θά είναι από κεϊ το προσεχές σας βιβλίο;

—"Οχι. μάλλον το μεταπροσεχές, γιατί τώρα γράφω μια νουέλλα.

—Με ποιο τίτλο;

—«Σορπρίζ-πάρτυ»... "Ακόμα ένα κοκτέιλ;

—Έινε τίτλος κι' αυτός;

—"Οχι πραγματικότητα.

Αυτό ήταν μια ύπόδειξις ότι ή συνέντευξις με τον κομψό συνομιλη- τή μας έπρεπε να πάρη... ρς.

Του σφίγγουμε λοιπόν το χέρι και τον αφήνουμε με τους ήρωάς του και τα κοκταίηλ του!...

Αι έκμυστηρεύσεις του κ. ΤΕΛΟΥ ΑΓΡΑ

"Αν ήμουν ποιητής θά προτιμούσα να ζούσα την ήρεμη κι' αίσθηματι- κή ζωή του κ. Τέλου "Αγρα.

Ο συμπαθής αυτός ποιητής μας, πράγ- ματι, διατηρεί όλη την ευγένεια, ό- λη την λεπτότητα και την εύαισθη- σία του καλλιτέχνη. Είναι εκτός τό- που και χρόνου: Είναι άληθινός ποι- ητής.

Ζεί στον κόσμο των βιβλίων του και της σπανίας μορφώσεώς του. "Η όμιλία του, οι έκδηλώσεις του, οι ένθουσιασμοί του σε σκλαβώνουν. Είναι ο άνθρωπος που δεν μπορεί να κάνει κακό ούτε σ' ένα λουλούδι. Το πνεύμα του έχει μιάν σπανία διαύγεια. Οι κουβέντες του είναι με- τηγμένες και στις φιλικές συνομι- λίες του έχει τον αύθορμητισμό και την ειλικρίνεια ενός παιδιού. Ο κ. Τέλος "Αγρας μέσα στη σκληρή βιοπάλη κατώρθωσε να διατηρήση άσπιλη την ψυχική άγνότητά του.

"Όταν τύχη να κάνει κάτι άνθρωπι- νο, δεν διατάζει κατόπι να το όμο- λογήση. Και σαν ποιητής αφήνει έλεύθερη την ψυχή του να την έρευ- νήσουμε με τον φακό της δημοσιο- γραφικής περιεργείας μας και να την βασανίσουμε με τις τολμηρές μας έρωτήσεις:

—Πιστεύατε ποτέ στις... άλήθειες των γυναικών;

—Τί σημαίνει, αγαπητέ μου; Πι- στεύω όπωσδήποτε στη... φιλανθρω- πία τους.

—Μετανοιώσατε καμιά φορά που γεννηθήκατε ποιητής;

—"Οχι. Μετανοιώσα όμως που έγι- να ποιητής.

—Ποιά είναι τα θέματα που σάς έμπνέουν;

—Το ό ρ α μ α και το δ ρ α μ α.

—Πόσες φορές είδατε τη ζωή από την άναποδί;

—Μπορείτε, αγαπητέ φίλε, νασθε βέβαιος ότι ένιωσα όλες τις όψεις της ζωής, τόσο στην πρακτική όσο και στην αισθηματική σφαίρα.

"Αν δεν έτυχε να γνωρίσω ακόμα κάτι, τουτό είναι ή μεγάλη στήρηση, ή πείνα... "Αλλ' ό,τι μ' ένδιαφέρει πρό- παντός είναι το να μη βλέπω το ό ρ α μ α και το δ ρ α μ α να παίρνουν αυτή τη ζωή «άπό την άναποδί». Αύ- τό που δεν μπορώ να υποφέρω, είναι ή έ ξ έ ν η δ ο ς τ ο υ χ ί α. Είναι τόσο κακό, τόσο πεζό, τόσο άνάξιο πράγ- μα να πονή κοντά σου ένας άλλος! Δέ μιλω για τον έαυτό μου, άλλ' ως τώρα δεν εύρηκα κανένα που να τον όμορφαίνει και να τον έξευγενί- ζη ο πόνος...

—Εί-αστε τυχερός;

—Το μόνο πράγμα που δεν κατορ- θώνω να πάρω φιλοσοφικά, είναι ή άτυχία μου. Μου φαίνεται ώσαν κά- τι τερατώδες άδικο που μου συμ- βαίνει.

"Αν αισθάνωμαι, μέσα μου μίσος, είναι αντίκρυ σ' αυτή τη μι- στηριώδη άλληλουχία των γεγονό- των" ίσως ή μαγεία θά μπορούσε να μου την εξηγήση, μα ποτέ δεν θά την δικαιολογήσω.

"Η άτυχία μου, φίλε μου, είναι τόσο μαθηματι- κή, ώστε θά μπορούσα να την άπο- δείξω... πειραματικά. Πώς; Κάνουν τας μιάν όποιανδήποτε π ρ ο β λ ε- ψ η. "Ακόμη και την πιο πιθανή, την πιο φυσική. "Αρκεί να μ' ένδιαφέρη κάπως, για να διαμεσθώ!

—Έχετε προλήψεις;

—"Όταν λείψουν και τα τελευταία

ένδιαφέροντα που μένουν στη ζωή μου, δεν θάχω καμμία.

—"Ακολουθήσατε, στη βιοπάλη, τον πραγματικό δρόμο σας;

—Οι προσπάθειες που έκαμα στη ζωή μου, θα έκαθε κατεύθυνση, είναι πραγματικώς άνυπολόγιστες. Και μόνο να τις άναπολώ, με κουράζουν.

"Αν είχαν έπιτύχη και στο ένα δέ- κατο, θάπρεπε να ήμουν εύτυχής.

"Ως τόσο, έκατάφερα κάτι. Δεν εί- μαι στην Πρέβεζα, ούτε σε λογιστι- κό γραφείο. Έκει όπου παραστρα- τηση είναι ακριβώς μ ε σ α στον πραγματικό μου δρόμο." Έγινε, πρώ- τα, πρώτα, κριτικός...

Δεν ξέρω ακριβώς ποιος θά ή- ταν ο π ρ ο ο ρ ι σ μ ό ς μου, ό- πως τον έννοείτε έσείς. Για δυό πράγ- ματα μπορώ να είμαι όπωσδήποτε βέβαιος: ότι ήμουν άνθρωπος ε ύ- α ί σ θ η τ ο ς κι' ε υ φ ά ν τ α σ τ ο ς.

Θά μ' άρκοϋσε να ζούσα και μ' αυ- τή μόνο. Καμιά δημιουργική χαρά δεν μου χάρισε έξαφνα την άγαλλι- σση που δοκίμαζα όταν μαθήτης της τρίτης του "Ελληνικού, κατέβαι- να το δειλινό, στην άκροθαλασσιά.

Ο κ. Τέλος "Αγρας.

που άστραφτε με τις γενναϊάτικες διάφάνειες και που έφεγγαν οι ψα- ράδικες φωτιές... ή την άνεκφραστη μελαγχολία, που μου έδιναν οι κυ- ριακάτικες φουσαρμόνες στο δρό- μο, όταν γυρίζα στο σπίτι, να δια- βάσω τ' άμελέτητα μαθήματα της Δευτέρας.

—Κάνετε οικονομικούς συνδυα- σμούς;

—Πέστε καλύτερα οικονομικά... όνειροπολήματα!

»Αλλ' άς είναι: όταν ήμουν ανεξάρτη- τος — κι' όσάκις, κατά διαστήματα, έμεινα ανεξάρτητος — έκαμα πολ- λούς. Είναι, πρακτικά, το εύκολότε- ρο άπ' ό,τι έχω καταπιασθή στη ζωή μου. Να με πιστέψετε, πως σε τίποτα δεν είναι κοντά ο άνθρωπος, όσο στην ψυχολογία του φιλαργύ- ρου. "Η φιλαργυρία είναι ή μεταφύ- σική της φειδοϋς. Μεταφυσική, στε- γνή, άπαίσια, όπου όμως φέρε- ται κανείς με ταχύτητα ίλιγγιώδη, μόλις άρχίσει να σκέπτεται οικονο- μικά. "Αλλ' άς τα ποίμε πιο κανο- νικά τα πράγματα. Δυό τρόποι, έέ- ρετε οικονομικών συνδυασμών ύ- πάρχουν. "Ο πρώτος είναι ή έξεύρε- σις πόρων — τα «όνειροπολήματα».

"Ο δεύτερος, ή περικοπή των δαπα- νών — ή φιλαργυρία. "Εδοκίμασα και τους δυό. "Ο πρώτος είναι, φυ- σικά, ούτοπία. "Αλλ' ο δεύτερος, ά-

ληθινή δοκιμασία. "Εφαγα σε τα- θέρνες, με έπτά δραχμές στο σύνο- λο του λογαριασμού — έτυχε τέλος πάντων, κάποτε άνάγκη να γίνη κι' αυτό...

"Αλλά δεν είναι το γερό στο μάχι που χρειάζεται για ν' άνθέξη κανείς έτσι είναι ή ήθική άντοχή. Εί- νε τρομερή ή σκληρότης, ή διάχυτη άπανθρωπία που αίσθάνεται κανείς σ' αυτά τα περιβάλλοντα της φτω- χείας, του θορύβου, της άκα- θασίας και της άδιαφορίας.

Για να ζήσουν εκεί, όσοι είναι ύπο- χρεωμένοι να ζήσουν, χρειάζεται να γίνουν άναίσθητοι σ' αυτά όλα. Μά- τότε γίνονται άναίσθητοι και στο έγκλημα. Πολλές νύχτες έφυγα από κεί με την έπιθυμία να κλάψω.

—Ζήτε τη ζωή που όνειρευθήκα- τε;

—Φοβάμαι πως ή ζωή που όνει- ρεύθηκα, δεν ήταν και πολύ γε- νναϊά. Ποτέ δεν μ' άρεσε ή δρασία. Κι' όταν την έ ξ η σ α —σε περιστά- σεις—ό ίδιος, και τότε έρρηκα πόσον ύστερη είναι άπάναν στη σκέψη, στη ραντασία, στο αίσθημα, στο όνειρο.

Έλλησα να ζήσω τη ζωή μου — άδι- κχορο σε ποιά πλαίσια—παντοτει- να! με το ίδιοιαιτερο, το άνεξηγτο

έκείνο αίσθημα της χ α ρ α ς που έχει ή ηλικία του παιδιού: της χα- ράς γιατί βρέχει ή γιατί καίει ο ήλιος, γιατί μυρίζει ένα περιβόλι ή γιατί θηματίζει έμπρός μου ένας συλλογισμένος άνθρωπος. Τίποτ' άλ- λο δεν έστάθηκε κατά θάθος τ' ό- νειρό μου, όσο το να έαπλώσω σ' όλη μου την ζωή την ουσία αυτών των στιγμών, που είναι, άληθινά, μα- γικές. Μπορείτε θέβασα να φαντα- σθήτε πόσο φιλικές ύπηρεξαν οι το- πικές και χρονικές συνθήκες για παρόμοια όνειρα. Κι' όμως δεν έχω άλλα. Και δεν τ' αλλάζω με τί- ποτε.

—Ποιό φαγητό είναι ή άδυναμία σας;

—Δεν είμαι διόλου δύσκολος σ' αυτά. «Δόσις όλίγη τε φίλη τε» — αυτό μ' άρέσει. Ένα καθαρό μα- γείρεμα σε καθαρό πιάτο, σε κα- θαρό τραπέζι και μια καλή συντρο- φιά. "Έτσι προτιμώ, να μιλω, παρά να τρώω. Νά σάς πω όμως και πιο συγκεκριμένα το «έδεσματολόγιό» μου: Βρίσκω πραγματική άντα- πόκριση του όργανισμού μου με τη σύγχρονη διαιτολογία — της λιτό- τητος και της έναλλαγής των τρο- φών. Δέ μ' άρέσουν ούτε τα «πικάν- τικα», ούτε τα λιπαρά. "Από τα ψά- ρια, μου άρέσει ή γλώσσα, αλλά και το μετριόφρονέτατο σαλάχι.

Μου άρέσουν τα μυαλά πανέ ή σω- τέ, αλλά και τα φθηνά όσπρια: ρε- βίθια, άρακάς. "Από τα χόρτα: τα ραδικία, τα σέλινια, οι θρούδες, οι μπάμιες, πάντοτε όμως με κρέας.

Δεν μπορώ να υποφέρω τα λαδερά. Συχαίνομαι ακόμη και τις πατά- τες!

—Και τώρα, μια τελευταία έρώ- τηση: Ποιός είναι στην "Ελλάδα ποι- ητής μεγαλότερος από σάς;

Ο κ. "Αγρας χαμογελά, με κυ- τή κατάματα και μου λέγει... έμπι- στευτικά:

—Μετοξύ μας, ξέρετε, κ' εγώ τό... διερωτώμαι.

ΕΝΑ ΣΥΓΧΡΟΝΟ ΚΟΡΙΤΣΙ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΤΟΥ Κ. Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ ΓΡΗΓΟΡΗ

Ο καιρός περνάει. Η Βίλμα πολιορκείται απ' τον Γριμάλδη, εξακολουθεί να βλέπεται συχνά με τον πατέρα της χωρίς να του ομολογή ποιά είναι απ' το φόβο μήπως το μάθη ο Νίκος Μαρᾶς και σπάση κάθε αισθηματικό δεσμό μεταξύ της. Ο γιατρός αρχίζει να αισθάνεται γι' αυτήν ένα αισθήμα δυνατό. Συγχρόνως έχουν προχωρήσει οι σχέσεις της και με το Νίκο που δεν της έχει πη ακόμη τίποτε, μα της δείχνει καθαρά πως δεν του είναι αδιάφορη.

Η Νόρα στο μεταξύ έχει γίνει ερωμένη του καθηγητή, χωρίς κι' αυτός καλά-καλά να φταίει. Αυτό η Βίλμα δεν το μαντεύει γιατί είναι πάντα ψυχραμένη με την Νόρα. Ένα βράδυ συναντάται με το γιατρό Μαρᾶ όπως συνήθως.

IIION

Αν ο Γριμάλδης την άφινε, τι θα γινόταν; Πώς θα ζούσε; Πώς θα ζούσαν κι' οι δύο τους δηλαδή! Γιατί κι' η Βίλμα με τα λεπτά του Γριμάλδη ζούσε!

—Καλά, θα το σκεφτώ, του είπε για να δώση ένα τέλος στη συζήτηση.

—Σύμφωνοι! είπε χαρούμενος ο τραπεζίτης που νόμιζε πως η «δουλειά» είχε μπη σε καλό δρόμο.

Την πήγε ως την οδό Φιλελλήνων και κει μπρός στην Αγγλική εκκλησία χωρίσανε. Η Βίλμα τούπε πως είχε να πάει σε μια φίλη της. Και μόλις την άφισε, έτρεξε γρήγορα στο Φανάρι του Διογένη, εκεί που στεκόταν και την περίμενε πάντα τ' αυτοκίνητο του Μαρᾶ. Είχε άρχει κι' ο γιατρός κυττούσε ανήσυχος απ' το παράθυρο.

—Αργήσες! της είπε φέροντας και τα δυό της χέρια στα χείλη του. —Ναι, δε μπόρεσα να ξεφύγω νωρίτερα. Ήμουνα με τη μαμά στη μοδίστρα.

Σ' όλους έλεγε ψέμματα! Κι' από συνήθεια πιά!

—Έτρεμε να πη την αλήθεια! —Έτρεμε να μαντέψη τις σκέψεις τους. —Έτρεμε να δη το μέλλον!..

—Έχεις γίνει τώρα τελευταία φοβερό στα ραντεβού σου, είπ' ο Μαρᾶς.

—Παρντόν! Έκανε γαδιάρικα η Βίλμα και ξάπλωσε σαν αποκαυωμένη στο παχύ καναπέδάκι ενώ τ' αυτοκίνητο ξεκινούσε μ' έν' άπαλό γλύστρημα.

Μά την ίδια στιγμή είδε κάτι που της έκοψε την αναπνοή.

Στη γωνία του δρόμου, στεκόταν ο Νίκος!

Ο Νίκος Μαρᾶς! Την είχε δη να υπαίνη στ' αυτοκίνητο του γιατρού κι' έμειν' εκεί επίτηδες για να τον δη κι' εκείνη!

Η Βίλμα πάγωσε. Ένοιωσε σαν κάτι νάσπασε μέσ' το στήθος. Έκαν' ένα νευρικό τινάγμα και γύρισε το κεφάλι της πίσω. Μά τ' αυτοκίνητο είχε στρίψει κι' άλλας.

—Τι συμβαίνει; είπ' ο Μαρᾶς που δεν είχε δη τίποτ' άλλο εκτός απ' την έξαφνη ταραχή της Βίλμας.

—Τίποτα, ψιθύρισε εκείνη. —Πώς τίποτα; Γιατί ξαφνιάστηκες;

—Μοφ φάνηκε πως ήταν ένας γνωστός μου.

—Α! Έκαν' ο Μαρᾶς δήθεν αδιάφορα και με προσποίηση που δεν προσπαθούσε καθόλου να την κρύψει. Και σώπασαν κι' οι δύο.

Τ' αυτοκίνητο κατακυλούσε αθόρυβα στον ασφαλτοστρωμένο κατήφορο που βγάζει στο Φάληρο.

Η Βίλμα προσπαθούσε να συγκεντρωθώ. Αυτό δεν το περίμενε. Κι' όμως έπρεπε να το φοβάται. Ήταν τόσο φυσικό να συμβή! Ο Νίκος τριγύριζε πάντα έξω απ' το «Τέννις» για να τη συναντήσει. Την είδε φαίνεται πως βγήκε με το Γριμάλδη και τους προκολούθησε με την έλπιδα πως θα χωριζόντουσαν παρακάτω.

Είχε γίνει κι' άλλοτε αυτό. Σήμερα όμως δε θα την πρόλαβε, καθώς εκείνη έτρεχε σά να την κυνηγούσαν οι όλεις άφισες τον τραπεζίτη. Θα τάχυνε κι' αυτός το βήμα του μα θα την έφτασε τη στιγμή ακριβώς πουμπαινε στ' αυτοκίνητο. Ήταν φαίνεται μοιραίο να γίνει αυτό πογινε.

—Λοιπόν; της είπε άξαφνα ο Μαρᾶς κόβοντας τη σιγή.

Γύρισε και τον κύτταξε μ' έκπληξη:

—Τι λοιπόν;

—Ποιός ήτανε;

—Πώς;

—Ποιός ήτανε, λέω. Είπε πιο έντονα τώρα.

—Δεν καταλαβαίνω.

Τα νεύρα του Μαρᾶ δεν άντεξαν. Την έβυπνη κανείς; της είπε. Ή νομίζεις πως είμαι τόσο κουτός;

Κι' άρπάχοντάς την σφιχτά απ' το μπράτσο, σχεδόν την τράνταξε.

—Θά μου πης ποιός ήταν; φώναξε δυνατά.

Η Βίλμα τρώμαξε. Δεν την φανταζόταν τέτοια έκπληξη.

—Κανείς! ψιθύρισε με φωνή πουτρεμε.

—Δε ντρέπεσαι! είπ' εκείνος με

βίαση περιφρόνηση και της άφισε το μπράτσο άφου πρώτα της έδωσε ένα έλαφρό μ' άρκετά βάνουσο σπρώξιμο.

Η Βίλμα δεν είχε λέξη. Τέντωσε τα μάτια της για να μην επιτρέψη στ' άδάκρυα να στάξουν. Και σκεπτόταν πόσο ήταν δυστυχισμένη. Αυτό μόνο. Τίποτ' άλλο!

Ούτε για μια στιγμή δεν της πέρασε η σκέψη πως η σκηνή

πούχε γίνει ένα λεπτό πριν μεταξύ τους, ήταν μια σωστή σκηνή ζήλειας, μια σκηνή καθαρά έρωτική!

Ο Μαρᾶς είχε μετανοιώσει κι' άλλας που της είχε φερβή έτσι.

—Παρντόν... της είπε τρυφερά.

Κι' εκείνη χαμογέλασε βιασμένα. Ο γιατρός πήρε το χέρι της μέσ' τα δικά του.

—Δεν είχα το δικαίωμα να σου μιλήσω μ' αυτό τον τρόπο... Με συγχωρείς... Έγώ φταίω... Σοῦ είπα πως δε θα σου ζητήσω ποτέ τίποτ' άλλο από μια φίλια. Κι' αυτή τη φίλια μου την έδωσες. Δεν έχω παράπονο.

Γέμισες τη ζωή μου την άχαρη, με τη δροσιά σου και την αγνή σου τρυφερότητα...

Σταμάτησε μια στιγμή και:

—Θέλεις να κατέβουμε λίγο; ρώτησε.

—Όπως θέλεις, είπε μηχανικά η Βίλμα.

Κατέβηκαν και σε λίγο περπατούσαν στην άκρογιαλιά.

Ο Μαρᾶς άρχισε να της μιλά με φωνή γλυκειά και συγκινημένη, μα πούχε ως τόσο ένα τόνο σοβαρό κι' επίσημο.

—Δεν φαντάστηκα ποτέ πως δεν είσαι ένα άθωο κορίτσι, της είπε. Ούτε μια στιγμή δε μου πέρασε απ' το μυαλό. Αλλά δεν μπορώ πάλι να πιστέψω και πως δεν καταλαβαίνεις τι κρύβεται μέσα μου για σένα... πως δεν αισθανόσουνα κι' εσύ ότι αυτή η σχέση μας που δημιουργήθηκε, έστω τυχαία, θαγε φυσικά μια συνέχεια... Στην άρχη δε σου ζήτησα παρὰ τη φίλια σου. Στάπα ψέμματα. Κι' αυτό θα το κατάλαβες τότε. Μα τώρα δεν έχει σημασία. Τώρα, σ' άνατάω! Σ' άγαπάω αληθινά, δυνατά... Κι' όταν σκέπτομαι πως μπορεί να σε γάσω, γίνομαι σόν τρελλός...

Η Βίλμα δεν μπορούσε να πη λέξη. Ολ' αυτά που της έλεγε τάβρισκε λογικά. Κι' αυτό ακριβώς την έκανε να τρομάξη! Τώρα μόλις συναισθανόταν τη φοβερή πραγματικότητα πουχε δημιουργήσει ή επιπόλαιη στάση.

Τά συχνά ραντεβού μαζί του, το τρυφερό φέριμό της, το ενδιαφέρον της για κείνον, τα αισθήματά της που δεν φούντιζε να κρύβη, είχαν παρεξηγηθί κι' είχαν φέρι το υοιραίο αποτέλεσμα. Ο Μαρᾶς ήταν έρωτευμένος μαζί της!

—Δεν έχεις να μου πης τίποτα; τη ρώτησε.

—Εκείνη τον κύτταξε σά να μην καταλάβαινε. Τι να τούλεγε; Τι μπο-

ρούσε να του πη;

Περπάτησαν αμίλητοι, αρκετή ώρα. Ο Μαρᾶς σχεδόν ντρεπόταν τον έαυτο του. Μά ήταν έτοιμος να κάνει όλες τις θυσίες, και τις τρέλλες, και τις πιο τολμηρές. Πρώτη φορά στη ζωή του, ή καρδιά του είχε δειχτή φιλόξενη στον Έρωτα. Πρώτη φορά γνώρισε την Άγάπη, φλογερή, παρὰφορη, παντοδύναμη, να του συγκλονίζει την ύπαρξη, να του θολώνη το λογικό. Όταν του πέρασ' απ' το νοῦ πως η Βίλμα μπορούσε ναχη σχέσεις μ' έναν άλλο, τούρθε κάτι σαν τοέλλα. Έγιν' έξαλλος. Και τώρα καταλάβαινε καλά πως θα τούταν αδύνατο να ζήσει πια χωρίς εκείνη.

—Θά σε ρωτήσω κάτι, της είπε. Άλλά θά μ' άπαντήσεις ειλικρινά.

Σταμάτησε, έβαλε τα χέρια στους ώμους της και την έφερε κοντά του, πολύ κοντά του. Τα μάτια του καρφώθηκαν στα δικά της, γεμάτ' αγωνία, σαν νάθελαν να διαβάσουν εκεί μέσα την Άλήθεια. Την Άλήθεια που τούκρυβε.

—Άγαπᾶς κάποιον;

Εκείνη έσκυψε ο κεφάλι.

Ο Μαρᾶς άφισε τα χέρια του να πέσουν απ' τους ώμους της σαν νεκρά.

—Τότε γιατί μ' άφισες να έλπιζω; Γιατί έρχόσουν κάθε βράδυ;... Τι περίμενες από μένα;... Έπαιζες μαζί μου;... Διασκεδάζες;

Η φωνή του είχε αλλάξει. Ήταν γεμάτη αγωνία. Μιλούσε νευρικά, γρήγορα, μ' ακατάστατη αναπνοή.

—Αυτό που κανεις είναι έγκλημα, της είπε. Το καταλαβαίνεις;

Η Βίλμα δεν άπαντούσε.

Ο Μαρᾶς συνέχισε στον ίδιο τόνο:

—Ξέρεις τι σκεπτόμουν να σου προτείνω τώρα; Να σε κάνω γυναίκα μου. Ναί!... Να σε κάνω γυναίκα μου. Στην άρχη πήγα μαζί σου να παίξω, στάπα, στ' ωμολόγησα. Μ' αυτές ήταν σκέψεις της πρώτης στιγμής. Ύστερα, ένοιωσα για σε να ένα αισθήμα σοβαρό. Το καταλάβαινες, ύπο θέτω. Κι' έσου φταίς γι' αυτό.

Έπαναστάτησε ε την πρώτη μέρα όταν είδες ότι έγώ ήθελα να βρω σε σένα μια περαστική φιλενεδίτσα. Μά δεν έφερες καμια αντίσταση όταν άρχισα να σου δείχνω μιάν άγάπη βουβή, γεμάτη σεβασμό κι' ειλικρίνεια...

Εδειχνες πως αυτό σ' εύχαριστούσε. Κι' ήσουνα για πάντα τόσο τρυφερή μαζί μου που πίστευα πως κι' εσύ... είγες τουλάχιστον μια στοργή για μένα...

Η Βίλμα τον κύτταξε πάντα γωρίς να λήξει.

Κι' αυτό του Μαρᾶ τούδωσε στα νεύρα.

—Μίλησε επί τέλους! της είπε. Πες κάτι, μια δικαιολογία, έστω και ψεύτικη... Τι σ' έκανε να φερθής έτσι; Συμφέρον δεν είχες. Έκατο χιλιάδες φορές προσφέρθηκα να σου κάνω ένα δώρο και τ' άρνήθηκες. Τι λόγο είχες λοιπόν;

Εκείνη τον κύτταξε μ' ένα ύγρο, βουρκωμένο βλέμμα, γεμάτο παρὰπονο κι' ίκεσία.

—Θά σου πώ, του είπε. Θά σου εξηγήσω. Μά... κάνε μου τη χάρη, όχι σήμερα.

Ο Μαρᾶς συγκρατήθηκε.

—Γιατί; ρώτησ' απλά.

—Δεν μπορώ. Ένα μόνο θέλω να πιστέψης. Πώς έχω όλες τις δικαιολογίες... Θά το δης αυτό μια μέρα... Θά το καταλάβης μόνος σου.

—Πότε;

—Πολύ γρήγορα.

—Γιατί δε μου μιλάς τώρα; Τι σ' έμποδίζει;

—Δε μπορώ να σου πώ.

—Και πότε θα μωρήης;

—Μά... σε δυό - τρεις μέρες. Ίσως κι' αύριο.

Ο Μαρᾶς δεν καταλάβαινε πραγματικά πως σκεπτόταν αυτό το κορίτσι. Ήταν αδύνατο να την παρακολουθήσει.

—Καλά, της είπε. Θά περιμένω. Μπήκαν πάλι στ' αυτοκίνητο βουβοί.

—Που θέλεις να σε πάω; τη ρώτησε.

—Στο σπίτι.

—Όπου να φθάσουν στην Άθήνα δεν άλλαξαν λέξη. Και μόνο όταν πλησίαζαν στο σπίτι της Βίλμας, ο Μαρᾶς της είπε με ήρεμη φωνή:

—Σκέψου σοβαρά... Αν είναι ένα επιπόλαιο αισθηματάκι, κάτι παιδικό κι' άσήμαντο, θά το ξεγάσης πολύ γρήγορα. Και θά ζήσης ευτυχισμένη. Αν πάλι... Είναι κάτι που νομίζεις πως δεν θά περάση, τότε φυσικά μην κάνης καμια καινούργια έπιπολαιότητα... Έγώ θά είμαι πια ένας δυστυχισμένος. Άλλ' αυτό επί τέλους δεν έχει σημασία. Στην

ήλικία μου συνθήζει κανείς εύκολα και στη δυστυχία. Ένώ στη δική σου...

Η Βίλμα συγκέντρωσε όλες τις δυνάμεις της για να πάρη θάρρος.

—Δεν πρόκειται να σκεφτώ τίποτ' απ' αυτά, της είπε. Οτι υπάρχει δεν αλλάζει. Δεν μπορεί ν' αλλάξει.

—Τον αγαπᾶς πολύ.

—Δεν είν' αυτό.

—Είναι κι' αυτό, όμως, ξε;

—Αυτό δεν έχει σημασία.

Την κύτταξε γεμάτος άπορία.

—Δεν σε καταλαβαίνω.

—Τό ξέρω... Γι' αυτό... Άσε με...

Δε μπορούς να σου πώ τίποτα. Όταν θά μωρής... θά με λυπηθής... Θά με λυπηθής πολύ... πάρα πολύ...

Κι' έπνιξε ένα λυγμό γέροντας στον ώμο του.

Ο Μαρᾶς νόμιζε πως το μυαλό του είχε σταματήσει. Το κεφάλι του έκαιγε από φλογερό κι' ανήσυχο αίμα. Τά μηνίγγια του χτυπούσαν δυνατά σά νάθελαν να σπάσουν το κρανίο.

Τ' αυτοκίνητο σταμάτησε. Είγανε φτάσει πια στο σπίτι.

—Πότε θά σε δώ;...

Εκείνη έκαν' ένα κίνημα άόριστο σά νάλεγε «δεν ξέρω».

—Δε θέλεις αύριο;

—Όχι.

—Πότε θέλεις;

—Την Πέμπτη.

—Πού;

—Εκεί. Την ίδια ώρα.

Της φίλησε το χέρι και κείνη τον φίλησε στο μέτωπο κι' έφυγε τρεχάτη.

—ΞΞ—

Η Βίλμα μπηκε στ' σπίτι σε κακή κατάσταση. Γούθηκε γρήγορα... έπεσε στο κρεβάτι. Η Πόπη ήταν έξω. Κι' όταν γύρισε ή Κοῦλα της

είπε πως «ή δεσποινίς ήταν άρρωστη» κι' έτρεξε στην κάμαρά της.

Βρήκε μια Βίλμα με τά μάτια κατακόκκινα απ' το κλάμμα.

—Τι έχεις; Τι συμβαίνει; τη ρώτησε.

Η Βίλμα βιάστηκε να συνέλθη.

—Κάτσε, της είπε. Θά σου πώ...

Η Πόπη έκατσε ανήσυχη.

—...Επί τέλους θά σου πώ... Δεν άντέχω πιά... συνένισε η Βίλμα.

Κι' άρχισε με τον πιο άδέξιο τρόπο.

—Ξέρεις ποιός μούκανε σήμερα πρόταση γάμου;

Σαν άστραπή πέρασε απ' το νοῦ της Πόπης ο Νίκος Μαρᾶς.

—Ποιός; ρώτησε.

—Ο πατέρας μου, είπε ψυχρά η Βίλμα.

Η μητέρα της τινάχτηκε δόλοκληρη. Αυτό δεν το περίμενε.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

“Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ Χ”

Διήγημα του ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΙΤΣ

Ο έρωτας έρχεται μέσα στην καρδιά μας χωρίς κανείς να τον περιμένει. Έτσι έντελως, ξαφνικά κι απρόοπτα μ' ένα βλέμμα, μ' ένα χαμόγελο, με μια λέξη. Κι' από εκείνη τη στιγμή αρχίζουν τα μαρτύρια της ψυχής μας, οι όλονύκτιες αγρυπνίες, οι στεναγμοί, τα δάκρυα. Όσο πιο πολύ αγαπάει κανένας, τόσο γίνεται και πιο δυστυχισμένος. Σπάνια να δοκιμάσει κανείς από την αρχή την ευτυχία. Τού προσφέρεται στο τέλος, όταν πια η καρδιά του έχει θαρρή να περιμένει την συμπάθεια, όταν προσμένει πια ως λυτρωτή τον θάνατο. Ο έρωτας αυτός ο τραγικός έρωτας είναι μια αληθινή δολοφονία της καρδιάς μας. Κι' ωστόσο τον αναζητούμε και τον περιμένουμε. Όλοι μας περιμένουμε την μεγάλη περιπέτεια στη ζωή μας.

Το ίδιο είχε πάθει κι' ο Τζάκ Μάρτολμ. Ός τα τριάντα χρόνια του είχε ζήσει μια περιουσιμένη ζωή μελέτης και συγκεντρώσεως. Οι μέρες του κυλούσαν με την ακρίβεια χρονομέτρου κανονισμένες σύμφωνα με τις επιστημονικές απαιτήσεις του. Κάθε πρωί πάντα έκανε λίγο σπόρ. Έπειτα κλεινόταν στο εργαστήριο, ήσυχαιε με τα αλχημικά πειράματά του κι' έβγαζε στις τρεις ή ώρα να γευματίσει. Κιτόπιν ανέμετο λίγο, έκανε μια βόλτα στο Χάυδ Πάρκ και γύριζε πάλι στο εργαστήριό του για να κλεισθή σ' αυτό ως τις πρώτες πρωινές ώρες.

Ο Τζάκ Μάρτολμ, λοιπόν, καθώς καταλαβαίνετε, δεν είχε καιρό για να δοκιμάσει τον έρωτα. Γι' αυτόν οι έρωτικές σκέψεις ήταν κάτι υπερβολικά κοινό κ' εύκολο. Μια άνορηξη. Μια διασκεδάσις που διαρκούσε λίγες στιγμές. Έπειτα ο Τζάκ ξεκινούσε αυτή την περιπέτεια του και γύριζε αδιάφορος στις μελέτες του. Όσοι έρχόντουσαν ποτε μερικές ώρες που αισθανόταν μέσα του ένα μεγάλο κενό. Κάτι που τον απογοήτευε και του παρότρυνε τις δυνάμεις. Τότε κυριεύονταν από μια τρομακτική απαισιοδοξία. Έχανε, θα μπορούσε να πη κανείς, το θάρρος του. Έβλεπε με τρόμο ότι δεν είχε ένα πρόσωπο να τον ενθουσιάσει. Ένα πρόσωπο για το οποίο θα ποθούσε να γίνει διάσημος. Κι' αυτή η σκέψη τον βασάνιζε τόσο πολύ ώστε απεφάσιζε τέλος να βρῆ και ν' αγαπήσει μια γυναίκα. Μπορεί όμως κανείς ν' αγαπήσει κατά παραγγελία; Ασφαλώς όχι! Έτσι κι' ο δυστυχής Τζάκ έμπλεκε πάντα σε άνοστες περιπέτειες που τον έκαναν να χάνει άδικα τον καιρό του, να μετανοῇ και πολλές φορές να συγαίνεται. “Ω, έπρεπε να είχατε πάθει καμιά τέτοια ιστορία για να καταλάβετε αυτό το μαρτύριό του. Έπειτα από λίγο καιρό ο Μάρτολμ απογοητευμένος από αυτές τις άσκοπες περιπέτειες του φρόνιζε να μη γυρίσει πια να κοιτάξει άλλη γυναίκα. “Ε, όχι. Δεν μπορούσε να χάνει διαρκώς την ώρα του. Και μετανιωμένος γι' αυτή την τρελή σπατάλη του καιρού

του κλείσθηκε πάλι στο εργαστήριό του, έβγαζε τον έρωτα κι' άφωσώθηκε στις εξισώσεις των αλχημικών προβλημάτων του. Και δεν άργησε να συνέλθῃ. Η τουλάχιστον φανταζόταν ότι είχε συνέλθῃ. Κι' έλεγε στο σκύλλο του: — Έσύ είσαι ο μόνος άφωσώμενος φίλος μου.

Μα ο «Μάσκα» φαίνεται ότι είχε διαφορετική γνώση γιατί διεμαρτύρετο γρολλίζοντας.

Τότε ο Τζάκ του τραβούσε, για να τον τιμωρήσει, τ' αυτιά του και του φώναζε:

— Κιλά, καλά θα προσπαθούσαμε να βρούμε μαζί τη γυναίκα που μου ταιριάζει.

Ένα απόγευμα, ωστόσο, στον δεύτερο όροφο του μεγάρου στο οποίο δρισκόνταν το γραφείο του φίλου του, εκεί, στο χώλ, είδε μια υπερβολικά όμορφη νέα να περιεργάζεται προσεχτικά τις ταμπέλες των διαφόρων ενοίκων. Την κύτταξε σαν να έβλεπε για πρώτη φορά στη ζωή του γυναίκα. Το βλέμμα της στο έκανε τόση εντύπωση ώστε χωρίς να ξέρη τί κάνει κυττούσε κατάπληκτος πλησίασε την άγνωστο και την ρώτησε:

— Μπορώ να σας φανώ χρήσιμος; Ίσως να ξέρω το γραφείο που ζητάτε. Εκείνη του έξηγησε με αλόγιστα ότι ζητούσε έναν οδοντογυαλό.

Ο Τζάκ κύτταξε τις ταμπέλες κι' αυτός με τη σειρά του, έπειτα προχώρησε στο δ' όροφο μαζί της, κύτταξε ποσσοσχετικά όλες τις τριζέρες διάβασε όλες τις ταμπέλες κι' αναγκάστηκε να παραδεχθῇ ότι αυτός ο γιατρός δὴν υπήρχε.

— Πονάει το δόντι σας; Την ρώτησε γι' αυτό σπινῆ μ' ένα χαμόγελο. Έκείνη τον βεβαίωσε ότι ήθελε μόνο

να ιδῇ τον γιατρό για να του ζητήσει μια πληροφορία. Ο Τζάκ όσον την κύτταζε τόσο εύρισκε ότι ήταν υπερβολικά χαριτωμένη. Είδε ακόμη ότι είχε μαζί της ένα σκουζέζικο σκυλάκι.

— Πώς το λένε το σκυλάκι σας; Την ρώτησε μ' αφέλεια.

— «Τούνι», του άπάντησε εκείνη.

— Κι' εσάς;

— Δεν μπορώ να ελπώ τ' όνομά μου σ' έναν άγνωστο, του δήλωσε η νέα με μια υπερβολικά σοβαρότητα που την έκανε ακόμη πιο χαριτωμένη.

Ο Τζάκ αυτοσυστήθηκε κάνοντας μια υπόκλησι. Μα η άγνωστος έμεινε άσυγκίνητη.

— Πρέπει να μάς συστήσει ένας γνωστός μας, του έξηγησε. Διαφορετικά δεν μπορώ να σας γνωρίσω.

Κατέβηκαν στην είσοδο του μεγάρου γύρισαν όλες τις πόρτες του και τέλος βρήκαν τον γιατρό. Ο Τζάκ άφησε την άγνωστο να πάη να τον επισκεφθῇ κι' αυτός περιέμενε με τον φίλο του:

— Είσαι τρελλός, Μάρτολμ! διεμαρτύρετο εκείνος. Τί έπαθες και κυνηγάς με τόση επιμονή και τόση αγένεια μια γυναίκα;

— Μ' άρέσει, του δήλωσε ο Τζάκ. Αυτό το κορίτσι δεν μοιάζει σαν όλα τα άλλα. Είναι υπερβολικά χαριτωμένο κι' όμορφο.

Κι' όταν είδε τη νέα να παρουσιάζεταί πάλι στην έξοδο την πλησίασε και τη ρώτησε αν θάρη το γιατρό. Έπειτα της πρότεινε να της προσφέρει κάτι και τέλος την παρακάλεσε να του δώσει μια συνέντευξη. Άρνήθηκε.

Όσοι στο τέλος έδεχθηκε να την συνοδεύσουν ως το σπίτι της. Εκεί σε μια σκοτεινή λεωφόρο ο Τζάκ έκρινε καλό να συστήσει και τον φίλο του:

— Η δεσποινίς Χ. Ο μίστερ Χάρρυ Μόρισον.

Γέλασε από αυτή την μυστηριώδη ονομασία της. Τέλος τον άφησε να εννοήσει ότι ίσως θα πήγαινε την άλλη μέρα σ' ένα γνωστό κινηματογραφικό έργο. Έπειτα τους χαιρέτησε και χάθηκε μέσα στη νύχτα σαν μια γοητευτική όπτασις.

Ο Τζάκ έμεινε σάν χαμένος. Έπειτα γύρισε στο σπίτι του μελαγχολικός. Καταλάβαινε ότι από εκείνη το βράδυ άρχιζε γι' αυτόν μια νέα ζωή. Μια ζωή ψυχικών μαρτυρίων. Και σκεφτόταν με τρόμο ότι αν την επομένη η «δεσποινίς Χ» δεν έρχόταν στην κινηματογράφο θα γίνονταν ο πιο δυστυχισμένος άνθρωπος.

Και πράγματι, η «δεσποινίς Χ» δεν ήθελε. Κι' ωστόσο ήταν βέβαιος ότι έπρόκειτο να έρθῃ. Ίσως το έκανε αυτό από ένα καπρίτσιο. Ίσως πάλι να είχε ξεχάσει κιόλας αυτή την περιπέτειά της.

Μα να γιατί ο Τζάκ Μάρτολμ είναι από εκείνη τη μέρα δυστυχισμένος.

ΕΝΤΟΥΑΡΝΤ ΡΙΤΣ

ΜΙΑ ΔΥΣΚΟΛΗ

— Στάσου, Αησιόλας, μην το πυροβολήεις! Το χρώμα του δεν ταιριάζει με το ντιβάνι μας...

Τὸ αὐτοῦ τοῦ δικαστηρίου ‘Ο Φαρισαῖος

Του κ. Μιμ. Ψειδ.

Α τριόσφαιρα κατανυκτική. Λιθωνιώς ανεβαίνει, στον άέρα, γεμίζει τον οίκον του Θεού με συννεφα άρωμάτων. Εύσεβης χριστιανοί στριμωγμένοι χριστιανικώς ό ένας επάνω στον άλλον, παρακολουθούν την ψαλμωδιαν που αναπέμπει ο καλλιέλαδος λαύργς του δεξιού ψάλτου:

Ίδοι ό νυμφίος έρχεται εν τῷ μέσω της νυκτός.

Η ψαλμωδία κρατά εις ύψη θρησκευτικής έξάρσεως τον κόσμον που παρακολουθεί εν μεταρσιώσει την ακολουθίαν. Μερικοί είναι συγκινημένοι μέχρι δακρύων για το θέϊον δράμα της μεγάλης έβδομάδος, του οποίου η πρώτη έσπερα άποτελεί πάντοτε θρησκευτικό γεγονός.

Υπάρχουν πολλοί άνθρωποι θρησκόληπτοι. Άνθρωποι που δεν γνωρίζουν άλλο διδλχον από το ιερὸν Ευαγγέλιον και άλλην τέρψιν από την εκκλησίαν. Εκεί μόνον ευρίσκει η εύσεβης ψυχή την ανακούφισιν και ό πόνος τους παρηγοριαν. Εύφραίνονται με τα τροπάρια και μισούν κάθε ήχον που δεν άπευθύνεται προς τα ουράνια πλάτη, όπου ό θρόνος του Υψίστου.

Δεν πρόκειται να κάνω διατριβήν επί της θρησκόληψιας. Άν άνέφερα τις όλίγες αυτές γραμμές το έκανα μόνον για να δώσω μιαν εντύπωσιν για τον ήρωα της μικρής αυτής ιστορίας που φαινομενικώς άνήκε στην τάξιν των εύσεβων ατόων ανθρώπων που είναι άξιοι όλου του σεβασμού και της αγάπης μας.

Αναστήματος μετρίου είναι. Η περιβολή του ταπεινή και το ύφος του άκόμη ταπεινότερον. Επάνω στα χαρακτηριστικά του ήταν χυμένος ό πόνος και από τα βάθη του στήθους του έβγαλαν κατά άραιά χρονικά διαστήματα βαρείς στεναγμοί πικρής μετανόιας. Καθώς έστεκόταν με τα χέρια σταυρωμένα σε μιαν γωνίαν της εκκλησίας, δεν έσκόπε τα μάτια του παρά μόνο για να κοιτάξῃ τη ύψη και δεν έσκόπε τα χέρια του παρά μόνον για να κάνει το σημείον του σταυρού. Τὸν έσπρωχνε προς τα επάνω το κύμα του πλήθους, δεν έβγαζε άχνα. Τὸν έσπρωχνε άλλο κύμα προς τα κάτω δεν διεμαρτύρετο. Μόνον σε μιαν στιγμήν που ό παπὰς έδιάβαζε το Εὐαγγέλιον, όπου περιεγράφοντο τα πάθη του Χριστού, έτριξε τα δόντια και γύρισε προς τον πλαιών του:

— Άτιμοι Έβραίοι, έπιθύρισε.

Ο άλλος τον εκύτταξε με τον κανθὸν του όφθαλμού, εκούνησε το κεφάλι χαρακτηριστικῶς έναντιον των Έβραίων, και άνεφώνησε:

— Είδες, είδες.

— Μας έσταύρωσαν τον Χριστό μας.

— Ναί, τα ακαθάρματα, έπιθύρισε ό πλαιώνος του, που ήταν τύπος λαϊκού νοκοκῆ με μουστάκι, καδένα και κοιλιά.

— Και έχουν μούτρα και μάς μιλάνε! Κατάλαβες! Δεν έχουν Θεό τα παλητόμαρα! Καλά τους κάνουν στην Γερμανίαν και τους παράζουν. Χριστιανοί δεν είναι οι Γερμανοί!

— Έ, βέβαια. Νομίζω δηλαδή...

Τὸ κοινὸν μίσος κατά των Έβραίων που υπέθαλπε τὸ ιερὸν ανάγνωσμα, έκανε τοὺς δυὸ εύσεβεις να κατακεραυνώνουν όλόκληρον τὸν Έβραϊκὸν λαόν, και

τοὺς Έβραίους έμπόρους των Άθηνων που έθεωρούσαν υπευθύνους για τὸν θάνατον του Σωτήρος.

— Ξέρεις τί είναι αυτοί;

— Παληανθρώποι!

— Μωρέ έχω πιά στο μαγαζί μου έναν Έβραίο, βρέ βρέ, τὸν κερατά! Ξέρεις τί κοιμιάσι! Άσε, τώρα που θα βγούμε από την εκκλησία σου λέω, να δῆς!...

Θά σκεφθῆτε προφανώς. Έσύ, κύριε, που τα ξέρεις αυτά; Ήσουν μέσα εις την εκκλησία; Καί αν ήσουν μέσα στην εκκλησία έκατοῦσες έστενογραφημένα τρακτικά των διαλόγων; Έ, όχι, βέβαια. Άλλά τα πράγματα ήλθαν έτσι.

— Στο φινάλε μου πήρε το πορτοφόλι κ. πρόεδρε.

Τὸ καθυστερημένον αὐτὸ μίσος κατά των Έβραίων και η αναδρομική έξέγερση κατά του Ιστορικοῦ ένγκλήματος των της θανατώσεως του Κυρίου, είχε τόσο άπρόοπτη συνέχειαν ώστε να φτάσει μέχρι του δικαστηρίου, περιβεβλημένον τὸν τύπον της... διασημῆως και κλοπῆς!

Τριμελές:

— Πῶς λέγεσαι;

— Ίσακ Μπαλασοῦρ.

— Επάγγελμα;

— Τόνος τραγουδιστός.

— Εμπορὸς φιλικῶν...

— Πῶς;

— Εμπορὸς. Πουλάω φιλικάαα.

— Φιλικά;

— Φιλικά, φιλικάαα πὸς τα λέετε.

— Ισραηλῆτες είσαι;

— Μάαλιστα κύριε πρόεδρε.

— Λέγε λοιπόν.

— Κατάσταμα, ὁδὸς Έρμου. Λεπο-

δύτης μπήκες, έσπασες κλειδί μου άνοι-

ξες μαγαζί μου!

Ο πρόεδρος συνφωνοῦται:

— Να μη μιλάς εις δεύτερον πρόσωπον!

— Ο Έβραῖος παίρνει φόρα εις τὸν ίδιον τραγουδιστὸν τόνον:

— Δύο πρόσωπος δεν έχεις. Ένα πρόσωπος. Αυτὸς τὸ λοκοδύτης έμπήκεις στο μαγαζί μου, έλασφες τὸ πρέμ-

μα, άνοιξες τὸ κάσσο μου, έπήρες τὰ φιλικάαα μου, τὰ φιλάα μου. Πηγαίνο τὸ πρωί ν' άνοιξω τὸ μαγαζί μου, βλῆπω σπασμένο τὸ κλειδαρότρουπά μου! Λέω ὡχ σφοδράααα μου, έλεφαν μαγαζί μου, φωνάζω τὸ Άαααααα, τὸ Μωυσή, τὸ γαμπρός μου, τὸ κοιναδὸς μου, τρέξετε τὸ αστυνομία, έρχεται τὸ αστυνομία, βλῆπει τὸ "μναζίι μου, φέρνει τὸ κλέφτη, τὸ είχαν πιάσει τὸ νύνυ-ντα.

— Βρήκες τὰ κλοπιμαία;

— Ποιὸ κλοπιμαίααα...

— Τὰ κλεμμένα, τὰ βρήκες;

— Όχι, δεν τὸ βρήκες...

— Πῶς είναι δυντόν, Δεν τὸν πιάσαν τὸν λοκοδύτη μαζί με τὰ κλοπιμαία;

— Τὸ κλοπιμαίααα;

— Αρχίζουν τὰ μπουρίνια του προέδρου: Γιατί τὸ θῆται της κλοπῆς, κάνει κινήσεις νευρικές, φέρνει τὸ χέρι στο αὐτί, υποκλίνεται διαρκῶς, μειδιά χωρίς λόγον και πρὸ παντὸς τραγουδά με τέτοιον τρόπον τὰ φωνήεντα τῶν λέξεών του, ώστε να γελά σε κάθε τὸ φράσιν του άκρασθηρίον.

— Τὸ πρῶμα τὸ βρήκεες τὸ αστυνομία, τὸ χρημάτια δεν τὸ βρήκες. Τὸ λοκοδύτης τὸ γνώρισε τὸ γειτόνας μου τὸ κύριε Άντωννης. Τὸ είχες δὴ στο εκκλησία.

— Στην εκκλησία;

— Ναί. Έτσι στο εκκλησία, χριστιανοί τὸ μέρα, τὸ νύχτα στο μαγαζίι μου λοκοδύτης!

— Να λείπουν τὰ σχόλια.

— Όχι τὸ σχόλια! Τὸ εκκλησίααα!

— Άρεκέα. Πήγαυε.

Τρεῖς υποκλίσεις:

— Πηγαίνο κύριε πρόεδρε. Στο εκκλησία τὸ χριστιανὸν αὐτὸ κοιθενιάα-ζει βλῆπεις. Πῶς να κλέψῃς τὸ φουκαράς Έβραῖοος.

Μειδίαια παρατεταμένον που κόβεται στη μέση από τὸ άγριον βλέμμα του προέδρου. Δυὸ νέα υποκλίσεις, τρία δήματα πὸς τὸ όπίσω, τρεῖς νέα υποκλίσεις, δυὸ δήματα πὸς τὰ όπίσω, πέντε νέα υποκλίσεις. Καλεῖται άλλος μάς-τος:

— Όνομάεσαι;

— Άντώνης Σαράντος.

— Έτόν;

— Σαράντα πέντε.

Κιτ. Τίπος αγαθὸς οίκογενειόχου. Μουστάκι πὸς τὰ κάτω. Καδένα δον-δοντίως. Κοιλία. Φωνή βραχνή. Έρω-τάται. Φέρνει τὸ χέρι στο μουστάκι προτοῦ άπαντήσῃ, τραβά μιὰ δεξιὰ, πὸς άριστερά και άπαντά:

Τὸ τέλος στη σελίδα 60

Στο περιθώριο της ιστορίας

Τὸ διαμάντι τῆς δ^{ος} Μάρς

Περὶ τὰ μέσα τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 1827, οἱ περίοικοι τῆς ὁδοῦ Τουρ-ντε-Ντάμ παρακολουθοῦσαν ἐκπληκτικὸ καὶ περιέργου τὴν κινήσει ἐνὸς ἀγνώστου. Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ἕνας νέος καλοντυμένος, με παρουσιαστικὸ συμπαθές, ἐβολτάρειζε κάθε βράδυ ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς Μαμζέλ Μάρς καὶ δὲν ἀπεμακρύνετο, παρὰ μόνον ὅταν ἐφωτίζετο ἕνα παράθυρο τοῦ δευτέρου πατώματος, πίσω ἀπὸ τὰ τζάκια τοῦ οἴλου ἐτιγράφετο μιὰ γυναικεία σιλουέττα.

Καὶ οἱ πορτιέρισσες τῶν γυρῶ σπιτιῶν ποὺ κρυφοκύτταζαν πίσω ἀπὸ τὰ παράθυρα ἔλεγαν:

«Τώρα ὁ φίλος μας θὰ πάη νὰ κοιμηθῇ ἡσυχος. Τὴν εἶδε τὴν Κωνσταντὴν κ' ἀπόψε, ἀδιάφορο ἂν ἡ κοπέλλα οὔτε καταδέχεται κὰν νὰ τὸν κυττάξη».

Πράγματι, σὲ λίγο τὸ φῶς ἐσθύνε, ἡ Κωνσταντὴ ἐπέφτε νὰ κοιμηθῇ κι' ὁ νεαρὸς ἀγνώστος ἐξηφανίζετο, γιὰ νὰ ξαναπαρουσιασθῇ πάλι τὴν ἄλλῃ βραδυᾷ.

Ποιά ἦταν ἡ Κωνσταντὴ; Ἀπλούστατα, ἡ ἔμπιστη καμαριέρα τῆς Μαμζέλ Μάρς.

Οἱ σημερινὲς γενεὲς ἀγνοοῦν βέβαια τὸ ὄνομα τῆς βασιλίσσης αὐτῆς τοῦ θεάτρου, ἡ ὁποία ἐπὶ σαρὰντα ὀλόκληρα χρόνια συγκατοῦσε τὴν Γαλλία καὶ τὴν Εὐρώπη με τὴν ἐνδοξη δρᾶσι τῆς, ἀνάθεα πυρκαϊῆς στὰ στήθη τῶν ἀνδρῶν, κατεβρόχθιζε περιουσίες, κατὰστρεφε οἰκογένειες καὶ μοίραζε ἀλλοῦ τὴν εὐτυχία, κι' ἄλλοι τὸν ὀλεθρο.

Τὴν ἐποχὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ σημερινὴ ἱστορία, ἡ Μαμζέλ Μάρς βρισκόταν στὸ κορυφώμα τῆς δόξης τῆς. Τὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Τουρ-ντε-Ντάμ ἦταν τὸ ἐντυπωσιακὸ τῶν ἐκλεκτοτέρων μελῶν τῆς παρισινῆς κοινωνίας καὶ δὲν περνοῦσε μέρα ποὺ νὰ μὴ λάβῃ ἡ γοητευτικὴ καλλιτέχνις ἕνα μπουκέτο λουλούδια ἢ ἕνα ὠραῖο κόσμημα. Καὶ τὰ μὲν ἀνθη τὰ παίρνει ἡ Κωνσταντὴ καὶ τὰ τοποθετοῦσε στὰ θάλας, τὰ δὲ μπιζοὺ τὰ παίρνει ἡ Μαμζέλ Μάρς καὶ τὰ ῥριχνε στὸ συρόρι τῆς τουαλέτας τῆς, ὅπου ἔβλεπε κανεῖς, φύρδην μίγδην, τὰ πιδ φανταχτερὰ πολὺτιμα πετράδια, με τὰ πιδ κομψὰ δεσμάτια.

Οὔτε φρόντιζε καὶ γιὰ τὴν ἀσφάλεια τῶν κοσμημάτων τῆς ἡ Μαμζέλ Μάρς. Περισσότερο τὰ πρόσχε ἡ καμαριέρα τῆς, ἡ ὁποία καὶ εἶχε πάνω τῆς τὴν ὅλη εὐθύνη τοῦ σπιτιοῦ.

Τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τιμιότητος καὶ ἐργαστικότητος, ἡ Κωνσταντὴ εἶχε ἀποκτήσει τυφλὴ τὴν ἐμπιστοσύνη τῆς κυρίας τῆς, ἡ ὁποία τὴν ὑπεραγαποῦσε. Τὸ μόνο ποὺ δὲν τῆς συγχωροῦσε ἡ Μαμζέλ Μάρς, ἦταν ἡ ἀγνότης τῆς.

—Τί κρίμα, ἔλαγε πολλὰς φορές στίς φίλες τῆς. Τόσο ὠραῖο κορίτσι καὶ νὰ μὴν ἔχη ἐρωμέν'.

Ὡστόσο, ἤξερε πολὺ καλά ἡ ὠραία τραγωδὸς ὅτι ἡ καμαριέρα τῆς ἦταν παντρεμένη καὶ μάλιστα μ' ἕνα ὠραιότατο παλληκάρι, ποὺ ταξίδευε διαρκῶς με κάποιον Ἴρλανδοῦ εὐγενῆ, ὡς ἰδιαιτέρως καμαριέρας τῆς.

Τὴν ἀμεμπτὴ διαγωγή τῆς Κωνσταντῆς τὴν ἤξεραν καὶ ὅλοι οἱ γείτονες. Γι' αὐτὸ καὶ γελοῦσαν εἰς βάρος τοῦ μυστηριώδους νέου, ποὺ τριγύριζε κάθε βράδυ ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο, με τὴ ματαιὰ ἐλπίδα νὰ συγκινήσῃ τὴν σκληρόκαρδη καμαριέρα.

—

Τὰ γεγονότα ποὺ θ' ἀναφέρουμε τώρα, συνέβησαν τὴ νύχτα τῆς 19ης Ὀκτωβρίου 1827. Ἐκεῖνο τὸ βράδυ, ἡ Μαμζέλ Μάρς δὲν ἔπαιζε. Κι' ἐδέχθη νὰ γευματίσῃ σ' ἕνα φιλικὸ τῆς σπιτί, στοῦ ζεύγους Ἀρμάν, ποὺ ἔμενε στὴν ὁδὸν Ρισελί. Κατὰ τὰς 6 λοιπὸν, τὸ ἀπόγευμα, συνοδευομένη ἀπὸ τὸν γηραιὸ συνάδελφόν τῆς Βαλθέλλ, πρῶην διευθυντὴ τοῦ θεάτρου Ὀντεόν, πῆρε ἕνα ἀμάξι καὶ ἐξεκίνησε γιὰ τὴν ὁδὸν Ρισελί. Πρὶν φύγῃ, στάθηκε λίγο γιὰ νὰ παραγορήσῃ τὴν καμαριέρα τῆς, ποὺ ἦταν τρομερὰ στενοχωρημένη λόγω ἐλλείψεως εἰδήσεων ἐκ μέρους τοῦ συζύγου τῆς.

—Μὴ στενοχωριέσαι, καλὴ μου Κωνσταντὴ, τῆς εἶπε. Κάτι θὰ συνέβῃ καὶ δὲν μπόρεσε νὰ σοὺ γράψῃ. Ἀπὸ ποῦ εἶνε τὸ τελευταῖο γράμμα ποὺ σοὺστάει;

—Δὲν μοῦ τὸ γράφει. «Βρισκόμαστε σ' ἕνα μικρὸ λιμάνι τῆς Ἀδριατικῆς», ἔλεγε, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ λιμανιοῦ.

—Εἶμαι σίγουρη ὅτι αὐριο θάχῃς γράμμα του, εἶπε ἡ Μαμζέλ Μάρς, γιὰ νὰ τῆς δώσῃ θάρρος. Πᾶψε νὰ στενοχωριέσαι. Πῆγαινε στὸ δωμάτιο σου καὶ κοιμήσου. Ἐγὼ θ' ἀργήσω πολὺ ἀπόψε καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ με περιμένῃς. Οἱ Ἀρμάν δὲν ἀφήνουν τοὺς καλεσμένους τῶν νὰ φύγουν πρὶν ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα. Καληνύκτα.

—

Ἡ Μαμζέλ Μάρς δὲν εἶχε πέσει ἔξω στίς προβλέψεις τῆς. Στὸ γεῦμα, ὁ φλόαρος Βαλθέλλ θυμήθηκε ὅλες τὶς παλιές του ἐπιτυχίες καὶ ἡ συζήτησις ἐσυνεχίσθη κατόπιν στὸ σαλόνι, ὅπου πέρασαν γιὰ νὰ πάρουν τὸν καφέ.

Κάποια στιγμή, ὥστόσο, ἡ κυρία Ἀρμάν ποὺ ἐαρέθηκε ν' ἀκούῃ τὸν Βαλθέλλ κι' ἤθελε ν' ἀλλάξῃ κουβέντα, εἶπε στὴν Μαμζέλ Μάρς.

—Πῶς τὸ πάθατε, ἀγαπητὴ μου καὶ δὲν φορεῖτε ἀπόψε τὰ μπιζοῦ σας;

Ἦταν ἀλήθεια. Ἡ Μαμζέλ Μάρς ἀνεσκήρτησε. Εἶχε ξεχάσει ἐντελῶς

νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Κωνσταντὴ τὰ μπιζοῦ τῆς καὶ ἰδίως ἕνα δακτυλίδι ποὺ τὸ ἀγαποῦσε ἰδιαιτέρως. Ὡστόσο δὲν ἔδειξε καμμίαν ἀνησυχία καὶ εἶπε στὴν οἰκοδέσποινα.

—Σὰς ζητῶ συγγνώμην, φίλη μου. Ἀσφαλῶς θὰ σὰς δῶν τὴν ἐντοπισμένη φτωχούλας. Ἡ ἀλήθεια, ὅμως, εἶνε ὅτι ἐξέχασα τελείως νὰ φορέσω τὰ μπιζοῦ μου καὶ σὰς θεοῖα ὅτι αἰσθάνομαι τὸν ἑαυτὸ μου δυστυχὴ ποὺ δὲν φορῶ τὸ μονόπετρό μου δακτυλίδι.

—Τὸ ἀγαπάτε πολὺ αὐτὸ τὸ κόσμημα, εἶπε ἡ κυρία Ἀρμάν. Μη-πως σὰς ἐνθυμίζει καμμιὰ ἐρωτικὴ ἱστορία;

—Κάτι καλύτερο, εἶπε ἡ Μαμζέλ Μάρς, με βαθὺ στεναγμό. Μοῦ θυμίζει μιὰν ἱπποτικὴ γαλαντομία. Θυμάστε ὅταν ἔπαιξα τὸ «Παλαμ-πράτ». Στὴν ὠραία αὐτὴ κωμωδία, ὅπου εἶχα μιὰν ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐπιτυχίες μου, ἔπαιζα τὸ ρόλο τῆς δεσποινίδος ντὲ Μπωβάλ, τῆς καλῆς ἐκείνης νεράιδας ποὺ χάρισε σὲ δύο χρεωκοπημένους συγγραφεῖς, τῶν ὁποίων τὸ ἔργον ἀπέτυχε, ἕνα ὠραῖο δακτυλίδι, γιὰ νὰ τοὺς θγάλλῃ ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ἀδιέξοδο. Κατὰ τὶς πρώτες παραστάσεις, ἔπαιζα τὸ ρόλο μου, φορῶντας στὸ δακτυλὸ ἕνα χοντροκομμένο ψεύτικο δακτυλίδι. Τὸ βράδυ, ὅμως, τῆς πέμπτης παραστάσεως, καθὼς ἐτοιμαζόμουν νὰ θῶ τὴν σκηνή, παρουσιάσθηκε στὸ καμαρίνι μου ἕνας λουστράκος καὶ μοῦδωσε ἕνα γράμμα μαζί μ' ἕνα μικρὸ πακέτο. Ὅσο νὰ τὸν ἰδῶ τὸν λουστράκο, τὸν ἔχασα ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἀνοίγω τὸ πακέτο καὶ βλέπω ἕνα κομψότατο βελουδένιο κουτί. Ἀνοίγω καὶ τὸ κουτί καὶ τὰ μάτια μου θαμπώνονται ἀπὸ ἕνα ὠραιότατο δακτυλίδι, μ' ἕνα μεγάλο μπριγιάν, τόσο διαφανές, ὥστε στὴν ἀρχὴ νὰ νομίσω πῶς ἦταν ψεύτικο.

—Καὶ ἦταν;

—Ἦταν ἀληθινὸ διαμάντι. Τὴν ἐπαύριον, μαζί μὲ τὴν Κωνσταντὴ, τὸ δείξαμε σ' ἕναν πραγματογνώμονα τοῦ Παλαί Ρουαγιάλ, ὁ ὁποῖος τὸ ἐξετίμησε γιὰ τριάντα χιλιάδες φράγκα!

—Τὴν ἴδια ἀξία ποὺ εἶχε στὸ θεατρικὸ ἔργον τὸ δακτυλίδι τῆς δεσποινίδος ντὲ Μπωβάλ! ἐκραύγασε ὁ Βαλθέλλ ἐκστατικῶς.

—Καὶ τὸ γράμμα; ρώτησε με ἀγωνιώδεις ἐνδιαφέρον ἡ μαντάμ Ἀρμάν.

Στὸ σημεῖον αὐτό, ἡ Μαμζέλ Μάρς φάνηκε διατακτικὴ. Ἡ περιπέτεια εἶθιγε τώρα τὴν πιδ εὐαίσθητη πτυχὴ τῆς γυναικείας τῆς καρδιάς. Ἐπει, προτοῦ συνεχίσῃ, προσπαθοῦσε νὰ κρατήσῃ μόνη τῆς, γιὰ λίγες ἀκόμα στιγμὲς, τὴ γλυκειὰ αὐτὴ ἀνάμνηση. Ἐν τῷ μεταξῷ, μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας ὑπηρετὴς καὶ ψιθύρισε κάτι στὸ αὐτὴ τῆς οἰκοδεσποίνης. Ἡ κυρία Ἀρμάν σηκώθηκε ἀμέσως

καταταραγμένη καὶ θύγχε ἔξω. Ἀλλ' ὁ Βαλθέλλ, ἀνυπόμονος ἐπανάλαβε τὴν ἐρώτησί του πρὸς τὴν Μαμζέλ Μάρς.

—Καὶ τὸ γράμμα; Τί ἔλεγε τὸ γράμμα;

—Στὴν ἀρχή, τὸ διάβασα καὶ δὲν ἤθελα νὰ τὸ πιστέψω, τόσο ἡ ὁμορφία τοῦ περιεχομένου μου ἔκανε νὰ φαντάζωμε ὅτι ἐπρόκειτο περὶ ὄνειρου. Τὸ ξαναδιάβασα καὶ ἀπὸ τότε δὲν περνάει μέρα νὰ μὴ τὸ ξεδιπλώσω καὶ νὰ τὸ ξαναδιαβάσω. Ἀν καὶ τὸ ξέρω ἅπ' ἔξω. Ἀκοῦστε....

«Κυρία. Τὸ δακτυλίδι ποὺ εἶδα στὸ δακτυλὸ τῆς δεσποινίδος ντὲ Μπωβάλ δὲν εἶνε ἀντάξιο οὔτε αὐτῆς, οὔτε καὶ ὑμῶν. Δεχθῆτε αὐτὸ ποὺ σὰς στέλλω, χωρὶς διαταγμὴ γιὰ τὸ παρόν, χωρὶς φόβο γιὰ τὸ μέλλον. Δὲν κρύβει καμμιὰ βέβηλη σκέψι, καμμιὰ ἐνοχὴ ἐπιθυμία. Τὸ δακτυλίδι αὐτὸ προσφέρεται μόνον εἰς τὴν καλλιτέχνιδά. Ἐκεῖνος ποὺ τῆς τὸ στέλλει, θὰ μείνῃ σὲ ὅλη τὴν ζωὴ ὁ πιδ ἀγαπητὸς θαυμαστής τῆς. Τὴν υποχρέωσι αὐτὴ τὴν παίρνει με τὸν λόγο τῆς τιμῆς του ὡς εὐπατρίδου».

—Μὰ αὐτὸ εἶνε ὑπέροχο! φώναξαν με μιὰ φωνὴ ὅλοι οἱ παριστάμενοι. Καὶ ὁ ἀγνώστος αὐτὸς ἐκράτησε τὸ λόγο του;

—Δυστυχῶς, ναί, εἶπε ἡ Μαμζέλ Μάρς. Δὲν ἔμαθα οὔτε τὸ ὄνομά του. Ποτὲ δὲν...

Ἡ Μαμζέλ Μάρς δὲν ἀπετελείωσε τὴ φράση τῆς. Ἡ πόρτα τοῦ σαλονιοῦ ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε στὸ κατώφλι ἡ κυρία Ἀρμάν, χλωμὴ καὶ ἀναστατωμένη.

—Ὁ ἀγαπητὴ μου φίλη! εἶπε. Ἐνας ἀξιώματικός τῆς ἀστυνομίας μοῦ φέρνει μιὰ δυσάρεστη εἶδηση... Στὸ σπιτί σας μῆκαν κλέφτες.... Ὅλα τὰ διαμαντικά σας ἐξηφανίσθησαν!

—

Καταθρομβημένη ἀπὸ τὴν εἶδηση, ἡ Μαμζέλ Μάρς ἔτρεξε στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Τουρ-ντε-Ντάμ, ὅπου τὰ πάντα ἦταν ἄνω κάτω. Τὰ δωμάτια εἶχαν γεμίσει ἀπὸ ἀστυνομικοὺς καὶ ἡ Κωνσταντὴ, με δάκρυα στὰ μάτια, ἔδειχνε τὸ παράθυρο ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐπήδησαν οἱ λωποδύτες, δώδεκα τὸν ἀριθμόν.

Ἀλλὰ τὰ πράγματα δὲν εἶχαν ἐταῖ συμβῇ. Κάτι γείτονες παρουσιάσθησαν αὐθορμήτως στὴν ἀνάκρισι, ἐβεβαίωσαν ὅτι κατὰ τὶς δέκα, εἶδαν ἕνα μυστηριώδη ἀγνώστο νὰ πηδᾷ σ' ἕνα ἀμάξι καὶ νὰ λέγῃ στὸν ἀμαξᾶ νὰ τρέξῃ ὀλοταχῶς στὴ Νέα Γέφυρα, ὅπου ἦταν ὁ σταθμὸς τῶν ταχυδρομικῶν ἀμαξῶν. Ὁ ἀγνώστος αὐτὸς δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν γνωστότατον ἐρωτιδέα, ποὺ τριγύριζε κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς Κωνσταντῆς.

Κατόπιν τούτου, ἡ ἀστυνομία ὑποπεύθηκε ὡς συνένοχον τῆς κλοπῆς τῆς Κωνσταντῆς. Ἀλλ' ἡ Μαμζέλ Μάρς ἀπέκρουσε με φρίκην τὶς ὑποψίες αὐτές. Ὡστόσο, ὅστερ' ἀπὸ λίγες μέρες, ἦλθε ἀπὸ τὸν διευθυντὴ τῆς ἀστυνομίας τῆς Γενεύης ἕνα ἔγγραφο, ποὺ ἀνήγγειλλε ὅτι συνελήφθη κάποιος Γάλλος, ὀνόματι Μυλόν, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσε νὰ πουλήσῃ σ' ἕνα χρυσόχο, τὰ κλεμμένα κοσμήματα τῆς Μαμζέλ Μάρς.

Λοιπὸν: Ὁ Μυλόν ἦταν ὁ ἀντρας τῆς Κωνσταντῆς, ὁ ὁποῖος πάλι δὲ ἦταν ἄλλος, ἀπὸ τὸν μυστηριώδη ἀγνώστον ποὺ ἐβολτάρειζε κάθε βράδυ, ἔξω ἀπὸ τὸ μέγαρο τῆς ἡθοποιοῦ.

—

Ἡ συνταρακτικὴ αὐτὴ ὑπόθεσις συνεκίνησε τρομερὰ τὸ Παρίσι, καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τῶν ἀνακρίσεων καὶ τῆς δίκης ποὺ ἐγίνε στὰς 31 Μαρτίου 1828.

Ἡ διπλοπροσωπεῖα μάλιστα τῆς Κωνσταντῆς ἀποτελοῦσε τὸ γενικὸ θέμα ὁμιλίας. Αὐτὴ ἀνοίξε τὰ συρτάρια τῆς κυρίας τῆς κι' αὐτὴ ἐρριξε τὰ μπιζοῦ ἀπὸ τὸ παράθυρο, στὸν ἄνδρα τῆς ποὺ περιέμενε ἀπὸ κάτω. Ὁ τελευταῖος δὲν ἦταν οὔτε καμαριέρης τοῦ Ἴρλανδοῦ, οὔτε τίποτε ἀπὸ τοὺς μύθους ποὺ ἀράδιαζε ἡ Κωνσταντὴ στὴν κυρία τῆς. Βρισκόταν πάντοτε στὸ Παρίσι καὶ περνοῦσε κάθε βράδυ, κάτω ἀπὸ τὰ παράθυρα τοῦ μεγάρου, περιμένοντας τὴν εἰδοποίηση τῆς γυναικῆς του, ἡ ὁποία παραδοκοῦσε τὴν κατὰλληλὴν εὐκαιρία γιὰ τὴν κλοπὴ.

Τὸ ζεῦγος τῶν κλεπτῶν κατεδικάσθη εἰς δεκαετὴ ἐγκάθειρξιν. Τὰ περισσότερα κοσμήματα ἐπεστράφησαν στὴ Μαμζέλ Μάρς, ἡ ὁποία, ὅμως, δὲν τὰ χάρηκε πολὺ. Ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε κυρίως, τὸ μονόπετρο δακτυλίδι, δὲν εἶχε βρεθῇ.

—

Πέρασαν δέκα χρόνια. Ἡ Μαμζέλ Μάρς, δὲν εἶχε ξεχάσει τὸ δακτυλίδι τοῦ ἀγνώστου ἱππότη. Καὶ

πάντοτε, μέσα τῆς, εἶχε τὴν πεποίθησι ὅτι θάρχοταν μέρα ποὺ θὰ μάθαινε κάτι γιὰ τὸν εὐγενικὸν αὐτὸν γαλαντόμο.

Ἐνα βράδυ, ἦταν καλεσμένη σ' ἕνα μὰλ μασκέ ποὺ ἔδινε ἡ βαρὼν-ντὲ Μπωλιέ. Στὸν χορὸ αὐτόν, γιὰ πρώτη φορὰ οἱ ἀρχόντισσες τοῦ Σαιν-Ζερμαίν συνδιεσκέδαζαν με πρόσωπα τοῦ καλλιτεχνικοῦ κόσμου ἐστερημένα τίτλων εὐγενείας. Ἀλλ' ἡ προσωπίδα ἐκάλυπτε τὴν ἀπόστασι αὐτῶν τῶν δύο κόσμων καὶ ἡ ἐσπερὶς εἶχε πετύχει περίφημα.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα, ἡ Μαμζέλ Μάρς—ἡ ὁποία εἶχε προσέλθει χωρὶς προσωπίδα καὶ κατέπληξε ὅλους με τὴν ὑπέροχην ὁμορφίαν τῆς—δὲν ἔλα τὰ πενήντα τῆς χρόνια—ἐβγήκε ἀπὸ τὴν αἴθουσα τοῦ χοροῦ καὶ πῆγε στὴ σέρρα, γιὰ νὰ ξεκουραστῇ, μακριὰ ἀπὸ τὰ ζεύγη τῶν χορευτῶν καὶ τὴ θορυβώδη μουσική.

Κάθησε σ' ἕνα καναπέ κι' ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς.

Τὴν ἴδια, ὅμως, στιγμή, παρουσιάσθηκε μπροστὰ τῆς ἕνας προσωπιδοφόρος καὶ τῆς εἶπε:

—Αὐτὸ εἶνε γιὰ σὰς, ὠραία μου κυρία.

Κι' ἀμέσως ἐξηφανίσθη.

Ἐκπληκτὴ ἡ Μαμζέλ Μάρς πῆρε τὸ δεματάκι ποὺ τῆς εἶχε ἀφήσει ὁ ἀγνώστος πᾶν ἅτὰ γόνατα. Τὸ ἀνοίξε καὶ μέσα βρέθηκε τὸ κλεμμένο δακτυλίδι!

Εἰς μάτην ἡ ὠραία ἡθοποιὸς θέλησε νὰ ξαναβρῇ τὸν μυστηριώδη ἀγνώστο. Εἶχε γίγει ἀφαντος...

ΖΩΡΖ ΑΡΖΑΝΤΟΝ

Ἡ εἰς Μάρς σ' ἔβαν ἀπὸ τοὺς καλλιτέρας ρόλους τῆς

Γράμμα

Τέλος

Άγαπημένη μου, πόσο μεγάλο πράγμα είναι ένας μήνας;
 Ένας ολόκληρος μήνας χωρίς το χαριτωμένο σου θόρυβο!...
 Χθές σου έλεγα στο γράμμα μου:
 «Νομίζω πως θα συνηθίσω, πως θάχω θάρρος...»
 Ναί, έχω θάρρος... μ'α μονάχα για μιά στιγμή!
 Έπειτα ξαναβρίσκω τη λύπη μου... που βρίσκεται μέσα στο σπίτι.
 Πού μ'α ακολουθεί και πού πλανιέται πίσω μου, Πάνω στα έπιπλα, παντού...
 "Αχ! αυτά τα βράδια χωρίς φιλιά.
 Αυτά τα πρωίνα χωρίς καλημερίσματα...
 Αυτές οι νύκτες που περνά ευνυπνός φέρνοντας στο νου παλιές ετυχίες!
 Δεν υπάρχει πιά ή πνοή σου, ούτε ή μυροδιά των μαλλιών σου στο προσκέφαλο!...
 Είμαι τόσο μόνος!
 "Όλα μου φαίνονται παράξενα!...
 Τα πράγματα που μένουν ακίνητα, τώρα.
 Οι πόρτες που κάνουν έναν θόρυβο αλλοιώτικο ανεξήγητο.
 Κάτι σαν παράπονο και κλάψα...
 Δεν έχω πιά παρά μιά έγνοια:
 Νά περιμένω χωρίς σκέψη το τέλος αυτού του μηνός
 Χωρίς να νευριάζω κυνηγώντας το...
 Κι' όμως, υπάρχουν άνθρωποι που τους φαίνεται πως περνά τόσο γρήγορα ο καιρός!
 Γράφω, γράφω, χωρίς να ξέρω τί.
 Γιατί αυτά που έχω κάθε μέρα να σου πω, είναι τέτοια που δεν λέγονται.
 Χωρίς τη φωνή, το βλέμμα, τις κινήσεις, τα χαμόγελα,
 Τότε γιατί να γραφούν;
 Γιατί νομίζει κανείς πάντα, πως μέσα σ' ένα γράμμα θα μπορέσει να κλείσει κάτι απ' το βάθος της ψυχής του...
 Μ'α αυτοί οι μόνολογοι δεν κάνουν με τη ρητορική τους, παρά να μεγαλώνη ή απόσταση.
 Γιατί λείπει ακριβώς αυτό που μόνο μπορεί να κάνει θελκτικές αυτές τις φλυαρίες.
 "Η απάντηση.
 Είμαι τόσο μόνος, μικρό γλυκό μου παιδί...
 "Αντίο αγάπη μου...
 "Αντίο μικρούλα μου
 Πές μου όμως,
 Αυτό που μου έγραφε, χθές, είν' αληθινό;
 Είν' αλήθεια πως το βοάου στο κρεβάτι σου με σκέπτεσαι...
 Σου στέλνω την καρδιά μου γεμάτη από σένα.
 Διψασμένη για σένα.
 Σου στέλνω τον πόνο μου και την άχαρη ζωή μου.
 Το μαστύριό μου, τον πόθο μου.
 Τ' ατέλειωτα βοάδου μου.
 Και για να νανουρίσω εκεί κάτω το άναπνευστο σώμα σου.
 Μέσα στην άδεια σου νύχτα:
 Φιλιά, φιλιά, φιλιά, φιλιά!...

Λοιπόν, αντίο.
 Δεν ξεχνάς τίποτε;...
 Καλά.
 Φύγε.
 Δεν έχουμε πιά τίποτε να πούμε.
 Σ' αφήνω.
 Μπορείς να φύγης...
 "Αλλ' όχι... περίμενε ακόια, περίμενε.
 Βρέχει...
 Περίμενε να σταματήσει.
 Κουκουλώσου καλά!
 "Εξω κάνει πολύ κρύο.
 Θάπρεπε να φορούσες ένα χειμωνιάτικο παλ...
 Στά ξανάδωσα όλα πίσω;
 Δεν έχω τίποτε δικό σου;
 Πήρες το πορτραίτο σου.
 Και τα γράμματα;...
 "Ελα, κύτταξέ με, μιά και θα χωρίσουμε...
 Μά πρόσεξε, άς μὴν κλάψουμε!
 Θάβαι κουτό.
 Πόσο πρέπει να προσπαθήσουμε για να θυμ...
 θούμε πως κάποτε είμαστε τόσο έρωτευ...
 μένοι!
 Οι δυο μας ζωές είχαν δοθή ή μιά στην άλλη, για πάντα...
 Και νά τώρα που τα ξαναθυμόμαστε!
 Και θα χωρίσουμε!
 Καθένας με τ' όνομά του θα ξαναρχίση να περιπλανιέται, να ζή κάπου αλλού...
 "Ω! άσφαλως θα υποφέρουμε για κάμποσο.
 Μά έπειτα θάβη ή λησμονιά...
 Θά είσαι σ' ύ, και θα είμαι γ' ώ
 Και θα είμεθα κι' οι δυο ανάμεσα στους άλλους δυο άτομα.
 "Ετσι θα γλυστήρης κι' εσύ στο παρελθόν μου;
 Θα συναντιόμαστε κατά τύχη, στο δρόμο,
 Θα σε κυττώ από μακριά, χωρίς να σε πλησιάζω.
 Θα περνάς με φορέματα άγνωστά μου.
 Κι' έπειτα θα μείνουμε μήνες πολλούς χωρίς να ιδωθούμε.
 Και οι φίλοι θα σου λέν τα νέα μου.
 Και θα λέω για σένα που ήσουν ή ζωή μου,
 Για σένα που ήσουν ή δύναμις κι' ή γλύκα μου:
 «Τι να γίνεται, άραγε;»
 Κι' όμως τις πρώτες μέρες είμεθα τόσο τρελλοί!
 "Εξω βρέχει ακόμη!
 Δεν μπορείς να φύγης με τέτοιο καιρό...
 "Ελα μείνε!
 Ναί, μείνε!
 Θα προσπαθήσουμε να τα διορθώσουμε
 Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε.
 Θα είμεθα καλοί...
 "Ελα, κάθισε,
 Ξανάγορσε κοντά μου την άνια σου.
 Και γ' ώ κοντά σου θα ξαναρχίσω τη μοναξιά μου

ΨΥΧΡΑΙΜΙΑ

Άστυνομικός διάλογος του ΠΕΡ-ΑΚ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ, λωποδύτης
 Λ' ΑΜΟΣ, λωποδύτης
 ΑΛΦΡΕΔΟΣ, 40 ετών
 ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

(Η σκηνή παριστάνει ένα γραφείο. Στο βάθος ένα χρηματοφυλάκιο! Άκούονται βήματα. Έπειτα μπαίνουν δυο σκιές).

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ: Έδω είμαστε, φτάνει να μη κάνης θόρυβο.
 (Ο Λ' Αμός ανάβει ένα κλεφτοφάναρο και επιθεωρεί το δωμάτιο).

Λ' ΑΜΟΣ.— Δεν είναι κανείς (το φως της λάμπας πέφτει στο χρηματοφυλάκιο). Μπα, μά κάσα.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ: Διάτανε, φτάνει να έχη μέσα ψιλικό.

Λ' ΑΜΟΣ: Μπρός... Έλα να την ανοίξουμε.

(Τραβούν από ένα σακκί τα εργαλεία τους. Εκείνη τη στιγμή ακούεται ένα φτέρνισμα και έπειτα βήματα).

Λ' ΑΜΟΣ: Προσοχή. Κάποιος έρχεται. (Σβύνει την λάμπα). Βγάλε την κάμα σου, εγώ έχω το πιστόλι μου.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ (με το μαχαίρι στο χέρι). Έδω ήμαστε, άς κοπιήσουν.

Λ' ΑΜΟΣ.— Τόσο το χειρότερο γι' αυτόν. Άν μου κάνη το νταή του την άναψα.

(Μπαίνει ο Άλφρέδος με πυξάμες. Κρατεί ένα μαντήλι στο στόμα του και φτερνίζεται διαρκώς).

ΑΛΦΡΕΔΟΣ.— Άσφαλως δεν άνειρευόμουν. Άκουσα θόρυβο που έρχοταν από δω. (Ανάβει το φως).

Λ' ΑΜΟΣ (με το πιστόλι προτεταμένο). Ψηλά τα χέρια.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Πώς! (Σηκώνει τα χέρια).

Λ' ΑΜΟΣ. Ούτε λέξι, γιατί σου την άναψα!

ΑΛΦΡΕΔΟΣ (σκάνοντας στα γέλια). Τι άστείο.

(Οι λωποδύτες μένουν μ' ανοιχτό το στόμα).

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Μας κοροϊδεύει; Ό τύπος έχει μεγάλο στομάχι.

(Ο Άλφρέδος εξακολουθεί να γελά).

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Καλή σπέρα σας, κύριοι. Καλώς ήλθατε σπίτι μου.

Λ' ΑΜΟΣ. Καλά, καλά, άς τα αυτά. Δεν έχουμε καιρό για τις εξυπνάδες σου (δείχνοντας το χρηματοφυλάκιο). Που είναι τα κλειδιά;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Στο πλαϊνό δωμάτιο. Βρίσκονται στην πισινή τσέπη του πανταλονιού μου, που είναι θαμμένο σε μιά καρίκλα, πλάι στο κρεβάτι. Όπως βλέπετε, είμαι τακτικός άνθρωπος.

Λ' ΑΜΟΣ (στον Κουλέβρ). Πήγαινε να φέρης τα κλειδιά.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Πάω (βγαίνει).

Λ' ΑΜΟΣ. Έχει ψηλά ή κάσα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Μου φαίνεται άκοιτά

Λ' ΑΜΟΣ. Πολλά;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Χμ! Πεντακόσια χιλιάρικα.

Λ' ΑΜΟΣ. Πώς; Πεντακόσια χιλιάρικα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ναί.

Λ' ΑΜΟΣ. Με περιπαίζεις;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Διόλου μάλιστα.

(Ο Λά Κουλέβρ γυρίζει με τα κλειδιά).

Λ' ΑΜΟΣ. Άκουσε: Λέει πως έχει 500 χιλιάδες μέσα!.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Όχι δά!

Λ' ΑΜΟΣ. Τουλάχιστον αυτό λέει από δω ο κύριος.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Το λέω, γιατί έτσι εί-
 ναι.

Λ' ΑΜΟΣ. Θα το δούμε αυτό. Άνοιξε μας την κάσα.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ευχαρίστως. Δώσε μου τα κλειδιά, (άνοιγει το χρηματοφυλάκιο, που είναι γεμάτο χιλιάρικα).

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. (Πιάνει ένα χιλιά-
 ρικο) Μωρέ χιλιάρικα!

Λ' ΑΜΟΣ. Λοιπόν δεν μας κοροϊδε-
 ψες!

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Καθόλου.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Νά τα μαζώνω;

Λ' ΑΜΟΣ. Βάλε τα σ' ένα σακκί. Έ-
 γώ τον επιβλέπω.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Όραία, μαζέψτε τα κι' αν θέλετε περάσετε αύριο και θα σας δώ-
 σω τα διπλά.

Λ' ΑΜΟΣ. Πώς;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Μά ναί... Θα σας τα δώ-
 σω όσο μου στοιγίζουν.

Λ' ΑΜΟΣ. Ά!

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Είσαι εκατομμυριού-
 χος;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Όχι, μικρούλη μου! Δεν είμαι εκατομμυριούχος.

Λ' ΑΜΟΣ. Τότε που τα βρίσκεις όλα αυτά τα χιλιάρικα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Δεν τα βρίσκω. Τα φτιάνω.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ (στον φίλο του). Εί-
 ναι άδερφάκι.

Λ' ΑΜΟΣ. Άλήθεια, φτιάνεις κίβδη-
 λα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Άμ' τί νόμισες, θα εί-
 χα σπίτι μου πεντακόσια πραγματικά χι-
 λιάρικα για νάβη να μου τα πάρη ο
 πρώτος τυχών.

Λ' ΑΜΟΣ. Μας την έφερες!

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Δεν μου λες μπορώ να
 κατεβάσω τα χέρια μου;

Λ' ΑΜΟΣ (με το πιστόλι). Ναί, μά να
 κάθεται φρόνιμα.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Είσαι φιλόπονος. Έ-
 χεις δικηο (κάθεται). Οι δουλειές πως
 πάνε;

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Έτσι κ' έτσι.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Μην παραπονιέσθε. Δεν
 μου λένε, θα μπορούσαμε να δουλέψουμε
 μαζί. Τα καταφέρνουμε να ρίξτε στην πι-
 άτσα το εμπόριό μου;

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Φοβάσαι να τα θνά-
 λης εσύ στην πιάτσα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ναί... Η άστυνομία με
 παραφυλάει κ' εγώ δουλεύω μόνος μου.
 Δεν τ'α κατάφερα λοιπόν ως τώρα να τ'α
 κυκλοφορήσω. Κ' είναι κρίμα, γιατί είναι
 πολύ επιτυχημένα.

(Παίρνει μερικά χιλιάρικα και τ'α έ-
 ξετάζει κ' έπειτα τα τοποθετεί επάνω στο
 γραφείο. Κατόπι ανάβει ένα σιγαρέττο
 και με το ίδιο σπύρο καίει δυο χιλιάρι-
 κα. Ο Λ' Αμός ήταν το βλέπει κατεδά-
 ζει το πιστόλι).

Λ' ΑΜΟΣ. Δεν έβγαλες ποτέ σου στην
 πιάτσα;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ναί, μά μόνο εκατοστά-
 ρικα και δεν με πιάσανε. Χιλιάρικα όμως
 δεν έβγαλα ακόμη.

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Κ' είναι σαν αληθι-
 νά!...

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Παίρνετε ένα λικεράκι;
 ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Έγώ δεν λέω όχι.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Μά πως τ'α καταφέρατε
 και μπήκατε εδω μέσα;

Λ' ΑΜΟΣ. Άπό το παράθυρο. Με ά-
 νεμόσκαλα.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ (βάζει λικέρ στα ποτή-
 ρι). Έλάτε να πιούμε.

(Ο Λ' Αμός άκουμπά το πιστόλι και
 παίρνει να πιή. Την ίδιαν ώρα ο Άλφρέ-
 δος σηκώνει το πιστόλι και φωνάζει).

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Κατεργαρίοι, ψηλά τα
 χέρια!

(Οι δυο λωποδύτες τα χάνουν).

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ (σηκώνοντας τα χέ-
 ρια). Παλιόσκυλο!

Λ' ΑΜΟΣ (σηκώνοντας επίσης τα χέ-
 ρια). Για τ' όνομα του Θεού!

ΑΛΦΡΕΔΟΣ (γελώντας). Σας κρα-
 τώ, παλληκάρια μου. (Τηλεφωνεί). Άστυ-
 νομία αυτού! Έλάτε παρακαλώ άμέσως
 στην όδ' ντ' Άρεμπέργκ 5, πρώτο πάτω-
 μα. Δεν έχετε παρά να ανεβήτε από μίαν
 ανεμόσκαλα. Έχω πιάσει δυο λωποδυ-
 τες και τους κρατώ, (κατεβάζει το τηλε-
 φωνο).

Λ' ΑΜΟΣ. Μας την έκατασε λοιπόν.
 Τα κίβδηλα είναι πολύ γνήσια.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Όσο μπορεί να γίνη πα-
 ρισσότερο.

Λ' ΑΜΟΣ. Μά πως βρέθηκαν τόσα
 χαρτονομίσματα σπίτι σου;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Όσο μπορεί να γίνη πα-
 μάντια για μισό εκατομμύριο και δεν εί-
 χα καιρό να τ'α πλώ στην Τράπεζα.

Λ' ΑΜΟΣ. Τι; Πουλάς διαμάντια;

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Ναί, έχω μερικά. Πίσω
 από τα λεστά είναι κάτι διαμάντια, που
 αξίζουν 3 1)2 εκατομμύρια!...

(Οι δυο λωποδύτες κοττάχονται).

ΛΑ ΚΟΥΛΕΒΡ. Καλά μας την έκα-
 τσε, βρωμιάρη, μά τί να σου κάνουμε τω-
 ρα, που μας κρατάς.

Λ' ΑΜΟΣ. Μας την έφερες για καλά.

ΑΛΦΡΕΔΟΣ. Σας την έφερα με την
 ψυχαγμία μου.

(Μπαίνουν οι άστυνομοι κι' ο Άλφρέ-
 δος τους διηγείται τί συνέβη).

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ... ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

Από πολύ μικρός ο Παρασκευάς έδωσε δείγματα της μελλούσης εξυπνάδας του. Ήταν δέν ήταν δύο χρονών όταν έμαθε να μουντζώνει την μάννα του και να λέει καθάρματα:

— Νά μωρή κατσίκια!
Ο πατέρας του ο κ. Γεράσιμος Κουτρομούτης ήταν κατενθουσιασμένος: — «Μια σταλιά πράινα είναι τό άτιμο και λέει τέτοιες κουβέντες!... Τί θα γίνει άμα μεγαλώσει! Αυτό έλεγε και ξανάλεγε στους φίλους του: Κι' όλο τό χωριό θαύμαζε την εξυπνάδα του Παρασκευά και μακάριζε τόν εύτυχη πατέρα.

Στό σχολείο ο Παρασκευάς κάθε τρία χρόνια έβγαζε και μία τάξη. Τέλος πήρε τό χαρτί του γυμνασίου με «μέσον» κάποιον θεόν του που ήταν καθηγητής. Ο πατέρας του τόν έστειλε στην Αθήνα να γραφτεί στό Πανεπιστήμιο, βέβαιος ότι προσφέρει μεγάλην υπηρεσίαν σ'όν Παρασκευά, στην έπιστήμη και στην Ελλάδα. Στις είσπραγινές εξέτασεις ο Παρασκευάς τά «βόλευσε» αντίγραφοντας όταν δύναντονται οι προφορικές του πρώτου έτους τά κάνει μούσκεμα, και μένει φυσικά.

Ο πατέρας του όμως δέν απογοητεύεται.

Τά «ήνια περνούν κι' ο Παρασκευάς βρίσκεται συνεχώς στό πρώτο έτος.

Ήρθε κι' ο καιρός που πήγε φαντάρος.

Τρώει άρκετές φορές ξύλο γι' αυτές τίς δουλειές και τέλος πάει φαντάρος.

Όταν άπολύθηκε ο Παρασκευάς έρωτεύτηκε την κόρη της σπιτονοικοκυράς του, την Πιπίτσα, που είχε ανέσεις μ' όλη τη γειτονιά και ιδίως με τόν κύρ-Σωτηράκη τόν χασάπη. Η Πιπίτσα κι' ή Μάννα της, ή κυρά-Θανάσaina, κατορθώνουν να τόν πείσουν και ο Παρασκευάς παντρεύεται. Κουμπάρος ο κύρ-Σωτηράκης φυσικά. Η κύρη όμως άπάνω στό «Ήσαία χόρευε»... ξεγεννάει κι' έτσι ο Παρασκευάς γίνεται απότομος πατέρας. Η κυρά-Θανάσaina κατορθώνει να τόν πείσει πώς είναι δικό του τό παιδί παρ' όλον ότι ο Παρασκευάς την Πιπίτσα δέν τη γνωρίζει παρ' τρεις μήνες μόνο.

Πέθεται όμως.

Η ζωή του κυλάει ήσυχα. Κουβάται χωριστά άπ' τη γυναίκα του και εξακολουθεί να πληρώνει τό νοίκι.

Τό παιδί μεγαλώνοντας γίνεται ξανθό και γαλανό κι' άργίζει να μοιάζει καταπληκτικά με τόν κύρ-Σωτηράκη. Ο Παρασκευάς παραξενεύεται. Αιτός, ή οικιογένειά υ, και ή Πιπίτσα άκόμα, είναι μελαχρoίνοι. πώς έγινε τό βγρή ξανθό τό παιδί; Η πεθερά του όμως— άν αυτή ή πεθερά!—τόν λέει ότι όλα τά παιδιά μικρά είναι ξανθά κι' ότι κατόπι μαυρίζουν.

Ο Παρασκευάς λοιπόν που τά πιστεύει όλα, περιμένει να μαυρίσει ο γυιός

Ο ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΣ:

— ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

του για να του μοιάσει. Άλλ' αυτός όσο πάει ξανθαίνει περισσότερο. «Θά μαυρίσει άποτόμως» τόν λέει ή κυρά-Θανάσaina κι' ο Παρασκευάς πείθεται.

Μιά μέρα στό Ζάππειο ο γυιός του— Γεράσιμος τόν βαφτίσανε— ξεφεύγει άπ' τη προσοχή του—ο Παρασκευάς διάβαζε ένα μυθιστόρημα—και εξαφανίζεται. Στή θέση του ερχεται ένα άλλο μικρό μελαχρινό κι' ο Παρασκευάς νομίζει πώς ο νεοελθών είναι ο Γεράσιμός του που μαύρισε άποτόμως! Τόν παίρνει λοιπόν θριαμβευτικά και τόν φέρνει σπίτι. Ο κύρ-Σωτηράκης που είναι έκείνη τη στιγμή έκεί γίνεται έξω φρενών.

—Πού είναι μωρέ τό παιδί, τόν λέει.

Τά ρεβύθια άφίχθησαν.

— Αυτό είναι, ψιθυρίζει ο Παρασκευάς. Μαύρισε. Μαύρισε και τώρα μοιάζει με τόν πατέρα του!

Κι' ο κύρ-Σωτηράκης δέν κρατήθηκε — Τό άλλο έμοιαζε με τόν πατέρα του με βλάκα... Τό άλλο... αυτό μοιάζει με σένανε μικρό—όνο νάγνη!

Σέ δύο μέρες βρίσκεται ο πραγματικός Γεράσιμος, ο ξανθός. Ο Παρασκευάς όμως δέν έννοει να τόν παραδεχτεί για γυιό του. Γυιός του είναι ο μελαχρινός που τόν μοιάζει.

Ο Σωτηράκης, ή κυρά-Θανάσaina κι' ή Πιπίτσα επιμένουν να τού πάρουν τό «ελαχρινό παιδί και να τό παραδώσουν στην άστυνoμία, ο Παρασκευάς όμως δέν δέχεται. Γίνεται κανγιάς τρικούβερος και οδηγούνται όλοι στό πιάσιμα «έ-τι διαταράζει της κοινής ήσυχίας». Διαρίζονται και καταδικάζονται «άπαντες» στην φυλακή.

Χωρίς τον... Ο Παρασκευάς «ως εξακολουθεί να είναι έρωτευμένος με την γυναίκα του και μία νύχτα παίρνει την κι-

θάρα του και πάει να της κάνει καντάδα. Συλλαμβάνεται όμως πάλι επί διαταράζει της κοινής ήσυχίας— και παραπέμπεται στό αυτόφωρο.

Μεγάλη Παρασκευή. Ημέρα θλιβερή. Ημέρα πένθους της φύσεως και τών ανθρώπων. Μονάχα ο Παρασκευάς ήταν εξαίρεσι τού γενικού κανόνος.

Χαρούμενος περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά, φρεσκοξυρισμένος, με τά καινούργια του ρούχα— άν και δέν είχε και παλιά— βάδιζε πανευτυχής στους δρόμους της Αθήνας.

— Καλημέρα Παρασκευά.

— Καλημέρα σας...

— Πώς είσαι;

— Καλά... Πολύ καλά, εύχαριστώ.

Απαντούσε σε όλους πρόσχαρα σαν άνθρωπος που είχε κερδίσει τουλάχιστον τόν πρώτο αριθμό τού Έθνικού Λαχείου.

— Τί νέα κύριε Παρασκευά.

— Ωραία... Περιήγηση.

Οι γνωστοί του άπορούσαν με τό εξαίρετική εύτυχισμένο ύψος του, κι' έλοι προσπαθούσαν να τό άποδώσουν κάπου.

Κάνεις όμως δέν εύρισκε τη πραγματική αιτία.

— Κάτι χαρούμενο σε βλέπω Παρασκευά.

— Ναι, είμαι χαρούμενος!

— Ήρθε ή έπιταγή;

— Όχι.

— Κέρδισες στόν 'Ιππόδρομο;

— Όχι.

— Μήπως τό λαχείο;

— Όχι.

— Τότε γιατί διάολε είσαι χαρούμενος;

Ο Παρασκευάς έπαιρνε μία μυστηριώδη πόζα και ρωτούσε πονηρά:

— Άν τό βρής...

— Δέν τό βρήσκω.

— Για προσάπθηκε...

— Δέν μπορώ. Δηλώνω άδυναμία.

Καινούργια πόζα τού Παρασκευά και νέον μυστήριον.

— Τί μέρα έχουμε σήμερα;

— Παρασκευή.

— Ναι, αλλά τί Παρασκευή;

— Μεγάλη... Μεγάλη Παρασκευή.

— Άκριβώς, Μεγάλη Παρασκευή.

— Ε και;

— Αυτό.

— Ποιό;

— Είναι... Μεγάλη Παρασκευή!

— Και γι' αυτό είσαι χαρούμενος;

— Αιέ; Για ποιό άλλο;

— Δέν καταλαβαίνω τίποτα.

Τότε ο Παρασκευάς έσκυβε πτό αυτί τού συνομιλητού του και τού ψιθύριζε υπερηφάνως:

— Είναι ή γιορτή μου σήμερα!...

— Τί λες μωρέ Παρασκευά!

— Αυτό που σοι λέω.

— Πώς δηλαδή είναι ή γιορτή σου;

Μήπως πηγαίνεις με τό παλιό ήμερολόγιο;

— Όχι. Με τό καινούργιο.

— Τότε;

Κι' ο Παρασκευάς άρχιζε να δίνει

Νέος με πολλά προνόμια

ΤΟΥ Κ. ΑΛΕΚΟΥ ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

έξηγήσεις.

— Πώς με λένε;

— Καλά ντέ... Παρασκευά...

— Τί μέρα έχουμε σήμερα;

— Μεγάλη Παρασκευή.

— Άφού με λέν Παρασκευά, κι' άφού είναι Μεγάλη Παρασκευή... γιορτάζω!

Τό συμπέρασμα έβγαίνει θριαμβευτικά ένώ συγχρόνως έβγαίνει άπ' τη τσέπη κι' ένα σακκουλάκι με καρAMELLES «γεμιστές».

— Πάρε να μου εύχηθής.

— Χρόνια πολλά.

— Εύχαριστώ. Πες να ζήσω.

— Νά ζήσης.

— Εύχαριστώ...

—

Ο Παρασκευάς γιόρταζε!

Γιόρταζε κι' έννοούσε να τό «κάψη».

Μάταια προσπάθησαν γνωστοί και φίλοι να τόν πείσουν πώς κανένας άνθρωπος δέν γιορτάζει τέτοια μέρα.

— Βρέ Παρασκευά... έλα στά καλά σου.

Πού να πάρη, όμως, ο Παρασκευάς από λόγια. Αυτός νόμιζε πώς γιόρταζε κι' έννοούσε να γιορτάσει με κάθε θυσία.

Είχε μάλιστα σκοπό να «παραθέσει γεύμα» σε μία ταβέρνα για να έορτασθή καταλλήλως τό εύτυχές γεγονός.

Σ' ένα μόνο σκόνταψε τό ζήτημα.

Δέν βρισκόντουσαν προσκεκλημένοι.

Όσο δελεαστική και άν ήταν ή πρότασις, όσο και άν τό γεύμα αυτό υπέσχετο γέλια μέχρι λυσίματος τού άφαλου, κανένας δέν άποφάσιζε να συντροφεύση τόν Παρασκευά και να συνεορτάσει μαζί του.

— Κώστα μου δέν θάρρης;

— Άδύνατον.

— Γιάννη μου δέν θάρρης;

— Δέ μάς παρατάς Μεγαλοπαρ-σκευιάτικα!

—

Κι' έτσι ο Παρασκευάς συντροφιά με τόν εαυτό του υπήκε σε μία ταβέρνα και στρογγυλοκάθησε

— Ο κύριος;

— Άρνάκι ψητό.

— Δέν υπάρχει κρέας σήμερα.

— Γαλοπούλα έχεις;

— Όχι.

— Κοτόπουλο;

— Όχι.

— Κοκορέτσι;

— Όχι.

— Και δέν τό κλείνεις τό κατάστημα;

Τό γκαρσόνι τόν κύτταξε από κορυφής μέχρις όνυχων.

Τό δρθε να τού χώσει μία στή μούρη αλλά κρατήθηκε.

— Λοιπόν; Τί θα πάρετε;

— Τί έχει;

— Φασόλια, φακές, ρεβύθια...

— Φέρε μου ρεβύθια.

Τά ρεβύθια άφίχθησαν άχνίζοντα στό βαθύ τους πιάτο.

— Πιάσε κι' ένα κατσικάρι...

Ήρθε και τό κρασί κι' ο Παρα-

σκευάς οίκοονομήθηκε όπως-όπως.

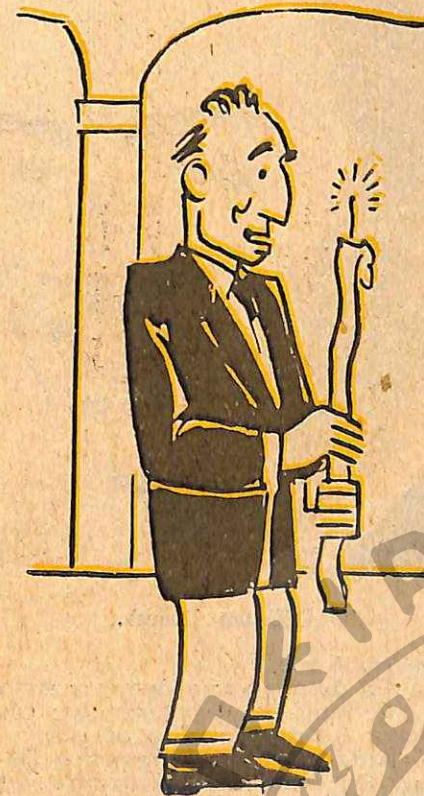
Έβαλε τό ρετινάντο σε δύο ποτήρια, τά τσούγκρισε εύχόμενος στόν εαυτό του να ζήσει, και τά κοπάνισε μεγαλοπρεπώς τό ένα κατόπιν τού άλλου.

— Ψίτ, παιδί...

— Διατάξτε.

— Ένα κατσικάρι.

Έφτασε και τό δεύτερο, έφτασε τό τρίτο, έφτασε και τό τέταρτο. Ύστερα κοπάνισε τό πέμπτο, τό έκτο, τό έβδομο και στό όγδοο ένιωσε ότι είναι τό κέντρον της περιστρεφόμενης γής.

Μία ωραία κίτρινη λαμπάδα.

Όλα τού φάνηκαν ωραία και τριφογυρίζοντα.

Σιγά καλέ σιγά

σιγά την άμαξά...

Τό γκαρσόνι τόν πλησίασε.

— Άπαγορεύονται τά άσματα...

— Όρίστε;

— Τά άσματα, λέω, άπαγορεύονται.

— Έγώ θα τραγουδάω κι' όποιος θέλει άς μου πη τό εναντίον.

Σιγά καλέ σιγά

σιγά την άμαξά...

— Καταλαβαίνεις κύριος ή δέν καταλαβαίνεις; Άπαγορεύονται τά άσματα είπαμε.

Ο Παρασκευάς όμως δέν ήθελε με κανένα τρόπο να συμμορφωθεί με την υπόδειξη που τού κάνανε. Έξακολούθησε τό τραγούδι του.

Δέν κράτησε όμως και πολύ, γιατί σε λίγο βρέθηκε σηκωτός στο πεζοδρόμιο.

Τό βραδυό αεράκι τούκανε καλό. Συνήλθε κάπως και σηκώθηκε τρικλίζων.

Ο κόσμος πήγαινε στόν έπιτάφιο με τίς λαμπάδες του.

Ζήλησε κι' ο Παρασκευάς.

Στό πρώτο καροτσάκι που βρήκε σταμάτησε:

— Μιά λαμπάδα σε παρακαλώ.

— Για τόν Έπιτάφιο;

— Ναι, για τόν Έπιτάφιο.

Ο έμπορος τούδωσε μία ωραία κίτρινη λαμπάδα.

— Δέν θέλω τέτοια.

— Τί θέλετε;

— Με κορδέλλες...

— Τι; Με κορδέλλες;

— Ναι. Με κορδέλλες και με τριαντάφυλλα.

— Δέν έχω κύριε. Άλλως τε αυτές τίς λαμπάδες που ζητάτε είναι για να τίς κρατούν τά μικρά παιδιά τό Πάσχα.

— Βρέ άδερφέ, τί σε νοιάζει τί είναι.

— Έχεις ή δέν έχεις;

— Δέν έχω.

— Έ δόσμου αυτή...

Τήν πλήρωσε, τήν πήρε και τράβηξε για τήν εκκλησία.

Στό δρόμο συνάντησε έναν Έπιτάφιο και υπερδεύτηκε κι' αυτός με τόν κόσμο.

Ανάψε τη λαμπάδα του και παρακολουθούσε σοβαρός.

Τά χέρια του, όμως, δέν μπορούσαν να τήν κρατήσουν σταθερά. Πότε έγερνε άπό δώ πότε άπό κεί.

Τό κρασί τού είχε φέρε φοβερή νύστα. Τά πόδια του τρικλίζανε και τά μάτια του κλείνανε.

— Έ. κύριος, πρόσεχε θα μάς κάψης...

Ο Παρασκευάς προσπαθούσε να «ισορροπήσει» αλλά τού ήταν άδύνατον.

Περπατούσε και σχεδόν κοιμότανε.

Ξύπνησε, όμως, άποτόμως.

— Γάιδαρε.

— Κτήνος.

— Απρόσεκτε.

Ανοίξε τά μάτια του και σε ένα ριχτό θέαμα.

Μιά δεσποινίς εφλέγετο.

Τά σγουρά, φουντωτά και δευζεναρισμένα μαλλιά της, είχαν πάρει «σώκο» άπ' τη λαμπάδα τού Παρασκευά.

— Έμπρηστή!...

— Τόκαψες τό κορίτσι.

— Κακούργε.

Κάτι πήγε να πη αλλά τού δρθε μία λαμπάδα στό κεφάλι που τόν έκανε να δη ένα σωρό παρόξενα και πολύχρωμα άστεράκια.

—

Τό βράδυ της γιορτής του ο Παρασκευάς τό πέραςσε τοποθετών στην άθλιαν κεφαλή του ψυχρά έπιθέματα.

Βαρέθηκα τὸ Χόλλυγουντ

Τὰ νεῦρα τοῦ Οὐίλλιαμ Πόουελ

Πρὸ μηνός, ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ βρισκόταν στὸ Παρίσι. Δὲν θέλησε, ὅμως νὰ δεγθῇ κανένα καὶ μὲν ἔμαθε ὅτι τὸν κατέδιωκαν οἱ δημοσιογράφοι, κατέφευγε στὸ σπῆτι ἐνὸς φίλου του, εἰς τὸν ὅποιον κι' ἔκανε τὶς πιὸ ἀπίστευτες ἐκμυστηρεύσεις.

—Βαρέθηκα πιά! τοῦ εἶπε. Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλοῦν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ!

Τὶ ἀκριβῶς βαρέθηκε ὁ Πόουελ; Τὰ πάντα. Καὶ χάρις στὴν εὐλικρινῆ αὐτὴ ἐκκρηξή τῆς ἀηδίας του, ἔγινε ἀντιληπτὸν τὸ τί κρύβεται κάτω ἀπὸ τὸ ἐπαγγελματικὸ μείδισμα τῶν ἀστέρων τοῦ κινηματογράφου.

—

Προτοῦ ἐξελιχθῇ εἰς στάρ πρῶτου μεγέθους, ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ ὑπῆρξεν ἕνα συνήθης καὶ κοινὸς ἡθοποιός, ὅπως πολλοὶ ἄλλοι. Ἀρχισε ἀπὸ φιγκυράν, ἐκρέαρε ρολάκια, πάλαιψε, ἴδρωσε, ἀγωνίσθηκε...

Ὅταν παρουσιάσθηκε γιὰ πρῶτη φορά στὴν καλλιτεχνικὴ διέθυνση ἐνὸς στούντιο, ἐδῶ καὶ δέκα χρόνια, ἔτρεφε ἕνα πελώριο μουστάκι. Ὁ ρεζισσέρ πού κατέγραφε τὰ δνόματα τῶν «νεοσυλλέκτων» καὶ ταξινομοῦσε τὶς φωτογραφίες των, τὸν ρώτησε:

—Σκοπεύετε νὰ διατηρήσετε τὸ μουστάκι σας;

—Καὶ βέβαια ἀπήντησε ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ. Ἀφοῦ εἶναι δικό μου, θὰ τὸ ἔχω μέχρις ὅτου τὸ βαρεθῶ.

Ὁ ρεζισσέρ τοῦ ζήτησε συγγνώμη γιὰ τὴν ἀδιάκριτὴ ἐρώτησή του καὶ εἶπε:

—Δὲν κάνετε καλά, γιατί ἐφ' ὅσον ἔχετε μουστάκι, δὲν μπορείτε νὰ παίξετε, παρὰ μόνον ρόλους προδότη. Οἱ ρόλοι, ὅμως, αὐτοὶ εἶναι σπάνιοι.

Ὁ Πόουελ εὐχαρίστησε τὸν ρεζισσέρ γιὰ τὴν ὑποχρεωτικὴ του σύσταση, ἀλλὰ τελικῶς κατετάγη μεταξὺ τῶν «μουστακοφόρων».

Ἀργότερα, τὸ μουστάκι ἔπαυσε νὰ εἶναι χαρακτηριστικὸ τῶν προδότην. Πολλοὶ ζῆν πρεμιέ, γιὰ νὰ ἔχουν ὕψος πρὸς ἀρρενωπὸ, καθιέρωσαν τὸ μουστάκι. Ἐτσι, ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ εἶδε τὸ πεδίου τῆς δράσεώς του νὰ εὐρύνεται. Καὶ οἱ σκηνοθέται πού τὸν εὕρισκαν τώρα συμπαθητικώτατον καὶ «πολὺ τῆς μόδας», τοῦ ἔδωσαν ρόλους πού τὸν ἀνέδειξαν καὶ τὸν κατέστησαν ἐνδοξον.

—

Μέχρι τῆς ἡμέρας πού ὁ διευθυντὴς τοῦ ζητοῦσε προηγουμένως τὴ γνώμη του γιὰ ἕνα ρόλο καὶ κατόπιν τὸν παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἀναλάβῃ, ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ ἐπίστευε στὴν ἀνεξαρτησία του. Ὑστερα, ὅμως, τὰ πράγματα μετεβλήθησαν ἄρδην. Ἐπειδὴ εἶγε γίνεαι διάσημος, οἱ διευθυνταὶ τοῦ ἤθελαν νὰ τὸν ἐκμεταλλευθοῦν ὅσο τὸ δυνατόν περισσότερο, νὰ τὸν «στίψουν», ὅπως ἔ-

λεγαν, γιὰ νὰ παραγάγουν τὸν μεγαλύτερον δυνατόν ἀριθμὸν ταινιών.

Ὁ Οὐίλλιαμ ἀρχισε ν' ἀγριεύει. Μέχρι τότε ζοῦσε ἀνεξάρτητα, ἔκανε ὅ,τι τοῦ κατέβαινε καὶ δὲν ἔδινε λογαριασμὸ σὲ κανένα Τώρα, ὅμως, παντοῦ ὅπου πήγαινε, τὸν κυνηγοῦσε τὸ τηλέφωνο. Μία μέρα ὁ διευθυντὴς τοῦ ἀνοίξε τρομερὸν καυγᾶ μαζί του, γιατί ἀπουσίασε ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ δυὸ μερόνυχτα χωρὶς ν' ἀφίση τῇ

Ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ.

διέθυνσὲς του.

—Καὶ ἂν σὰς χρειαζόμασταν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀπουσίας σας; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντὴς ἔξω φρενῶν.

—Ἀπλῶστα! ἀπήντησε ὁ Πόουελ. Θὰ περιμένετε νὰ ἐπιστρέψω!

—Θὰ σὰς περιμέναμε; φώναξε ὁ τύραννος τῶν στούντιο. Ξέρετε ὅτι μίαις ἡμέρας καθυστέρησις μᾶς στοιγίζει τουλάχιστον πεντακόσια δολάρια;

—Καὶ σεις ξέρετε ὅτι μιά μέρα μου κοντὰ σας μοῦ στοιγίζει τουλάχιστον ἐνὸς χρόνου ζωῆς; εἶπε ὁ Πόουελ γεμάτος θυμῷ. Ἐπιτρέψατέ μου, λοιπόν, νὰ γίνω λίγο οἰκονόμος!

Ὅπως ὁποτε, τὸν ἐδάμασαν. Ἡ δόξα, ὅταν συμβαδίζει μὲ τὰ πλοῦτη, ἀναγκάζει ἕναν ἡθοποιὸ νὰ βάλῃ νερό στὸ κρασί του καὶ ν' ἀφίση κατὰ μέρος τὴ καπρίτσια. Ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ ἔμαθε ν' ἀφίση τὴ διέθυνσὲς τοῦ σ' ὅλες τὶς μετακινήσεις του, ν' ἀπαντᾷ εὐγενικὰ καὶ πρόθυμα στοὺς δημοσιογράφους καὶ νὰ ἐμφανίζεται στὰ διάφορα κέντρα τῆς μόδας, ὥστε νὰ δημιουργηθῇ ὁ σχετικὸς ντόρος γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά του.

Ὡστόσο, πάντοτε γκρινιάζε. Δὲν

μποροῦσε ποτὲ νὰ καταλάβῃ γιατί τὸν ὑποχρέωναν νὰ κάνῃ δημόσιες ἐμφανίσεις καὶ νὰ ἔρχεται εἰς ἀμεσον ἔπαφν μὲ τὸ πολὺ κοινόν.

—Πρὸς τί νὰ με παρουσιάζετε στὰ κέντρα σὰν περίεργο φαινόμενο; ἔλεγε. Τί θέλει τὸ κοινὸν ἀπὸ μένα; Ἀφοῦ με βλέπει στὰ ἔργα μου, τί ἄλλο ζητάει;

Καὶ ὁ μάντζερ του τοῦ ἐξήγησε: Ὁ κόσμος κολακεύεται πολὺ ὅταν κάνῃ τὴν γνωριμίαν ἐνὸς ἀστέρος.

—

Ὁ Πόουελ προσηθάνετο ὅτι μιά μέρα θὰ τὰ ἐγκατέλειπε ὅλα στὴ μέση καὶ θὰ τῶσκαγε. Περιμένε, ὅμως, νὰ περάσῃ λίγος καιρὸς μέχρις ὅτου σχηματισθῇ ἀρκετὴ περιουσία, ὥστε νὰ μπορέσῃ νὰ ζήσει τοῦ λοιποῦ ἀνεξάρτητος.

Ἡ μέρα αὐτὴ ἦλθε πολὺ γρήγορα ἀπὸ ὅ,τι τὴν περίμενε. Καὶ ἀμέσως, ὁ συμπαθὴς καλλιτέχνης ἀφίση κατὰ μέρος τὴν παθητικὴ στάση.

Αὐτὸ συνέβη μόλις ἐρωτεύθηκε τὴν Τζίν Χάρλοου. Ξέρετε πῶς ἡ ἀλησμόνητὴ αὐτὴ γόησσα πέθανε, μὴ μπορῶντας ἄλλο ν' ἀνθέξῃ στὴν ἐξαντλητικὴ δουλειά πού τῆς ἐπέβαλλαν. Ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ ὑπέφερε φριγὰ ἀπὸ τὸν ἀβάσταχτο πόνο τοῦ σκληροῦ αὐτοῦ χωρισμοῦ. Διέρρηξε ὅλα τὰ συμβόλαια πού εἶχε μὲ τοὺς διαφόρους κινηματογραφικοὺς οἰκούς, πήρε τὰ μάτια του κι' ἀρχισε νὰ ταξιδεύῃ ἀπὸ χώρα σὲ χώρα, γιὰ νὰ λησμονήσει.

Διατρέχων τὴν Ἀγγλίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ὀλλανδίαν, ὁ Οὐίλλιαμ Πόουελ ἀνεκάλυψε ἐκπληκτὸς ὅτι ἡ ζωὴ μακριὰ ἀπὸ τὸ Χόλλυγουντ εἶναι πολὺ καλλίτερη. Ἀνέπνευσε τὸν ἀέρα τῆς ἐλευθερίας καὶ χαίροταν πού πήγαινε ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ κινῇ τὴν περιέργειαν τοῦ πληθους.

Μόλις, ὅμως, ἔφθασε στὸ Παρίσι, κάποιον λαγωνικὸ τῆς δημοσιογραφίας τὸν ἀνεκάλυψε. Καὶ τοῦτέλειε μιά ἐπιστολή, παρακαλῶντας νὰ γίνῃ δεκτός, γιὰ μιά ὀλιγοῦρον συνέντευξι.

Ὁ Πόουελ ἔσχιζε τὸ γράμμα, ἐγκατέλειπε τὸ ξενοδογεῖο καὶ κατέφυγε σ' ἕνα παλὸ τοῦ φίλου, στὸν ὅποιον εἶπε:

—Βαρέθηκα πιά! Δὲν θέλω νὰ μοῦ μιλοῦν γιὰ τὸ Χόλλυγουντ! Ἡ ζωὴ πού πέρασα στὴν μαραιμένη αὐτὴ πόλιν δὲν μοῦ ἔχει ἀφίση καμμιὰν εὐχάριστη ἀνάμνησι. Ζοῦσα σὰν σκλάβος, φοροῦσα κοστοῦμα πού δὲν τὰ διάλεγα ἐγὼ καὶ ἤμουν ὑποχρεωμένος νὰ χαμογελῶ διαρκῶς. Ἀναγκάζομαι κάθε πρωὶ νὰ ζυγίζομαι καὶ νὰ προσέγω νὰ μὴν ὑπερβῶ τὸ βάρος τῶν 72 κιλῶν πού μ' ἐπέβαλλε τὸ συμβόλαιό μου. Ἐτρωγα, ὄχι ὅ,τι ἤθελα, ἀλλ' ὅ,τι μοῦ συνιστοῦσε ὁ ἰδιαιτέρως γιαντρός τοῦ στούντιο.

Τὰ βαρέθηκα ὅλα αὐτά. Θέλω νὰ ξεγᾶσω τὶς μαῦρες σελίδες τῆς ζωῆς πού πέρασα στὸ Χόλλυγουντ καὶ νὰ ζῶσα τοῦ λοιποῦ ἐλευθέρως, ὅπως θέλω, χωρὶς νὰ δίνω λογαριασμὸ σὲ κανένα!

ARMAN ΝΤΟΛΛΑΙ

Ἐνα ἐξαιρετικὸ ἀστυνομικο μυθιστόρημα
ΤΟΥ ΜΟΡΑΙΗ ΝΤΑΛΤΟΝ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ἡ Σκότλαντ Γουάρδ ἀσφαλεῖται μὲ τὴ μυστηριώδη δολοφονία τῆς κυρίας Κάτσιας... ἡ ὁποία βρέθηκε στραγγαλισμένη μέσα στὸ γραφεῖο τοῦ συζύγου της, ἐνὸς πλουσιωτάτου τοκογλύφου, μὲ τὸν ὅποιον εὕρισκετο ἀπὸ ἐτῶν εἰς διάστασιν. Τὴν ἴδια ὥρα πού ὑποτίθεται ὅτι ἐστραγγαλίσθη ἡ κυρία Κάτσια, ὁ ἄνδρας της παρεσύρθη στὸ δρόμο ἀπὸ ἕνα καμιόν κι' ἐμεινε στὸν τόπο. Στὴν ἀρχή, νομίζετο ὅτι δολοφόνος τῆς ἦταν ὁ ἄνδρας της, ὁ ὅποιος εἶχε λόγους νὰ μὴν τὴ χωνεύῃ. Διάφορα, ὅμως, περιστάτικα κλονίζουν αὐτὴ τὴν ἐκδοχή.

600

Ἀγνημένη μου.... Ἀγάπη μου....

—Οἱ γάμοι μου ὠρίστηκαν γιὰ τὶς δέκα Ἰανουαρίου, ἡ γιορτή μου καὶ ὁ Χιούστας τὰ κανόνισαν ἱβάν, δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο.

Τὴν ἔσφιξε τόσο δυνατόν, πού ἔχασε τὴν ἀναπνοή της.

—Στάσου... μ' ἔπνιξες!

—Αὐτὸ μοῦ εἶναι ἀδιάφορο.... Θὰ φύγῃς μαζί μου;

—Ναί.

—Καταλαβαίνεις τί σημαίνει αὐτό; Εἶμαι φτωχός, δὲν ἔχω παρὰ τὴν καρδιά μου νὰ σοῦ προσφέρω. Ἰσως ὑποχρεωθῶ νὰ ἐργασθῶ ὡς σωφὸρ σὲ ταξὶ καὶ ἴσως ἀναγκασθῶ νὰ ζήσομαι σὲ ἕνα δωμάτιο. Θὰ μαγειρεύῃς καὶ θὰ πλένῃς.

Ἀρχισαν νὰ γελοῦν καὶ οἱ δυὸ τους. Αὐτὰ πού ἔλεγαν τοὺς ἐφαίνοντο ἀπίθανα... Δὲν λογάριζαν παρὰ τὸ αἰσθημα τους.

Ἡ Ντιάνα συχνὰ πήγαινε καὶ τὸν συναντοῦσε κρυφά, ἀλλ' ὅταν τοῦ μιλοῦσε γιὰ τὴν ἀγάπη τους τοῦ μιλοῦσε σὰν ἕνα ἀπραγματοποίητο ὄνειρο καὶ φαινόταν ὅτι ἀντιμετώπιζε τὸν γάμο της σὰν ἀναπόφευκτον.

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ... Ἐκεῖνος ἄοχιζε ἀμέσως νὰ καταστρώσῃ σχέδια, τῆς πρότεινε νὰ ξανασυναντηθοῦν στὸ Λονδίνο.

Δὲν γνωρίζω τοὺς ἀγγλικούς νόμους. Θὰ χρειάζονται διατυπώσεις... Ἐκεῖνον τὸν διέκοψε.

Ἡ γιορτὴ θ' ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸ μας καὶ θὰ ἐμποδίσῃ τὸν γάμο μου! νὰ τὸ κάμῃ, γιατί δὲν εἶμαι παρὰ δεκαοκτὼ χρόνων καὶ σὺ εἶσαι ξένος... Θὰ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ πάρω τὴν συγκατάθεσί της καὶ ἔξεραι ἱβάν...δὲν μπορῶ νὰ τῆς σηκώσω κεφάλι.

Ὁ Χιούστας καὶ αὐτὸς θὰ προσβληθῇ καὶ θὰ θυμώσει...

Ὁ νέος κοῦνησε τὸ κεφάλι του. —Ἀσφαλῶς, ἄλλως τε θὰ ἔχη καὶ δίκιο. Δὲν εἶμαστε πολὺ ἐν τάξει, Ντιάνα.

—Εἶναι τόσο ζῶν, εἶπεν ἐκεῖνη. Ἀκούσε, ἱβάν, ἂν με θέλῃς, πρέπει νὰ με κλέψῃς ἀμέσως, ἀπόψε.

—Ἀπόψε! Μὰ εἶνε ἀδύνατον. —Μποροῦμε νὰ πάρουμε τὴν Ρόλ-λς καὶ νὰ τὴν ἀφήσουμε στὸ Πάρκιν-στερ.

Ὁ νέος Ρώσος δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλια.

—Μὲ τὸ αἰμάτι τοῦ! Δὲν βρίσκεις ἔτι αὐτὸ εἶναι πάρα πολὺ...

Μὴ λές ἀνοσιές ἀγαπημένε μου καὶ μὴ χάνεις καιρὸν. Θέλω νὰ φύγῃς τώρα πρὶν με πιάσει ὁ φόβος. Τοῦ ἔδειξε τὸ κομοδίνο.

.... τὰ γαρτιά σου εἶναι ἐκεῖ μέσα, ὥστόσο ἐτοιμάσεις τὸ αμάξι ἐγὼ θὰ τὰ βάλω στὴ βαλίτσα σου.

Μὰ δὲν μπορεῖς νὰ φύγῃς σ' αὐτὴ τὴν κατάστασι, μὲ ροζ τουαλέττα καὶ λαμὲ παπούτσια!

—Ὅταν ντύθηκα δὲν σκεπτόμουν νὰ φύγω καὶ ἔπειτα δὲν ἤθελα ν' ἀνέβω νὰ πάρω τὸ παλτό μου ἐξ αἰτίας τῆς γιορτῆς. Αὐριο θ' ἀγοράσω φορέματα. Ἐγὼ στὴν τάση μου τὴ χρυσὴ σιγαροθήκη πού μοῦ χάρισε ὁ Χιούστας στὴ γιορτὴ μου, καὶ θὰ μπορούσαμε ἀκόμη νὰ προμηθευθῶμε ἕνα καλὸ ποσὸν βάζοντας ἐνέχυρο τὸ δακτυλίδι μου.

Ὁ Παρλόβσκι χαμογέλασε δυσαρ-στημένως λιγάκι. Ἀλλ' ἦταν πολὺ ἐρωτευμένος γιὰ νὰ τὸν ἀνησυχήσουν οἱ λεπτομέρειες καὶ ὑπεχώρησε. Ἀφοῦ ἔκλεβε τὴν ἀρραβωνιαστικιά τοῦ κυρίου του μποροῦσε νὰ δανεισθῇ καὶ τὸ αμάξι τοῦ καὶ δὲν θὰ ἐνεχυρίαζε τὸ δακτυλίδι, γιατί τὴν ἐπομένῃ θὰ τοῦ τὸ ἐπέστρεφε ἡ ἴδια ἡ Ντιάνα. Μὲ κάτι μικρὰ οἰκονομίες πού εἶχε, θὰ μπορούσαν νὰ ζήσουν δυὸ—τρεῖς βδομάδες.

—Καλὰ, εἶπε ὁ ἱβάν, ἐτοιμάσε τὴ βαλίτσα μου καὶ ἐγὼ θὰ ἐτοιμάσω τὸ αμάξι. Θὰ φορέσῃς τὸ παλτό μου καὶ γνωρίζω μερικὸς Ρώσους στὸ Λονδίνο οἱ ὅποιοι θὰ μᾶς προσφέρουν φιλοξενία ἂν φθάσουμε ἐκεῖ ἀπόψε.

Τὶ θὰ ἔλεγαν καὶ τί θὰ ἐσκέπτοντο ὅλοι ἐκεῖνοι τοὺς ὁποίους θὰ ἐγκατέλειπαν γιὰ πάντα; Οὔτε καν τὸ σκέ-φθηκε αὐτός... Τὰ ματόκλαδα τῆς Ντιάνας τοῦ χάιδεαν τὸ μάγουλο, ὁ δ' ἀφάρτος λαϊμός της ἔπαλλε μέσα στὸ χέρι του... Τίποτε ἄλλο δὲν εἶχε σημασία. Ὁ κύβος εἶχε ριφθεῖ. Ἀρκεῖ νὰ μὴ τοὺς ἀνακαλύψουν πρὶν φύ-

γουν... Γιὰ νὰ κάμῃ πιὸ γρήγορα γέ-μισε ὁ ἴδιος τὴ βαλίτσα του ὅπως—δ-πως. Ἐκεῖνη φόρεσε τὸ γυνδρὸ παλ-τὸ πού φοροῦσε ὁ ἱβάν στὸ αὐτοκί-νητο καὶ γύρω ἀπὸ τὸ κεφάλι τῆς ἔ-δεσε ἕνα κασκόλ του.

Ἐπειτα ἔσβυσαν τὰ φῶτα καὶ κατέ-βηκαν ψηλαφητὰ στὴν αὐλή.

Ἀν καὶ τὰ γύρω κτίρια σχηματί-ζαν ἀπάνεμο μέρος ὁ παγωμένος ἀέ-ρας τοὺς μοῦδιαζε τὸ πρόσωπο καὶ οἱ νυφάδες τοῦ χιονιοῦ τοὺς τύφλω-ναν. Ὁ ἱβάν ἀνοίξε τὴν πόρτα τοῦ γκαράζ. Ἡ μεγάλη Ρόλλς ἦταν ἐκεῖ ἔτοιμη. Θὰ ἔπρεπε νὰ τὴν ὀδηγήσῃ με-σβυστὰ τὰ φανάρια ὥσπου θὰ ἀπε-μακρύνοντο πολὺ ἀπὸ τὸ σπῆτι, γιὰ-τὶ τὸ πιὸ μικρὸ φῶς θὰ τοὺς πρόδιδε καὶ θὰ προσεῖλκυε, ἀναγκαστικῶς, τὴν προσοχή. Ἡ Ντιάνα ἀνέβηκε στὸ αὐ-τοκίνητο καὶ ἐκίνησαν ὀδηγοῦμενοι ἀπὸ τὸν μαῦρον ὄγκον τῶν τοίχων ἀ-ριστέρα τους.

Πέρασαν τὸν φράχτη. Τὸ αμάξι τι-νάχθηκε.

—Τὶ εἶναι; ρώτησε ἡ Ντιάνα.

—Ἰσως καιμιὰ πρσιὰ μὲ λου-λούδια. Ὅλα εἶναι σκεπασμένα μὲ τὸ χιόνι καὶ δὲν τὰ καταφέρνω νὰ κρα-τιέμαι ἀκριβῶς πάνω στὴ λεωφόρο. Οἱ φάροι πού ἀναιῶν μόλις ἀφήσαν ἀρκετὰ πίσω τὸ σπῆτι δὲν κατάρθω-σαν νὰ διαπεράσουν τὸ σκοτάδι, ἄστε-ροσπαρμένο ἀπὸ μεγάλα νυφάδια χιονιοῦ, πού γόρευαν μέσα στὶς δέ-σιμες τοῦ φωτός, σὰν ἔντομα σὲ μιά ἀχτίδα τοῦ ἡλίου.

—Τὰ δένδρα αὐτὰ πρέπει νὰ εἶναι τῆς μεγάλης λεωφόρου. Θὰ καταφέ-ρουμε νὰ μᾶς ἀνοίξουν τὴ σιδερένια πόρτα τοῦ κτήματος;

Μὲ ὀρθάνοικτα τὰ μάτια τοῦ κύ-ταξε διὰ μέσου τοῦ παρμπρίζ τὰ ἐμ-πόδια πού παρουσιάζοντο στὸν δρόμο του, κορμοὶ δένδρων πού λυγίζαν ἀ-πὸ τὸ βάθος τοῦ χιονένιου πανωφο-ριοῦ τοῦ. Τώρα καταλάβαινε τὴν τρέλλα πού ἔκαναν νὰ φῶνουν μιά παρόμοια νύχτα ἀλλὰ τώρα δὲν ἦταν πιά καιρὸς γιὰ διαταγμούς. Ἐχουν πε-ράσει τὴ λεωφόρο. Θὰ ἔπρεπε νὰ πη-γαίνῃ δεξιόστερα. Ἐδῶσε μιά στροφὴ στὸ βολάν καὶ ἔξυσε ἐλαφρὰ μιά πα-λὰ δρὸ τῆς ὁποίας τὰ κλαδιά χτύ-πησαν μὲ δύναμι στὴν κουκούλα τοῦ αμαξιοῦ στὸ πέρασμά τους.

—Πάμε καλὰ ἔτσι, ἱβάν;

—Ἐλπίζω, ἀγαπημένη μου.

—Ἀν κολλήσουν τὰ λυγίτσια στὴ λάσπη πῶς θὰ βγοῦμε; ψιθύρισε κά-τι ροῦσικα, ἴσως καιμιὰ προσευχὴ στὸν ἅγιο πού προσατεῖλει τοὺς τὸλ-μάρους καὶ μὲ κόπο καταρθῶναι ν' ἀ-ποφύγῃ ἕνα τελευταῖο δένδρον πού πε-

τάχτηκε από το σκοτάδι. Πέρασαν τη λεωφόρο, δεν υπήρχαν πιά δένδρα. Αύξησε την ταχύτητα και έπειτα θέλησε να την ελαττώσει καταλαβαίνοντας ότι κατέβαιναν κατήφορο πολύ απότομον... 'Αλλά τὰ φρένα δεν έπιασαν και τὸ ἀμάξι με τὴν ταχύτητα πού είχε πάρει, γλύστρησε σὰν μεγάλο ζώο κατὰ μήκος τοῦ κατήφορου και προσέκρουσε σὲ μιὰ ἐπίπεδη και λευκὴ ἐπιφάνεια, ἡ ὁποία ἔτριβε κάτω ἀπὸ τὸ βάρος του...

'Η Ντιάνα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ:

— 'Η λίμνη! 'Η λίμνη!

Τὰ φανάρια ἔσβυσαν. Τὸ ἀμάξι ἔγυρε στὰ πλάγια.

Βυθίστηκε στὴ λάσπη και τὸ παγωμένο νερὸ ἀναπήδησε και κόχλασε γύρω τους. 'Ο 'Ιβάν αἰσθάνθηκε τὸ σῶμα τῆς νέας, πού είχε ξυλιάσει ἀπὸ τὴ φρίκη, νὰ παραλύη στὴν ἀγκαλιά του...

Εἶχε λιποθυμῆσει. Χτύπησε τὸ τζάμι γιὰ νὰ τὸ σπάσῃ, τὸ κατάρθωσε κόβοντας βαθεῖα τὰ χέρια του...

Τὸ νερὸ ἔμπαινε ποτάμι... Θὰ ἐπνίγοντο σὰν τὰ ποντίκια;

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Εἶναι δική μου

'Η ἡμέρα εἶχε περάσει ἀτέλειωτη και κουραστική και ὁ Τζώρτζ Τάμπριτζ, ἐγκατεστημένος ἀνετα στὴν ἀγαπητὴ του πολυθρόνα κοντὰ στὴ φωτιά, ἀκούγοντας τὴ μονότονη φωνὴ τοῦ ἐξαδέλφου του κόντευε ν' ἀποκοιμηθῇ. Οἱ λέξεις κυβέρνησις, ἐκπαίδευσις, δασμοί, ἀντηχοῦσαν στὴν βιβλιοθήκη και κυλοῦσαν μπρὸς τὰ μάτια του σὰν μαραμμένα φύλλα στὴν ἐπιφάνεια ἡσυχου νεροῦ. Στὸ βάθος τοῦ ποταμοῦ ὅπως τὸ ρέμα ἦταν ἀρκετὰ δυνατὸ και παρέσυρε βάση πού πολὺ θὰ ἐπιθυμοῦσε νὰ ἐξεγούσε...

'Η Πήρλ προσπαθοῦσε ν' ἀναλάβῃ, θὰ τὴν ἔπαιρνε νὰ ταξιδέψουν. 'Ὡς πού εἶχε φθάσει μ' ἐκείνον τὸν ἀλήτη; Θὰ ἦταν καλύτερα νὰ μὴ τὸ σκέφτεται. Σηκώθηκε ἀπότομα και ὁ σὲρ Χιούστας σταμάτησε στὴ μέση μιᾶς φράσεως... κάποιος εἶχε μπεῖ γρήγορα στὸ δωμάτιο. 'Ο σὲρ Χιούστας γύρισε τὸ κεφάλι του και εἶδεν ἕναν ἄνθρωπο κοντὸ ρυτιδωμένο, ντυμένο σκούρα.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς, Τζώρτζ;

— 'Ο κοντὸς ἄνθρωπος ἀπήντησε:

— 'Ονομάζομαι Γκλύντ και εἰμαι ντέτεκτιβ... Σεῖς σὲρ Χιούστας δώσατε διαταγὴν στὸν σωφὲρ σας νὰ βγάλῃ τὸ αὐτοκίνητο;

— Στὸν σωφὲρ μου; 'Ασφαλῶς ὄχι.

Τὰ ζωηρὰ μάτια τοῦ Γκλύντ σταμάτησαν στὸ τηλέφωνο.

— 'Εχετε τηλέφωνο ἐδῶ, κύριε Τάμπριτζ; Θαυμάσια. Τότε θὰ καλέσω τὸν φύλακα τοῦ κτήματος γιὰ νὰ τοῦ πῶ νὰ μὴν ἀνοίξῃ τὴ σιδερένια ἐξώπορτα... ἢ καλύτερα νὰ τηλεφωνήσετε σεῖς.

— 'Ο Τζώρτζ ὑπήκουσε και πῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Τί διάβολο... ἀλλό... Εἶσαι σύ, Τζένικ; Μὴν ἀνοίξῃς τὴ σιδερένια πόρτα χωρὶς τὴ δική μου διαταγὴ. Κανένας δὲν πρέπει νὰ βγῇ ἀπὸ τὸ πάρκο. Κανένας.

'Η Ρόλλς τοῦ σὲρ Χιούστας εἶναι μπροστὰ στὸ φυλάκιο;... Καλὰ.

Ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικό.

— Κύριε Γκλύντ, ὁ φύλακας μοῦ λέγει...

— 'Ακούστηκε πάλι τὸ κουδοῦνι τοῦ τηλεφώνου. Ξαναπῆρε τὸ ἀκουστικό.

— Τί;... Μὰ αὐτὸ εἶναι περίεργο...

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

Προσπαθήστε νὰ δῆτε τί εἶναι...

Ξαναγύρισε κοντὰ στοὺς ἄλλους. 'Ο Τζέκινς ἰσχυρίζεται ὅτι εἶδε φῶς πρὸς τὸ μέρος τῆς λίμνης. Τώρα ἔχει σβυσεῖ. Τοῦ εἶπα νὰ πάρῃ τὸν Κουίλιαμ, ἕναν ἀπὸ τοὺς κηπουροὺς πού κατοικεῖ μαζί του και νὰ πάῃ νὰ ἰδῇ τί συμβαίνει.

— 'Ασφαλῶς θὰ συμβαίνει κάποιο λάθος, εἶπε ὁ σὲρ Χιούστας. 'Ο 'Ιβάν δὲν θὰ ἔβγαζε ποτὲ τὸ ἀμάξι τέτοια νύχτα. Γιὰ ποῖο λόγο ἄλλως τε νὰ τὸ κάμῃ; Εἶναι ἀνόητος. 'Ο Γκλύντ δὲν ἀκούει.

— Αὐτὸ δὲν μ' ἀρέσει, εἶπε τώρα ἔπρεπε νὰ εἶχαν φθάσει στὸ περίβολο. Θέλετε, κύριοι, νὰ φορέσετε τὰ παλτὰ σας και νὰ ἔλθετε μαζί μου; 'Ο Μάννερς εἶναι πολὺ γέρος... 'Αν μποροῦσε νάρθῃ μαζί μας και ὁ κύριος Χάβιλαντ... Δὲν πρέπει νὰ χάσουμε οὔτε στιγμή.

— 'Εστω, ἀλλὰ νὰ ἐξακριβώσουμε πρὶν ὅτι πραγματικὰ τὸ ἀμάξι μου ἔχει βγῇ εἶπε ὁ σὲρ Χιούστας 'Αρνοῦμε ν' ἀνακατευθῶ σὲ τέτοια ἐπιχείρηση με ἄνθρωπο πού δὲν γνωρίζω... Χτύπησε ζωηρὰ τὸ κουδοῦνι.

— Στὸ ἀναμεταξύ πάω νὰ πάρω τὰ παλτὰ μου εἶπεν ὁ Γκλύντ και νὰ φορέσω τίς γαλότσες μου. Εἶναι εὐτύχημα πού δὲν τίς ἔξεχασα γιὰ τὴν ἀρπάζω τὰ κρυολογήματα πλὴν εὐκολα.

'Ο σὲρ Χιούστας ἦταν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους πού αἰσθάνονται τὴν ἀνάγκην ὅταν εἶναι ἀνήσυχτοι νὰ κάνουν τοὺς φανφαρόνους.

— Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ ἀλλόκοτος ἄνθρωπος, Τζώρτζ; Καί ποιὸς τοῦ ἐπέτρεψε νὰ μᾶς δῖνῃ διαταγές; 'Α, νὰ ὁ Μάννερς, Μάννερς, τὸ αὐτοκίνητό μου εἶναι βέβαια στὸ γκαράζ;

Τὸ βλέμμα τοῦ γέρου ἀρχισερβιτόρου ἔπεσε ἀπὸ τὸν σὲρ Χιούστας στὸν κύριό του.

— Μοῦ κακοφαίνεται σὲρ Χιούστας δὲν μπορῶ νὰ πῶ ὅτι τὸ εἶδα μετὰ μάτια μου νὰ βγαῖν, ἀλλὰ δυὸ κορίτσια πού ἔπλεναν τὰ πιάτα στὴν κουζίνα, μ' ὅλο τὸ χιόνι πού πέφτει, τὸ εἶδαν. 'Επειτα ἀπὸ τόσα πού συνέβησαν ἐδῶ αὐτὸ εἶναι πραγματικὰ θλιβερό...

Οἱ δυὸ Τάμπριτζ τὸν κύτταξαν χωρὶς νὰ καταλαβαίνουν.

Πρῶτος μίλησε ὁ Τζώρτζ.

— Δὲν καταλαβαίνω. Φαίνεται ὅτι ἔξερει περισσότερα ἀπὸ μᾶς, Μάννερς.

'Ο ἀρχισερβιτόρος τοὺς κύτταξε με ὕψος θλιβερό:

— Δὲν πιστεύα... δὲν μοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ μυαλό, ὅτι θὰ πῆγαιναν τόσο μακριὰ, εἶπε μετὰ κόπο.

'Ο σὲρ Χιούστας τὸν πλησίασε.

— Θὰ ἐξηγηθῇς, ἐπὶ τέλους, σὰ φῶς;

'Ο Γκλύντ, ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Τζούλιαν Χάβιλαντ φορτωμένον τὰ παλτὰ, ξαναγύρισε πρὶν ὁ γέρος ὑπέρτης προφθάσει νὰ ἀπαντήσῃ.

'Ο ντέτεκτιβ κρατοῦσε ἕνα φανάρι.

— 'Ελάτε γρήγορα. Φοβᾶμαι, ὅτι ὁ σωφὲρ ἔχασε τὸν δρόμο του. Πιθανὸν νὰ συνέβῃ δυστύχημα. Πᾶμε πρῶτα νὰ τοὺς γλυτώσουμε και ἔπειτα συζητοῦμε.

Τὸν ἀκολούθησαν ὅλοι ἔξω και βγῆκαν ἀπὸ τὸ σπίτι.

Τὸ κρῦο ἦταν παγερό. 'Ο ἀέρας εἶχε πέσει τελείως, οἱ υφάδες τοῦ χιονιοῦ δὲν στροβιλιζαν πιά και ἡ μαῦρὴ νύχτα εἶχε νεκρικὴ ἡσυχία. Οἱ δυὸ Τάμπριτζ και ὁ Χάβιλαντ ἀκολούθησαν τὸ φανάρι, πού τοὺς ὠδηγοῦσε πάνω στὸ χαλὶ ἀπὸ ἀνέγγιχτο χιόνι.

Σταμάτησαν, ὅταν σταμάτησε και ὁ Γκλύντ.

— Βλέπετε εἶπε τὸ σημάδι ἀπὸ τὰ λάστιχα; Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο ἔχασε τὴ λεωφόρο και ἄρχισε νὰ ἀνεβαῖν τὸ λοφίσκο. Στὰ πόδια αὐτοῦ τοῦ πρηνοῦς τί εἶναι;

— 'Η λίμνη, ἀπάντησε ὁ Τζώρτζ. Εἶνε παγωμένη και πατινάρουμε πάνω ἐκεῖ.

— 'Ακούστε, εἶπε ὁ Χάβιλαντ.

— Χάσουμε τὸν καιρὸ μας... 'Ας τρέξουμε...

'Ο Γκλύντ ἄρχισε νὰ κατεβαίνει τὸ πρηνές, ἀκολουθούμενος πάντοτε ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Πέρασαν τὴν κορδέλλα ἀπὸ τοὺς λοφίσκους πού σκέπαζαν τὴ θάλασσά τῆς λίμνης και ὁ Τζώρτζ Τάμπριτζ φώναξε:

— Σταθῆτε, ἕνα φῶς ἐκεῖ κάτω!

— Πιθανὸν οἱ δυὸ φύλακες, εἶπε μετὰ ἀνακούφις ὁ Γκλύντ, ἔφθασαν πρὶν ἀπὸ μᾶς.

'Ο σὲρ Χιούστας ἐκείνῃ τῇ στιγμῇ σκόνταψε σ' ἕνα ξύλο. 'Ο ἐξαδέλφος τοῦ τὸν βοήθησε νὰ σηκωθῇ, ἐνῶ ὁ Γκλύντ και ὁ νεαρὸς Χάβιλαντ ἔξακολοῦθον τὸν δρόμο τους.

'Ο Χάβιλαντ βρῆκε κατάλληλη τὴν εὐκαιρία:

— Γιὰ ποῖον ψάχνουμε, ἀλήθεια;

— Θὰ μάθετε σὲ λίγα λεπτά.

Οἱ δυὸ ἄλλοι εἶχαν ἀνοίξει τὸ βῆμα τους και ἔφθασαν μπροστὰ στὴ Ρόλλς πού ἦταν σχεδὸν τέλεια σκεπασμένη ἀπὸ τοὺς θάμνους στὴν ὄχθη τῆς λίμνης. 'Ο φύλακας, γονατιστὸς στὴν ὄχθη κρατοῦσε τὸ φανάρι του μετνωμένο χέρι γιὰ νὰ φωτίσῃ ὅσο μποροῦσε, τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου ἀπὸ τὸ σκεπασμένο τζάμι. 'Ο κηπουρὸς εἶχε σκαρφαλώσει στὴ στέγη τοῦ ἀμαξιοῦ και βοηθοῦσε κάποιο τρίτο πρόσωπο, κάτι νὰ τραβήξῃ.

— Τί συμβαίνει; ρώτησε μετὰ δυνατῇ φωνῇ ὁ σὲρ Χιούστας.

Κανένας δὲν τοῦ ἀπήντησε. 'Αλλως τε ἦταν καὶ περὶ τὸ. 'Ἐξεραν ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ εἶχε δὴ αὐτὸ πού ἔβλεπαν ὅλοι, τὸ ξανθὸ κεφάλι, πού κρεμόταν ἀκίνητο σὰν λουλοῦδι μετὰ σπασμένο κοτσάνι, τὸ νεαρὸ σῶμα πού ὁ Ρῶσος σωφὲρ ὑποστηριζόμενος ἀπ' τοὺς σωτήρες του, κρατοῦσε τώρα στὴν ἀγκαλιά του. 'Η φωνὴ τοῦ Τζώρτζ Τάμπριτζ διαπεραστικὴ και τρεμουλιαστή, διέκοψε τὴ σιωπὴ.

— 'Αθλιε! Τί τῆς ἔκαμες; Εἶναι... πεθαμένη;

'Ο νεαρὸς Ρῶσος δὲν ἀπήντησε καθόλου, ἦταν σαστισμένος. 'Απὸ τὸ χέρι του πού εἶχε κόψει, ἔτρεχε αἷμα και ἔβαφε τὸ χιόνι. 'Ο Γκλύντ γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀνέλαβε τὴν πρωτοβουλία και ἔδωσε διαταγές, στὴν ὁποῖα πειθαρχήσαν ὅλοι.

'Ο ἀρχισερβιτόρος τοὺς περιμένει στὴν πόρτα, ὅταν γύρισαν στὸ σπίτι.

— Φέρε κονιάκ, εἶπε ὁ Γκλύντ, και ἕναν ἐπίδεσμο γιὰ τὸ χέρι τοῦ σωφὲρ. Πρέπει νὰ ἐξαπλώσουν τὴν νέα σὲ κρεβάτι και νὰ τὴν περιποιηθῇ κάποιος οὐ νὰ καταλαβαίνει, ἂν εἶναι δυνατόν, πρόσθεσε στρεφόμενος πρὸς τὸν Τζώρτζ.

— 'Η κυρία Κλέαρ, ἀπήντησε αὐτὸς. Μάννερς, πῆγαινε νὰ βρῇς τὴν κυρία Κλέαρ και πῆς στὴν Μπέρρυ νὰ τὴν βοηθήσῃ.

'Η Ρουθ εἶχε ἀνέβει στὸ δωμάτιό της, ἀλλὰ δὲν εἶχε κόμη γδυθῇ. Κατέβηκε ἀμέσως και στάθηκε κυττάζοντας κατὰπληκτὴ τὴν περίεργη σκηνή. 'Ο Τζέκινς και ὁ κηπουρὸς εἶχαν γυρίσει στὸ φυλάκιο. 'Ο σὲρ Χιούστας εἶχε πέσει σὲ μιὰ πολυθρόνα και ἔψαχνε νευρικὰ τίς τσέπες του γιὰ νὰ βρῇ τὴν πίπα του και τὸν καπνὸ του. Τὸ φανφαρονικὸ ὕφος του εἶχε τελείως ἔξαφανισθῇ, φαίνονταν γέρος και τσακισμένος. 'Ο Τζώρτζ, πολὺ στενωχωρημένος, χόρευε μετὰ τὸ ἕνα πόδι πάνω στὸ ἄλλο σὰν μαθητὴς πού τὸν πιάνουν νὰ κἀνῃ ἀταξίες. 'Ο Τζούλιαν αὐτὸς προσπαθοῦσε νὰ δεῖξῃ ὅτι εἶχε συγκινηθῇ. Μονάχα ὁ Γκλύντ αἰσθάνονταν ἐξαιρετικὴ ἀνεσι.

'Ο νεαρὸς Ρῶσος καταβάλλοντας ἐξαιρετικὴ προσπάθεια, στεκόταν ὀρθιος στὴ μέση τοῦ δωματίου, μουσκεμένος και ἀξιοδίκρυτος. 'Εσφιγγε πάντα τὴν Ντιάνα στὴν ἀγκαλιά του. Εἶχαν προσπαθήσει νὰ τοῦ τὴν πάρουν, ἀλλ' εἶχε ἀντισταθῇ ἀπελπισμένα. 'Η Ρουθ τὸν πλησίασε.

— 'Ε μπιστευοῦντε τὴν σὲ μένα, τοῦ εἶπε ἀπαλά.

'Εκείνος κύτταξε τὸ εἰλικρινές της πρόσωπο και τὰ ἀγριεμένα χαρακτηριστικά του μαλακώσαν.

— Εἶνε δική μου...

Τὰ λόγια βγῆκαν μετὰ κόπο ἀπὸ τὰ χεῖλη του... δική μου...

— Καταλαβαίνετε; Δὲν θὰ τοὺς ἐπιτρέψετε νὰ τὴν πάρουν.

— Κατάλαβα, εἶπε ἐκείνῃ και σὰς τὸ ὑπόσχομαι.

'Η Ντιάνα ἄρχισε ν' ἀναλαμβάνῃ τίς αἰσθήσεις της, στέναζε και ριγοῦσε μετὰ τὰ μουσκεμένα φορέματά της. 'Η Μπέρρυ, ἡ καμαριέρα, πού τὴν εἶχε φωνάξῃ ὁ Μάννερς, πῆγε νὰ βοηθήσῃ τὴν Ρουθ και μετέφεραν μαζί τὴν Ντιάνα.

'Ο Τζώρτζ Τάμπριτζ τοὺς ἠκολούθησε.

— Πῆς μου, Ρουθ, δὲν νομίζεις ὅτι εἶνε προτιμότερο νὰ μὴν ἐνοχλήσουμε τὴν κυρία Στόρεϋ; Τοποθέτησε τὴν Ντιάνα σ' ἕνα ἄλλο δωμάτιο... 'Αλλῃ ἱστορία πάλι αὐτή;

— Σύμφωνα. Τὸ σκέφθηκα κι ἐγώ.

Ξαναγύρισε νὰ βρῇ τὸν ὄμιλο πού εἶχε στριμωχθῇ γύρω τὴν φωτιά. 'Ο γέρος ἀρχισερβιτόρος ἔδενε τὸ χέρι τοῦ σωφὲρ, ἐνῶ ὁ Τζούλιαν τοὺς ετοίμαζε μεγάλα ποτήρια γιὰ οὔσκι. 'Ο Τζώρτζ παρατήρησε τὸ ρολόγι και ἔμεινε ἐκπληκτὸς βλέποντας ὅτι ἦταν μονάχα δέκα καὶ τέταρτο.

— 'Ὅλα αὐτὰ πρέπει νὰ ξεκαθαρισθοῦν, εἶπε, ἀκουμπώντας τὸ ἀδελανό ποτήρι νῦν στὸ τραπέζι, ἀλλὰ ἤθελα πρῶτα ν' ἀλλάξω. Πᾶμε ὅλοι ν' ἀλλάξουμε, και σύ Παβλόσκι, εἶνε πε-

ριττὸ ν' ἀρπάξης καμμιὰ πνευμονία.

Τὸ οἰνόπνευμα εἶχε κάψει τὸ λαιμὸ τοῦ Παβλόσκι, ἀλλὰ τοῦ εἶχε κάμει καλὸ. Τὰ σκοτεινὰ μάτια του εἶχαν χάσει τὸ γυαλένιο ὕφος τους και ἀπῆλθον μετὰ συνηθισμένη φωνή:

— 'Ὅλα μου τὰ ρούχα εἶναι στὴ λίμνη.

— Μπορῶ νὰ σοῦ δανείσω δικά μου, εἶπε ὁ Τζούλιαν.

'Ο Παβλόσκι ψιθύρισε ἕνα εὐχαριστῶ και ἀκλόουθησε τὸν Τζούλιαν.

— 'Ο Τζούλιαν φαίνεται ὅτι τὸν συμπαθεῖ, εἶπε μέσα του ὁ Τζώρτζ, ἡ μασσωνία τῆς νεότητος...

'Εστράφη πρὸς τὸν ἐξαδέλφου του προσπαθώντας νὰ κρύψῃ τὴν συμπάθειά του μετὰ κάποια εὐθυμία:

— Πᾶμε ν' ἀλλάξουμε, ἀγαπητέ μου Χιούστας... 'Αλλοῦταικα γρήγορα θὰ τὰ τινάξουμε.

'Επειτα ἀπὸ μιᾷ ὥρᾃ ξαναβρέθηκαν ὅλοι στὴ βιβλιοθήκη. 'Ο σωφὲρ

—'Ιβάν δὲν εἶναι δυνατόν, δὲν μπορῶ νὰ πάρω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!

ἔμεινε ὀρθιος, οἱ ἄλλοι κάθησαν. 'Ο Τζούλιαν προσφέρθηκε ν' ἀποχωρήσῃ, ἀλλὰ ἡ παρουσία του δὲν φαινόταν νὰ ἐνοχλῇ τὸν σὲρ Χιούστας.

— Περιμένω ἐξηγήσεις, εἶπε στὸν Παβλόσκι.

— Λυπάμαι βαθεῖα, σὲρ Χιούστας, γιὰ τὴ λύπη πού σὰς δώκαμε, ἀπῆλθες ὁ σωφὲρ μετὰ χαμηλὴ φωνὴ και γιὰ τὸ ἀτύχημα τοῦ ἀμαξιοῦ, Δὲν σὰς ζητῶ νὰ με συγχωρήσετε, ξέρω ὅτι αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον. 'Αλλὰ δὲν μποροῦσαμε νὰ κάνουμε ἄλλοιως... 'Η ἱστορία αὐτὴ εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τίς Κάννες. Εἶναι τώρα πολὺς καιρὸς πού τῆς ζήτησα νὰ φύγῃ μαζί μου, ἀλλὰ φοβόταν τὴν γιγιά της, ἡ ὁποία ἤθελε νὰ τὴν παντρεύῃ μετὰ σὰς... ἐπίσης φοβόταν και τὴ φτώχεια. 'Αδίκαια τὴν παρακάλεσα, πάντοτε μοῦ ἔλεγε ὄχι, παρὰ τὰ αἰσθηματὰ της γιὰ μένα. 'Επὶ τέλους, ἀπόψε ἦλθε νὰ μοῦ ἀναγγεῖλῃ ὅτι ὁ γάμος της θὰ γινόταν μέσα σὲ δεκαπέντε μέρες και ὅτι ἔχανε πιά τὸ θάρρος της. Τότε... κάναμε τὴν τρέλλα... ἀλλὰ δὲν σκοπεῖαμε νὰ

κλέψουμε τὸ ἀμάξι, θὰ τὸ ἀφήναμε στὸ Πάρκινστερ...

— Καλὰ, αὐτὸ τὸ πιστεύω, εἶπε ἀπλῶς ὁ σὲρ Χιούστας.

— Παίρνει τὸ ζήτημα ὅσο μπορεῖ καλύτερα, εἶπε μέσα του ὁ ἐξαδέλφος του, ἀλλὰ τὸ χτύπημα εἶνε σκληρὸ γιὰ τὸν καῦμένο τὸ γέρο...

Και μετὰ δυνατῇ φωνῇ:

— Νομίζω ὅτι εἶνε περὶ τὸ νά...

— Μιὰ στιγμή, εἶπε ὁ Γκλύντ, ἀπευθυνόμενος στὸν Παβλόσκι. 'Ασφαλῶς θὰ εἶχατε συχνὰ ραντεβὺ με αὐτὴ τὴ νέα;

— Αὐτὸ σὰς ἐνδιαφέρει;

— 'Ασφαλῶς. Εἶμαι ἐδῶ, γιὰ ν' ἀνακαλύψω, ἂν μπορέσω, τὸν δολοφόνον τοῦ 'Εντγκαρ Στάλλαρ. 'Ο Χούγκ Ντάροου, πού συνελήφθη ἀπόψε γι' αὐτὸ τὸ ἔγκλημα ὠρκίστηκε ὅτι ὅταν αὐτὸς μῆκε στὴ γαλαρία, ἄκουσε δυὸ πρόσωπα πού μιλοῦσαν ἐκεῖ χαμηλόφωνα. Σύμφωνα μετὰ τὴν ἰδια σας κατάθεσι στὴν ἀστυνομία, ξέρομε ὅτι δὲν πῆγατε μετὰ τοὺς ἄλλους ὑπέρτες νὰ χορεύετε στὸ γκαριό.

— 'Ενας πονόδοντος σὰς κράτησε στὸ δωμάτιό σας πού βρίσκεται πάνω ἀπὸ τὸ γκαράζ.... Εἶναι ἀλήθεια αὐτὸ, ναι ἢ ὄχι;

'Ο σὲρ Χιούστας δὲ σάλεψε, ἀλλ' ὁ Τζώρτζ ἀνησυχῆσε. Γιὰ ποῖο λόγο αὐτὴ ἡ ἐρώτησις; 'Ο Παβλόσκι χλώμιασε.

'Ε π ἡ κ ο λούθησε σιωπῇ, τὴν ὅποιαν διέκοψεν ὁ νεαρὸς Ρῶσος.

— Βρῆκα αὐτὴ τὴν πρόφασιν γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὴ Ζυστίν Ντυμπουά. Δὲν φανταζόμουν ὅτι θὰ συναντοῦσα τὴ Ντιάνα, ἀλλὰ καθὼς βρισκόμουν στὴν αὐλὴ τοῦ γκαράζ, εἶδα, ἀφαινετικά, ὅτι ἕνα ἀπὸ τὰ παράθυρα τῆς γαλαρίας 'Εμοῖαζε σὰν φῶς ἀπὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι, νόμισα ὅτι ἐπρόκειτο γιὰ σύνθημα και πλησίασα. Μπῆκα ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ

κήπου, ἡ ὁποία δὲν ἦταν κλειδωμένη. 'Η Ντιάνα βρισκόταν ἐκεῖ στὸ κούφωμα τοῦ παραθυριοῦ, πού χρησιμοποιοῦσαμε συχνὰ γιὰ ραντεβὺ, ἀλλὰ βλέποντάς με τὰ ἔχασε και με μάλωσε γιὰ τὴν ἀπερίσκεψιά μου.

Παραδέχτηκα ὅτι εἶχε δίκην ἀλλὰ τὴν ρώτησα τότε τί σκοπὸ εἶχε τὸ σύνθημα μετὰ τὸ ἡλεκτρικὸ φανάρι. 'Αρνήθηκε ὅτι μοῦ ἔκαμε σύνθημα και με πῆρε νὰ φύγω. Αὐτὰ τὰ λόγια ἀνταλλάχθηκαν χαμηλόφωνα, φυσικά, γιὰ τὴν ἀστυνομία.

— 'Η κεχυμπαρένια πίπα πού βρέ

Τὰ πρόσωπα τοῦ θείου δράματος

ΠΙΛΑΤΟΣ

Ταπεινὴς καταγωγῆς Ρωμαῖος λεγεωνάριος, ποὺ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ ἀξίωμα τοῦ Διοικητοῦ τῆς Ἰουδαίας. Ἀνθρώπος χωρὶς δυνάτὸ χαρμηλὴ, ἀπότομος μᾶλλον καὶ ἐπικουρείος Ρωμαῖος τῆς παρακμῆς.

ANNAΣ

Τὸ πλήρες ὄνομά του ἦταν: Ἀννας Μπν Σέθ. Ἀρχηγὸς πανισχύρου καὶ πλουσιωτάτης οἰκογενείας τῆς Ἱερουσαλὴμ, εἶχε φθάσει ὡς τὸ ἀξίωμα τοῦ ἀρχιερέως. Στὰ 16 μ. Χ. ὁ ὑπαρχὸς Βιλέριος Γκράτος τὸν ἔπαυσε, λόγω τῆς μεγάλης δημοτικότητός του μεταξὺ τῶν Ἑβραίων. Ἡ Ρώμη ὅμως τὸν ἐπανεφάρε, ἕνα χρόνον πρὸ τοῦ Θείου Δράματος.

ΚΑΪΑΦΑΣ

Ἰωσήφ, μὲ τὸ μικρὸ του ὄνομα. Γαμπρὸς τοῦ Ἀννα. Παιμόνιος καὶ φανατικὸς Ἑβραῖος, μέγας ἀρχιερεὺς κατὰ τὸ ἔτος τῆς Σταυρώσεως, ἦταν πάντα ἰδιαίτερος ἀρεστὸς στὴν Ρώμη.

ΗΡΩΔΗΣ

Ὁ ἐπιλεγόμενος Ἀντύπας. Τεταράχης—ὑποτελὴς τῆς Ρώμης μονάρχης—τῆς Γαλιλαίας. Οἱ σκέψεις του μὲ τὸν Πιλάτο δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὲς κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ Δράματος—χωρὶς τὴν ἐγθρότητα αὐτὴν ἴσως νὰ μὴν ἐσταυρώνετο ὁ Ἰησοῦς.

ΜΑΡΙΑ

Ἡ ἀπὸ Μαγδάλων—Μαγδαληνὴ ἢ μετανοημένη περιήγημ ἑταῖρα τῆς Ἱερουσαλὴμ, καὶ κατόπι φανατικὴ ὁπιδὸς τοῦ Χριστοῦ. Ἦταν ἡ πρώτη γυναῖκα ποὺ εἶδε τὸν Ἰησοῦ μετὰ τὴν ἀνάσταση.

ΣΙΜΩΝ

Ὁ ἐπιλεγόμενος Κυρηνάιος. Τύπος ἀγαθοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ἀπὸ τὴν ἡμέρα τοῦ Μαρτυρίου, πίστεψε φανατικὰ στὸν Χριστόν. Εἶναι ὁ Ἀντύπας τοῦ Ἀγασθέρου, ποὺ ἔχει ἐνσωματώσει τὸν τύπο τοῦ Περιπλανομένου Ἰουδαίου, ποὺ ἔχει ἀκόμη στὴ ράχη του τὴν θεϊκὴ κατάρτα, γιατί ἀνέστηκε νὰ βοηθήσῃ τὸν Χριστό ὅταν γονάτισε κάτω ἀπὸ τὸ δάρος τοῦ Σταυροῦ.

ΜΑΡΙΑ ΚΑΙ ΜΑΡΘΑ

Ἀδελφές τοῦ Λαζάρου ποὺ νεκρανέστησε ὁ Κύριος καὶ ἀφωσιωμένες ἀπὸ τότε σ' Αὐτόν.

Ὁ νυμφίος

—Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...
Στὴ σκοτεινιά ποὺ ὀλόγυρά μου ἀπλώνει
τρέμει θαμπὸ τ' ἀσημοκάντηλό μου
καὶ ὁ δὴ ἀσυντρόφιαστη καὶ μόνη
ἀποτραβιζομαι νοιώθω νὰ ζυγώνη
τὸ σύγκρου ἀναφτέριασμα τοῦ τρόμου.

—Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...
Ὁ χνουδωτὸς καντηλοσβύστης πάει
στὸ φῶς, ποὺ τὸν τραβάει, πάει καὶ
πέφτει

φάντασμα καλοθύμητο περνάει
μ' ἀνάλαφρον ἀνάσυρμα καὶ πάει
καὶ πνίγεται στὰ βάθη ἑνὸς καθρέφτη.

—Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...
Μὲ νῆμ' ἀνεμοκλώστινο ἢ ἀράχνη
τῆς ἔγνοιας πλέκει στὴν καρδιά μου
δίχτυ·
σὰν κάποιον χέρι κρούσταλλο μου
ψάχνει
τῶν σπλάχνων μου τὰ σπλάχνα—
μὰ οὔτε ἄγνη
μ' οὐδ' ἀνεπνία γρικᾶ τὸ μεσονύχτι.

—Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...
Καὶ σφαλιχτὰ τὰ μάτια μου σκεπάζω
μὲ τὰ χέρια μου καὶ κρύβω τὸ κεφάλι
βαθεῖα στὸ προσκεφάλι... καὶ κυττάζω
τ' ἀνέρο φάντασμα ποὺ δὲν τρομάζω
στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου νὰ προβάλλη.
—Ἰδοὺ ὁ Νυμφίος ἔρχεται...

Πᾶσα στιγμή, ποὺ ζῇ τὴν πᾶσα ἡμέρα,
τὴν ἔγνοια τὴν ἀνείκαστή μου, ὦ Πόθε,
πληθαίνοντας, μοῦ κρυφολέει:—Καρ-
τέρα,
νὰ ἴδῃς λιχνίζοντας στὸ ἴσιο ἀγέρα,
πέρα τις πίκρες τῆ χαρὰ σου ἐδῶθε!

Ι. ΓΡΥΠΑΡΗΣ

Ἡ σοφία τῶν αἰώνων

— Εἶναι πολὺ περίεργο ὅτι, οἱ
ἄνδρες ποὺ εἶναι μαλακοὶ καὶ ἀνε-
κτικοὶ ἀπέναντι τῶν γυναικῶν ποὺ
τοὺς καταστρέφουν, δείχνονται τό-
σο σκληροὶ ἀπέναντι ἐκείνων ποὺ
τοὺς φέρνουνε λεπτὰ...
(Μωρίς Ντονναί)

— Δυσπιστεῖτε πρὸς τὸν ἄνθρω-
πο ἐκεῖνο ποὺ τὰ βρίσκει ὅλα καλὰ,
ἀκόμη περισσότερο σ' ἐκείνον ποὺ
τὰ βρίσκει ὅλα ἄσχημα καὶ ἀκόμη
πιο πολὺ σ' ἐκείνον ποὺ ἀδιαφορεῖ.
(Λαβατέ)

— Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς
λύπες. Καὶ ἂν βρεθῇ κανένας, αὐ-
τὸς δὲν θάναί ἄνθρωπος.
(Σααδής)

— Ὅταν δῆτε κάποιον ποὺ ἔχει
ὅλον τὸν κόσμο ἐναντίον του, θὰ πῇ
πῶς αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος ἔχει ἀπολύ-
τως ἄδικον ἢ ἀπολύτως δίκαιο!
(Ἀλμπέρ Γαινόν)

— Τὸ δυσκολώτερο πρᾶγμα δὲν
εἶναι νὰ πάρῃ κανεὶς μιὰ ἀπόφαση
ἀλλὰ νὰ τὴν ἐφαρμόσῃ.
(Α. Δουμάς, υἱός)

— Οἱ στίχοι, εἶναι μιὰ ἐκδήλωση
τῆς σκέψης ποὺ ἔχει κάτι ἀπὸ τὴν
ἐκφραστικότητά τῆς γλώσσας καὶ
ἀπὸ τὴν ἀρμονία τῆς μουσικῆς. Οἱ
στίχοι, ἀκόμη, εἶναι μιὰ μικρὴ ὁρ-
γήστρα, ἕνα εἶδος μουσικῆς δωμα-
τίου.

(Μαλλαμέ)

— Οἱ γυναῖκες εἶναι ὠρολόγια
ποὺ μένουν πάντα πίσω ὅταν φθά-
σουν στὰ εἰκοσι πέντε.
(Σάμλ Ζολιέ)

— Ἡ πείρα μαθαίνει τὸν ἄνθρω-
πο νὰ δυσπιστῇ σὲ ὅλα καὶ πρὸ
πάντων στὸν ἑαυτό του.
(Κόμησσα Ντάς)

— Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ κἀνὴ τὸ
καλὸ σ' ὅλους, μπορεῖ, ὅμως, νὰ εἴ-
ναι καλὸς σὲ ὅλους.

(Ρολλέν)

— Ἡ ζωὴ εἶναι μιὰ συμφωνία
τὴν ὁποία συνθέτει ἕνας μεγάλος
μουσουργὸς καὶ τὴν ἐκτελοῦν κο-
φοί.

(Στέρν)

— Ἐκεῖνο ποὺ πρέπει νὰ προσέ-
ξουμε, ἐνδὼφ γεγοῦνε, εἶναι μήπως
ρυτιδῶση περισσότερο τὸ πνεῦμα
μας, παρὰ τὸ πρόσωπό μας.
(Μονταίνι)

— Ἡ εἰρήνη εἶναι ἡ περίοδος
κατὰ τὴν ὁποία οἱ γυιοὶ θάβουν
τοὺς πατέρες των καὶ ὁ πόλεμος, ἡ
περίοδος ποὺ οἱ πατέρες θάβουν
τοὺς γιουούς.

(Ἡρόδοτος)

66

ΑΘΗΝΑΙΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

4ον—Τὸ «Κίγκ-Τζώριζ»

Σ ἡμερὰ ἃς μᾶς ἐπιτρέψουν οἱ φί-
λοι μας νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὰς
περιπέτειας τοῦ κ. Μπράουν.
Ποῖος εἶναι αὐτός; Ὁ κοσμο-
πολίτης. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ δίδει ζωὴ
σ' ὅλες τὰς μεγαλοπόλεις. Τὸ Παρί-
σι γιὰ νὰ τὸν προσελκύσῃ τοῦ σκηνο-
θετοῦ ἕνα σωρὸ περιπέτειες. Τοῦ ἀπα-
γάγει γιὰ λίγες ὥρες τὴν σύζυγό
του, παντρεύει μ' ἕναν «ζιγκολό» τὴν
κόρη του καὶ τὸν ἐξαποστέλλει... εὐ-
χαριστημένον ὑπεράνω τοῦ Ἀτλαντι-
κοῦ στὸν Νέο Κόσμο γιὰ νὰ συνεχίσῃ
τὴν «μπύσιν» του. Ἡ Ἀθήνα τὸν πε-
ριμένει σὰν τὴν ὥριμες ἐκείνες
γυναῖκες ποὺ εἶναι βέβαιες ὅτι θὰ
πέσει κάποιος στὴν γοητεία τους θέ-
λοντας καὶ μὴ.

Συνήθως, ὅμως, οἱ ἐπισκέπται μας
ποὺ ξεδεύουν λίρες καὶ δολλάρια σ'
ὅλες τὰς «χρυσολίβες» τῶν νυκτερι-
νῶν κέντρων, μᾶς ἔρχονται ἀπὸ τὸν
οὐρανό. Μᾶς τοὺς φέρνει: Ἡ «Αἶρ
Φράνς», ἡ «Κ.Α.Μ.», ἡ «Λούφτ-Χάν-
σα» καὶ ἡ «Ἰμπεριαλ Ἐιργουαίης».

Τὸ «Κίγκ-Τζώριζ» ἀναλαμβάνει νὰ
τοὺς φιλοξενήσῃ στὰ 150 διαμερίσμα-
τά του καὶ ὁ κόσμος τῆς νυκτερι-
νῆς Ἀθήνας εἶναι πρόθυμος νὰ τοὺς
διασκεδάσῃ μὲ τὸ... ἀζημίωτον!

Ἀς σὰς ἀναφέρουμε τὴν περιπέτει-
ες τοῦ συμβολικοῦ αὐτοῦ κ. Μπράουν
ὅπως εἶχε τὴν καλωσύνη νὰ μᾶς τὴς
περιγράψῃ ὁ κ. Γ. Κ.:

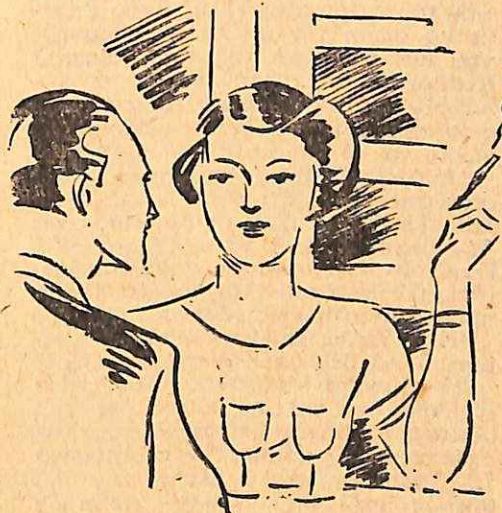
«Κατὰ τὴς 4 τὸ ἀπόγευμα ἕνα κόκ-
κινο αὐτοκίνητο σταματᾷ ἔξω ἀπὸ τὸ
«Κίγκ-Τζώριζ». Μισὴ ντουζίνα καφέ
—ο—λαὶ γκροῦμ... πολυτελείας, ἐξορ-
μοῦν γιὰ νὰ πάρουν τὴς ἀποσκευές
τῶν ἐπιβατῶν τοῦ ἀεροπλάνου τῆς
«Αἶρ-Φράνς» ποὺ θὰ διανυκτερεύ-
σουν ἀπόψε στὰς Ἀθήνας.

Οἱ ἐπιβάται αὐτοὶ ποὺ μισοζαλισμέ-
νοι κυττάζουν γύρω τους, ἔρχονται
ἀπὸ τὴν Ἰνδοκίνα καὶ αὐριο θὰ εὐρί-
σκονται στὸ Παρίσι ἢ στὸ
Λονδίνο. Μιὰ ξαφνικὴ θύ-
ελλα τοὺς βρῆκε πάνω ἀ-
πὸ τὴ Ρόδο, ὁ ἀσύρματος
διαβιβάζει κακὰ μηνύματα
καὶ γι' αὐτὸ ἀναγκάζον-
ται νὰ προσεγγισθοῦν. Εἴ-
ναι, λοιπόν, πραγματικῶς
οὐρανοκατέβατοι καὶ εὐ-
χαριστημένοι ποὺ ἡ ἀνα-
ποδὶς αὐτὴ τοὺς ἐπιτρέπει
νὰ ρίξουν μιὰ ματιά στὴν
πόλιν τοῦ Περικλέους.

Μόνον ἕνας τύπος ὁ
«μίστερ» Μπράουν, ἕνας
Ἀμερικανὸς, γέννημα καὶ
θρέμμα τοῦ Σικάγου, δὲν
φαίνεται καὶ πολὺ εὐχαρι-
στημένος. Αὐτὸς εἶναι ἐδῶ
καὶ τρία χρόνια ἐγκατε-
στημένος στὴ Σαίγκον,
πωλεῖ λάστιχα σ' ὅλες τὴς
Ἀνατολικῆς Ἰνδίας καὶ ἔ-
χει πολὺ ταπεινὴν ἰδέαν
δι' ὅλον τὸν κόσμο ἐκτός

τῆς Ἀμερικῆς. Γιὰ τὴν Ἑλλάδα, τῆς
ὁποίας γιὰ πρώτη φορὰ πατάει τὸ ἔ-
δαφος, ἔχει... ἐπιφυλάξεις. Τὴν δυσ-
πιστία του τὴν φανερώνει μόλις κατε-
βεῖ ἀπὸ τ' αὐτοκίνητο:

— Μιλᾶτε ἀμερικανικά; Ρωτᾷ
τὸν ἡρακλείων διαστάσεων, ἐξωτερι-
κὸν πορτιέρην τοῦ ξενοδοχείου.
— Μιλῶ καὶ ἀμερικανικά, τοῦ ἀ-
παντᾷ ὁ γίγας

Ἡ Κα Χάστρεϊτς μιὰ ἀπὸ τὴς κομ-
ψότερες σιλουέττες τοῦ «Κίγκ Τζώριζ».

— Ἐχετε δωμάτια μετὰ λουτροῦ;
— Δὲν ἔχωμε δωμάτια ἀνεῦ λου-
τροῦ.
— Ἐχετε μπάρ;
— Ἐχομε τρία μπάρ.

Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ «μίστερ» Μπράουν
φαίνεται ὅτι τὴν ἔπαθε. Ἀφωπλισμέ-
νος εἰσέρχεται στὸ χῶλ τοῦ ξενοδο-
καὶ στέκεται ἀνάμεσα στὴς ἀποσκευές

Στὴν αἴθουσα τοῦ μπάρ.

του γιὰ νὰ ἐρευνήσῃ τὰ πέριξ. Τοῦ
φαίνεται ἐδῶ κάτι τι τὸ γνώριμο, κά-
τι ποὺ τοῦ θυμίζει τὴν 3ην Λεωφόρον
τῆς Νέας Ὑόρκης. Αὐτὸ τοῦ ἀνοίγει
τὴν ὄρεξι, ἕνα πλατὺ χαμόγελο φω-
τίζει τὸ πρόσωπό του καὶ ἀρκετὰ
τὴν ἐπιθυμία νὰ πάρῃ τὸ τσάι του.
Εἶναι περιττὸν, ὅμως, νὰ ἐρωτήσῃ τοῦ
εὐρίσκειται τὸ «τῆ ρούμ». Μέσα ἀπὸ
μιὰ θαυμασία λῶζα, διακρίνεται ἡ ἀ-
νετος βιεννέζικη αἰθουσα ποὺ ἀποτε-
λεῖ ἐδῶ καὶ ἕνα χρόνον τὸ χάρμα τῶν
Ἀθηναίων. Αὐτὴν τὴν αἰθουσαν δια-
κοσμοῦν ἀπόψε οἱ πιοὶ ὁμορφες καὶ
ποιοὶ κομψὲς Ἀθηναῖες καὶ ἀρκετὲς ἀ-
πὸ τὴς περιηγήτριες τοῦ ὑπερκοκα-
νεῖου «Γκενερὰλ φὸν Στόμπμπερν». Ὁ
«μίστερ» Μπράουν εἶναι εὐχαριστημέ-
νος. Τὸ θερμόμετρο τῆς ἐκτιμῆσεως
του γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀρχίζει νὰ... ἀ-
νεβαίνει. Τὸ βιολί τοῦ μαέστρου Κού-
λα, ὁ γλυκὺς φωτισμός, τ' ἀρώματα
τοῦ Σανέλ, ποὺ εἶναι διάχυτα στὴν
ἀτμόσφαιρα, τὸν διαθέτουν κάπως πε-
ρίεργα Διακόσια μικρὰ στοματάκια
τραγουδοῦν ἀκατάπαυστα τὴς περιφη-
μῆς ἀγγλικῆς σπεσιαλιτέ, «μπότερετ-
τόαστ», «νέτ-πάι», «φρουτ-πάι» καὶ
συζητοῦν... ἀκατάπαυστα.

Διακόσια ζευγάρια μάτια, παίζουν,
γελοῦν, προκαλοῦν ἢ μένουν ἀπαθῆ
στὴς ἐπιθέσεις τῶν μονόκλ, τῆς φαλά-
κρας, τοῦ κομποῦ κόσμου, τῆς
«ρυμπάν ρούζ». Εἶναι μάτια καστα-
νά, μπλε, πράσινα, μάτια Ἀθηναϊκά,
μάτια Ἀνατολικά, μάτια κοσμοπο-
λιτικά, τὰ ὠραιότερα μάτια...

Ὁ Λαμβέν, ὁ Ντρεκόλ... τὰ διαση-
μότερα παριναῖα μοντέλα παρελαύ-
νουν σὲ γοητευτικὲς ἐμφανίσεις...

Ὁ «μίστερ» Μπράουν ἀρχίζει νὰ...
διψᾷ. Αἰσθάνεται τὴν ἐπιθυμία νὰ
πιῇ... τοὺς δυὸ ὠκεανούς! Γυρίζει,
λοιπόν, στὴς τρεῖς πολυτελεῖς αἰθου-
σες ἀνεβαίνει σκάλες στρωμένες μὲ
πράσινα ταπέττα, προχω-
ρεῖ σὲ κινηματογραφικὰ
χῶλ καὶ παραδίδεται, τέ-
λος, στὸν ἕκ Σικάγου ἀρ-
χιμαγέρον τοῦ «Κίγκ
Τζώριζ». Ὑστερὰ κατε-
βαίνει στ' ἀμερικανικὸ
μπάρ καὶ παραγγέλλει μὲ
θάρρος τὴν τελευταία
«κρεασίον» τῆς Νέας Ὑ-
όρκης, ἕνα «κοκολλίμπερ».
Ἐπειτὰ ἕνα «κόρντιζ»
σπεσιαλ καὶ τέλος συνέρ-
χεται καὶ ἀρχίζει νὰ βλέπῃ
γνώριμες φυσιογνωμίες.
Ἰδοὺ ὁ «μίστερ» Μπέρνι
ἀρχιμηχανικὸς τῆς διώρυ-
γος τοῦ Παναμά, ὁ ὁποῖ-
ος ἀνατρέπει τώρα... ρε-
νὰ—ἀρζαντὲ—στὸ Κολο-
ράδο πρὸς χάριν τῶν γυ-
ναϊκῶν ἔλου τοῦ κόσμου.
Νὰ καὶ ὁ Βάτολετ Τζιμάνι

(Τὸ τέλος στὴ σελίδα 60)

Το αρρωστό κρίνο

110N

Ο γτώ μέρες αργότερα, χωρίς ή κοινή γνώμη να μαντεύσει, τι είχε συμβή και τι είδος αποδείξεων επηρέασε την ανάκριση του κ. Μπαριλιέ, ο τελευταίος εισηγητής την έκδοση ή απαλλακτικού βουλεύματος υπέρ της Σαρλόττας Λαμάρς, σχετικώς με τη δολοφονία του Ιατρού Ρενεβίλ.

Η «Μπεκρού» θά είχε τώρα να λογοδοτήσει μόνον για τη δηλητηρίαση του παιδιού της.

Ο κ. Μπαριλιέ είχε ακούσει τις εξηγήσεις του κόμητος ντε Τιελλαι και του Μπερτελέν και είχε πάρει την κατάθεση του κόμητος. Στη λεπτή του αυτή αποστολή, όπου έπρεπε να σώσει την υπόληψη του συζύγου και την τιμή της Κλοτίλδης, ο ανάκριτης δυσκολεύθηκε πάρα πολύ. Έν τούτοις τὰ έφερε όλα εις αίσιν πέραις και ο Ματίς άνεκριθη, χωρίς να τὸ άντιληφθῇ ο κόμης.

Από τις έρευνες που έηκολούθησαν, απέδειχθη ότι ο Λέων ντε Τιελλαι είχε φύγει από τη Γαλλία, σχεδόν άμέσως μετά τὸ έγκλημα. Τὰ ίγνη του έχανοντο στην Όλλανδία, όπου θά πήρε φαίνεται κανένα πλοίο, προς άγνωστη κατεύθυνση.

Η υπόθεσις έμεινε, λοιπόν, έκκρεμής, αλλά δεν έστάλη στο άρχειο.

Η κόμησης γινόνταν άσφαλής. Ο δόκτωρ Μαρινιάν έπαψε να την επισκέπτεται. Ο κόμης την περιποιείτο με άφοσίωση, αλλά δεν ήταν πολύ θεοσιός μαζί της. Έμεινε σοβαρός και συγχρόως. Μεταξύ Κλοτίλδης και αυτού έμφυλογαρούσε διαρκώς ή σκέψις του άλλου! Ποτέ, όμως, δεν της ξανάκανε τὸν παραμικρόν ύπαινιγμό.

Δεν έπιχειρούσε πλέον να της αποσπάση τὸ όνομα του έραστου της... Όλες του, όμως, οι σκέψεις προς αυτόν τὸν σκοπό ήσαν έστραμμένες. Υπελόγιζε σε κάποια άπρνοησία της Κλοτίλδης, υπελόγιζε στην τύχη.

Όταν ή Κλοτίλδη ήταν εις κατάστασιν να βγαίνει έξω, την συνόδευε μόνος του στὸν κήπο.

Σιγά - σιγά, οι δυνάμεις της έπανήχοντο.

Πολύ γρήγορα, άρχισε να βγαίνει και μόνη της έξω, όπως άλλοτε.

Τότε ο κόμης προσποιήθηκε ότι την άφισε. Στην πραγματικότητα, όμως, την παρακολουθούσε βήμα προς βήμα.

Τις πρώτες μέρες, ή Κλοτίλδη είχε κάποια τέτοια ύποψια. Αργότερα, όμως, έπαυσε να φοβήται μήπως ο κόμης την παρακολουθούσε και πήρε θάρρος.

Τὸ μόνο που φοβόταν, ήταν ή συνάντησις της με τὸν Ματίς.

Δεν ήθελε πιά να τὸν ξαναδῇ. Οι σκέψεις των έπρεπε να διακοποῦν για πάντα. ΑΛΛ' ο Ματίς άγνοούσε τι είχε συμβή μεταξύ της Κλοτίλδης και του κόμητος, άγνοούσε ότι ή κόμησης είχε όμολογήσει στὸν άνδρα της τὸν ένοχο έρωτά τους και υπήρχε φόβος να δημιουργηθοῦν πα-

ρεξηγήσεις... Δεν ήθελε, όμως, πλέον καινούργιες στενοχώριες ή Κλοτίλδη. Και άπεφάσισε να τὸν ειδοποιήσῃ μ' ένα γράμμα της...

Ένα πρωί που ήταν όλομόναχη στὸν πύργο, κάθισε κι' έγραψε ένα γράμμα. Έστερα φώναξε τὸ μικρό κοριτσάκι του κηπουρού, που έγρασίμεινε άνέκαθεν ως μυστικός της ταχυδρόμος και τούδωκε τὸ γράμμα, με την έντολή να τὸ δώσει στὸν Ματίς.

Πήγαινε γρήγορα και πρόσεξε μή σέ δῇ κανείς.

Αλλά μόλις τὸ κοριτσάκι χόθηκε σ' ένα μονοπάτι, παρουσιάσθηκε μπροστά του ο κόμης.

Η κόμησης σουδωκε ένα γράμμα, είπε. Δώσε μου το.

Τὸ κοριτσάκι θέλησε ν' άρνηθῃ κι άρχισε να κλαίη.

—Αν δέ μου δώσης αυτό τὸ γράμμα, θά σε διώξω από τὸ Φενεστρέλ και σένα και τὸν πατέρα σου και τὴ μητέρα σου και τ' άδελφία σου και τις άδελφές σου... Και όχι άργότερα από αύριο... θά φύγετε με τὰ ρούγα που φοράτε...

Τότε τὸ κοριτσάκι υπέκυψε.

Ο φακέλλος δεν είχε καμμία διεύθυνση.

Σε ποιόν έπρόκειτο να τὸ πᾶς αυτό τὸ γράμμα; ρώτησε ο κόμης.

Νέα δάκρυα στὸ πρόσωπο της μικρῆς.

—Μίλησε, λοιπόν! Μίλησε!

Και τὸ κοριτσάκι είπε τὸ όνομα:

—Ματίς... Στὸν κ. Ματίς!

—Στὸν Ματίς!

—Όστε αυτόν εἶνε διαλέξει γιατὸ έραστή της ή περήφανη και άλαζονική Κλοτίλδη, τὸν χειρότερο, τὸν τελευταίο!... Μά ήταν δυνατό;

—Έσγισε τὸ φακέλλο και διάβασε:

«Τ' άπεκάλυψα όλα στὸν άντρα μου, έκτός από τὸ όνομά σας... Τὸ όνομά σας δεν θά τὸ πᾶ ποτέ... θά σᾶς έσκότωνε ή θά σκοτώνατε σεις αυτόν... Και δεν θέλω να πεθάνη έξ αἰτίας μου... Νά μὲ ξαναρθῇτε στὸ Φενεστρέλ... Αἴστε με στίς θλίψεις μου και στίς τύψεις μου... Είμαι ή πιὸ δυστυχισμένη γυναίκα τῶν κόσμου, αφού έπεσα με σᾶς που δεν σᾶς άγαπούσα, ενώ άγαπᾶ τὸν άντρα μου που με περιφρονεί!...»

Ο κόμης άνέκτησε την ψυχραιμία του. Και χαμογελώντας:

—Τι άνόητη που είσαι, μικρούλα

Ἡ ιστορία
ένος μαρτυρικοῦ
έρωτος
που τίδετα στην
πιὸ άπρόοπτη
και δραματική
δοκιμασία.

ΟΝΙΩΝ ΟΤΩΩΩΩ

μου, είπε. Γιατί δεν ήθελες να μου τὸ δώσης αυτό τὸ γράμμα;

Τὸ ξαναδίπλωσε, έβγαλε από τὸ πορτοφόλι του έναν άλλον φακέλλο, τὸ γλύστρησε μέσα, ύστερα τὸ σφράγισε και τούδωκε στη μικρούλα.

Πήγαινε να τὸ δώσης στὸν κ. Ματίς... θά μου όρκισθῇς, όμως, κάτι...

—Ο,τι θέλετε, κύριε, είπε τὸ κοριτσάκι, που έξακολουθούσε να τρέμει.

—Δεν θά πῆς στὸν κ. Ματίς ότι διάβασα τὸ γράμμα.

—Δεν θά τὸ πᾶ, κύριε.

—Μου τὸ υπόσχεσαι;

—Σᾶς τὸ όρκίζομαι.

—Πολύ καλά... πήγαινε τώρα.. εἶσαι έλεύθερη!

Και ο κόμης έπέστρεψε στὸν πύργο, όπου βρήκε την κόμησης, χωρίς να της πῇ τίποτε από τὰ διατρέξαντα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 14ον

Ἀνθρώπινη δικαιοσύνη

Ἡ μεγάλη μέρα που ή Σαρλόττα Λαμάρς θά ένεφανίζετο πρὸ τῶν ένόρκων έφθασε. Και όλο τὸ διάστημα τῶν άνακρίσεων, ή άτυχῆς δεν έπαυε να κόπτεται υπέρ της άθωότητός της, άποκρούουσα με φρίκην, την ιδέα του έγκλήματος που της άπέδιδαν. Ἡ μόνη άπάντησις που έδινε όταν τὴ ρωτούσαν για τὴ σκανδαλώδη της διαγωγή ήταν αυτά τὰ λόγια:

—Ἡμουν άρρωστη!

Όταν ο άνακριτης κ. Μπαριλιέ της εἶπε ότι άπηλλάσσετο από την πρώτη κατηγορία, που άφορούσε τὸν φόνο του γιατροῦ Ρενεβίλ, ή Σαρλόττα δεν έδειξε καμμία χαρά.

Περιωρίσθηκε μονάχα σ' αυτά τὰ λόγια:

—Δεν διέπραξα ούτε τὸ ένα, ούτε τὸ άλλο άδίκημα που μου άποδίδουν. Σήμερα, άναγνωρίζετε ότι είμαι άθώα για τὸ ένα. Αργότερα, είμαι βεβαία, θ' άναγνωρίζετε ότι είμαι άθώα και για τὸ άλλο και τότε θά αίσθανθῇτε τύψεις συνειδήσεως.

Και περίμενε καρτερικά την ήμερα της δίκης.

Ἡ κοινή γνώμη δεν είχε καθόλου

μεταστραφή άπέναντι της Σαρλόττας.

Όλος ο κόσμος έξακολουθούσε να την άποκαλῇ «Μπεκρού». Έτσι, ή άτυχῆς Σαρλόττα θά ένεφανίζετο στὸ δικαστήριο με δυὸ μεγάλους έχθρους: Τὴν κοινή βοή άφ' ενός και την λαοοδικαστική έκθεση του δόκτωρος Μαρινιάν.

Ἡ έκθεσις αυτή είχε κάνει μεγάλον κρότο. Οι έφημερίδες την είχαν άναδημοσιεύσει. Τὴν πήραν μάλιστα και πολλά παρισινά φύλλα.

Επὶ ένα διάστημα, ο γιατρός ήταν ο ήρωας της ήμέρας. Ἡ κατάθεσις του άνεμένετο με άγωνία, καθώς και οι άπαντήσεις που θάδινε στὸς συνηγόρους της υπερασπίσεως.

Ο Μαρινιάν γινόνταν διάσημος. Ἦταν εύτυχῆς. Τὸ ίδιο και ή ώραία γυναίκα του.

Έν τούτοις, ή κυρία Μαρινιάν δεν θέλησε να παρακολουθήσῃ τὴ δίκη. Έμεινε στὸ σπίτι της, όπου έρχόντανε οι φίλές της και της έλεγαν τὰ της δίκης.

Τὸ άπόγευμα της τελευταίας ήμέρας, εἶπε καλέσει όλες τις γνωστές της για τσάι. Κατέφθασαν όλες και άρχισαν τὴ γυναικεία φλυαρία, χωρίς να λογαριάζουν την άτυχή Σαρλόττα, που τὴν ίδια ώρα πάλευε στὸ δικαστήριο, για τὴν άθωότητά της.

Κάποια στιγμή, ήλθε κι' ο δόκτωρ Μαρινιάν, έγκαταλείψας για μισή ώρα τὸ δικαστήριο. Ἦθελε ν' άνακοινώσῃ τὴ γυναίκα του τὸ θρίαμβό του και να έπιδειχθῇ στίς φίλες της. Έφανε δρθως μερικά σάντουιτς, ήπие ένα φλυτζάνι τσάι, μίλησε για τὴ δίκη και τεχνηέντως, έπανελάβε την κατάθεση που είχε κάνει πρὸ τῶν ένόρκων.

Καταλήγων, εἶπε:

—Τὸ δηλητηριασμένο παιδάκι, πέθανε με φριχτὸς πόνους.

Ἡ κυρία Μαρινιάν τὸν ρώτησε:

—Πόσο λές να καταδικασθῇ αυτή ή άθλια;

—Ω! Είμαι βεβαίος ότι οι ένορκοι δεν θά διατάσουν ούτε στιγμή να την καταδικάσουν εις ισόβια!

—Θά έπρεπε να την καταδικάσουν εις θάνατον!

—Ναι.. της αξίζει...

Και αφού κύτταξε τὸ ρολόι του ο γιατρός:

—Είμαι υπογρεωμένος να έπιστρέψω στὸ δικαστήριο. θά μου τὸ επιτρέψετε, βέβαια, ή;

Μόλις έφυγε, εἶπε κάποια κυρία στη συντροφιά,

—Ο γιατρός είναι πολύ έπιεικής.

Αν ήμουν εγώ, θά την κατέδικαζα εις θάνατον αυτή την γυναίκα. Δεν έχει κανένα ελαφρυντικό.

Και τὸ γυναικείο κουτσομπολιό συνεχίσθηκε μέχρις άρνα τὸ βράδυ, έν άναμονή της έκδόσεως της άποφάσεως του δικαστηρίου.

Τέλος, κατά τὰς δέκα τὸ βράδυ, κατέφθασε πάλι ο δόκτωρ Μαρινιάν. Μιά γενική κραυγή άνακούφισεως τὸν υπεδένη.

—Επὶ τέλους!

Και ή κυρία Μαρινιάν, μη μπορώντας άλλο να συγκρατήσῃ την περιέργειά της, έσπευσε κοντά στὸν

άντρα της και τὸν ρώτησε:

—Λοιπόν; Εἰς ισόβια;

Ο γιατρός κάθισε, ή μάλλον σωριάσθηκε σ' ένα φωτέιγ. Έσκούπισε τὸ μέτωπό του και άπέφυγε ν' άπαντήσῃ άμέσως. Φαινόταν τρομερά στενοχωρημένος.

Όλοι όσοι τὸν περιέβαλλον, άρχισαν ν' άγωνιούν. Και κάποιοι εἶπε:

—Έγει γούστο να την άθώωσαν οι βλάκες!

ΑΛΛ' ο Μαρινιάν έκούνησε τὸ κεφάλι του θλιβερά:

—Όχι.

—Εἰς ισόβια, λοιπόν;

—Όχι...

Σκούπισε και πάλι τὸ ιδρωμένο του μέτωπο. Τὰ μάτια του είχαν πάρει μία παράξενη γυαλάδα. θά έλεγε κανείς ότι έβασανίζετο από τύψεις...

Όλοι οι θρίαμβος του κατέρρεε.. όλη του ή δόξα εξητμίζετο... ξανα φάντασμα τὸν τρώμαζε.

Και τέλος εἶπε:

—Όχι εις ισόβια.. εις θάνατον!

Τότε όλοι κυτάχθηκαν.

Όλοι έσιώπησαν, περίτρομοι...

Όλοι τὸς έντρόπηκαν για τὴν έπιπολαϊότητα τους και για τὴν εὐθυμία τους... μπροστά τους έβλεπαν τὴ λαμπρότητα... κι' έγκατέλειψαν τὸ σαλόνι, σιωπηλά... Μονάχα ένα μονόκλ πλησίασε τὸν γιατρὸ και τοῦ εἶπε, σφίγγοντας τὸ χέρι του:

—Τὰ συγχαρητήριά μου, αγαπητέ!

Αὐτὸ ήταν όλο.

Σχέδιο ρομάντζου

Ένα ωραίο αισθηματικό διήγημα του ΖΑΝ ΑΡΑΙΝ

Ο Ζεράρ Λελί ξαναδιάβασε τη δελεαστική αγγελία: «Η Ακαδημία της Βάν-άν-Βεξέν άπεφάσισε να θραβεύση το καλύτερο έρωτικό ρομάντζο, πού θα γραφεί έφέτος. Το θραβείον συνίσταται στην έκδοση και διάδοση του έργου, πού θα κυκλοφορήσει δι' έξοδον της Ακαδημίας. Τα χειρόγραφα θα υποβληθούν στην γραμματεία της Ακαδημίας, Μεγάλη Λεωφόρος της Ακαδημίας άριθ. 10 στη Βάν-άν-Βεξέν. Δεν θα φέρουν καμμία υπογραφή, αλλά μονάχα ένα ρητό...»

Ακολουθούσαν κι άλλες λεπτομέρειες, σχετικώς με την οργάνωση του διαγωνισμού και την σύνθεση της επιτροπής. Ένας ακαδημαϊκός ήταν επίτιμος πρόεδρος, τ' άλλα όμως μέλη ήσαν άγνωστα κι αυτό φάνηκε στο Ζεράρ Λελί έγγυθις για την άμεροληψία τους.

Ο νέος αυτός έθεβαίωσε πώς είχε πάντα ιδιαίτερη κλίση στη φιλολογία. Είχε καταπλήξει τούς συμμαθητάς του με τ' εξαίρετικά και πρόωρα συγγραφικά χαρίσματά του. Είχε μάλιστα στείλει πολλά χειρόγραφα σε έκδοτες. Μά δυστυχώς όλοι του τ' είχαν επιστρέψει. Είπε λοιπόν εύκολο να καταλάβη κανείς με τι χαρά διάβασε την αγγελία του φιλολογικού διαγωνισμού. Αμέσως όμως σκέφθηκε πώς από τ' άπέντε ρομάντζα πού είχε διαπράξει ως τότε, και πού όλα ήταν κατά τη γνώμη του άριστουργήματα, κανένα δεν ταίριαζε, για την περίπτωση αυτή. Έπρεπε τωόντι να γράψη ένα καινούργιο έργο, ικανό να του εξασφαλίση την επιτυχία, πού θα τού άνοιγε θριαμβευτικά την καριέρα του. Έφόβον τ' άμυθητόρημα αυτό θα έτυπωνόταν άσφαλώς, έπρεπε να άνοιξη δρόμο και καλόν μάλιστα στη συγχρονη μυθιστοριογραφία, πού, ως γνωστόν είναι γεμάτη παραδειγμάτια.

Το ρητό πού θα έβαζε επάνω στο έργο, θα τ' άδανειζόταν από τόν Σουλύ Πруντόμ. «Το καλύτερο μένει μέσα μου».

Το θέμα; Είχε ένα και έκλεκτό. "Αν δεν τ' άφείλετο στο γεγονός, ότι περίμενε άκριβώς την κατάλληλη περίσταση. Έμοιαζε σ' αυτό με τούς ερπουόζους εκείνους, πού δεν δέχονται να παίξουν τ' άμεγάλο κονσέρτο τους παρά μπροστά σ' έρασιτέχνες φωτισμένους. Το θέμα του ήταν τ' άξης: "Ένας νέος άγαπούσε μια άγνη και ιδανική κόρη. Μια γυναίκα άμορφη — πρέπει να τ' άμολογήσουμε — άλλά ραδιούργα, έμεινε άνάμεσα της. Άλλ' όστερα από την πλάνη, πού την περιέγραφε σε καμμία τριανταρία σελίδες, ο νέος καταλάβαινε τέλος πού θρικότανε ή εύτυχία. Έβίωχνε την ραδιούργα και ξαναγύριζε στη νεαρή μνηστή ή όποια τόν συγ-

χωρούσε σε τρεις γραμμές πρ' ό του τέλους του μυθιστορηματος.

Το θέμα αυτό δεν σ' άφίνεται άσφαλώς, εξαίρετικά πρωτότυπο. Μπορεί μάλιστα να νομίζετε πώς κάπου τ' άδιαβάσατε και μάλιστα πολλές φορές... Μπορεί μάλιστα, αν και ή υπόθεσις είναι θλιβερή για τόν Ζεράρ, έπειδή τ' άχετε ήδη διαβάσει να μην έχετε όρεξη να τ' άναδιαβάσετε!... Μπορεί να έχετε άδικο, πούος ξέρει! Το θέμα ενός μυθιστορηματος δεν είναι σπουδαίο πράγμα και οι πατημένοι δρόμοι πατήθηκαν άκριβώς, γιατί έρέθηκαν οι καλύτεροι από μιάς άρχής.

Αν τώρα τ' άλέγατε στο Ζεράρ Λελί πώς τ' άργο του δεν ήταν καινούργιο, δεν θα τ' άπιστευε! Και τολμώ να πω πώς θα είχε άπολύτως δίκιο να μη σ' άπιστέψη!

Γιατί τ' άρομάντζο αυτό ήταν νέο για κείνον. Γιατί τ' άχε ζήσει μια φορά και μάλιστα με την φαντασία του, με δυο κορίτσια, πού γνώριζε την Οδέττη και την Άλιν.

Η Οδέττη ήταν ξανθή. Η Άλιν μελαχροινή.

Την πρώτη την συνάντησε σ' ένα τσάι, σ' ένα φιλικό σπίτι κι έπειτα σε μια φιλανθρωπική άγορά. Άγόρασε τότε πάρα πολλά ζαχαρωτά, πού τ' άχε ξεχάσει στις τσέπες του πανωφοριού του. Δεν ήξερε γι' αυτό την παρά δ' τι μπορεί να μάθη κανείς για μια νέα άνάμεσα από δυο πι-φούρ ή δυο κομμάτια γλύκισμα, δηλαδή τ' άμογάλο της και μερικές φράσεις σ' αν κι' αυτήν: «Θέλετε γάλα;» ή «ούς άρέσει με πολλή ζάχαρη;» Η όταν την ρώτησε πόσο κάνουν τ' άζαχαρωτά, πού άγόρασε στην φιλανθρωπική άγορά. «Ό,τι επιθυμείτε πάνω από είκοσι φράγκα!»

Γελάτε λίγο περιφρονητικά. Άλλά σεις όλοι δεν νοιώθετε την μουσική τών λέξεων, τόν χαριτωμένο ήχο τών, όπου κάτω από τις κοινότοπες φράσεις θρικότανε τ' άνδιαφέρον. Έπειτα είναι άνάγκη να προσθέσω, ότι άκούοντας στις όνειροπολήσεις του άκατάπαυστα τις λέξεις αυτές είχε φθάσει να μην άμφισβήτη πιά για την άγάπη πού ή Οδέττη έτρεφε γι' αυτόν. Και να γιατί στο έργο του της έμπιστεύθηκε τόν ρόλο της έρωτευμένης. Με την Οδέττη έκανε περιπλανήσεις με θάρκες κάτω από τ' άσκιά δένδρων, γεμάτη δροσιά. Με την Οδέττη άντήλασε αινώνιες λέξεις κοντά στις πηγές, πού μουρμουρίζαν σιγανά. Με την Οδέττη πήγαιναν πεζοί κάτω από τ' άσ τ' άσ τ' άσ φεγγαριού, έχοντας πλεγμένα τ' άδαχτυλά και τ' άμάτια χωμένα μέσ' στο σκοτάδι. Με την Οδέττη... Μά, αν θα έπρεπε ν' άπαριθμήσουμε ό,τι έκανε με την Οδέττη, δεν θα τελειώναμε ποτέ.

Άλλοίμονο την στιγμή πού οι δυο άρραβωνιασμένοι έδάρουν λιγώτερο από ένα άέρινο θήμα πάνω σ' ά-

κύματα, φανερώθηκε ή δαιμονισμένη Άλιν. Άχ αυτή εκεί. Όλα τα μεσά της ήσαν αγία και ιερά, από τ' ά πιο υαία, ως σ' ά πιο άπυλα για να τ' άρμαξη τούς άγνους έρωτες τών. Λοιπόν παντού όπου θρικότανε, στην άκρη μιας δένδρστοχίας ή στις κόγχες μιάς στοας ή Άλιν φανεωνότανε μπροστά τους, με τ' ά στόμα της πού έσταζεν αίμα, με τ' ά μάτια της, πού έμοιαζαν σ' αν θρακίτες, με τ' ά προκλητικά φρέματά της, με τ' ά δαχτυλά και τ' ά λαιμό στολισμένα με πολύτιμα πετράδια. Σε κάθε κεφάλαιο του έργου ή σαγηνεύτρια καιροφυλακτούσε και με διάφορα προσχήματα, άλλά με την ίδια έπιμονή πάντοτε τού έπρόσφερε τόν έρωτά της.

Μια μέρα τέλος, ύστερα από μια λεπτομερειακή ψυχολογική πρροετοιμασία, όπου ο μυθιστοριογράφος υπελόγιζε να θάλη όλη την τέχνη του, είπε σ' όν Ζεράρ ή άλλον σ' όν ήρωα του μυθιστορηματος.

—Έσένανε άγαπώ! Έσέναι! Εσέναι! Αυτή ή οικειότης με την όποια τού μιλούσε, σ' αυτόν, πού ή άρραβωνιαστική του τού μιλούσε άκόμη με τ' άσ και με τ' ά σεις, άρχισε να τόν κλονίζει.

Η σκηνή αυτή της γοητείας — τ' άβδομο κεφάλαιο του μυθιστορηματος, έκανε μεγάλην έντύπωση σ' όν Ζεράρ.

Σηκώθηκε επάνω, χαμογέλασε γεμάτος ίκανοποίηση, κι έτριψε τ' ά χέρια του. Έπειτα όμως άρχισε να έχη ένδοιασμούς, τούς ένδοιασμούς αυτούς πού έχουν όλοι οι συγγραφείς οι άξιοι του όνόματός τών. Είχε τ' ά δικαίωμα να γράφη ό,τι τού υπάγ'όρευε μόνον ή έμπνευση, χωρίς να άναφέρεται στη φύση;... Η πείρα τών μεγάλων συγγραφέων δεν διδάσκει, ότι ή παρατήρηση είναι τ' ά άλφα και τ' ά ωμέγα της φιλολογικής τέχνης; Σκέφθηκε λοιπόν, γιατί να μην πάη να συμβουλευθ' ή τ' ά γυναίκα πρόσωπα, όσο για τόν άρσενικό ήρωά του, δεν είχε άνάγκη από ξένες γνώμες γιατ' άυτό τόν τόν περιέγραφε όπως έπρεπε!... Έπειτα πόσο θα ήβ'ανε τ' ά γόητρό του σ' ά μάτια της Οδέττης, όταν θα πήγαινε να της πη:

—Μου χρειάζεται ή γνώμη σας για ένα ρομάντζο, πού γράφω!... Ω ένα ρομάντζο χωρίς άξιώσεις... Κάτι, πού θέλω να είναι άπλούστατο, είλικρινές και πρωτότυπο... Λοιπόν έπειδή περιγράφω σ' αυτό ένα νέο και άξιαγάπητο κορίτσι ήθελα να θρώ σε σ' άς τ' ά πρότυπο!

Τι σπουδαία άνακάλυψις. Μ' ένα σπάρο δυο τρυφώνια. Θά κατάρθωνε έτσι να προσαρμόση τ' ά έργο του με την ανθρώπινη πραγματικότητα και συγχρόνως με ένα τόσο λεπτό φιλοφρόνημα θά άρχιζε τ' ά φλέρτ του στην ξανθή και γλυκειά αυτή φίλη, πού υπελόγιζε πάντα να τ' άρχιζεν εύθες μόλις τού παρου-

σιαζότανε μια περίπτωση.

Όσο για την Άλιν — γιατί έπρεπε να ζητήσει επίσης τη γνώμη και τού θρικόλακα — τ' ά πράγμα θα ήταν πού εύκολο!...

Τώρα είναι καιρός να πούμε γιατ' όλη αυτή ή προκατάληψις τού συγγραφέως κατά της Άλιν Λεκουρτιέ. Άπλούστατα, γιατί δεν άφηνε περίπτωση, δεν άφηνε εύκαιρία να τόν προσβάλη και να τού πη, πώς ή μητέρα του τόν είχε άναθρέψει σ' αν κορίτσι, ένω αυτήν ο πατέρας της την είχαν άναθρέψει σ' αν άγόρι.

Στις εξετάσεις έπειτα για τ' ά πτυχίο του γυμνασίου, ή Άλιν πήρε άριστα και θραβείο, ένω ο κακομοίρης ο Ζεράρ, μόλις τ' ά κατάφερε να περάση.

Εκτός αυτού, όταν ή Άλιν Λεκουρτιέ έπαίξε τένις με τόν Ζεράρ Λελί, πάντα τόν κέρδιζε και τού έλεγε ειρωνικά:

—Έννοια σας, θά σ' άς στείλω τις μπάλες σας με γράμμα συστημένο! Άλλά ύπήρχαν κι' άλλοι άκόμη λόγοι. Η Άλιν κολυμπούσε κ' έπαίρνε μακροβούτια από ύψος 6 μέτρων μαζί με τόν εξάδελφό της, τόν σπουδαστή του πολυτεχνείου. Έπειτα έκανε ξιφασκία και πήγαινε καθάλλα με τόν άλλον εξάδελφό της, τόν εύελπι. Όλα αυτά, νομίζω, έξηγοούν άρκετά τόν ρόλο, πού ήταν καταδικασμένη να παίξη στο μυθιστόρημα του νέου συγγραφέως, πού θάπαίρνε τ' ά πρώτο θραβείο της Ακαδημίας της Βάν-άν-Βεξέν.

Ο Ζεράρ άπεφάσισε να ζητήσει πρώτα την γνώμη της Οδέττης. Η έρευνα έπρεπε να έτοιμασ' ή προηγούμενος γιατί ήξερε πού λίγο τη νέα. Έπρεπε, λοιπόν, πριν από όλα να πιάση σχέσεις μαζί της, να μη στην παρέα της κι' άρχίζοντας από τις άσημαντες έρωτήσεις να φθάση στην ουσία.

Τ' ά άλλο πρ' ό Ζεράρ καθότανε και όνειροπολούσε κάτω από τις φτελιές τού δρόμου, πού γινότανε ο περίπατος.

Έξαφνα άκούστηκαν δυνατά γέλια, πού έρχόντανε κατεπάνω του και πού τ' ά σκόρπιζαν κάτασπρα δοντάκια.

Μια παρέα κοριτσόπουλα κατέβαιναν και γελοούσαν με ό,τι τούς έλεγε μια άπ' αυτές, πού θρικότανε στο κέντρο τού εύθυμου όμίλου. Κι' αυτή ήταν ή Οδέττη! Μια Οδέττη όμως άγνώριστη, με τ' άνα τέταρτο τού καπέλλου ριχμένο σ' αυτό της με τ' ά κεφάλι και τ' ά κορμί καμπουριασμένο, γελώντας τρελλά και με τ' ά μάτια γεμάτα ειρωνεία.

—Δεν είναι άλήθεια, κύριε, πώς θά έχω δικαίωμα σε έκατό τουλάχιστο σελίδες τού μυθιστορηματος σας;

Ο Ζεράρ τ' άχασε κι' άπήντησε με τ' ά λόγια πού άπαντούν στις περιστάσεις αυτές.

—Εί!... δεσποινίς!...

Κι' έμεινε εκεί άναυδος, μη μπορώντας να σκεφθ' ή να άρθρώση δυο λέξεις.

Οι φίλες της Οδέττης στεκόντανε ένα θήμα πίσω και έξακολουθούσαν να γελοούν ειρωνικά, χωρίς όίκο, γιατί τίποτε δεν διασκεδάει περισσότερο τ' ά κορίτσια, όσο ένας νέος, πού τ' ά χάνει μπροστά τους, ψιθυρίζει κάτι άσυνάρτητα λόγια,

γίνεται κατάχλωμος και εύχεται να τόν καταπιή ή γη!

Δεν ήμπορε να καταλάβη πώς έληξε ή συνομιλία αυτή, άλλ' ήταν τρομερό πράγμα να συναντήση μπροστά του μια Οδέττη όλος διόλου διαφορετική από εκείνη πού όνειρευότανε και σχεδίαζε να περιγράψη, μιάν Οδέττη σαρκαστική κι' όχι ρωμαντική, όπως την πίστευε.

Τ' ά μόνο πού θυμότανε ήταν πώς άμα έμεινε μόνος φώναξε:

—Την ξεσπίλωτη!

Τ' ά πράγμα ήταν τρομερό γι' αυτόν. γιατί έχανε ένα από τ' ά πρόσωπα τού ρομάντσου του, πράγμα πού δυσάρεστο για ένα συγγραφέα, ιδίως όταν έχει όλα κι' όλα 3 πρόσωπα.

—□□□—

Πέρασαν μερικές μέρες ως πού να θυμηθ' ήν Ακαδημία της Βάν-άν-Βεξέν και τ' ά διαγωνισμό της. Έπ' τέλος όμως, όπως όλοι οι μεγάλοι συγγραφείς άπεφάσισε να προσφέρη στο κοινό την «αιματωμένη καρδιά» του και να εξιστορήση την προδοσία της Οδέττης. Έτσι άφ' όθι θά περιέγραφε όλες τις άνωμαλίες, στις όποιες μπορεί να οδηγήση έναν εύαίσθητο νέο ένας άτυχος έρωσ θά φώναζε στο τέλος της τελευταίας σελίδος: «Ιδού τί μου έκανε!» Κι' ή Ακαδημία τού Βάν-άν-Βεξέν δεν μπορούσε πιά να άρνηθ' ή τ' ά θραβείο της στο θλι-

θερό αυτό ρομάντσο.

Κατά λογική συνέπεια τ' ά νέο σχέδιο τού ρομάντζου προέβλεπε να κυριεύσει όλο τ' ά μυθιστόρημα ή διαβολική μορφή της Άλιν. Έπρεπε λοιπόν να την πλησιάση, να την μελετήσει από κοντά.

Όταν μπήκε ο Μάης, ξανάρχισε τ' ά τένις κι' όλοι ήξεραν πώς ή Άλιν θά ήταν μια από τις πιο τακτικές παίκτριες.

Ο Ζεράρ πήγε λοιπόν τρεις μέρες στη σειρά στο στίβο τού τένις, αλλά δεν έρ' ήκε την Οδέττη. Δεν την συνάντησε παρά την τετάρτη μέρα σ' όν περίπατο, άνάμεσα στο πλήθος.

Η Άλιν έσπρωχνε ένα άμαξάκι πού μέσα ήταν έσπλωμένο ένα παιδάκι. Δεν κύτταζε κανέναν, γιατί τ' ά μάτια της ήταν προσηλωμένα στο περιεχόμενο τού άμαξιού αυτού... Παρατήρησεν ως τόσο στο πέρασμα τού χαριτισμού τού Ζεράρ πού της κινούσε τ' ά καπέλο και τού άπήντησε μ' ένα χαμόγελο τόσο χαριτωμένο, πού για τρίτη φορά όλες οι ιδέες, όλα τ' ά σχέδια τού νέου γκρεμίστηκαν μέσα του. Ήταν δυνατό τ' ά αίσχρ' ά πρόσωπο, πού τόν κυνισμό τού σχεδίαζε να τόν καρφώση σε κάθε σελίδα τού έργου του να μπορούσε να εκκλινε τ' άση χάρη σ' ένα χαμόγελο; Μια φωνή έσωτερική τού φώναζε:

—Ηλίθιε!

—Είναι τ' άνηψάκι μου. Είναι δ' άμορφο, δεν είναι έτσι;

—Πολύ άμορφο!

Η Άλιν όμως κατάλαβε άμέσως πώς ούτε είχε καν κύτταξη τ' ά μικρό. Τ' ά σήκωσε λοιπόν από τ' ά κοριτσάκι και δείχνοντάς του τ' ά, έλεγε:

—Για κύτταζε τ' ά.

Η νέα τού μίλησε τότε μια γλώσσα γεμάτη ένθουσιασμό, σ' αν νέα υπερηφύλα, πού έχειλίζει την καρδιά της τ' ά μητρικό φίλτρο.

Ο Ζεράρ κύτταξε τ' ά μάτια της, πού ήταν καταγάλανες, σ' αν να εκκλιναν ξανανωμένο όλόκληρο τ' ά στερώμα. Η συγκίνησις του ήταν βαθύτατη.

Η Άλιν πρόσθεσε:

—Άλλά μου φαίνεται πώς κάνετε περίπατο. Δεν ήθελα να σ' άς έμποδίσω...

—Άπεναντίας, άπήντησεν ο νεαρός συγγραφέας, είμαι κατενθουσιασμένος, πού σ' άς συναντώ. Ήθελα να σ' άς ζητήσω μια συμβουλή...

—Συμβουλή από μένα;

—Ναι, θέλω τη γνώμη σας για κάποιο ρομάντζο πού θέλω να γράψω...

Η Άλιν τόν άκουε σοβαρή κουνώντας έπιδοκιμαστικά τ' ά κεφάλι της.

Τ' ά χαριτωμένο αυτό πλάσμα έπίστευε τ' ά συγγραφικό ταλέντο τού Ζεράρ.

—Θέλω να γράψω, της έλεγε, ένα ρομάντζο είλικρινές, πρωτότυπο. Κι' έπειδή θέλω να περιγράψω ένα άξιαγάπητο κορίτσι, διάλεξα εσ' άς για πρότυπο.

Η μελαχροινούλα Άλιν κατακοκκίνησε χαμογέλασε, έτρεμε όλη... Κι' ο Ζεράρ πού ένοιωθε την ίδια συγκίνηση, κατάλαβε πώς από τη στιγμή εκείνη άρχιζε ένα ρομάντζο, πού δεν θα τ' ά έγραφε, αλλά πού θα ήταν είλικρινές, γεμάτο νεύατα.

ZAN APAIN

Ο Κοκός γίνεται γκρούμ

Ένα σπαρταριστό εϋδυμογράφημα του ΜΑΞΙΜ

Όταν το αξιομνημόνευτο εκείνο απόγευμα, ο γέρω-Μπουρικό πέταξε το γυϊό του κάτω από τις σκάλες, του έβγαλε πάνω από το κεφαλόσκαλο και έναν λόγο «παραινετικό» που έλεγε περίπου τα εξής:

«Βαρέθηκα πιά να σε τρέφω, ακαμάτη! Δεν είσαι γιά να γίνης άνθρωπος έσύ! Σ' έστειλα στο σχολείο, και περνούσες τις ώρες σου φτιάνοντας κοκκοράκια και αλείφοντας με κόλλα το καθίσμα που θα καθότανε ο δάσκαλός σου! Έξω απ' το σχολείο, έδενες ντενεκέδες στις γάτες και τα σκυλιά της γειτονιάς και έκανες διάφορα «άστεια» στους έντιμους μαγαζιάτορας της συνοικίας. Σέ έβαλα σε δουλειά και εκεί δεν πρόκοψες. Την άλλη μέρα σ' έφεραν πίσω από τ' αυτό! Τί να σέ κάνω το λοιπόν; Πήγαινε τώρα, να βγάλης τα στραβά σου μόνος σου! Και να μη σέ ξαναϊδώ πιά! Να και τ' λεφτά αυτά! Είναι τα τελευταία που βλέπεις από τόν πατέρα σου. Μην περιμένης πιά άλλα, ούτε και πώς θα με κληρονομήσης καμιά φορά! Όχι. Σέ αποκληρώνω! Πήγαινε λοιπόν στην εϋχή μου ή στο διάβολο! Όπου προτιμάς...».

Και τοϋκλεισε την πόρτα. Ο Κοκός—αυτό ήταν το όνομα του φιλαράκου—έξυσε λίγο το κεφάλι του, μάζεψε από κάτω τα λίγα ένατοστάκια που τα είχε πετάξει ο πατέρας του και άρχισε να απομακρύνεται σιγά-σιγά.

Όσα είχε πη ο πατέρας του τα άνηγόριζε πώς ήταν πολύ σωστά και πώς τα άξιζε. Ένα όμως δεν θα παραδεχότανε ποτέ: ότι ήταν ακαμάτης! Όχι, αυτό ποτέ! Και θα το απέδειχνε. Μπορεί νάταν ένα τρελλόπαιδο, λιγάκι τεμπελάκος—ίσως—άλλά ακαμάτης, ποτέ!..

Καθώς πήγαινε ο Κοκός σκεπτόταν με τί τρόπο θα διέψευθε τόν πατέρα του. Διευθύνθηκε πρώτα στην αγορά και κύτταξε να πιάση ποιθενά δουλειά. Δουλειά, όμως δεν υπήρχε. Τότε του ήλθε μιὰ φαινή ιδέα: με τα λεφτά που είχε θα έβγαζε ένα εισιτήριο γιά την Κιανή Ακτή. Θα πήγαινε στην Νίκαια, και όπως οι έξανοί άφθονούσαν εκείνη την εποχή εκεί, κάτι θάκανε κι' αυτός, και θαλάζε το ίδιο διάστημα και τόν άερα του!

Τό σκέφθηκε και τώκαμε. Την άλλη μέρα ήταν κιάλας στην Νίκαια. Δεν μπορούσε να όνειρευθί καλύτερη τιμωρία από αυτήν που του είχε επιβάλλει ο πατέρας του! Θάταν τώρα στο ώραιο αυτό μέρος, άν δεν τόν τιμωρούσε ο πατέρας του; Όχι βέβαια.

Τα λίγα όμως, φράγκα που του είχαν μείνει, γρήγορα σόθηκαν κι' αυτά και ο φίλος μας ο Κοκός, δεν μπόρεσε άόμνη τίποτε να βρή.

Εκείνο τό απόγευμα, καθώς πήγαινε άπελπισμένος, τό μάτι του έπεσε σ' ένα μικρό τετράγωνο χαρτί, που ήταν κολημένο έξω από την πόρτα ενός μεγάλου ξενοδοχείου έλεγε τό χαρτί:

«Ζητούνται γκρούμ καλώς καταρτισμένοι και έργατικοί. Απευθυντέον έντός».

Ο Κοκός πήγε να πετάξη από τη χαρά του. Βέβαια, δεν είχε ιδέα από αυτή την δουλειά αλλά δεν είχε καμιά σημασία αυτό. Τό σπουδαίο ήταν ότι θα εύρισκε

επί τέλους μιὰ δουλειά και μάλιστα σ' ένα μέρος τόσο περίφημο, σαν τό άρτοκρατικό αυτό ξενοδοχείο.

Παρουσιάζεται λοιπόν, άμέσως στην διεύθυνση.

— Υπηρέτησες άλλου; τόν ρωτούν.

— Πώς!...

— Που είναι τα πιστοποιητικά σου;

— Τα έχασα!

— Πώς τα έχασες;...

— Νά, μου τα κλέψανε μαζί με τη

βαλίτσα μου μέσα στο τραίνο. Ένας

διεθνής κλέφτης... Δεν διαβάσατε στις

έφημερίδες;

— Όχι... Και τί ξέρεις;

— Ότι χρειάζεται.

— Ξέρεις ν' άνοίγης την πόρτα;

— Ούουου!...

— Νά ξυπνάς τόν πελάτη την ώρα

που θα σου πούν;

— Σάν τό ξυπνητήρι!

— Ξέρεις να γυαλίζης παπούτσια;

— Πώς!

Ο κ. διευθυντής ξεερράγη.

— Ν' άνοίγης τις πόρτες τών αυτοκινήτων;

— Άλλο τίποτε.

— Νά πηγαίνης γραμματα στο ταχυδρομείο;

— Με τό παραπάνω!...

— Καλά, πήγαινε σ' εκείνο εκεί τό δωμάτιο να σου δώσουν τη στολή σου. Και άκου εδώ: ο μισθός σου είναι 100 φρ. τόν μήνα, θα τρώς όμως, θα πίνης, θα κοιμάσαι εδώ μέσα και θα χης και τα σουμπουρά σου!

— Συμφωνώ!...

— Έτσι ο Κοκός έγινε γκρούμ.

— — —

Η πρώτη μέρα πέρασε περίφημα. Δεν είχαν πάρει οι ένοικοι χαμπάρι που ήλθε και νέος γκρούμ και τόν άφησαν ήσυχο. Έτσι ο Κοκός είχε όλη την άνεση να κατατοπισθί στο νέο του περιβάλλον, και πρὸ παντός, να έπισκεφθί δυο τρεις φορές την κουζίνα γιατί είχε άγριες πείνες.

Από τη δεύτερη μέρα όμως, άρχισαν τα βάσανα. Τό βράδυ, τόν σταματά στο χώλ, ένας μεσόκοπος κύριος και του λέγει να τόν ξυπνήση την άλλη μέρα στάς 7 τό πρωί, γιατί ήθελε να προκάνη τό πρώτο τραίνο.

— Μάλιστα κύριε, θα σάς ξυπνήσω στάς 7 ακριβώς!

Ο μεσόκοπος κύριος δγήμε από τό χώλ, αλλά άμέσως μπήκε μιὰ κυρία, ή όποια πλησίασε τόν Κοκό.

— Άκουσε εδώ, μικρέ, αύριο πρωί,

στάς 7 θέλω να μου φέρης λίγη βενζίνη στο δωμάτιό μου, αριθ. 34. Έχεις βενζίνη εδώ;

— Πώς! Όση θέλετε κυρία μου!... Η κυρία χόθηκε στο άσανσέρ και άνέβηκε επάνω.

Ξαφνικά όμως, ο Κοκός θυμήθηκε πώς είχε ξεχάσει να πάρη τόν αριθμό του δωματίου του κυρίου.

— Διάβολε, μουρμούρισε, πώς να κάνω τώρα; Δεν θαρύνσαι όμως, θα τα καταφέρω!...

Υστερ' από λίγο δέχονταν νέες διαταγές και παραγγελίες:

Ένας γηραιός κύριος που έμενε στο 36 του ζητούσε να του πη στίς 7 τό πρωί λίγο λάδι γιά τη σαλάτα που σιμνιθίζε να τρώη κάθε πρωί μόλις ξυπνούσε και ένας άλλος, Άμερικανός αυτός, του 38, του είχε ζητήσει την ίδια ώρα ένα μπουκάλι άσπρο κρασί.

Εκτός από αυτά του άνέθεσαν να γυαλίση και επτά ζευγή παπούτσια.

Στάς 5½ την άλλη μέρα, ο Κοκός ήταν στο πόδι. Πλύθηκε, έβαλε τα ρούχα της δουλειάς και κατέβηκε κάτω σκεπτόμενος:

— Έχουμε και λέμε: θα γυαλίσω πρώτα τα παπούτσια, κατόπι θα πάω την βενζίνη στην κυρία του 34, κατόπι θα ξυπνήσω τόν κύριο του... Ό! τόν να πάρη ο διάβολος! Πώς θα τόν ξυπνήσω τώρα αυτόν, που δεν ξέρω τόν αριθμό του δωματίου του;... Α! δαγκνα!... Έν τάξει. Κατόπι, θα πάγω τό κρασί του κυρίου στόν αριθμό 36 και μετά τό λάδι του κυρίου του 38! Είναι απλούστατο!...

Και ο Κοκός άρχισε τη δουλειά. Όσοις θα τόν έβλεπε να γυαλίζη με τό σόλη το παπούτσια που του είχαν έμπιστευθί, θα τόν έθαύμαζε ελκερινώς. Μόνο, που, άν πρὸσεχε λίγο περισσότερο, θαβλεπε ότι μέσα στόν ήλιο του αυτό και την βία του να προκάνη όλες τις δουλειές ο Κοκός δεν έδωσε καμιά σημασία στα χρώματα και έτσι, έβαψε ένα ζευγάρι μπέζ, γυναικεία παπούτσια μαύρα, ένα ζευγάρι λευκά καστόρια, κόκκινα, και ένα ζευγάρι μαύρες στρατιωτικές μπότες... Λευκές!...

Όταν όμως τελείωσε, θυμήθηκε πώς είχε μὲν φροντίσει να μαζέψη έξω από τις πόρτες τα παπούτσια τών πελατών που ήθελαν γυαλίσμα, αλλά δεν φρόντισε να γράψη στίς σόλες των και τούς αριθμούς τών δωματίων...

— Μπά, έκαμε σέ λίγο, θα τα βρούν μόνοι τους. Έτσι, ύστερα από μισή ώρα, ο συνταγματάρχης του Γ' πατώματος, άντι γιά μπότες, εύρισκε έξω από την πόρτα του ένα ζευγάρι κομψάτα γυναικεία γοβάκια, ή κυρία του ήμικόσμου, άντι γιά γοβάκια, μάζευε

Είδαμε στο γραφείο του τόν κ. Ζερβό ο οποίος εύρησεσθή να μας δώση όλες τις σχετικές πληροφορίες.

— Η άρχή της έφευρέσεως, μας είναι άπλουστάτη. Αντι να χρησιμοποιηθί συμπαγές έλαστικών ή συνηθισμένος σωλήν έλαστικού γιά την έμφραξιν μεταξύ του κορυφώματος και του πλαισίου που τό περιβάλλει, όπως γίνεται μέχρι σήμερα εις όλα τα συστήματα, εύρωπαϊκά και άμερικανικά, χρησιμοποιείται έλαστικός σωλήν ύψηλης πίεσεως.

Ο σωλήν ούτος περιβάλλει κατά την περιμέτρώ του τό κούφωμα και βρίσκεται μέσα σέ μιὰ έκσκαφη από την όποια δεν μπορεί να δγη. Είναι συγκολλημένος κατό τα δύο άκρα του και άποτελει τοιοιόν τοτρόπως είδος αεροθαλάμου. Ο αεροθαλαμος αυτός μπορεί να δεχθί άέρα υπό πίεσιν αρκετά μεγάλη με μιὰ συνηθισμένη βαλβίδα αεροθαλάμου.

Όταν τό σύστημα του αεροστεγούς κλεισίματος δεν λειτουργεί, ή θύρα ή τό παράθυρο άνοίγονται, όπως μιὰ συνηθισμένη θύρα ή ένα όποιοδήποτε παράθυρο. Όταν κλείση ή θύρα και θέλουμε να την κλείσουμε αεροστεγώς, τότε με την

Μιά σπουδαία έλληνική έφεύρεσις

Τα άσφυξιογόνα ακίνδυνα, χάρις στο αεροστεγές κλείσιμο τών σπιτιών

Τό ζήτημα της προστασίας του άμάχου πληθυσμού κατά τών πολεμικών κινδύνων του μέλλοντος και ιδίως τών έναερίων επιθέσεων με τα φοβερά άσφυξιογόνα άέρια, άπασχολεί πάντοτε ζωηρότητα όλα Κράτη. Καθημερινώς δέ και νέα λαμβάνονται μέτρα γιά την άποτελεσματικότερη διοργάνωση της Παθητικής Άεραμύνης.

Στα μέτρα αυτά, ήλθε ως πρὸς την πολιτιμοτάτην, Ελλάδα, να προσθέση την συμβολή της, μιὰ έλληνική έφεύρεσις που εύχε ηδη τών σχετικών διπλωμάτων εύρεσιςτεχνίας, και που ένεκερίθη άπολύτως από την Είδικήν Στρατιωτικήν Έπιτροπήν Έλέγχου στην όποιαν την είχε παραπέμψει πρὸς εξέτασιν, ή Άνωτέρα Διοικήσις Άντισεροπορικῆς Άμύνης της Χώρας.

Έφευρέτης ο μηχανικός κ. Ηλίας Ζερβός και άντικείμενον, ή κατασκευή ειδικών κορυφώματος, δηλαδή θυροφύλλων και παραθυροφύλλων, τα όποια, εν ώρα κινδύνου θα κλείουν έρμητικά, δηλ. κατά τρόπον άπολύτως αεροστεγῶς, και δεν θα άφήνουν τα άέρια να εισδύσουν στα σπίτια.

Είδαμε στο γραφείο του τόν κ. Ζερβό ο οποίος εύρησεσθή να μας δώση όλες τις σχετικές πληροφορίες.

— Η άρχή της έφευρέσεως, μας είναι άπλουστάτη. Αντι να χρησιμοποιηθί συμπαγές έλαστικών ή συνηθισμένος σωλήν έλαστικού γιά την έμφραξιν μεταξύ του κορυφώματος και του πλαισίου που τό περιβάλλει, όπως γίνεται μέχρι σήμερα εις όλα τα συστήματα, εύρωπαϊκά και άμερικανικά, χρησιμοποιείται έλαστικός σωλήν ύψηλης πίεσεως.

Ο σωλήν ούτος περιβάλλει κατά την περιμέτρώ του τό κούφωμα και βρίσκεται μέσα σέ μιὰ έκσκαφη από την όποια δεν μπορεί να δγη. Είναι συγκολλημένος κατό τα δύο άκρα του και άποτελει τοιοιόν τοτρόπως είδος αεροθαλάμου. Ο αεροθαλαμος αυτός μπορεί να δεχθί άέρα υπό πίεσιν αρκετά μεγάλη με μιὰ συνηθισμένη βαλβίδα αεροθαλάμου.

Όταν τό σύστημα του αεροστεγούς κλεισίματος δεν λειτουργεί, ή θύρα ή τό παράθυρο άνοίγονται, όπως μιὰ συνηθισμένη θύρα ή ένα όποιοδήποτε παράθυρο. Όταν κλείση ή θύρα και θέλουμε να την κλείσουμε αεροστεγώς, τότε με την

αεραντλία και με την βαλβίδα εισάγομε άέρα υπό πίεσιν, ο σωλήν—αεροθαλαμος έξογκώνεται, βγαίνει από την έκσκαφη όσον χρειάζεται ο σωλήν και έφάπτεται του πλαισίου κατά τρόπον τελείως αεροστεγῶς.

Η χρῆσις τών κορυφώματος τούτων είναι επίσης άπλουστάτη. Γιά τό αεροστεγές κλείσιμο χρειάζονται περίπου 12 — 15 δευτερόλεπτα κατά την διάρκεια τών όποιων με την αεραντλία εισάγεται άήρ υπό πίεσιν. Με τό διωγκωμένο σω-

μένους συνεπεία βομβαρδισμού. Τό κάλυμμα αυτό πποθετείται στο έξωτερικό πλαίσιο του παραθύρου, συσφίγγεται, καταλλήλως και κατόπι με μιὰ αεραντλία εισάγεται άήρ υπό πίεσιν στόν ύπάρχοντα έλαστικόν σωλήνα, ο όποιος κλείει αεροστεγῶς τό κάλυμμα του παραθύρου. Τα καλύμματα αυτά δεν είναι άνάγκη να είναι τοποθετημένα μονίμως πάνω στα παράθυρα από τόν καιρό της ειρήνης. Μπορούν θαυμάσια να είναι και άποθηκευμένα. Όταν προβλέπεται, ότι θα πα-

ραστή άνάγκη, τότε άναρτώνται στας θέσεις που έχουν έτοιμασθί, συσφίγγονται και κατόπι γεμίζονται με πεπιεσμένο άέρα.

Ειδικό έρμαρί κλείει επίσης αεροστεγῶς κατά τόν ίδιο τρόπο. Η χρησιμοποίησις του έρμαρίου αυτού είναι ποικίλη και πολλή έκτεταμένη. Μπορεί να χρησιμοποιηθί σε περίπτωση έκτοξεύσεως δηλητηριωδών, καυστικών κλπ. αερίων γιά την φύλαξη, τροφών, νερού, ρούχων, κλπ. Επίσης μπορεί να χρησιμοποιηθί γιά τήν ψυγεία, γιά τούς χώρους, κλιβάνους κλπ. τούς προοριζόμενους γιά επώασεις, γιά τήν τήρηση ώρισμέ ν η θερμοκρασίας κλπ.

Χάρις στην έφεύρεσιν αυτήν, καθίστανται περιττές οι προσπάθειες κατά τών άσφυξιογόνων πο-

σέ μερικῆς περιπτώσεως είναι τόσο προβληματική ή χρῆσις και ή άποτελεσματικότητα των, ιδίως όσον άφορά τα δρέφη, τα παιδιά, τούς άρρωστους κλπ., προστατευτά δέ τελείως κάθε κλειστός χώρος, από τα ειδικά καταφύγια που γίνονται τώρα στίς νέες κατοικίες, ως τα απλά οίκηματα και δωμάτια.

Ο άντισυνταγματάρχης Μηχανικού κ. Β. Δελβορηάς, διευθυντής τών Τεχνικών Υπηρεσιών της Άνωτέρας Διοικήσεως της Άντισεροπορικῆς Άμύνης της Χώρας, κατά την διάλεξή του ποδ έκανε την 29 Μαρτίου στην Άρχαιολογική Έταιρία με θέμα τό «Οικογενειακά Καταφύγια άφού άνέλυσσε με κάθε σάφηνεια τό σοβαρότατο αυτό ζήτημα, και άφού συνέστησε σε κάθε έλληνική οικογένεια να κάνη τό καταφύγιό της, μίλησε γιά την νέα έλληνική έφεύρεση ή όποια έρχεται να εξασφαλίση άπολύτως πιά, τό αεροστεγές τών καταφυγίων, να τα κάνη δηλ. ποικίλα κατά φύγια σωτηρίας.

Οι έφαρμογές της έφευρέσεως ταύτης είναι πολλές. Αναφέρουμε μερικῆς: Γιά τα ύερόφρακτα παράθυρα, που θα σπάσουν άσφαλώς κατόπι ένός βομβαρδισμού, που θα γίνη εκεί κοντά τό ειδικόν κάλυμμα παραθύρου. Τούτο δεν εξασφαλίζει μόνον τό αεροστεγές άλλα και παρουσιάζει σοβαρή άντοχή στίς κραδασμούς του άέρος, κραδασμούς παραγο-

μενους συνεπεία βομβαρδισμού. Τό κάλυμμα αυτό πποθετείται στο έξωτερικό πλαίσιο του παραθύρου, συσφίγγεται, καταλλήλως και κατόπι με μιὰ αεραντλία εισάγεται άήρ υπό πίεσιν στόν ύπάρχοντα έλαστικόν σωλήνα, ο όποιος κλείει αεροστεγῶς τό κάλυμμα του παραθύρου. Τα καλύμματα αυτά δεν είναι άνάγκη να είναι τοποθετημένα μονίμως πάνω στα παράθυρα από τόν καιρό της ειρήνης. Μπορούν θαυμάσια να είναι και άποθηκευμένα. Όταν προβλέπεται, ότι θα πα-

ραστή άνάγκη, τότε άναρτώνται στας θέσεις που έχουν έτοιμασθί, συσφίγγονται και κατόπι γεμίζονται με πεπιεσμένο άέρα.

Ειδικό έρμαρί κλείει επίσης αεροστεγῶς κατά τόν ίδιο τρόπο. Η χρησιμοποίησις του έρμαρίου αυτού είναι ποικίλη και πολλή έκτεταμένη. Μπορεί να χρησιμοποιηθί σε περίπτωση έκτοξεύσεως δηλητηριωδών, καυστικών κλπ. αερίων γιά την φύλαξη, τροφών, νερού, ρούχων, κλπ. Επίσης μπορεί να χρησιμοποιηθί γιά τήν ψυγεία, γιά τούς χώρους, κλιβάνους κλπ. τούς προοριζόμενους γιά επώασεις, γιά τήν τήρηση ώρισμέ ν η θερμοκρασίας κλπ.

Χάρις στην έφεύρεσιν αυτήν, καθίστανται περιττές οι προσπάθειες κατά τών άσφυξιογόνων πο-

σέ μερικῆς περιπτώσεως είναι τόσο προβληματική ή χρῆσις και ή άποτελεσματικότητα των, ιδίως όσον άφορά τα δρέφη, τα παιδιά, τούς άρρωστους κλπ., προστατευτά δέ τελείως κάθε κλειστός χώρος, από τα ειδικά καταφύγια που γίνονται τώρα στίς νέες κατοικίες, ως τα απλά οίκηματα και δωμάτια.

Ο άντισυνταγματάρχης Μηχανικού κ. Β. Δελβορηάς, διευθυντής τών Τεχνικών Υπηρεσιών της Άνωτέρας Διοικήσεως της Άντισεροπορικῆς Άμύνης της Χώρας, κατά την διάλεξή του ποδ έκανε την 29 Μαρτίου στην Άρχαιολογική Έταιρία με θέμα τό «Οικογενειακά Καταφύγια άφού άνέλυσσε με κάθε σάφηνεια τό σοβαρότατο αυτό ζήτημα, και άφού συνέστησε σε κάθε έλληνική οικογένεια να κάνη τό καταφύγιό της, μίλησε γιά την νέα έλληνική έφεύρεση ή όποια έρχεται να εξασφαλίση άπολύτως πιά, τό αεροστεγές τών καταφυγίων, να τα κάνη δηλ. ποικίλα κατά φύγια σωτηρίας.

Οι έφαρμογές της έφευρέσεως ταύτης είναι πολλές. Αναφέρουμε μερικῆς: Γιά τα ύερόφρακτα παράθυρα, που θα σπάσουν άσφαλώς κατόπι ένός βομβαρδισμού, που θα γίνη εκεί κοντά τό ειδικόν κάλυμμα παραθύρου. Τούτο δεν εξασφαλίζει μόνον τό αεροστεγές άλλα και παρουσιάζει σοβαρή άντοχή στίς κραδασμούς του άέρος, κραδασμούς παραγο-

μενους συνεπεία βομβαρδισμού. Τό κάλυμμα αυτό πποθετείται στο έξωτερικό πλαίσιο του παραθύρου, συσφίγγεται, καταλλήλως και κατόπι με μιὰ αεραντλία εισάγεται άήρ υπό πίεσιν στόν ύπάρχοντα έλαστικόν σωλήνα, ο όποιος κλείει αεροστεγῶς τό κάλυμμα του παραθύρου. Τα καλύμματα αυτά δεν είναι άνάγκη να είναι τοποθετημένα μονίμως πάνω στα παράθυρα από τόν καιρό της ειρήνης. Μπορούν θαυμάσια να είναι και άποθηκευμένα. Όταν προβλέπεται, ότι θα πα-

ραστή άνάγκη, τότε άναρτώνται στας θέσεις που έχουν έτοιμασθί, συσφίγγονται και κατόπι γεμίζονται με πεπιεσμένο άέρα.

Ειδικό έρμαρί κλείει επίσης αεροστεγῶς κατά τόν ίδιο τρόπο. Η χρησιμοποίησις του έρμαρίου αυτού είναι ποικίλη και πολλή έκτεταμένη. Μπορεί να χρησιμοποιηθί σε περίπτωση έκτοξεύσεως δηλητηριωδών, καυστικών κλπ. αερίων γιά την φύλαξη, τροφών, νερού, ρούχων, κλπ. Επίσης μπορεί να χρησιμοποιηθί γιά τήν ψυγεία, γιά τούς χώρους, κλιβάνους κλπ. τούς προοριζόμενους γιά επώασεις, γιά τήν τήρηση ώρισμέ ν η θερμοκρασίας κλπ.

Χάρις στην έφεύρεσιν αυτήν, καθίστανται περιττές οι προσπάθειες κατά τών άσφυξιογόνων πο-

Ο έφευρέτης κ. Ηλίας Ζερβός.—Μονόφυλλη πόρτα κλεισμένη αεροστεγῶς.

Ιιζέμε...

Πνευματικός σνομπισμός

Είς τὰς Ἀθήνας ἦλθε τὰς ἡμέρας αὐτάς, ἓνας Γάλλος συγγραφεὺς, ὁ Ζυλ Ρομαίν. Καὶ ἔγιναν δεξιώσεις, γεύματα, νταδατούρια, κοσμοχαρασιές, «ἀνάστα ὁ Κύριος». Ὁ σνομπισμός, κοσμικός συγγραφικός, διὰ ζωῆς καὶ ἐντυπος, ὠργίσατο πάλιν ἐπ' εὐκαιρίᾳ τοῦ κ. Ρομαίν. Καὶ μᾶς γεννᾶται ἡ εὐλογος ἀπορία. Γιατί ὅλ' αὐτά; «Μὰ, θὰ μᾶς εἰποῦν μερικοὶ, γιὰ σταθῆτε ἀδερφέ! Ὁ Ζυλ Ρομαίν εἶναι προσωπικότης. Σύμφωνοι, κύριοι. Οὐδεμία ἀντίρρησης. Ἀλλὰ θὰ ἠθέλαμεν νὰ ξέρουμε, ἂν ἐπὶ γιναιναν ἡ μᾶλλον ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸ Παρίσι οἱ δικοὶ μας συγγραφεῖς, ὁ Μελάς, ὁ Μωραϊτίνης, ὁ Συναδινός, —τί ἔγινε; Ἐγινε τίποτε; Ἦσυχολήθησαν μαζί τους πέραν μερικῶν τυπικωτάτων καὶ στερουμένων κάθε σημασίας, φιλοφρονήσεων; «Μὰ — θὰ οἱ δικοὶ μας συγγραφεῖς, — ὁ Μελάς, ὁ Μωραϊτίνης, ὁ καὶ ὁ Συναδινός δὲν εἶναι Ζυλ Ρομαίν βρὲ ἀδερφέ!». «Ε, ὄχι λοιπόν! Κάνουν λάθος. Μῆγα λάθος. Εἶναι καὶ παρὰ εἶναι οἱ ἄνθρωποι. Μὰ ἔχουμε συνηθίσει ἀντυχῶς οἱ περισσότεροί, νὰ θαυμάζουμε τοὺς ξένους — καὶ ὅταν ἀκόμα αὐτοὶ οἱ ξένοι δὲν εἶναι Ζυλ Ρομαίν ἀλλὰ εἶναι χειρότεροι, καὶ ἀπὸ τοὺς χειρότερους Ἕλληνας — καὶ νὰ περιφρονῶμε τοὺς δικούς μας, σορολοπίζοντας ἀνοήτως. Ἐτσι συνέβη καὶ μετὰ τὸν Ἑγγλέζικο θιάσο πού εἰς τὴν πραγματικότητα ὠχρίασε μπροστὰ στοὺς Ἕλληνας δραματικούς ἡθοποιούς. Ἐτσι συνέβη καὶ μετὰ τὸν κ. Ζερὶ πού ἀπλῶς ἔγραψε ἓνα καλὸ ἔργο ὁ ἄνθρωπος ὅπως ἔχουν γράψει ἅπαιρα τέτοια οἱ δικοὶ μας συγγραφεῖς καὶ οἱ νεώτεροί μάλιστα, ὁ Ἀλέκος Λιδωρίκης, ὁ Μπόγρης καὶ ἄλλοι. Τί τὰ θέλετε. Ὁ πνευματικὸς εὐτὸς σνομπισμός εἶναι ἡ σοβαρώτερη ἐλληνικὴ ἀρρώστεια.

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλον ἐγκαινιάζομεν μίαν νέαν σελίδα ἀλληλογραφίας μετὰ τοὺς ἀναγνώστας μας, τὴν ἀνάγκη τῆς ὁποίας ἀντιλήφθημεν ἀπὸ τὴν πληθώραν τῶν σχετικῶν ἐπιστολῶν. Πολλοὶ μᾶς γράφουν διὰ διαφόρους ὑποθέσεις των, ἀτομικὰς, οἰκογενειακάς, ἐμπορευτικὰς, ἐπαγγελματικὰς. Αἰσθανόμεθα τὴν ὑποχρέωσιν νὰ τοὺς ἐξυπηρετοῦμεν. Τὰ σχετικὰ γράμματα νὰ γράφουν «Τμήμα Πληροφοριῶν».

Ἐπίσης ἐγκαινιάζομεν τὴν στήλην τῶν «Μικρῶν ἀγγελιῶν» εἰς τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν οἱ ἀναγνώσται μας τὴν εὐκαιρίαν νὰ δημοσιεύσουν ἀγγελίας μετὰ ψυδωννυμῶν, νὰ ἔχουν μεταξὺ τῶν ἀλληλογραφίαν, σχέσεις κ.τ.λ. Μᾶς τὸ ἐζήτησαν πολλοὶ καὶ πειραματιζόμεθα. Ἄν δοῦμε ὅτι εὐχαριστεῖ ὅλους, θὰ τὸ συνεχίσωμεν.

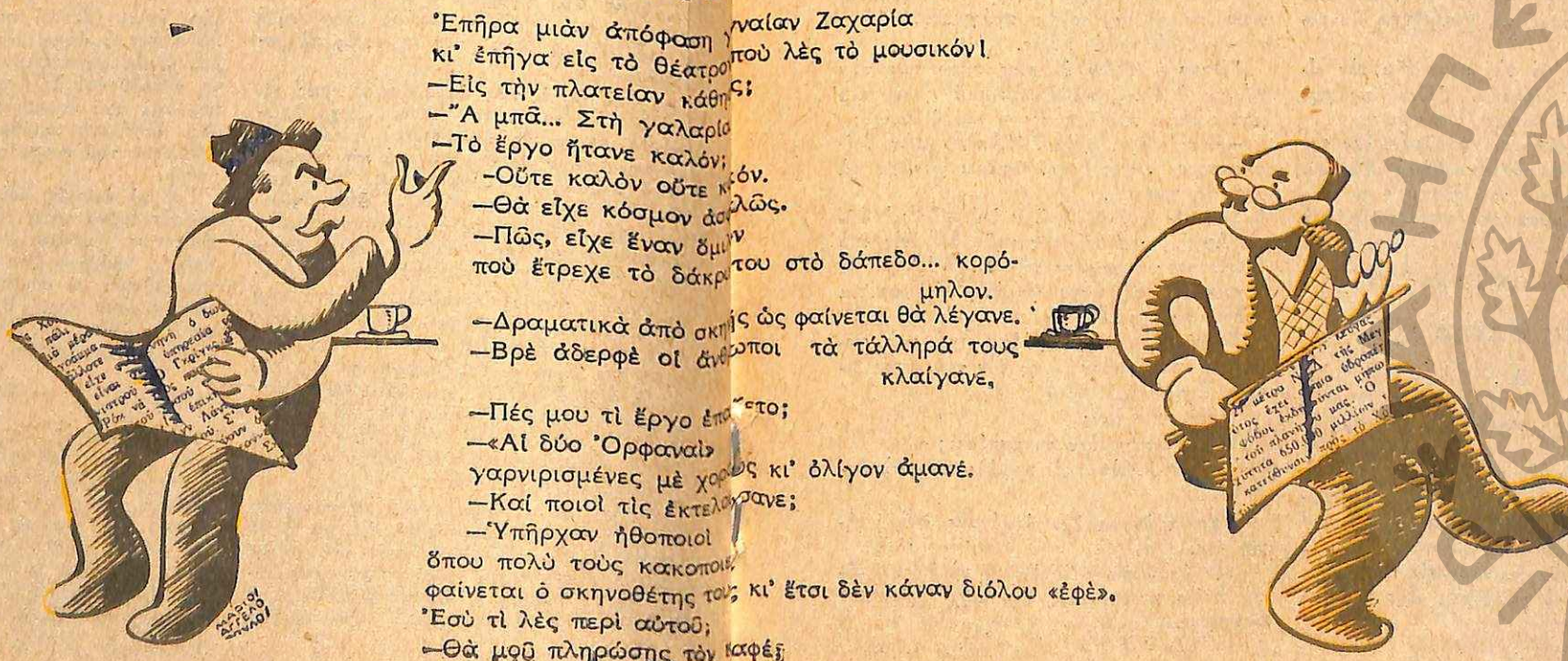
Ἀπὸ τὸ φύλλον αὐτὸ ἀπουσιάζουν αἱ συνήθεις θεατρικαὶ σελίδες μας. Τοῦτο συμβαίνει διότι ὅλη ἡ Θεατρικὴ Κίνησις τῆς θερινῆς σαϊζὸν θὰ περιληφθῇ εἰς τὸ Πασχαλινὸν φύλλον μας εἰς τὸ ὁποῖον θ' ἀναγγελλοῦμεν τὴν ὁριστικὴν πλέον κατάρτισιν τῶν θιάσων, τῆς πρόβας καὶ τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ἡ ὁποία θὰ ἔχη γίνῃ ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν.

Ὁ περασμένον φύλλον μας, ἔγινε ἓνα... μικρὸ λάθος στὴν λεζάντα τῆς φωτογραφίας πού ἐδημοσιεύθημεν στὴς θεατρικὰς μας σελίδες: ἡ ἡθοποιὸς τοῦ ἀγγλικοῦ θιάσου μὲς Σέιλα Μαίη... ἔλλαξε ξαφνικὰ φύλον, ἐπὶ πλέον δὲ ἐσφετερίσθη καὶ τὸ ὄνομα τοῦ πρωταγωνιστοῦ κ. Μὰν Λάιμορ. Τὸ λάθος ἐξηγεῖται ἂν ληφθῇ ὅπ' ὁφείδῃ τὴν τελευταίαν στιγμὴ καὶ γιὰ τεχνικοὺς λόγους, παρέστη ἀνάγκη ἀλλαγῆς τῆς εἰκόνης, χωρὶς, ὅμως, νὰ ληφθῇ καὶ ἡ ἴδια φροντίς γιὰ τὴν ἀλλαγὴ καὶ ἡ λεζάντα τῆς προηγούμενης...

ΓΙ' ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΤΟΥ ΤΗΝ ΕΔΙΝΕ!
—Με συγχωρεῖς καὶ μὲνε πού δὲ δίνω τὴν ὀμπρέλλα μου, ἀλλὰ βρέχει!...

Νεοκλῆς καὶ Ζαχαρίας ἀνταλλάσσουν ἀπορίας καὶ ὁ δεύτερος κι' ὁ πρῶτος ὁμιλοῦν πολὺ εὐγλώττως

Ἐπῆρα μίαν ἀπόφαση νὰ λὰς τὸ μουσικόν!
κι' ἐπῆγα εἰς τὸ θέατρον.
—Εἰς τὴν πλατεῖαν κάθησι;
—Ἄ μπά... Στὴ γαλαρία;
—Τὸ ἔργο ἦτανε καλόν, ὁκόν.
—Οὔτε καλὸν οὔτε καλῶς.
—Θὰ εἶχε κόσμον ἀπὸ καλῶς.
—Πῶς, εἶχε ἓναν ὄμιλον.
πού ἔτρεχε τὸ δάκρυ σου στοῦ δάπεδο... κορόμυλον.
—Δραματικὰ ἀπὸ σκηνῆς ὡς φαίνεται θὰ λέγανε.
—Βρὲ ἀδερφέ οἱ ἄνθρωποι τὰ τάλληρά τους κλαίγανε.

—Πές μου τί ἔργο ἐπῆγες;
—«Αἱ δύο Ὀρφαναὶ»
γαρνιρισμένες μετὰ χορῶν κι' ὀλίγον ἀμανέ.
—Καὶ ποιοὶ τίς ἐκτελέσανε;
—Ὑπῆρχαν ἡθοποιοὶ
ὅπου πολὺ τοὺς κακοποίησαν.
φαίνεται ὁ σκηνοθέτης τους; κι' ἔτσι δὲν κάναν διόλου «ἐφέ».
Ἐσὺ τί λὲς περὶ αὐτοῦ;
—Θὰ μοῦ πληρώσης τὸν καφέ;

Ιιζέμε...

Εὐδυμολυρικὴ κακο-ποίησις

Ὁ κ. Σεραφεὶμ Ἀρκομάνης γράφει εἰς ἐβδομαδιαῖον περιοδικὸν τὸ ἔξης Εὐθυμολυρικὴ κακο-ποίησις:

Ἐτσι ἡ σκέψις μου ἐλευτέρα πάντα πετοῦσε τὴν Ἑλλάδα, καὶ πέρα σὲ ξώμαρα μέρη τοῦ ξεχνώντας τὸ γέλιο πονώντας ζητοῦσε ἀποία μούσα καθάρια κοντά μου νὰ φέρεη.

Ὅσπου νὰ ἔνα βράδυ κι' ὅπως μόνη ἐπροχώρει τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τῆς Ἀθήνας, μπροστὰ μου ἔργει ἐσὲ γόησσα Κλαίρη, τῆς Οὐάσιγκτων κόρη με ὅσες χάρες μετροῦνται κι' οἱ κόκκοι τῆς ἄμμου.

Μὰ ματιά σου χρυσὴ με γλυκὸ χαμογέλιο ρίχνεις πάνου σ' ἐμέ. Κι' ὁ σεμνὸς χιουμορίστας, δὲν ἀργεῖ σωριασμένους νὰ δῇ ἀπὸ θεμέλιο σαρκασμούς του ἐβρώνιες, μέσα στὸ ἄμα τῆς νύστας.

Σκλάβος ζήτησης πρίν, πλάι σου ἐλευτέρος τώρα πού ὅπως θέλεις νινούμαι στὸ κάθε νόμιμά σου. Κι' ὅμως κάποιο ἀγεράκι γοργό, γιὰ τὴ χώρα τοῦ Νέου Κόσμου σὲ σπρώχνει, τὸ νοιώθω σιμά σου.

Μά! ὁ Νύφη νυφάδων χιλιόμορφη Κλαίρη, πρίν τὸ βλέμμα σου γύρεις γιὰ ἐκεῖ πού θὰ φύγης, γύρτο λίγο νὰ δῇς τὸ κορμί μου τὸ φλέρι κουρασμένο κορμί πού πληγῆς τοῦ ξανοίγεις.

Μ' ἂν μεθαύριο τὸ πλοῖο ξεκινήσει μ' ἐσένα καὶ χτυπήσει ἡ σειρήνα, μαζὶ κι' ἡ καρδιά μου, με «ρεβόλδερ» θὰ ρίξω γι' ἀντίο! Φρενιασμένα, κι' ἴσως πάνου στὸν πόνον, καὶ μέσα θαθεῖά μου...

ΣΕΡΑΦΕΙΜ ΑΡΚΟΜΑΝΗΣ

Ἐπὶ τῷ λόγῳ τῆς τιμῆς μας τὸ ἀναδημοσιεύομεν ἀνευ οὐδεμιᾶς παραλλαγῆς!

Ἡ «Δύο Ὀρφαναὶ» τῶν κ. κ. Ζάχου Ντέ Θάνου καὶ Ντ' Ἐννερὺ με μουσικὴν τοῦ κ. Γκιουζέπε ντε Ριτζίαντι, ἀνέβηκαν εἰς τὸ θέατρον τοῦ κ. Ντέ Μακέδο, με πρωταγωνιστὴ τὸν κ. Ντέ-νόγιαν, τὴν δα Ντέ-ριντάνα, «Ἐννεῖντα πέντε ντέ καλλιτέχνη», ταξιθετὰ, καί... ντε-νεκέδες! Κατόπιν τούτου οἱ θεαταὶ ἐπαθαν ντέ-λίριο καὶ αἱ «Δύο Ὀρφαναὶ» ἀπετέλεσαν σταθμὸν εἰς τὰ χρονικὰ τοῦ μουσικοῦ θεάτρου, ἵνα πληρωθῇ τὸ ἐπὶ τὴν ἡ μᾶλλον πληρωθῇ ἡ ρεκαμά!

Ὁ σατυρικὸς συνεργάτης τῆς «Γυναικάς» γράφει τὸ ἔξης:

«Κύριον Ἐδουάρδον Μπιάνκο Κων/πολιν.—Φτώχειες λοιπὸν καὶ πεινὲς ἔχετε στὴν Πόλιν; Φαίνεται πὺς πέρασε καὶ ἡ μογιά σας! Γιατί δὲν ἔρχεσθε ξανά στὸ Ρομῆϊο; Ἐδῶ εἶναι ἡ Κολληθήρα τοῦ Σιλῶμ. Ὅλοι οἱ κουτσοὶ καὶ παραλῆτικοὶ καλλιτέχνη τοῦ κόσμου, ἐδῶ μαζεύονται. Καὶ μόνον αὐτοί; Ὁ κ. Μπιάνκο ἦλθεν ἐδῶ. Ἐγραψαν δυὸ ἀτυχεῖς Ἕλληνες μὴν ὀπερέτταν, καὶ ὁ κ. Μπιάνκο ἔγινε μέγας καὶ πολὺς. «Ἡ Ἀρτζεντίνα» τοῦ Μπιάνκο, ἔγραψε ξιπαζόμενος εἰς τὰ προγράμματα ἓνας θεατρὸν. Πᾶν οἱ φωναράδες οἱ Ρομηοὶ οἱ Αὐτοὺς θὰ δάξωμε τώρα στὰ προγράμματα; Ἀφού ἔχουμε κοτὰ μου... σαλτι-μπιάνκουες!

— Τί εἶπε ὁ κ. Ρομαίν στὰς διαλέξεις του;
— Ρομεντισμοὺς!

210N

Λοιπόν... Έγώ έλπίζω να κλέψω τις συνταγές 502 δίς, πριν από αυτόν. Οί όβροι σας είναι πάντα οί ίδιοι;

Ο Χάρβεϋ κόμπιασε για μιὰ στιγμή. «Τί διάβολο όβροι νάναι αυτοί;» σκέφθηκε.

Εν τούτοις, έπρεπε να πη κατι για να μη φανη ή πλαστοπροσωπία, και για να κερδιση συνόμα και καριέ.

—Άλλο! Έκανε απότομα, άλλο! Γιατί διακόψατε;

—Μα δεν διέκοψα!...

—Περίεργο, δεν σάς ακούγω πιά!

—Δεν μ' ακούτε...

—Α! Νά, τώρα σάς ακούω. Κάτι θα-χρη πάθει, φαίνεται το μηχανήμα...

—Ναί, ασφαλώς. Τώρα μ' ακούτε;

—Περίφημα! Λοιπόν, τί λέγαμε;

—Σας είχα ρωτήσει αν οί όβροι σας είναι πάντα οί ίδιοι.

—Α! Ναί, οί όβροι μου... Βέβαια. Ακουστείτε, λοιπόν: Τίποτε δεν έχει αλλάξει από όσα σφαιροίσαμε. Έχετε πεποιθήση σε μένα. Όπως έχω κι' εγώ σε σάς...

—Όταν θα σάς φέρω την συνταγή, θα είναι, βέβαια, έτοιμο το τσέκ. Δεν είναι έτσι;

—Μα βέβαια! Πώς!...

Ο Γκράχαμ, εν τούτοις, θα έμνε κατάπληκτος αν ήταν δυνατόν να ιδη ποιός του μιλούσε από το άλλο άκρο του σύρματος.

Ήταν απλούστατα ο άλλος ντέντεκτιβ, ο άθλητικός εκείνος «εργάτης» που με το μέσο αυτό έπληροφορείτο ασφαλώς αν ο άλλος ντέντεκτιβ, του είχε πη ή όχι την αλήθεια. Συγχρόνως δέ, αγνοώντας την σύλληψη του καθηγητού, του έστειλε και παγίδα, για να βεβαιωθη αν πραγματικά βρισκόταν στην ύπηρεσία ξένης δυνάμεως. «Ασφαλώς», σκέφθηκε ο Γκράχαμ, κρεμώντας το ακουστικό, ο Σμιτ αυτός είναι ένας κατάσκοπος και έκανα πολύ καλά που τον παρέδωκα στην αστυνομία.

Σε λίγο, σηκώθηκε να φύγη.

Ήταν βέβαιος, πως ο Χάινες δεν θα παρουσιαζόταν την ήμερα εκείνη. Γι' αυτό το εγκατέλειψε το σπίτι του καθηγητού και είπε του σωφέρ του να τον οδηγήση στον Πύργο Γώλτον.

Η Νύφη

ΜΕΓΑ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΟΝ ΚΙΝΗ-

Όταν έφθασε εκεί, δεν βρήκε την Νόρα.

Η νέα ήταν κιόλας στο εργοστάσιο συνοδεύοντας τον εργάτη με το «σπασμένο» χέρι.

Ο Τζών του εξέγησε τί είχε συμβη.

Ο Χάρβεϋ ύστερα απ' αυτό, άφηκε τον πύργο και διευδύνθηκε στο παράρτημα των έκρηκτικών ύλων. Άνυπομονούσε να συναντήσει την φίλη του για να της διηγηθη τί είχε μάθει.

Μόλις όμως μπήκε στην μεγάλη αίθουσα, είδε τον άνθρωπο με την κουκούλα.

Ο καταγθόνιος κακούργος, είχε τὰ χέρια σταυρωμένα στο στήθος και περίμενε την ολοκλήρωση του δολοφονικού έργου του.

Ο χημικός έβγαλε μιὰ κραυγή φρίκης, βλέποντας την Νόρα να πλησιάζη σιγά σιγά προς τὰ άσταλμένα δόντια της ξαντικής μηχανής.

—Βοήθεια! Τρέξτε!!! φώναξε και ή φωνή του δεν είχε τίποτε το ανθρώπινο.

Εκείνη την ώρα οί εργάται ξαναγρονούσαν για να πιάσουν δουλειά. Άκουσαν τις φωνές του χημικού και ώρμησαν νέ-σα στην αίθουσα του θανάτου.

Ο Γκράχαμ, όμως, δεν τους περίμενε. Με ένα πήδημα βρέθηκε κοντά στον μοχλό της μηχανής που κινούσε το «χα-λί», τον άρπαζε και τον κατέδασε με δύναμη.

Το χαλί σταμάτησε.

Και ήταν καιρός. Γιατί ή δυστυχισμένη νέα, είχε φθάσει κιόλας στα δόντια του μεγάλου μηχανήματος, που ήταν εκείνη την ώρα πραγματικά δόντια του θανάτου!

Ύστερα απ' αυτό, ο Χάρβεϋ ώρμησε προς την νέα, την σήκωσε στην άγκαλιά του και την κατέβασε, άναίσθητη πάντοτε, κάτω.

Τον άνθρωπο με την κουκούλα τον είχε πιά ξεχάσει ολότετα. Ένα πράγμα τον άπασχολούσε τώρα: Έκείνη.

Άλλα και ο φοβερός κακούργος δεν περίμενε διόλου να τον σκεφθη ο Χάρβεϋ. Έπωφελήθηκε από την σύγχυση που έδημιουργήθηκε μέσα στο παράρτημα για να εξαφανισθη.

ΕΠΙΣΟΔΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ

Άκτις σωτηρίας

Α'.

Στις όχθες του Ούδστον

Ο Χάρβεϋ έριξε μιὰ τελευταία ματιά στον μεγάλο καθρέφτη της κρεβατοκάμαρας του και το πρόσωπό του πήρε την έκφραση της απολύτου ικανοποίησως. Η μεταμόρφωσίς του ήταν τελεία.

Πραγματικά, ο φίλος μας είχε γίνει άγνωστος.

Φορούσε ένα σακκάκι καταλιγδιασμένο και ένα παντελόνι πολύ μεγαλείτερο από ό,τι του χρειαζότανε και κατακουρελιασμένο.

Ένα πουκάμισο μαύρο από την θρώμα και χωρίς κολάρο και μιὰ λιγδιασμένη τραγιάσκα, συνεπλήρωναν την μεταμόρφωση, με λίγα ψεύτικα γένεια κολημένα με τέχνη στο πρόσωπό του που του έδιναν την έντύπωση μεγάλης... άξυρισάς...

—Δεν είμαι και άσχημα έτσι, μουρμούρισε εύθουμα... Άν με άναγνωρίση κά-τω από αυτά τὰ ώραία ρούχα κανένα μέ-λος της Λέσχης μου, θα χρειασθη να του ζητήσω συγγνώμη για την νέα μου φόρ-μα!...

Ξαφνικά, άκούσθηκε έλαφρός κτύπος στην πόρτα του.

—Εμπρός, έκανε ο Χάρβεϋ.

—Είμαι ο θαλαμηπόλος της Νόρας, ο Τζών.

Ο άγαθός άνθρωπος έμεινε κατάπληκτος μπρός στο άνέλπιστο θέαμα που άν-τίκρυσε.

—Άπορείς, Τζών; του έκαμε εύθουμα ο Χάρβεϋ Κι' όμως, είμαι εγώ. Ασφαλώς δεν θα περιμένες να με ιδής σ' αυτά τὰ χάλια... Πές μου όμως τώρα, τί τρέχει; Θέλει μήπως τίποτε ή μίς Γώλτον;

Είχε περάσει μιὰ έβδομάδα από τὰ δραματικά γεγονότα που άφηγηθήκαμε και ο νέος δεν είχε δώσει σημαία ζωής. Η Νόρα, λοιπόν, άνήσυχη έστειλε τον Τζών να ιδη τί είχε πάθει.

—Θά πήτε της μίς Γώλτον, είπε ο Χάρβεϋ στον Τζών, πως είμαι πολύ καλά και ότι έσκόπευα κι' εγώ να της τηλεφωνήσω. Λοιπόν, τώρα μπορείτε να της τή-πητε κι' έσεις: Την παρακαλώ πολύ να έλθη και να με συναντήσει στην γέφυρα του Ούεστ Στρούτ... Θά είμαι εκεί σε λί-γη ώρα και έλπίζω να έχω να της άνα-κοινωνώ ενδιαφέροντα πράγματα.

—Πολύ καλά, κύριε.

Όταν ο Τζών έκλεισε πίσω του την πόρτα, ο Γκράχαμ έριξε μιὰ τελευταία ματιά στην τουαλέττα του και ψιθύρισε:

—Και τώρα, δρόμο. Έλπίζω πως βρί-σκομαι σε καλά έχνη. Φτάνει μονάχα να μην τὰ χάσω!...

Ύστερ' από μισή ώρα διέσχισε με βή-μα άργό, τους δρόμους μιās από τις πιο άπόκεντρες συνοικίες της Ν. Υόρκης. Η συνοικία αυτή ήταν γεμάτη από σπίτια άθλιου εξωτερικού.

Ξαφνικά, διασταυρώθηκε με μιὰ γυ-ναίκα, που ή μορφή της δεν του ήταν δι-όλου άγνωστη.

Ποιά να ήταν;

Πού να την είχε συναντήσει;

Άδικα έσπασε το κεφάλι του να θυ-μηθη.

Κανένα όνομα δεν έρχότανε στη μνή-μη του.

Δεν κατώρθωσε εξ άλλου να θυμηθη ύ-πό ποιές περιστάσεις την είχε πρωτοσυ-ναντήσει.

ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΟΥ

ΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΞΟΥ ΤΖΟΝΣΤΟΝ ΜΑΚΩΛΕΥ

Αυτό θέλα του τον άνησυχούς.

Αποφάσισε λοιπόν, να την παρακολου-θήση.

Η γυναίκα εξακολούθησε τον δρόμο της, άνυποπτη για την παρακολούθηση.

Άνοιξε την τσάντα της και θάζοντας την πούδρα της, πουδραρίσθηκε με επιμέ-λεια, κυττάζοντας μέσα στο μικρό καθρε-πτάκι της τσάντας.

Ενθ δέ ο χημικός έψιθύριζε φιλοσο-φώντας μπρός στο θέαμα της φιλέρεσκης αυτής γυναίκας:

—Και να σκέπτεται κανείς ότι όλες είναι ίδιες, εκείνη ψιθύριζε, κυττάζοντας προσεκτικά μέσα από το καθρεπτάκι της:

—Ω! Είμαι υπερβεβαία! Είναι ο Γκρά-χαμ. Τον γνώρισα καλά, και ως έβαλε τὰ δυνατό του για να αλλάξη...

Η άγνωστη ξανάκλεισε ύστερ' απ' αυ-τό την τσάντα της και συνέχισε τον δρό-μο της.

Σε λίγο φάνηκε, σαν να διαζότανε και άνοιξε απότομα το όχημα της.

Άρχισε, μάλιστα, να περπατάη τόσο γρήγορα, που με δυσκολία ο νέος την πα-ρακολουθούσε.

Ξαφνικά, ή γυναίκα, που είχε κατορ-θώσει εν τω μεταξύ να προσπεράση κατὰ έκατό μέτρα τον χημικό, έκαμε ένα πλά-γιο πήδημα, έστριψε σ' ένα στενό και χά-θηκε προτού προκάνη ο Χάρβεϋ να δη που είχε τρυπήσει.

Άδικα ο Γκράχαμ την ζήτησε παντού.

Είχε χάσει τὰ ίχνη της.

Διάβολο! σκέφθηκε. Θά με άντελη-φθη χωρίς άλλο και τώστριψε.

Και στενοχωρημένος κάπως από την ά-ναποδιά αυτή έκαμε να άπομακρυνθη. Προηγουμένως, όμως, θέλησε να ψάξη για μιὰ τελευταία φορά στα γύρω, με την έλπίδα ότι θα την ξετρούπωνε κάπου. Η γυναίκα όμως είχε γερά πόδια και ύστερ' από λίγο έφθανε σε κάποιο σπίτι της άλ-λόκοτης εκείνης συνοικίας και έμπαινε μέσα, κλείνοντας άμέσως πίσω της την πόρτα.

Στο χώλλ του σπιτιού αυτού ήταν πέ-σερα άτομα, τέσσερις γκάγκστερς που έ-παιζαν ήσυχα χαρτιά.

—Προσέχ'! τοις φώναζε ή γυναίκα. Με παρακολουθεί ο Γκράχαμ! Σηκωθήτε γρήγορα να τον προσβάσωμε. Άν καταφέ-ρουσε αυτή τη φορά να άπαλλάξουμε τον άρχηγό από αυτόν, θα πληρωθούμε καλά.

Μ' ένα πήδημα οί τέσσερις γκάγκστερς βρέθηκαν όρθιοι.

—Πού είναι! φώναξαν.

—Έλάτε μαζί μου.

Ο Χάρβεϋ δεν είχε γελασθη σκεπτόμε-νος ότι κάπου είχε δη την γυναίκα εκεί-νη.

Ήταν ή περίφημη Κίττυ, ή συνένοχος του Ίωαννάδαν που είχε παρασύρει την Νόρα στην ένεδρα του μπάρ α'Ο Σκορ-πίδου.

Η Κίττυ ώδήγησε τοις συμμορίταις ά-νάμεσα από τον δαίδαλο εκείνο του δρό-

μου και σε λίγο εύρηκαν τον Χάρβεϋ. Ά-νύποπτος αυτός εξακολουθούσε τις έρευ-νές του.

Οί γκάγκστερς κρύφθηκαν πίσω από έναν τοίχο και περίμεναν.

Σε λίγο ο χημικός τοις πλησίαζε.

Δεν τοις είχε άντιληφθη.

Οί άπάχιδες ώρμησαν τότε κατεπάνω του.

Ο χημικός δεν περίμενε την επίθεση.

Ενθ όμως προσπαθούσε να καταλάβη και να άπαλλαγη, δέχθηκε ένα δυνατό χτύπημα με σιδερένια γροθιά στο κεφάλι.

Άναίσθητος κυλίσθηκε κάτω.

—Φιμώστε τον και ψάξτε τον! φώναξε ή Κίττυ.

Δεν βρέθηκαν όμως τίποτε εκτός από ε-να γράμμα της Νόρας στον Χάρβεϋ, στο όποιο του έλεγε ότι αν κάποτε βρισκότα-νε σε δύσκολη θέση ή την χρειαζότανε ο-πωσδήποτε, χωρίς να φανη αυτό σε κα-νένα, δεν είχε παρὰ να της στείλη κά-ποιον ο όποιος να της έλεγε μονάχα την λέξι «άγρουπνεϊ» κι' εκείνη θα καταλά-βαινε ότι έρχοταν από κείνον.

—Περίφημα! έκανε ή Κίττυ διαβά-ζοντας το σημείωμα. Πάμε!...

—Κι' αυτόν, έδω, τί θα τον κάμωμε; ρώτησε ένας από τοις συμμορίταις.

—Ξεφορτωθήτε τον όσο πιο εύκολα μπορείτε, είπε ή Κίττυ. Πρέπει να μη βαστάξη πολύ το πράγμα... Καταλαβαί-νετε;

Η τύχη του Χάρβεϋ είχε κυλή.

Εκεί κοντά ήταν ο Ούδστον.

Οί γκάγκστερς σήκωσαν το όμμα τους από τὰ χέρια και τὰ πόδια, και τον έφε-ραν εις την όχθη. Εκεί τον κίνησαν μιὰ-δυό φορές δεξιά κι' άριστερά για να πά-ρη το σώμα φόρα και κατόπι με ένα ταυ-τόχρονο «χόπι!» τον πέταξαν στον ποταμό. Το άναίσθητο σώμα του άτυχου νέου έ-ξαφανιζόταν άμέσως κάτω από τὰ θολά νερά.

Β'.

Ο «Ξαφριστής» των ποταμών

Σε άπόσταση διακοσίων μέτρων από το μέρος όπου είχε ριχθη ο Χάρβεϋ στον πο-ταμό, καθόταν, πάνω σε μιὰ μικρή αποβά-θρα, ένα άτομο ψηλό, με σπολή ναύτη, έ-χοντας ανάμεσα στα δόντια του μιὰ πίπα, και έξερρευούσε τον ποταμό.

Ήταν ο Τζόντσερ Τζός, που οί σύν-τροφοί του τον έπωνόμαζαν ο ξαφριστής των ποταμών, εξ αιτίας κάποιας βρωμο-δουλίας στην όποία διακρινότανε.

Καθώς κύταζε με προσήλωση τὰ νερά που κυλούσαν κάτω από τὰ πόδια του, ο Τζός πετάχθηκε ξαφνικά όρθιος.

Είχε διακρίνει κάποιον μέσα στο νερό, που πιασμένος από μιὰ πάσαλο πάλευε άπεγνωσμένα προς το ρεύμα του ποτα-μού.

Ήταν ο Χάρβεϋ Γκράχαμ.

Η έπαψη με το παγωμένο νερό επανέ-

φερε τον χημικό στις αισθήσεις του και γρήγορα το αίσθημα της αυτοσυντηρήσε-ως του έδωσε δυνάμεις για να παλαίση προς τον θάνατο που άκατάσχετος τον πα-ρέσυρε μέσα στην κρύα του άγκαλιά.

Κάποιος πάσσαλος που βρέθηκε μπρο-στά του, ήταν ό,τι καλλίτερο μπορούσε να του προσφέρει εκείνη την ώρα ή θεία πρό-νοια. Ο Γκράχαμ τον άρπαξε και πρόσπα-θούσε τώρα να κρατηθη όσο καλλίτερα μπορούσε, σ' αυτόν.

—Γκόντεμ! μουρμούρισε ο Τζός, μα αυ-τός ο άνθρωπος πνίγεται!...

Και χωρίς να χάση καιρό παίρνει ένα μακρή κοντάρι που είχε δίπλα του και που απέληγε σε ένα μεγάλο χαλύδιδιο «άγκίστρι», έαπλώθηκε με την κοιλιά πά-νω στην αποβάθρα και άπλωσε το κοντά-ρι του προς τον πνιγμένο.

Ο Γκράχαμ δεν απέιχε παραπάνω ά-πό τρία μέτρα από την αποβάθρα και έ-τσι ο Τζός μπορούσε να τον φτάση.

Σε λίγο, τον άρπαξε και τον άνέβασε πάνω στην αποβάθρα.

Ποιά, όμως ήταν ή έκπληξή του, όταν είδε τον άνθρωπο που είχε σώσει.

Ο Τζός, ήταν ένας από τοις συμμορί-ταις του ανθρώπου με την κουκούλα, είχε δέ άνακατευθη κι' αυτός στην ιστορία του μπάρ α'Ο Σκορπίδου. Έτσι, άγνωρίσε άμέσως τον Γκράχαμ.

—Πολύ παράξενο αυτό, έκανε ξύνον-τας με άμηχανία το κεφάλι του. Θάπρεπε μάλλον να αφήσω τον καταραμένο αυτό χημικό να πνιγη. Τί να τον κάμω τώρα;...

Ο Γκράχαμ εν τω μεταξύ είχε χάσει και πάλι τις αισθήσεις του. Η μακρά πά-λη με το νερό, στην κατάσταση, μάλιστα, που βρισκότανε τον είχε εξαντλήσει.

Ο Τζός του έριξε ένα παρατεταμένο βλέμμα άναποφάσιτος.

Για μιὰ στιγμή σκέφθηκε να ειδοποιή-ση τον άρχηγό τους, κρύδοντας εν τω με-ταξύ τον νέο σε μέρος από όπου δεν θα μπορούσε να δραπέτευση. Η σκέψις αυ-τή, του φάνηκε πολύ καλή και άποφάσι-σε να την θέση άμέσως σε έφαρμογή...

Σήκωσε τον Χάρβεϋ στα γόνα του μπράτσα και τον έσυρε έως την όχθη, κά-τω από την αποβάθρα. Κατόπιν έβγαλε ένα λεπτό αλλά γερό σχοινί που είχε τυ-λιγμένο στην μέση του και τον έδεσε χε-ροπόδαρο.

Όλη όμως αυτή ή ιστορία και τὰ τραν-τάγματα που κατ' άνάγκη επηκολούθη-θαν, ξανάφεραν τον Γκράχαμ στις αισθή-σεις του.

Άνοιξε τὰ μάτια του και κύταζε τον Τζός που δεν είχε ακόμη άπομακρυνθη.

—Μπα! Συνήρθες κιόλας! έκανε αυτός. Τόσον το καλλίτερο, παλληκάρι μου, για-τί ήθελα να μάθω μερικά πράγματα προ-τού πάγω στον άρχηγό.

Και άρχισε να του κάνει διάφορες έρω-τήσεις.

Ο Χάρβεϋ, όμως, τον κύτταζε με ένα βλέμμα χωρίς έκφραση, σαν να μην ά-

κουε τί τοῦ ἔλεγε.

Εἶχε πάθει διάσειση τοῦ ἐγκεφάλου.

—Δὲν μιλάς, αἰ; ἔκανε ὁ Τζός. Πάει καλά. Ὁ ἀρχηγός θά σοῦ λύσῃ σέ λίγο τὴν γλώσσα. Ἐλα, σήκω τώρα ἐπάνω νὰ πηγαίνουμε.

Ἀλλὰ καὶ πάλι ὁ Χάρβεῦ δὲν φάνηκε νὰ κατάλαβε. Ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ ἀκίνητος στὴ θέση του.

Ὁ Τζός τὸν ἄρπαξε τότε ἀπὸ τοὺς ὤμους καὶ τὸν σήκωσε ἐπάνω. Ὅταν δὲ ὁ Χάρβεῦ ἰσορρόπησε στὰ πόδια του, τὸν πήρε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν παρέσυρε μακριὰ ἀπὸ τὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ.

Τὸν πήγαине στὸ κρησφύγετο τοῦ ἀνθρώπου με τὴν κουκούλα!...

.....
Ὅταν ἡ Κίττυ καὶ οἱ σύντροφοί της εἶδαν τὸ σῶμα τοῦ Γκράχαμ νὰ χάνεται μέσα στὰ θαλά νερά τοῦ ποταμοῦ, ἀφῆκαν τὴν ὄχθη καὶ ἐστράφηκαν γιὰ νὰ ἐπιστρέψουν πίσω. Ἦσαν βέβαιοι ὅτι ὁ ἀντίπαλός τους εἶχε πνιγῇ.

—Πρέπει νὰ πάγω ἀμέσως καὶ νὰ ἀναγγεῖλω τὴν εὐχάριστη εἰδήση στὸν ἀρχηγό, ἔκανε ἡ Κίττυ. Ἐσεῖς μπορεῖτε, ἐν τῷ μεταξῷ, νὰ γυρίσετε πίσω καὶ νὰ συννεχίσετε τὴν παρτίδα σας.

Ἐξαφνα, καθὼς πῆγαιναν σταμάτησαν κατὰπληκτοι.

Εἶχαν διακρίνει τὴν Νόρα πού ἔτρεχε νὰ συναντήσῃ τὸν Χάρβεῦ στὸ μέρος πού τῆς εἶχε ὀρίσει.

—Μπα! Μπα!... Ἦ ὁμορφονιά!... ἔκανε ἡ Κίττυ. Στὴν ὥρα ὅμως, ἔρχεται. Ἀς κρυφθοῦμε ἀμέσως πίσω ἀπὸ τὴν μάντρα αὐτῆ!...

Ὅλοι ὑπήκουσαν, καὶ ὅταν ἐχάθηκαν πίσω ἀπὸ τὸν τοίχο, ἡ Κίττυ τοὺς εἶπε:

—Τρεῖς ἀπὸ σὰς, θὰ μείνουν ἐδῶ μαζί μου... Ἐσύ, ἔκαμε, ἀποτεινόμενη στὸν τέταρτον, θὰ κάμῃς τὸ ἐξῆς: Βλέπεις τὴν γυναῖκα ἐκείνη πού κάθεται βόλτες κοντὰ στὸ γιοφύρι; Θὰ πᾶς κοντὰ της καὶ θὰ τῆς πῆς σιγά, σιγὰ αὐτὴ τὴν λέξη Ἄγγρεπνεῖν. Τίποτε ἄλλο. Τότε ἐκείνη θὰ σὲ ἀκολουθήσῃ καὶ σὺ θὰ τὴν φέρης στὸ σπίτι τοῦ ἀρχηγοῦ. Τὰ ἄλλα εἶναι δική μου δουλειά!...

—Εμεῖς θὰ παρακολουθοῦμε ἀπὸ μακριὰ γιὰ νὰ νὰ σὺ συμβῇ τίποτε πού νὰ μᾶς χαλάσῃ τὰ σχέδια.

Καὶ τρέχοντας τὰ χέρια πρόσθεσε:

—Καλὰ τὴν ἔχουμε! Ὁ ἕνας πνιγμένος, ἡ ἄλλη στὰ χέρια μας. Οὐτε στὸν ὕπνο του δὲν θὰ μποροῦσε νὰ τὴν ἔχῃ ὁ ἀρχηγός τέτοια τύχη!...

Ὁ τέταρτος γκάγκστερ, ἐν τῷ μεταξύ, προχώρησε ὡς τὴν μικρὴ ἀποβάθρα καὶ πλησιάζοντας τὴν Νόρα τῆς ψιθύρισε τὸ σύνθημα.

Ἦ νέα τὸν κύτταξε γιὰ μιὰ στιγμή ἀπὸ πάνω ὡς κάτω καὶ τοῦ ἀπήντησε:

—Σὰς ἀκολουθῶ.

Ἀδίκαια, ὅμως, προσπάθησε νὰ μάθῃ στὸ δρόμο ἀπὸ τὸν ὁδηγό της πού ἐπῆγαιναν.

Αὐτὸς ἔμενε ἄφωνος σὰν ψάρι.

Πέρασαν, ἔτσι, πολλοὺς δρόμους.

Ἐφφονικά ὁ ὁδηγός τῆς Νόρας σταμάτησε μὲ ἀπὸ ἕνα σπιτί καλοῦ, ὅπως δῆποτε, ἐξωτερικοῦ, τοῦ ὁποῖου καὶ χτύπησε τὴν πόρτα κατὰ τρόπο συνθηματικό.

Σχεδὸν ἀμέσως ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ ὁ γκάγκστερ παραμέρισε γιὰ νὰ περάσῃ ἡ Νόρα:

—Περάστε, τῆς εἶπε.

Ἦ Νόρα ἔκανε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ἐμ-

Η ΝΥΦΗ

ΤΟΥ ΚΟΚΚΙΝΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

πρὸς καὶ ἔμεινε καρφωμένη στὴ θέση της ἀπὸ τὴν κατὰπληξη.

Ἦταν ἀντιμέτωπος μὲ τὸν ἄνθρωπο μὲ τὴν κουκούλα.

Ἦ ἐκπληξίς ὅμως καὶ αὐτοῦ δὲν ἦταν μικρότερη ἀπὸ τῆς Νόρας.

Ἦ νέα ἔβγαλε μιὰ κραυγὴ φρίκης καὶ ἔκανε νὰ φύγῃ. Ὁ γκάγκστερ ὅμως πού τὴν εἶχε φέρεῖ ἐκεῖ ἦταν πίσω της καὶ τῆς ἔφραξε ἀμέσως τὸν δρόμο.

Κατάλαβε πὼς ἦταν χαμένη.

Ἐμεινε λοιπὸν στὴ θέση της ἀποφασισμένη νὰ ὑποστῇ κατὰ τὴν τύχη τῆς.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα στάθηκε.

Ἕνα πλατύ, μελαγχολικὸ χαμόγελο τοῦ ἔκαμνε τώρα ἀκόμη σατανικώτερη τὴν ἔκφραση.

—Καλῶς ἦλθατε, δεσποινίς, στὸ φτωχικό μου!... εἶπε τῆς Νόρας μὲ τόνο γεμάτο εἰρωνεία. Αὐτὴ τὴν φορὰ σὰς κρατῶ γιὰ καλὰ. Δὲν θὰ πιστεύατε, βέβαια, σὺ βέβαιον ὅτι θὰ κατορθώσατε νὰ μοῦ ἐξφύγετε ὡς τὸ τέλος!... Ὡς τώρα, φανήκατε τυχερή. Ἀλλ' ὅλα τὰ πράγματα σ' ἐν κ' ὁ σ' ἔχουν καὶ τὴν ἀναστροφή τους!...

—Ἀθλίε! ξεφώνισε ἡ Νόρα.

Ὁ κακοῦργος ὕψωσε τοὺς ὤμους.

—Ὡ! εἶπε, μπορεῖτε νὰ μὲ κρίνετε ὅσο θέλετε, δεσποινίς. Οἱ τελευταῖες θελήσεις ἐνὸς ἀνθρώπου, εἶναι πάντοτε σεβαστέες!...

Ἦ Νόρα ἐρρίγησε ὀλόκληρη.

Ὁ κακοῦργος, ἐν τῷ μεταξύ, στράφηκε πρὸς τὴν Κίττυ καὶ τῆς εἶπε:

—Ἀλλὰ πὼς τὰ κατάφερες, ἐσύ, νὰ μοῦ φέρης ἐδῶ τὴν δεσποινίδα;

Τὸ πρόσωπο τῆς Κίττυ φωτίσθηκε ἀπὸ ἕνα χαμόγελο αὐταρεσκειᾶς καὶ ὑπερηφάνειας.

—Ἀρχισε νὰ διηγῆται πὼς βρῆκε τὸν Χάρβεῦ πρῶτα, ὅταν ξαφνικὰ σταμάτησε.

Κάποιος χτυποῦσε συνθηματικὰ τὴν πόρτα.

Ἦ Κίττυ ἔρριξε ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα στὸν ἀρχηγό.

—Ἀνοίξτε, ἔκανε ἐκεῖνος ἀπλῶς.

Ποῖα ὅμως ἦταν ἡ κατὰπληξη ὄλων, ὅταν στὸ ἀνοιγμα τῆς πόρτας φάνηκε ὁ Τζός, κρατώντας ἀπὸ τὸ μπράτσο τοῦ τὸν Γκράχαμ!

—Χάρβεῦ! φώναξε κατὰπληκτη μαζί, καὶ χαρούμενη ἡ Νόρα.

Κι' ἔκανε νὰ ὁρμήσῃ πρὸς τὸ μέρος του. Δυὸ γερὰ μπράτσα, ὅμως, τὴν κράτησαν ἀκίνητη ἐπὶ τόπου.

Ἐν τῷ μεταξύ ὁ Χάρβεῦ τὴν κύτταξε μὲ τὸ ἴδιο ἀπλανὲς βλέμμα του, χωρὶς νὰ φαίνεται ὅτι καταλαβαίνει τίποτε, ἢ ὅτι τὴν ἀνεγνώριζε.

—Χάρβεῦ! φίλε μου—φώναξε πάλι ἡ Νόρα μ' ἕναν λυγμό, ἐνῶ τὰ δάκρυα πλημμύριζαν τὰ μάτια της.—Μίλησέ μου λοιπόν! Τί ἔχεις!...

Ἕνας καυχασμὸς ἀπήντησε στὴν συγ-

κινητικὴ ἐπιμονή της. Ἦταν ὁ Τζός.

—Τί ἔχει; εἶπε ὁ γκάγκστερ. Ἀλλὰ δὲν βλέπεις, λοιπόν, κοπέλλα μου, ὅτι τοῦστριψε; Φαίνεται ὅτι ἡ γροθιά πού ἔφαγε ἦταν ἀπὸ μάλιστα, γιὰ τὸ κούνησε τὸ μυαλό!...

Μιὰ ἀναρροή διαπεραστικὴ κραυγὴ ἐξέφυγε ἀπὸ τὸν λάρυγγα τῆς δυστυχισμένης νέας. Καὶ θάπεφτε ἡ Νόρα λιποθύμη, ἀνδρὴν τὴν συγκρατοῦσε μιὰ ὑπεράνθρωπη δύναμη στὴ θέση της, ἔτοιμη καὶ γιὰ μεγαλύτερες ἀκόμη συγκινήσεις. Συναισθανόταν ὅτι ἔπρεπε νὰ φανῇ γενναία. Κάτι τῆς ἔλεγε ἀπὸ μέσα της πὼς δὲν εἶχαν χαθῇ ὅλα.

—Κάμετέ με ὅτι θέλετε, ἔκαμε στὸ τέλος ἡ Νόρα, πέφτοντας ἀποκαμωμένη σ' ἕνα κάθισμα. Εἴμαι στὴν διάθεσί σας.

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὴν κουκούλα τὴν κύτταξε ἀπαθῆς, ἔχοντας τὰ χέρια σταυρωμένα στὸ στήθος.

Τὰ σταχτερά του μάτια πῆγαιναν μιὰ στὸν ἕνα καὶ μιὰ στὸν ἄλλον νέον.

Τοὺς κρατοῦσε ἐπὶ τέλους!...

Μποροῦσε πιά νὰ τοὺς ἐκδικηθῇ καὶ νὰ ἀπολύσῃ ἀνενόχλητος τὴν ἐκδικησί του.

Θὰ τοὺς ἔκαμνε νὰ πληρώσουν ἀκριβὰ ὅλες τίς προσβολές πού τοῦ εἶχαν κάνει!...

Οἱ ἄλλοι συμμορίτες τὸν κύτταζαν, περιμένοντας νὰ ἀκούσουν τὴν ἀπόφασή του. Ὁ μυστηριώδης, ὅμως, κακοῦργος ἐξακολουθοῦσε νὰ μένῃ σιωπηλός.

Τέλος, ἡ Κίττυ διέκυψε πρώτη τὴν σιωπή.

—Ἀρχηγέ, εἶπε, τί διαταγές ἔχετε νὰ μᾶς δώσετε;

Ὁ ἄλλος, ἀποσπασθεὶς ἀπότομα ἀπὸ τὰ ὄνειροπολήματά του καὶ εἶπε:

—Ὁδηγῆτε μες στὸ Νησάκι τῶν Πουλιῶν. Ὁρθῶ σέ λίγο νὰ σὰς βρῶ κι' ἐγὼ ἐκεῖ. Κυττάξτε ὅμως νὰ μὴν τοὺς χάσετε ἀπὸ τὰ μάτια σας οὔτε λεπτό!...

Γ'.

Τὸ νησάκι τῶν πουλιῶν

Ἦ Κίττυ ἀνέλαβε τὴν ἀρχηγία τῆς ἐκδρομῆς.

Σύμφωνα μὲ τίς ὁδηγίες πού εἶχε πάρει, ἡ Νόρα καὶ ὁ Χάρβεῦ πετάχτηκαν σὰν τὰ σακκιά στὸ βάθος μιᾶς βάρκας καὶ σέ λίγο αὐτὴ ἀπεμακρύνετο ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Τὸ Νησάκι τῶν Πουλιῶν ἦταν στὴ μέση τῶν ἐκβολῶν τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ γύρω τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ὅπως στροβιλιζότανε, καθιστοῦσε δυσπρόσιτο τὸ νησί.

Οἱ κωπηλάτες, πού δὲν ἦσαν ἄλλοι ἀπὸ τοὺς τρεῖς συντρόφους τῆς Κίττυ, ἔβαλαν ὅλα τους τὰ δυνατὰ γιὰ νὰ ἀντεπεξέλθουν κατὰ τοῦ ρεύματος.

—Ἐμπρός, κουράγιο παιδιά! τοὺς φώναζε κάθε τόσο ὁ Τζός, πού καθότανε στὸ τιμόνι.

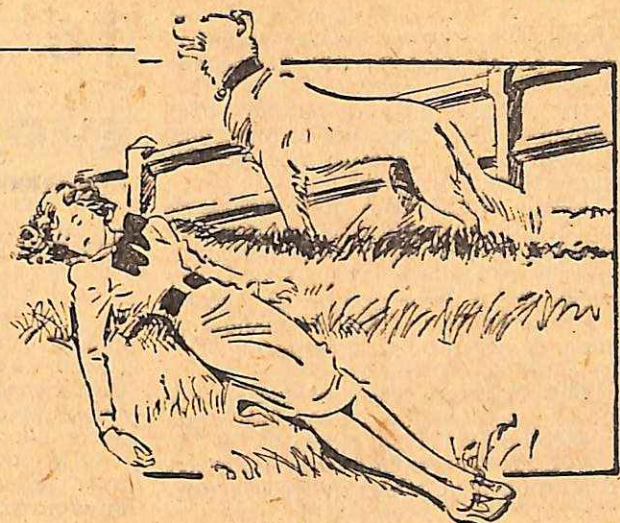
Ὅλοι ἦσαν ἀπασχολημένοι μὲ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ, ἐκτὸς τῶν δύο αἰχμαλώτων, πού δεμένοι στὸ βάθος τῆς βάρκας, φαίνονταν νὰ μὴν εἶχαν συναισθησῇ τῶν ὅσων συνέβαιναν γύρω τους.

Γιὰ μιὰ στιγμή ὅμως, ὁ Χάρβεῦ, ἐπωφελοῦμενος τῆς ἀπασχολήσεως τῶν ἄλλων, κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὸ βλέμμα τῆς Νόρας. Ἐκείνη ἐρρίγησε. Τὸ βλέμμα ἐκεῖνο ἔφθανε γιὰ νὰ καταλάβῃ.

(Ἦ συνέχεια στὸ προσεχές)

Τὸ ἔγκλημα ἐνὸς πατέρα

Δραματικὸ διήγημα τοῦ Ζωρζ Μαλν γάγκ

Ὁ κ. Λερμαντύ κατέβηκε ἀπὸ τὴν πολυτελὴ του λιμουζίνα κι' ἀνέβηκε βιαστικά τὴ μαρμαρίνη σκάλα τοῦ παλαιοῦ πύργου.

Κανένας στὸ ἰσόγειο. Κατὰπληκτος ὁ κ. Λερμαντύ βῆκε πάλι στὴν κορυφὴ τῆς σκάλας καὶ ρώτησε τὸν γέρο κηπουρό, πού κλάδευε κάτι τριανταφυλλίες:

—Δὲν εἶναι κανεὶς μέσα;

Χωρὶς ν' ἀφίση τὸ κλαδευτήρι του, ὁ κηπουρὸς ἀπήντησε:

—Θὰ τοὺς βρῆτε ὅλους στὴν κουζίνα, κύριε.

—Κι' ἡ ἀνεψιά μου στὴν κουζίνα εἶναι;

—Ἀσφαλῶς, κύριε.

—Ἐλα νὰ μοῦ δείξης ποῦ εἶναι. Δὲν ξέρω καλὰ τὴ διαίρεση τοῦ πύργου.

—Πολὺ εὐχαρίστως, κύριε.

Κι' ὁ θυρωρὸς ἀνέβηκε τὴ σκάλα, λέγοντας:

—Πῶς φαίνεται ὅτι ὁ κύριος δὲν ἐργάτανε συχνὰ στὸν πύργο τοῦ ἀδελφοῦ του... Εἶναι πελῶντος αὐτὸς ὁ πύργος. Ἦ κουζίνα βρίσκεται στὸ πίσω μέρος καὶ τὰ παράθυρά της βλέπουν πρὸς τὸ δάσος. Ἀπὸ δῶ, κύριε, περάστε.

Ὁ κ. Λερμαντύ ἄφισε τὸν κηπουρὸ νὰ προηγηθῇ καὶ τὸν ἀκολούθησε στὸν πλατὺ διάδρομο. Καθὼς ὁ γέρος φλυαροῦσε, μιλιώντας διαρκῶς γιὰ τὸ καμμένο τὸ ἀφεντικό του πού πέθαινε πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα του, ὁ κ. Λερμαντύ ἔλεγε μέσα του:

—Ἐννοια σου φλυαρᾶκο μου καὶ θ' ἀλλάξουν ὅλα ἐδῶ μέσα. Περιμένε λιγάκι.

Ἀλλὰ ὁ κηπουρὸς, μ' ὅλους τοὺς θρήνους του γιὰ τὸν μακαρίτη, δὲν ἔπαυε νὰ καταριέται ἀπὸ μέσα του τὸν νεοφερμένο.

Ἐπὶ διαβόλο ἦλθε νὰ κάνῃ ὁ παλὴν ἄνθρωπος; Αὐτὸς εἶναι ὁ σατανᾶς μεταμορφωμένος!... Ὅσο σκέπτομαι ὅτι αὐτὸς κι' ὁ μακαρίτης ἦταν ἀδελφια!...

Ἀλλὰ, πές, δὲν ἦταν καὶ σωστὰ ἀδελφια. Μονάχα πατέρα εἶχαν τὸν ἴδιον... ἐτούτος ἐδῶ εἶναι ἀπὸ ἄλλη μητέρα!...

—

Ὅταν ὁ θεὸς τῆς Ζακελίνας Λερμαντύ ἀνοίξε τὴν πόρτα τῆς ἀπέραντης κουζίνας, βρέθηκε μπροστὰ σὲ τρεῖς γυναῖκες. Ἦ μιὰ, ἡ γρηὰ μαγειρίσα παιδεύοταν μπροστὰ στὶς φλούδες της, ἡ ἄλλη, μιὰ ἡλικιωμένη μὲ ἀγαθὴ φυσιογνωμία, κεντοῦσε, καθισμένη μπροστὰ στὸ παράθυρο καὶ ἡ τρίτη, μιὰ δροσερὴ κοπέλλα, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ λιγερὴ κορμοστασιά, στεκόταν στὴ μέση τοῦ δωματίου καὶ τὴν κύτταζε περιέργως.

—Λοιπόν, ἀῦριο φεύγουμε, εἶπε. Εἴμαι ὁ κηδεὼν σου κι' ἔ'ω ἀναλάβει μεγάλες εὐθύνες ἀπέναντι τοῦ συννεκτοῦ συμβολαίου γιὰ τὴν ἀνατροφή σου... Θὰ δῆς ὅτι μιὰ μέρα θὰ μ' ἐγγνωμονῇς... Ἀῦριο σὲς δὲχθῶ

—Λοιπόν, Ζακελίνα, δὲν μὲ ἀναγνωρίζεις; ρώτησε ὁ κ. Λερμαντύ.

Ἐκείνη ἔκανε ὄχι μὲ τὸ κεφάλι της.

—Μὰ, εἴμαι ὁ θεὸς σου!

Κι' ἐνῶ ἡ Ζακελίνα ἐξακολουθοῦσε νὰ παραμένῃ βουβὴ καὶ ἀνέκφραστη, ὁ θεὸς τῆς ἐπλησίασε κι' ἄπλωσε τὰ χέρια του, γιὰ νὰ τὸν ἀγκαλιάσῃ.

—Μὴν ξεγνᾶς, μικρούλα μου, ὅτι ἀντικαθιστῶ τὸν πατέρα σου.

Ἀλλ' ἡ κοπέλλα, πού μ' ἕνα πῆδημα πρὸς τὰ πίσω, ἀπέφυγε τὴν περιπτύχῃ του, ἀπήντησε μὲ φωνὴ σταθερή:

—Κανένας δὲν μπορεῖ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν πατέρα μου!

—Καὶ ὅμως, ἐγὼ θὰ φροντίζω γιὰ σένα, κόρη μου, τώρα πού ὁ καμμένος ὁ πατέρας σου ἔκλεισε γιὰ πάντα τὰ μάτια!... Ἐλπίζω νὰ μοῦ ἀνταποδώσῃς τὴν στορνὴ, μὲ τὴν ὁποῖαν θὰ σε περιβάλλω!...

Δὲν μὲ γνωρίζεις οὔτε τὴ θεία σου, οὔτε τὴν ἐξαδέλφη σου... εἴμαι βέβαιος ὅτι θὰ τίς ἀγαπήσῃς.

Ἦ κόρη μου εἶναι μεγαλύτερή σου κατὰ ἕνα χρόνο... Ἀῦριο θὰ φύγω με μαζί γιὰ τὸ Παρίσι!... Εἴμαι βέβαιος ὅτι θὰ σοῦ ἀρέσῃ.

—Ὅχι!... Πῆγα μὲ τὸν πατέρα μου δυὸ φορές!... ἀλλὰ δὲν μοῦ ἄρεσε καθόλου καὶ κύτταζε πότε θὰ ἐργάταν ἡ ὥρα, γιὰ νὰ ξαναγυρίσω στὸν πύργο μας.

—Εἴσαι ἕνα ἀγρίμι, ἀλλὰ θὰ σ' ἐξημερώσω, εἶπε ὁ κ. Λερμαντύ!...

Πρέπει νὰ ἔλθῃς στὸ Παρίσι, γιὰ νὰ συμπληρώσῃς τὴ μόρφωσή σου!...

Στὴν ἐποχὴ πού ζοῦμε, δὲν ἐπιτρέπεται σ' ἕνα κορίτσι τῆς κοινωνικῆς σου θέσεως νὰ μὴν ἔχῃ πᾶσι στὸ γυμνάσιον... ἡ δική μου κόρη ἐτοιμάζεται γιὰ διπλωμα!...

—Ὁ πατέρας μου φρόντισε γιὰ τὴ μόρφωσή μου, δὲν μοῦ χρειάζονται πολλὰ γράμματα.

—Ὁ πατέρας σου σὲ εἶνε πολυναϊδεμένη, γιὰτὶ φοβότανε γιὰ τὴν ὀγεία σου!... Τὸν ἐβλεπα πάντοτε ὅποτε ἤρχετο στὸ Παρίσι!... Δὲν εἶχαμε τοὺς ἴδιους χαρακτήρες, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀγαπιόμασταν. Ἐλα, Ζακελίνα, δός μου τὸ χέρι σου.

Ἦ Ζακελίνα τοῦδωκε τὸ χέρι της.

Ἐκείνος τὴν ἐτράβηξε κοντὰ του καὶ τὴ φίλησε.

—Λοιπόν, ἀῦριο φεύγουμε, εἶπε. Εἴμαι ὁ κηδεὼν σου κι' ἔ'ω ἀναλάβει μεγάλες εὐθύνες ἀπέναντι τοῦ συννεκτοῦ συμβολαίου γιὰ τὴν ἀνατροφή σου!... Θὰ δῆς ὅτι μιὰ μέρα θὰ μ' ἐγγνωμονῇς!... Ἀῦριο σὲς δὲχθῶ

Ἦ Ζακελίνα, ὁρθὰ μπροστὰ στὸ

θά ἔλθω νὰ σὲ πάρω!... Νὰ εἶσαι ἐτοιμὴ.

—Μάλιστα, θεῖε μου, εἶπε ἡ Ζακελίνα, μὲ τὸ κεφάλι κατεβασμένο.

Ἀπευθυνόμενος τώρα ὁ κ. Λερμαντύ πρὸς τὴν γυναῖκα πού στεκότανε μπροστὰ στὸ παράθυρο, μὲ τὸ κέντημα στὸ γέρι, τὴ ρώτησε:

—Εὐ εἶσαι ἡ Ἀγάθη;

—Μάλιστα, κύριε, ἀπήντησε ἡ γκουβερνάντα τῆς Ζακελίνας, μὲ μιὰ βαθεῖα ὑπόκλιση.

—Φρόντισε νὰ ἐτοιμάσῃς τίς βαλίτσες τῆς δεσποινίδος. Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ βάλλῃς πολλὰ πράγματα!...

Ἦ γυναῖκα μου θὰ φροντίσῃ νὰ ντύσῃ τὴ Ζακελίνα μὲ μοντέρνα ροῦχα.

—Μάλιστα, κύριε. Στάς ὀχτὼ θὰ εἴμαστε ἐτοιμοί.

—Μόνον ἡ Ζακελίνα θὰ ἔλθῃ μαζί μου.

—Μόνον ἡ Ζακελίνα;

παράθυρο, παρηκολούθησε με το βλέμμα της το πολυτελές αυτοκίνητο, που έξηφανίσθη στο βάθος του πάρκου.

Η Άγάθη είχε σωριασθή στην καρέκλα της και με το πρόσωπο κρυμμένο στις παλάμες των χεριών, έχυνε θερμά δάκρυα.

—Μην κλαίς καλή μου νουνού, εί-
πε η Ζακελίνα και της γάιδεψε τα
μαλλιά. Δεν θα φύγω για το Παρίσι,
αν δεν έλθεις και συ μαζί μου. Νο-
μίζεις ότι ο θεός μου θα με απαγά-
γη διά της βίας; "Αν δεν θελήσω να
πάω, δεν θα μου τὸ υποχρεώση. Πά-
ψε, λοιπόν, να κλαίς.

Μιά δροσερή φωνή κι' ένα γνώρι-
μο βήμα άκούσθηκε στον διάδρομο.

—Ζακελίνα! Ποῦ εἶσαι;
—"Εδῶ, Χριστιανέ! Στην κουζίνα!
ἀπήντησε η κοπέλλα κι' έτρεξε στην
πόρτα.

Ο Χριστιανός ήταν ένας ὥραίος
νέος, ἴσα με δέκα ὀχτῶ ἐτῶν, ψηλός,
μελαχροινός, με μάτια γεμάτα ἔκ-
φραση. Στὰ χέρια του κρατοῦσε με-
ρικές τσιγάρες.

—Ξέρω ὅτι τις ἀγαπᾶς, εἶπε ὁ
Ζακελίνα και τις ἄφισε πάνω στὸ
τραπέζι. Τις σκότωσα μόνος μου σή-
μερα τὸ πρωί. Εἶναι οἱ πρώτες τῆς
σαζόν.

—Τρελλαίνομαι γιὰ κυνηγί! εἶπε
η Ζακελίνα... Θὰ τις φᾶμε σήμερα.

—Καλύτερα νὰ τις κρατήσετε γιὰ
αὔριο... θᾶναι πὶδ νόστιμες.

—Αὔριο; Αὔριο θᾶμαι στὸ Παρίσι,
φίλε μου.

Ο Χριστιανός ἐχλώμιασε.

—Στὸ Παρίσι;

—Ναί, με παίρνει ὁ θεός μου. Καί
μάλιστα χωρίς τὴν Ἀγάθη.

—Δὲν ἔχει μέρος γιὰ μένα στὸ Πα-
ρίσι; εἶπε κι' ἡ γρηά γκουβερνάντα,
με ἀναφυλλητά.

Ο Χριστιανός ἔμεινε συλλογισμέ-
νος. "Υστερα, εἶπε:

—Μά, γιὰ νὰ δοῦμε... "Αν ἡ Ζακε-
λίνα θέλει νὰ μείνῃ ἐδῶ, δὲν μπορεῖ
ὁ θεός της νὰ τὴν πάρῃ διά τῆς βίας.

—Δυστυχῶς, μπορεῖ, εἶπε ἡ Ἀγά-
θη. Ο ἄνθρωπος αὐτὸς ἔχει τὰ ἴδια
δικαιώματα με τὸν πατέρα τῆς Ζα-
κελίνας. Τὸν εἶχε διορίσει τὸ συγγε-
νικὸ συμβούλιο ὡς ἐπίτροπο τῆς ἀ-
νηλίκου κι' ἔχει ἀπόλυτα δικαιώμα-
τα... "Ενοια σας καί τὰ ρώτησα ἐγὼ
ἅλα... Πήγα στὸν συμβολαιογράφο
καί μου τὰ ἐξήγησε λεπτομερῶς..

—Αὔριο πού θὰ ἔλθῃ ὁ θεός μου,
νὰ δῆς πῶς θὰ τοῦ μιλήσω, εἶπε ἡ
Ζακελίνα. Κι' ἄς φωνάζῃ ὅσο θέλει.
Τί λές ἐσύ, Χριστιανέ;

—Τὸ πράγμα θέλει σκέψη, εἶπε ὁ
νέος. Δὲν μπορούμε νὰ φοοτσάρου-
με τὰ πράγματα. Πρέπει νὰ ἐνεργή-
σουμε με περίσκεψη. "Ερχεσαι νὰ
πᾶμε μιά βόλτα στὸ πάρκο;

—Πήγαινε, Ζακελίνα, εἶπε ἡ Ἀγά-
θη, ἡ ὁποία ἐμάντευε τὸ τρυφερό
αἰσθημα πού συνέδεε τοὺς δυὸ νέους.

Σὲ λίγο, ἡ Ζακελίνα, χειροπιασμέ-
νη με τὸν Χριστιανό, βρισκόταν
στην πὶδ σκοτεινὴ ἀλλέια τοῦ πάρ-
κου.

Η Ζακελίνα ἐπιθυροῖζε:

—Θὰ μ' ἀγαπᾶς πάντοτε, Χριστια-
νέ;

—"Ο! Πάντοτε! Δὲν πρέπει νὰ τὸ
ρωτᾷς. Κι' ὅταν ἀκόμα θὰ βρίσκωμαι
στὸν Καναδά, ὅπου θὰ πάω γιὰ νὰ
τελειοποιηθῶ στ' γεωπονική, θὰ σ'
ἔγω διαρκῶς στὸ νοῦ μου. "Ὅσο γιὰ
τὸν θεό σου, μὴ σὲ νοιάζῃ. Μπόρα
εἶναι καί θὰ περάσῃ. Μόλις ἐπιστρέ-

Τὸ ἔγκλημα ενὸς πατέρα

ψω, θὰ παντρευθῶμε καί δὲν θάχης
πλέον κανέναν ἀνάγκη.

—

Στις ὀχτῶ τῆς ἐπαύριον, ὁ κ. Λερ-
μαντὺ κατέφθασε στὸν πύργο με τὸ
αὐτοκίνητό του. Η Ἀγάθη πού τὸν
περίμενε στὴ σκάλα, τοῦ εἶπε ὅτι ἡ
Ζακελίνα κοιμόταν ἀκόμα.

—Πήγαινε γρήγορα νὰ τὴν ξυπνή-
σης. "Εγὼ νὰ τῆς ἀναγγείλω κατὶ
εὐχάριστο.

Τὸ πρόσωπο τοῦ θεοῦ εἶχε σήμε-
ρα διαφορετικὴ ἔκφραση, γεμάτη καλω-
σύνη. Η Ἀγάθη πού τὸ πρόσεξε, κα-
τάλαβε ὅτι πραγματικῶς, τὰ πράγ-
ματα εἶναι ἀλλάξει. Κι' ἔτρεξε ἀμέ-
σως ἐπάνω, ὅπου ἡ Ζακελίνα, κάθε
ἄλλο παρά κοιμότανε.

—Κατέβα γρήγορα κάτω, ἀγάπη
μου. "Ηλθε ὁ θεός σου. "Εχει νὰ
σοῦ ἀναγγείλῃ κατὶ εὐχάριστο.

—Σὺν τὴν εὐχάριστο, αὐτὸς εἶπε ἡ Ζακε-
λίνα με θυμό.

—"Ὅστόσο, κατέβηκαν κάτω, ὅπου ὁ
θεός της ἔσπευσε νὰ τῆς πῇ:

—"Ακούσε, κόρη μου. "Αλλάξα
σκέψη. Δὲν θὰ σὲ πάρω στὸ Παρίσι,
ἀλλὰ θὰ πάω μόνος μου νὰ πάρω τὴ
θεία σου καί τὴν ἐξαδέλφη σου... Θὰ
ἐγκατασταθοῦμε καί μεῖς ἐδῶ, ἀπὸ
τώρα. Θὰ ἐξανδρώσουμε στὸν πύργο
ζωή. "Εδῶ κοντὰ μένει ἕνας φίλος
μου τραπεζίτης καί πολὺ γρήγορα
θ' ἀποκτήσουμε καλὲς σχέσεις. Εἴ-
σαι εὐχαριστημένη;

—Ναί, θεῖε μου, εἶπε σοβαρά ἡ Ζα-
κελίνα.

—Θὰ δῆς τί ὥραϊα θὰ περάσουμε.
"Η γυναῖκα μου καί ἡ κόρη μου θὰ
σοῦ κάνουν τὴ ζωὴ εὐχάριστη... Θὰ
σ' ἀγαπήσουν καί θὰ τις ἀγαπήσης...
Εἶμαι βέβαιος γι' αὐτὸ... "Η κόρη
μου σ' ἔνα - δυὸ χρόνια θὰ παντρευ-
θῇ... Καί σύ, Ζακελίνα.

—"Η κοπέλλα δὲν ἀπήντησε.

—Δὲν πιστεύω νὰ θέλῃς νὰ μείνῃς
γεροντοκόρη!

—"Οχι, θεῖε μου, ἀλλὰ θὰ παντρευ-
θῶ ὅποτε καί ὅποιον θέλω.

—Καλά. Αὐτὸ θὰ τὸ συζητήσουμε
ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα. Πρὸς τὸ παρόν, ἡ
Ἀγάθη θὰ μᾶς ἐτοιμάσῃ τὸ πρό-
γευμα. "Εγὼ μὲ ἔχει δρεῖ διαβόλεμένη.

"Εκείνη τὴ στιγμή, παρουσιάσθηκε
ὁ Χριστιανός με τις ἀδελφές του.
"Ερχότανε γιὰ ν' ἀποχαιρετήσουν τὴ
Ζακελίνα. Τὰ κορίτσια, βλέποντας
τὸν θεοὺ τῆς Ζακελίνας ἔμειναν ἀπο-
τραβηγμένα. Ο Χριστιανός, ὅμως, ἐ-
πλησίασε.

—Σὰς παρουσιάζω ἕνα παιδικό
μου φίλο, εἶπε ἡ Ζακελίνα στὸν θεό
της. Ο κ. Χριστιανός Σωβῆ. Σ' ἕνα
χρόνο τελειώνει τὴν Ἀνωτάτη Γεω-
πονικὴ Σχολή.

—Χαίρω πολὺ, εἶπε ὁ κ. Λερμαντὺ.
Εἴσθε ἀπὸ δῶ, νέε μου;

—Μάλιστα. Ο πατέρας μου ἔχει ἔ-
να ἀγρόκτημα ἐδῶ κοντὰ, τὸ ὁποῖον
σκέπτομαι νὰ καταστήσω πρότυπον.

—Πολὺ καλὰ... πολὺ καλὰ... Πρέ-
πει, ὅμως, νὰ ξέρετε καλὰ ὅλες τις
νέες μεθόδους.

—Θὰ πάω στὸν Καναδά γιὰ ἕνα

ἔξάμηνο, ὅπου θὰ τελειοποιηθῶ.
Ένας φίλος τοῦ πατέρα μου ἔχει ἕ-
να μεγάλο κτῆμα καί με περιμένει.

—Καί ὅταν ἐπιστρέψετε στὸ Μπω-
βαλλὸν θὰ παντρευθῆτε;

—"Ιῶς, εἶπε ὁ Χριστιανός, κοκ-
κινίζοντας σὰν παπαροῦνα.

—Τὰ σχέδιά σας εἶναι πολὺ ὡ-
ραῖα... "Αν βρῆτε μιά γυναῖκα πού
νὰ σᾶς ἀγαπᾷ καί πού νὰ θέλῃ τὴ
ζωὴ τῆς ὑπαίθρου, θὰ ζήσετε εὐτυχι-
σμένος.

Η Ζακελίνα δὲν μπόρεσε νὰ κρα-
τηθῇ. Καί με ὕφος σοβαρό:

—Θεῖε μου, σὰς παρουσιάζω τὸν
μνηστήρα μου, εἶπε.

—Μὲ τὴ συγκατένευση τοῦ πατρός
σας;

—"Αν ζοῦσε ὁ πατέρας μου, θὰ τὴν
ἔδινε τὴ συγκατάθεσή του, εἶπε ἡ
Ζακελίνα. Τὸν Χριστιανὸ τὸν ἤξερε
ἀπὸ μικρὸ παιδί.

Μέσα σὲ δυὸ βδομάδες, ἡ ζωὴ ἄλ-
λαξε τελείως στὸν γέρικο πύργο τοῦ
Μπωβαλλόν. Λόγω τοῦ πένθους, δὲν
διοργανώθησαν ἐσπερίδες καί δε-
ξιώσεις. "Ὅστόσο, κατέφθασαν ἀρκε-
τοὶ προσκεκλημένοι, οἱ ὁποῖοι με-
τὴν παρουσία τους ἔδωσαν μεγάλη
ζωή, στὸν ἄλλοτε σιωπηλὸν πύργο.

Μεταξὺ τῶν καλεσμένων ἦταν κι'
ένas νεαρὸς διπλωμάτης, γόνος ἀρι-
στοκρατικῆς ἀλλὰ κατεστραμένης
οἰκονομικῶς οἰκογενείας, τὸν ὁποῖον
ὁ κ. Λερμαντὺ προώριζε γιὰ σύζυγο
τῆς κόρης τοῦ Ζάν.

Τὸν γάμο αὐτὸν τὸν ἤθελε κι' ὁ
νεαρὸς Γκὺ ντὲ Φεϋτῶ, ὅχι τόσο γιὰ-
τί φιλοδοξοῦσε νὰ πάρῃ μιά μεγάλη
προίκα, ἀλλὰ γιὰτὶ ἀναποῦσε τὴν
Ζάν μ' ἕνα ἀγνὸ καί ἄδολο αἰσθημα.

"Εν τούτοις, ἂν καί ὅλα ἐπῆγαιναν
καλὰ γι' αὐτὸ τὸ συνοικέσιο, ὁ κ.
Λερμαντὺ τὸ ἀνέβαλλε διαρκῶς. Οἱ
χρηματιστηριακές του ἐπιχειρήσεις
δὲν ἐπῆγαιναν καθόλου εὐχάριστα
καί διαρκῶς ἔχανε μεγάλα ποσά. "Η
διαχείρισή τῆς περιουσίας τῆς ἀνε-
ψιᾶς του τοῦ ἐπέτρεπε τώρα νὰ ἔχῃ
στὰ χέρια του ὅσα λεφτὰ ἤθελε, με-
τὰ ὅποια ἤλπιζε νὰ σχηματίσῃ τὴν
προίκα τῆς θυγατρὸς του. "Ατυχῶς,
ὅμως καί γι' αὐτὸν καί γιὰ ὅλους,
οἱ ἐπιχειρήσεις του ἀπετύγχαναν καί
ἀντὶ νὰ σχηματίσῃ τὴν προίκα πού
φιλοδοξοῦσε, διεσπάθιζε ταυτοχρό-
νως καί τὴν κληρονομιά τῆς ἀνύπο-
πτης Ζακελίνας.

—

Πέρασαν ἔτσι δυὸ ὀλόκληρα χρό-
νια.

Η Ζακελίνα ἦταν τώρα δέκα ἐν-
νέα ἐτῶν. Σὲ δυὸ χρόνια θὰ ἐνηλι-
κίωτο καί ὁ θεός της θὰ ἔπρεπε νὰ
λογοδοτήσῃ γιὰ τὴ διαχείρησή τῆς
περιουσίας τῆς. Ο Χριστιανός, ἐπι-
στρέψας ἀπὸ τὸν Καναδά, ἔβαλε
μπρὸς τις νέες καλλιερητικὲς με-
θόδους καί μόλις εἶδε ὅτι ὅλα πῆγα-
ναν καλὰ, ζήτησε ἀπὸ τὸν κ. Λερ-
μαντὺ, τὸ χέρι τῆς Ζακελίνας.

Ο κηδεμὼν τῆς ὀρφανῆς τὸν περὶ-
μενε αὐτὸ τὸ χτύπημα. Καί ἀρνήθη-
κε με τὸ πὶδ πανοῦργο τέχνασμα. Εἴ-
πε ὅτι δίνει ἀπόλυτὴ τὴν συγκατάθε-
σή του καί ὑπεσχέθη ὅτι ἐντὸς ἑξ
μηνῶν, ὁ γάμος θὰ γινόντανε.

Τὶ περίμενε μέσα σ' αὐτοὺς τοὺς
ἑξ μηνες ὁ κ. Λερμαντὺ; Κι' αὐτὸς
δὲν ἤξερε ἀκριβῶς. Περίμενε ἕνα
χαμόγελο τῆς τύχης, πού θὰ τὰ τα-
κτοποιοῦσε ὅλα... Μέχρι τότε, ὅμως,
ὁ γάμος αὐτὸς δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ,
γιὰτὶ θὰ ἐσήμαινε πλήρη καταστρο-

φή. "Η Ζακελίνα μετὰ τὴν ἔνωση της
με τὸν Χριστιανό, θὰ ἔθεωρετο ἀπὸ
τὸ νόμο ἐνήλικος καί θὰ μπορούσε
να τοῦ ἀπαρέσῃ τὴ διαχείρησή τῆς
περιουσίας τῆς. Ἀλλὰ τότε θὰ ἀπε-
καλύπτοντο ὅλες οἱ διαχειριστικὲς
του ἀνωμαλίες καί ἡ ζωὴ του θὰ ἦ-
ταν φριχτή... "Η κόρη τοῦ Ζάν δὲν
θὰ μπορούσε νὰ παντρευθῇ τὸν ἄν-
δρα πού ἀγαποῦσε καί ἐνῶ ἡ Ζακε-
λίνα θὰ ἐθριάμβευε, ἡ καὶ μὲν ἡ
Ζάν θὰ μαραινόταν...

"Ο! Αὐτὴ ἡ Ζακελίνα... Τὶ μεγάλο
ἐμπόδιο γιὰ τὴν εὐτυχία τῆς κόρης
τοῦ!...

Κι' αὐτὸς ὁ Γκὺ ντὲ Φεϋτῶ πού εἴ-
χε ἀπαραβήχῃ... Οἱ γονεῖς του,
βλέποντας ὅτι ὁ γάμος με τὴν Ζάν
ἀνεβάλλετο διαρκῶς, ἄρchiαν νὰ
στρέφουν τὴν προσοχή τους πρὸς ἄλ-
λες προίκες καί ἡ δυστυχισμένη Ζάν
μονάχα δι' ἀλληλογραφίας τώρα ἐρ-
γότανε εἰς ἐπαφὴν με τὸν Γκὺ...

—

Τὸ ἐξήμηνο πού εἶχε ζητήσει ὁ κ.
Λερμαντὺ κόντευε νὰ ἐκπνεύσῃ. Τὰ
πράγματα ἔβαιναν γοργὰ πρὸς τὴ
μοιραία τους λύση. Οἱ ἀρραβῶνες
τῆς Ζακελίνας με τὸν Χριστιανό ἔωρ-
τάσθησαν ἐπισήμως καί ἡ τελετὴ τῆς
στέμψεως ὀρίσθηκε γιὰ τὸν ἄλλο μῆ-
να...

"Ενα ἀπόγευμα, οἱ δυὸ ἐξαδέλ-
φες περπατοῦσαν ἀγκαλιασμένες μέ-
σα στὸ πάρκο. "Ηταν Ἀπρίλης καί
τὰ πάντα γαμογελοῦσαν. Κάποια
στιγμὴ, ἡ Ζακελίνα ἔσκυψε καί μά-
ζεψε λίνα μυνκέ. Τὰ προσέφερε στὴ
Ζάν καί τῆς εἶπε:

—Τὸ μυγκέ φέρνει εὐτυχία, Ζάν.
Σοῦ τὸ προσφέρω.

—Φέρνει εὐτυχία!... ἐπανελάβε ἡ
Ζάν μελαγχολικά. Ποτὲ δὲν θὰ γίνω
εὐτυχὴς ἐγὼ...

Η Ζακελίνα πού ἤξερε τὸν κρυφὸ
καὺμὸ τῆς ἐξαδέλφης τῆς, τὴν φίλη-
σε τρυφερὰ καί τῆς εἶπε:

—Μην κλαίς, Ζάν. Μὴ χύνῃς ἄδι-
κα τὰ δάκρυά σου. Θὰ γίνῃς εὐτυ-
χισμένη γιὰτὶ τὸ θέλω ἐγὼ. Μ' ἄ-
κοῦς; Τὸ θέλω. Πές μου μόνά: Εἴ-
σαι βεβαία γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Γκὺ;

—Μὲ ρώτησε κι' ἄλλοτε καί σοῦ-
δωσα τὴν ἀπάντησι.

—Σὲ ξαναρωτᾷ καί σήμερα.

—Θὰ σοῦ πῶ τὰ ἴδια πού σοῦ εἶπα...

"Ο Γκὺ μ' ἀγαπᾷ τόσο πολὺ, ὥστε
σκέπτεται νὰ θυσιάσῃ τὴν καριέρα
του γιὰ μένα. "Αν δώσω τὴ συγκα-
τάθεσή μου, εἶναι ἔτοιμος νὰ ὑποβά-
λῃ τὴν παραίτησή του. Αὐτὸ θὰ φέ-
ρῃ, ὅμως, τοὺς γονεῖς του σὲ ἀπελ-
πισία καί δὲν θέλω νὰ ἔχω τέτοιο
βάρος στὴ συνειδήσή μου... "Αν πα-
ραιτηθῇ καί δὲν βρῇ ἄλλη θέση,
πῶς θὰ ζήσουμε; "Αρνούμαι, λοιπόν,
τὴ θυσία του καί θυσιάζωμαι ἐγὼ...

"Εγὼ κάνω γεοὲς σπουδὲς καί θὰ
μείνω ἀνύπαντρη... Νὰ γιὰτὶ δὲν θὰ
γνώρισω ποτὲ τὴν εὐτυχία, Ζακελί-
να μου...

—"Εγὼ, ὅμως, θέλω νὰ γίνῃς εὐτυ-
χισμένη!

—Εἶναι ἀδύνατον!

—Δὲν μπορῶ νὰ παντρευθῶ, ἐφ' ὅ-
σον θὰ νοιώθω ὅτι ἐσὺ εἶσαι δυστυ-
χεσμένη. Εἶπε ἡ Ζακελίνα... Θὰ ἐξευ-
ρεθῇ τρόπος νὰ ἔνῃς ἕνα εἰσόδημα,
ἵστε νὰ ζήσετε ἄνετα με τὸν Γκὺ.

Μιά μακρινὴ θεία μου, πέθανε πρὸ
μηνός... Ο συμβολαιογράφος μου
μοῦ τὸ ἀνήγγειλε νθες καί μοῖ εἶπε
ὅτι κληρονομῶ ἕνα ἀρκετὰ σεβαστὸ
ποσόν... Τὸν παρακάλεσα νὰ μὴ τὸ
καιοπολογήσῃ... Τὴν κληρονομία μου
ἐκτὴν σοῦ τὴν μεταβιβάζω, Ζάν.

"Αλλὰ θὰ σὲ παρακαλέσω νὰ μὴ τὸ

πῆς σὲ κανένα... Οὔτε στὸν πατέρα
σου.

Η Ζάν ἄκουσε τὴν ἐξαδέλφη τῆς,
χωρὶς νὰ καταλαβαίνει. Η Ζακελίνα
ἐξηκολούθησε:

—Μὲ τὸν γάμο μου ἐνηλικιόμυαι.
"Εται, θὰ μπορῶ νὰ διαθέτω τὴν πε-
ριουσία μου κατὰ βούλησιν... Συνεν-
νόηθα με τὸν Χριστιανὸ καί εἶναι
ἀπολύτως σύμφωνος. "Εχεις τὸ ἴδιο
ὄνομα με μένα, σ' ἀγαπᾷ σὰν ἀδελ-
φή μου, ὅπως μ' ἀγαπᾷ καί συ καί
δὲν μπορῶ νὰ αἰσθάνωμαι ὅτι εἶσαι
δυστυχισμένη. Θὰ μοῦ ὀρκισθῇς τῶ-
ρα ὅτι δὲν θὰ πῆς σὲ κανένα τίποτε;
Οὔτε στὸν Γκὺ;

—Σοῦ τὸ ὀρκίζωμαι, εἶπε ἡ Ζάν
συγκινημένη.

Καί μ' ἕνα τρυφερὸ φιλὶ, ὑπεγρά-
φη, μεταξὺ τῶν δυὸ κοριτσιῶν, τὸ
συμβόλαιο τῆς εὐτυχίας.

—

Η μέρα τοῦ γάμου τῆς Ζακελίνας
πλησίαζε ὀλοταχῶς. Καί ἡ ταραχὴ

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—

—Μὰ πῶς θὰ γίνουν αὐτὰ, ἀγάπη
μου; Εἶσαι πάντοτε μυστηριώδης
καί δὲν μπορῶ νὰ μαντεύσω.

—Σοστ! "Εχε ἐμπιστοσύνη, Περι-
σσότερα δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ. "Εγὼ
ὀρκισθῇ νὰ κρατήσω τὸ μυστικὸ τῆς
εὐτυχίας μας. "Ὅταν θὰ ἔλθῃ ἡ εὐ-
λογη

Η νεκρανάστασις του Φάμπιους

Δραματικό διήγημα της ΙΝΤΑ ΦΩΜΠΕΡ Νέκερ

Η πόρτα της θεράντας, που έθγαζε στον κήπο, άνοιξε με όρμη.

— Γιατρέ, κάνετε γρήγορα, το άρρενικό μου είναι άσχημα! Ο γιατρός Πατρίς, που, ξαπλωμένος σε μια σαλζ λόγκ, ανεπαύετο διαβάζοντας τις τελευταίες εφημερίδες, σήκωσε με δι-σαρέσκεια το κεφάλι του, σχεδόν θυμωμένος που τον ανησυχοῦσαν τέτοιαν ώρα.

— Πρώτα - πρώτα, νεαρέ μου, έτσι μπαίνουν; Έκανε ο γιατρός Πατρίς.

— Με συγχωρείς, γιατρέ, μα δεν συνήτησα κανέναν στην αὐλή... Έκανε φανερά στεναχωρημένος ο νέος.

— Τέλος πάντων, συνέχισε, τί με θέλεις; Μου φαίνεται πως ξέρεις ότι δεν κάνω επισκέψεις!

— Τό ξέρω, γιατρέ. Άλλα νά: ο κ. Φάμπιους έπεσε στο δωμάτιό του ανάσκελα... έτσι... κι' είμαι μόνος με τὸ Λουμενά στο λόφο.

— Ο Μανασέ δεν έλεγε ψέματα. Τὸ σπίτι του Φάμπιους Νέκερ, κάτασπρο ανάμεσα στην καταπράσινη φυτεία τῆς μπανάνας, βρισκόταν στην κορυφή του λόφου, μακριά από τὸν κόσμο. Ο παράξενος αὐτὸς τύπος έμενε εκεί, ολομόναχος, με μόνη συντροφιά τὸς δυὸ πιστοὺς ὑπηρετὰς του.

Κάθε πρωὶ περνοῦσε με τὸ ἀμάξι του γιὰ νὰ κατεβῇ στην πόλι, ὅπου τὸν καλοῦσαν αἱ ὑποθέσεις του. Κατείχε μιὰ σημαντικὴ θέση στὴν «Διοίκηση τοῦ Τελωνείου».

— Πᾶμε!

— Πᾶμε, σ' ἀκολουθῶ, Μανασέ, ψιθύρισε. Φαντάζομαι νὰ ἔχῃς κάποιο ἀμᾶξι; Ἡ νύκτα ἦταν ἡσυχη. Μιὰ βαρεία πνιχτήκη ζέστη φλόγωνε τὰ πάντα. Καὶ τὰ ἄλλα με κόπο έσερναν τὸ ἀμᾶξι με τὸ διπλὸ φορτίο, ἐπάνω στὸν κακοστρωμένο δρόμο.

Ο γιατρός Πατρίς ἀμᾶθητος σὲ τέτοιου εἴδους νυκτερινὲς επισκέψεις ἦταν πολὺ κακόκεφος.

Ἐπὶ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, θάσπηξε αὐτὴ ἡ νυκτερινὴ ἀνάβασις στὸν λόφο καὶ ὕστερα τὸ ἀμᾶξι με ἕνα τελευταῖο ἀπαίσιο τριξίμο, σταμάτησε ἐμπρὸς στὴν πόρτα τῆς βίλλας τοῦ Φάμπιους Νέκερ.

Τὸ σπίτι ἦταν κατασκότεινο. Κανένας θόρυβος. Κανένα φῶς. Μόνο ἕνα παράθυρο ἀνοιχτὸ ξεχώριζε ἀμυδρότατα φωτισμένο.

Ο Μανασέ ὠδήγησε τὸν γιατρὸ ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς σκοτεινοὺς διαδρόμους τοῦ σπιτιοῦ. Εἶχαν φθάσει ἥδη στὴν πόρτα τῆς κρεββατοκάμαρας τοῦ Νέκερ, ὅταν μιὰ σκιά φάνηκε στὸ ἀνοιγμά τῆς πόρτας.

— Πέθανε πιά! ἀναστήναξέ τὸ Λουμενά. Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιατρέ, μα' δεν σᾶς χρειαζόμαστε πιά. Μὴν μπαίνετε...

— Μπα, ἀλήθεια; εἶπε εἰρωνικά ὁ γιατρός. Ἐ, λοιπόν, ἐγὼ θὰ μῶ. Δεν κουβλήθηκα νυκτιάτικα ἐδῶ γιὰ τὰ μαῦρα μάτια σας!

Καὶ σπεύδοντας τὸν Λουμενά, ὁ Πα-

τρίς προχώρησε πρὸς τὸ κρεβάτι, ὅπου βρισκόταν ξαπλωμένος ὁ νεκρός.

Ο Φάμπιους Νέκερ φαίνονταν ἀποκοιμισμένος θαθεῖα. Τὸ κατὰμαυρο κεφάλι του ξαπλωμένο ἀκίνητο πάνω στὸ ἄσπρο μαξιλάρι, καὶ ἡ ἀπόλυτη σιωπὴ τοῦ βασιλευσε σ' ἐκεῖνο τὸ δωμάτιο, ἔδιναν τὴν παγερὴ ἐντύπωση τοῦ θανάτου.

— Ἐμπρός, ἀνάλτε γρήγορα τὰ πόδια! διέταξε ὁ γιατρός Πατρίς.

— Δεν ἔχει παρὰ λάμπες αὐτὸ τὸ σπίτι καὶ δυστυχῶς σήμερα ἀκριθῶς μᾶς τέλειωσε τὸ πετρέλαιο, τοῦ ἀπάντησε ὁ Λουμενά.

Παρ' ὅλο τὸ ἐλάχιστο φῶς ποὺ ἔριγγε μιὰ λαμπάδα, ὁ γιατρός διεπίστωσε τὸν θάνατο.

— Δεν ἔχω πιά δουλειὰ ἐδῶ. Ἐμπρός, Μανασέ, πῆγαινε με σπίτι μου.

Ο Μανασέ ὅμως ἀρνῆθηκε.

— Σᾶς δίνουμε ἕνα σελωμένο ἄλογο γιὰ νὰ ἐπιστρέψετε μόνος, εἶπε στὸν γιατρὸ.

Προκειμένου νὰ γυρίσῃ πεζῇ, ὁ γιατρός Πτέρρις, προτίμησε νὰ δεχτῇ τὸ ἄλογο.

Δὲν εἶχε ἀπομακρυνθῇ παραπάνω ἀπὸ διακόσια μέτρα ἀπὸ τὸ σπίτι, ὅταν μιὰ φωνὴ σὰν κραυγὴ κάποιου πουλιοῦ ἀκούστηκε ἀπὸ τὸ μέρος τοῦ λόφου.

Τὴν ἴδια στιγμή, μιὰ σιλουέττα πέρασε ἀπὸ τὸν δρόμο, δυὸ τὸ πολὺ θῆματα μακριὰ του, τρέχοντας πρὸς τὸ σπίτι τοῦ νεκροῦ.

Τὸ πρᾶγμα ἦταν φανερό. Κάτι τὸ ἐξαιρετικὸ συνέβαινε ἐκεῖ πάνω. Ο Ντίκ Πατρίς κεντημένος ἀπὸ περιέργεια ἔδωσε τὸ ἄλογό του σὲ κάποιο δένδρο καὶ με πολλὰ προφυλάξεις προχώρησε πρὸς τὸ σπίτι τοῦ Νέκερ. Ἐφτασε σὲ λίγο. Μεγάλη

Χρόνε...

Χρόνε πιотάρη τῶν καὶ μῶν, γιατί γοργὰ διαβαίνεις; Κι' ἀκούραστος, κι' ἀγέραστος, ξανάργεσαι κρατώντας τὴ σάπια ρόδα τῆς ζωῆς, κι' αἰώνια κυλώντας περνᾶς γνωστὰ κι' ἀγνωρίστα... Χρόνε, δὲν ὀπισθεῖνεις;

Σὰν διαβατάρικα πουλιά οἱ μῆνες σου περνᾶνε κι' οἱ μέρες σου σὺν τὸ νερὸ ὅπου κυλᾷ στὸ ρυάκι κι' οἱ ὄρες σου πὺθ γοργοτὲς σὰν παιδονέμι πᾶνε Χρόνε ποὺ θάρρης, ἄργησε τίς μέρες σου λιγάκι...

ΠΕΤΡΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

κίνησις ἐπικρατοῦσε στὸ ἐσωτερικό.

Προχώρησε με προφυλάξεις μέσα στὸ σπίτι, μα' δεν συνάντησε κανέναν στὸ ἰσόγειο. Μὲ τρεῖς διασκελισμοὺς ἀνέβηκε τὴν σκάλα. Βρέθηκε ἐμπρὸς στὸ δωμάτιο τοῦ Φάμπιους. Συγκεκριμένες φωνὲς ἀκούγονταν ἀπὸ μέσα. Ο γιατρός Πατρίς κόλλησε τὸ αὐτί του στὴν πόρτα καὶ ἄκουσε μονότονες ψαλμωδίες.

Μόνο μιὰ λέξη ποὺ ἐπαναλαμβάνονταν συχνά, κατῳρώσε νὰ καταλάβῃ: «Ἀρχηγέ».

— Σὲ ποῖον ἄρᾳ γε νὰ ἀπευθυνόταν αὐτὸς ὁ τίτλος;

Ἐπρεπε νὰ δῇ τί συνέβαινε. Ἐρποντας στὸ πάτωμα ὁ Πατρίς γλῶστρησε σ' ἕνα διπλὰνὸν δωμάτιο ποὺ συγκατονοῦσε με τὸ νεοκικό.

Πλησίασε τὴν ξύλινη μεσόπορτα καὶ κόλλησε τὸ μάτι του στὴν χαραμάδα.

Ο γιατρός ἀπόρησε ὅταν εἶδε τὸν νεκρὸ ντυμένο μ' ἕνα μακρὸ φόρεμα πράσινο καὶ με τὸ πρόσωπό του διάστικτο ἀπὸ κα-τακόκκινα σημάδια.

Ο Πατρίς εἶχε ἀκούσει γιὰ τὸν περίφημο Πάπα - Λούα, τὸν θρησκευτικὸ ἀρχηγὸ χιλιάδων ἰθαγενῶν τοῦ Βασαντοῦ. Εἶχε ἀκουστὰ γιὰ τὴν ἐπίσημη περιβολή του, ποὺ ἦταν ἴδια με τοῦ Φάμπιους Νέκερ.

Στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ ἦταν ἕνας ἄνθρωπος ποὺ ἔκανε περιέργες χειρονομίες. Γύρω του ἕνα πλήθος χωρικῶν καὶ γυναικῶν μισόγυμων, στεκόταν ἀκίνητοι με θρησκευτικὴ κατάνυξη.

Σὲ μιὰ στιγμή ὁ Μανασέ ἔθγαλε ἀπὸ μιὰ σακκοῦλα ποὺ εἶχε κρεμασμένη στὸν λαϊμὸ του μιὰ μαῦρη χόττα ζωντανή.

Ο γονατιστὸς ἄνθρωπος σηκώθηκε, τὴν πῆρε στὰ χέρια του καὶ προχώρησε πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ κρεβατιοῦ. Ὑστερα σηκώνοντας ἐπάνω ἀπὸ τὸ πῶμα τὸ πουλί, ποὺ προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ, τοῦ ξέσκισε τὴν κοιλία με ἕνα ξυράφι. Τὸ ζεστό αἷμα γλύθηκε πάνω στὸν Νέκερ, λερώνοντας τὰ σκεπάσματα καὶ τὸ προσκέφαλο. Ἀφοῦ σκούπισε τὰ χέρια του ὁ νέγρος ἔστρεψε τὸ πρόσωπό του καὶ ὁ γιατρός ἀνεγνώρισε τὸν Κουρλάντ.

Πλησίασε μετὰ ξανά τὸν νεκρὸ καὶ τεντώνοντας τὰ χέρια του, φώναξε με μιὰ στριγγιὰ φωνὴ τὴν τελευταία ἐπίκληση: — Ἀρχηγέ! Παράδωσέ μου τὴν ψυχὴ σου!

Καὶ τότε ὁ γιατρός Ντίκ Πατρίς με μᾶτια διεσταλμένα ἀπὸ τὴν φρίκη εἶδε τὸν Φάμπιους Νέκερ ἢ τὸν Πάπα Λούα, νὰ σηκώνεται σιγά-σιγά με τὰ καταματωμένα του μᾶτια ὀρθάνοικτα, καὶ νὰ ξαναπέφτῃ ἀκίνητος.

Μιὰ φωνὴ φρίκης, ποὺ ἔκανε τοὺς νέγρους νὰ στραφοῦν ξαφνιασμένοι, ξέφυγε ἀπὸ τὸν λαϊμὸ τοῦ γιατροῦ Πατρίς, γιατί δυὸ χέρια τοῦσφιξαν τὸν λαϊμὸ καὶ τὸν ἐστραγγάλισαν,

ΙΝΤΑ ΦΩΜΠΕΡ

Ένας μεγάλος κατακτητής και

γυναικάς Οι τέσσερις ἐπαρχίες τοῦ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Ο μεγάλος Γάλλος συγγραφεὺς καὶ κριτικὸς Ἰππόλ. Ταῖν, ὁ συγγραφεὺς τῆς περίφημης «Φιλοσοφίας τῆς Τέχνης», ἔκανε ἕνα εἶδος γεωγραφίας, σχετικὰ με τὸ πνεῦμα τοῦ Ναπολέοντος: «Ἦταν διηρημένο, ἔγραφε, σὲ τρεῖς μεγάλες ἐπαρχίες: Πρώτη ἐπαρχία — ἡ στρατιωτικὴ — ἡ στρατιωτικὴ καὶ τῆς πολεμικῆς ἐπιστήμης. Στὸ κεφάλαιο αὐτό, τὰ ἔφερε ὅλα. Ἦξερε ὅλα, ὅσα ἔχουν σχέση με τὰ στρατιωτικὰ καὶ με τὸν πόλεμο, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα, ποὺ δεν ἤθελε νὰ ξέρῃ: Τὴν ἡττα! Ἐπίσης αὐτὸς πο-τὰ ἤξερε καὶ τὰ κατῳρώωνε ὅλα, ἔλεγε ὅτι μιὰ λέξη μόνο δεν ὑπῆρχε στὸ λεξιλόγιό του: Κι' αὐτὴ ἦταν ἡ λέξη «ἀδύνατον»!

Ἡ δευτέρα ἐπαρχία τοῦ πνεύματος τοῦ Ναπολέοντος, κατὰ τὸν Ταῖν ἦταν μιὰ καταπληκτικὴ ἐγκυκλοπαῖα δικτῆς μόρφωσης, μιὰ ἰδιοφυΐα ποὺ ἀνθρῶπιζε ὅλους τοὺς κλάδους τῆς ἀνθρωπίνης γνώσεως. Στὴν ὑπηρεσία τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς αὐτῆς μορφώσεως εἶχε ἕνα σπάνιο ὄπλο: τὸ τεράστιο μνημονικό του. Τίποτα δεν τοῦ διέφευγε. Τίποτα δεν ξεχνούσε, ὅσως καιρὸς καὶ νὰ περνοῦσε. Ὅπως δεν τὸν ἔλασσε, οὔτε καὶ θὰ τὸν ξεχάσῃ, τὸν ἴδιον, ὁ καιρὸς...

Ἡ τρίτη ἐπαρχία τοῦ πνεύματος τοῦ Ναπολέοντος ἦταν, κατὰ τὸν Ταῖν πάντοτε, ἡ ἀντίληψίς του στὰ οικονομικὰ ζητήματα. Ἦξερε πολὺ καλά, τί σημασία εἶχε γιὰ ἕναν ἄνθρωπο ποὺ θέλει νὰ διευθύνῃ μιὰ χώρα — κι' αὐτὸς ἤθελε νὰ διευθύνῃ ὁλόκληρο τὸν κόσμον — τὸ οικονομικὸ ζήτημα.

Ἐκτὸς ὅμως, ἀπὸ τίς τρεῖς αὐτὲς ἐπαρχίες, ὑπῆρχε καὶ μιὰ ἄλλη γιὰ τὸν Ναπολέοντα, ποὺ δεν τὴν ἀναφέρει ὁ Ταῖν καὶ ποὺ δεν εἶχε μικρότερη σημασία στὴ ζωὴ του ἀπὸ τίς τρεῖς ἄλλες, κι' αὐτὴ ἦταν ἡ ἐρωτικὴ ζωὴ τοῦ Κατακτητῆ.

Τὸ φιλμ «Μαρία Βαλέφσκα», ποὺ παιζόταν τὴν περασμένη ἑβδομάδα στὰς Ἀθήνας, μᾶς δίνει σὲ μιὰ πολὺ ἐντονα χρωματισμένη εἰκόνα, τὴν ἐρωτικὴ ἰδιοσυγκρασία τοῦ Ναπολέοντος καὶ τὸν ρόλον ποὺ ἔπαιξε στὴ ζωὴ του μιὰ γυναίκα.

Ἀπὸ τίς πρώτες μεγάλες κατακτήσεις του, ἡ περίφημη κυρία ντὲ Στάελ.

Ἡ μεγάλη συγγραφεὺς πρὶν κηρύξῃ ἀμείλικτο πόλεμον ἐναντίον του, φαίνεται ὅτι τὸν εἶχε ἀγαπήσει. Ἀλλὰ ὁ ἔρωτας τῆς αὐτῆς στάθηκε ἀτυχής, γιατί ὁ Ναπολέων, δεν ἀναποκρίθηκε στὰ αἰσθηματικά της.

Τὸ πάθος τῆς κυρίας ντὲ Στάελ γιὰ τὸν Ναπολέοντα, ἦταν σὲ ὀρισμένες στιγμὲς, τόσο δυνατό, ὥστε αὐτὴ ἡ ὑπερήφανη κόρη τοῦ ὑπουρ-

γοῦ τῶν Οἰκονομικῶν τοῦ τελευταίου βασιλέως Λουδοβίκου 16ου, τοῦ περιφήμου Νεκκέρ, ὁ ὁποῖος ἐθεωρήθη ὅτι διὰ τῆς πολιτικῆς του πάρασκεύασε τὴ γαλλικὴ ἐπανάστασι, ἔφθασε κάποτε νὰ πῇ στὸν ἀδελφὸ τοῦ Ναπολέοντος, τὸν φιλόδοξο Λουκιανὸ Βοναπάρτη:

«Ὅταν θρίσκομαι κοντὰ στὸν ἀδελφὸ σας, δεν ξέρω κι' ἐγὼ τί μοῦ συμβαίνει: Ψάχνω νὰ βρῶ λόγια ἐκφράσεως ποὺ νὰ τὸν ἀναγκάσουν ὥστε νὰ με προσέξῃ!»

Κι' ὅμως, ὁ Ναπολέων δεν τὴν πρόσεξε. Ὅταν μάλιστα ἄρχισε μετὰ συγγράμματά της, νὰ τοῦ γίνε-ται ἐνοχλητικὴ, τῆς κήρυξε τὸν πόλεμο. Δεν ἐδίστασε δὲ νὰ πάρῃ τὴν ἀπόφαση, ἀκόμα καὶ νὰ τὴν ἐξοντώσῃ! Ἡ κυρία ντὲ Στάελ ὅμως τὸν πολεμοῦσε με τὴν πέννα της...

Κι' ὅμως πρέπει νὰ παραδεχτοῦμε ὅτι ἦταν ἕνα πολιτικὸ σφάλμα, ἀπὸ μέρους τοῦ Ναπολέοντος, τὸ νὰ θελήσῃ νὰ ψυχράνῃ αὐτὴ τὴ γυναίκα, ποὺ πῆγαινε πρὸς αὐτόν, με τόσο συμπάθεια, αὐτὸς ποὺ ἀπὸ τίς γυναῖκες τοῦ ἀμέσου οἰκογενειακοῦ τοῦ περιβάλλοντος, κάθε ἄλλο μποροῦσε θεθεῖα παρὰ νὰ εἶνε ἐνθουσιασμένος. Γιατὶ ὅλες οἱ γυναῖκες τοῦ περιβάλλοντός του, ἡ γυναίκα τοῦ Ἰωσήφ, ἡ πρόγονό του, ἡ Ὁρτενσία, οἱ ἀδελφές του, συναγωνίζον-τουσαν, λὲς, ποῖα νὰ τὸν νευριάξῃ περισσότερο καὶ νὰ τοῦ δημιουργῇ ζητήματα!

Χαρακτηριστικὸ τῆς μικρῆς ὑπολήψεως ποὺ εἶχε γιὰ ὅλες αὐτὲς τίς

Οἱ καμπάνες

Καμπάνες μες τὸ δειλινὸ καθὼς σιγοκτυπᾶτε στὶς ἐκκλησιὰς στὴ χώρα ἐδῶ δεν πάτε τὴν ψυχὴ μου ἐσεῖς μοῦ τὴν περνέτε κι' ἄλλοι τὴν τραβάτε σὲ μιὰ ἐκκλησιὰ ποὺ πῆγαινε παιδάκι στὸ νησί μου.

Θυμᾶμαι γύρω λεμονιὲς ἀνθίζαν, περιστέρια πετοῦσαν στὸ θόλο τῆς, καὶ ἅγιοι στὴ σιωπὴ τους. Κι' ἄγγελοι μὲς στὸ λίγο φῶς π' ἀφήνουν τ' ἄγιοι κέρρα μαζί με μᾶς ἔλεγανε σιγὰ τὴν προσευχή τους...

†Λ. ΠΟΡΦΥΡΑΣ

γυναῖκες τοῦ οἰκογενειακοῦ τοῦ περιβάλλοντος ὁ Ναπολέων, εἶνε κι' ὁ ὑπαινιγμὸς ποὺ ἔκανε κάποτε σὲ μιὰ ἐμπιστευτικὴ συζήτηση, γιὰ ζητήματα οἰκογενειακὰ με τὴν Ἰωσηφίνα:

«Σὲ ποῖα πόρτα κρυφακούει ἡ Ὁρτενσία;»...

Κι' ὅλες αὐτὲς τίς γυναῖκες, στὶς ὁποῖες κατὰ θάθος δεν εἶχε καμμιὰ ὑπόληψη, ὁ Ναπολέων, τίς ἀγαποῦσε. Στὴν κυρία ντὲ Στάελ, ἀσφαλῶς, εἶχε ὑπόληψιν. Ἐκείνην ὅμως δεν τὴν ἀγαποῦσε.

Τὸ θεθεῖον πάντως εἶνε ὅτι τὴ γυναίκα, ὁ ἄνδρας αὐτὸς ποὺ εἶχε δώσει ὅλο του τὸ πάθος, ὅλη του τὴν ψυχὴ καὶ τὸ κορμί του στὴ Γαλλία τὴ θεωροῦσε ἀπλῶς σὰν ἕνα ὄργανο γιὰ ὀρισμένους κρατικὸς σκοποὺς: Τὴν ἤθελε κοντὰ τὸν ἀποκλειστικὸς ὡς μητέρα ἑνὸς διαδόχου. Ἐτσι, ὅταν ἡ Ἰωσηφίνα δεν μπόρεσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὸν σκοπὸ αὐτό, δεν δίστασε νὰ θάλῃ κατὰ μέρος ὅλους τοὺς δεσμούς καὶ τίς συμπάθειες, καὶ νὰ τὴν χωρίσῃ! Ἀγάπησε τότε γιὰ ἕνα μικρὸ διάστημα τὴν ὠραία Πολωνέζα, τὴν κόμισσα Βαλέφσκα, πάντα ὅμως με τὴν ἐπιθυμία καὶ τὸν ἀνώτερο σκοπὸ νὰ γίνῃ πατέρα. Κι' ἐπειτα πῆρε τὴν Αὐστριακὴ, τὴ Μαρία-Λουίζα, τὴν κόρη ἑνὸς ἐχθροῦ τοῦ αὐτοκράτορος, χωρὶς νὰ τὴν ἀγαπᾷ κι' ἄρχισε νὰ τὴ σέβεται καὶ νὰ τὴν ἀγαπᾷ, μονάχα ὅταν αὐτὴ ἐξετέλεσε τὸν προορισμὸ τῆς — ὅταν δηλαδὴ τοῦ ἔδωσε διάδοχο!

Κι' ἀπ' τὴν ἐξορία, ὕστερότερα, δεν ἐνδιαφερόταν καὶ δεν ἔδειχνε τρυφερὴ στοργή, παρὰ μόνο γιὰ τὸν ἀνυχο τὸ γυῖό του, τὸν πρόωρα χαμένο Ἀετιδέα...

Ἀπ' τὴ μελέτῃ τῆς ζωῆς τοῦ Ναπολέοντος θγάζει κανένας τὸ συμπέρασμα ὅτι πραγματικὰ οὐδέποτε ὑπῆρξε ὁ φλογερὸς ἐραστὴς ποὺ οἱ ρωμαντικοὶ ἱστορικοὶ, καὶ πὺθ πολὺ ὁ θρύλος, ἐπιμένουν νὰ τὸν παριστᾶνουν. Οἱ σχέσεις του μετὰ τὴν Ἰωσηφίνα πάντοτε κάποιον σκοπιμότητα. Ἐνὰ πνεῦμα ὑπολογισμοῦ, ψυχρὸ καὶ καθαρό, τοῦ ὑπαγόρευε τίς σχέσεις του αὐτῆς. Μπορεῖ νὰ πῇ κανένας σήμερα, χωρὶς νὰ πέφτῃ ἔξω, πὺθ ὅλο του τὸ πάθος καὶ τὸν ἔρωτα, ὁ δαιμόνιος αὐτὸς κατακτητὴς τὰ εἶχε δώσει ἄλλοι: Στὴ Γαλλία. Ὁ ἴδιος ἄλλωστε, τὸ εἶπε: «Ἐνὰ πάθος ἔχω, μονάχα μιὰ ἐρωμένη, τὴ Γαλλία! Αὐτὴ συλλογίζομαι, ἀκόμα καὶ στὸν ὕπνο μου, αὐτὴν ἔχω κοντὰ μου, στὴ καρδιά μου—αὐτὴ ποὺ δεν με πρόδωσε ποτὲ, καὶ ποὺ σπαταλᾷ, γιὰ τὸ χατήρι μου, τὸ αἷμα καὶ τὸ χρῆμα της...».

Καὶ τῆς τὸ ἀνταπόδωσε αὐτό, μετὰ τὴ θυσία τῆς ζωῆς του...

Πρίν από τήν αύγή

Διήγημα του 'Ιουλίου Φαμπρίτσι

Τὸν περασμένο μῆνα θρῑσκόμεν στὸ Γκοντάρ, κοντὰ στὴ λίμνη Τάνα κ' ἔπινα καφέ σένα μικρὸ καφενεῖο.

Ἐξαφνα ἤρθε καὶ κάθισε στὸ διπλανό μου τραπέζι: ἕνας ἄλλος Εὐρωπαῖος, ὁ ὁποῖος μίλησε στὸ γκαρσόνι στὶς ἀρχές ἰταλικά κι' ἔπειτα σὲ γνήσια ἀμχαρική γλώσσα.

—Βρίσκεσθε στὴν Ἀθῑσυνία ἀπὸ πολὺν καιρὸ, τὸν ρώτησα.

—Ἐδῶ καὶ δύο χρόνια. Ἐχω χτίσει κ' ἕνα σπιτάκι κοντὰ σένα δάσος, στὴ λίμνη Τάνα.

—Καὶ ζήτε μόνος;

—Με μερικοὺς μαύρους ὑπηρετῆς καὶ με λίγους καλοὺς φίλους... σκύλους, γάτους καὶ τὰ παρόμοια. Ἐχω μιὰ μεγάλη ἔκταση, πού τὴν καλλιεργῶ. Καμιά φορά ἔρχομαι ὡς τὸ Γκοντάρ γιὰ ψώνια κι' ἄλλοτε πηγαίνω ὡς τὸ Ντεσσέ καὶ τὴν Ἀντίς Ἀμπέμπα.

Μοῦ ἔδειξε ἕνα αὐτοκίνητο, πού στάθηκε μενε πὶο πέρα καὶ πού τὸ διηύθυνε ἀσφαλῶς μόνος.

—Δὲν νοσταλγεῖτε τὴν Εὐρώπη; τὸν ρώτησα.

—Αἶ, ὄχι, μοῦ ἀπῆντησε ζωηρά.

Βγήκαμε μαζὶ καὶ πήγαμε περίπατο στὸν κεντρικὸ δρόμο τοῦ Γκοντάρ.

Μιὰ ἀφῖσα κινηματογράφου ἦταν σ' ἕναν τοῖχο.

—Ἐχουμε καὶ κινηματογράφο μοῦ εἶπε ὁ ἄγνωστος. Τὸ Γκοντάρ θὰ γίνῃ σιγά-σιγά μεγαλοῦπολις.

Πλησιάζαμε τὸ πρόγραμμα καὶ διαβάσαμε τὸν τίτλο τοῦ ἔργου: «Ὁ θάνατος τῆς νύχτας», πρωταγωνίστρια ἡ Νάντια Ἰρμινά.

Πρόσεξα πῶς ὁ ἄγνωστος χλωμίασε.

—Γνωρίζετε τὴν ἡθοποιὸν αὐτή; τὸν ρώτησα.

Ἐκεῖνος ὅμως ἀντὶ νὰ μοῦ ἀπαντήσῃ μοῦ εἶπε:

—Θέλετε νὰ πάμε μαζὶ στὸν κινηματογράφο;

Τὸ ἔργο παιζότανε στὴ Ζυρίχη κ' ἔπειτα στὴν Ρώμη. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ἡ λεπτότης τῆς πρωταγωνίστριας, πού τὴν ἔβλεπα γιὰ πρώτη φορά, παρατήρησα δὲ πῶς ὁ ἄγνωστος παρακολοῦθοῦσε τὸ ἔργο μὲ θαυμάτη συγκίνησι.

—Ὅταν βγήκαμε ἔξω, τὸ πρόσωπό του μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντύπωσι τρελλοῦ,

—Δὲν γυρίζουμε στὸ καφενεῖο μας, εἶπα.

—Ὅταν καθίσαμε ἐπὶρρόθεσα:

—Μοῦ φαίνεται κακοδιάθετος.

—Ναὶ τῷ ὄντι, ἀπῆντησε καὶ πρόσθεσεν ἀνασπανάζοντας, Νάντια Ἰρμινά.

—Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς ἔχετε θλιθερὲς ἀναμνήσεις. Ἐδῶ εἰμαστε ξένοι. Ἄν θέλετε νὰ ξαλαφρώσετε, πῆστε μου τὴν ἱστορία σας. Αὐτοὶ δὲν θὰ σᾶς ξαναῖδω.

Παρατήρησα πῶς δὲν εἶχαμε συστηθῇ καὶ τοῦ εἶπα τὸ ὄνομά μου. Μοῦ ἀπάντησε:

—... Σέργιος Βάντζι.

—Ὁ περίφημος μουσικὸς...

—Τώρα πιά ἔχω ἀφήσει τὴ μουσική.

Θυμήθηκα τῷ ὄντι, πῶς ἐδῶ καὶ δύο χρόνια ὁ Σέργιος Βάντζι, ὕστερα ἀπὸ μιὰ ὑπόθεσι ὅχι πολὺ καθὼς πρέπει εἶχεν ἐξαφανισθῇ γιὰ πάντα.

—

—Ἐνόμιζα—ἄρχισε νὰ μοῦ διηγῆται— πῶς δὲν θὰ ξαναμύουσα ποτέ μου πιά μ' ἕνα ἀνθρώπινο ὄν γιὰ τὸ δρᾶμα μου. Μὰ τὸ ἴδιο τὸ δρᾶμα μοῦ ἤρθε καὶ με ξαναβρῆκε ἀπῶς. Ἀκούστε τὴν ἱστορία μου:

«Ἐνα ἀνοιξιάτικο πρωὶ ὁ Μάρκος Φράνκ, νέος μουσικὸς, ἀπὸ Ἰταλῖδα μητέρα, ἐπῆρε τὸ τραῖνο ἀπὸ τὴν Ζυρίχη γιὰ τὴ Ρώμη, ὅπου ἤθελε νὰ τελειοποιηθῇ στὴ μουσική.

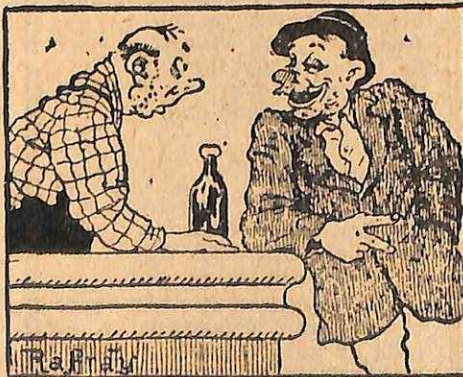
«Πῆγε σ' ἕνα μικρὸ ξενοδοχεῖο κ' εἰμαινε στὸ πέντο πάτωμα. Παρακάλεσε μόνο τὸν διευθυντὴ τοῦ ξενοδοχείου νὰ τοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ παίξῃ πιάνο ὡς σὰ μέσανα. Μὲ ἐνθουσιασμὸ ἐδοκίμασε τὸ βράδυ ἐκεῖνο γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμη τὴ σονάτα του.

«Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ ὁ Μάρκος ἤρθε σπῖτι μου. Ἦταν ψηλός, με ξανθὰ μαλλιά καὶ μαύρα μάτια, εὐκίνητος, ντροπαλός. Τοῦ ὑποσχέθηκα πῶς θὰ ἐξέταξα τίς μουσικὲς του συνθέσεις καὶ θὰ τοῦ ἔλεγα γρήγορα τὴν γνώμη μου. Τοῦ ὥρισα ραντεβὺ τὴν ἄλλη μέρα στὶς 5.

«Ἀλλὰ δὲν ἤρθε. Τὸν περιμένα καὶ τὴν ἐπομένη, χωρὶς ὅμως νὰ φανῇ καὶ πάλι. Ἀπὸ τίς ἐφημερίδες ἔμαθα μόνο πῶς τὸν εἶχε πατήσει ἕνα αὐτοκίνητο. Δυστυχισμένε Μάρκε. Στὰ χέρια μου ἔμεινε ἡ σονάτα του.

«Τὸν καιρὸ ἐκεῖνο ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μ' ἕνα κορίτσι εἰκοσι χρονῶ. Ἡ Νάντια εἶχε ἐξαιρετικὸ ταλέντο καὶ ἦταν μαθητριά μου. Δὲν πολυμύσα ὅμως νὰ τῆς πῶ τὸν ἐρωτᾶ μου. Ἐγὼ ἤμουν πενήντα ἐτῶν. Ἄν τὴν ζητοῦσα σὲ γάμο θὰ ἔνοιωθα μεγάλη ἀπογοήτευση, γιὰτὶ σὲ μένα δὲν ἔβλεπε παρὰ τὸν καλλιτέχνη. Ἰσως νὰ μὴν ἀπέκρουε τὸν ἐρωτᾶ μου. Ἀλλὰ

ΣΥΜΒΙΒΑΣΤΙΚΟΣ

— Δόσε μου δύο ὀκάδες κρασί.

— Δὲν μπορῶ, ἂν δὲν μοῦ δώσης μιὰ προκαταβολή.

— Καλὰ, βάλε τότε μιὰ ὀκά καὶ κράτα τὴν ἄλλη ἐναντί...

ἐγὼ δὲν τὴν ἤθελα ἔτσι. Ἦθελα νὰ με ἀγαποῦσε κι' αὐτή.

«...Ἡ φωνὴ τῶν συνθέσεών μου εἶχεν ἀρχίσει νὰ ξεθυμαίνῃ. Μόνο ἂν μπορούσα νὰ δημιουργήσω κάτι καινούριο, κάτι μεγαλόπνοο, ἐκεῖνη μπορούσε νὰ νοιώσῃ σὲ μένα τὸ πνεῦμα τῆς νιότητος, πού διψούσαν ἀσφαλῶς τὰ εἰκοσι τῆς χρόνια. Καὶ τότε ἔκανα τὴν ἀμαρτία μου. Ἐκλεψα τὴ σονάτα τοῦ Μάρκου Φράνκ, τὴ σονάτα «Πρίν ἀπὸ τὴν αύγή». Τὴν πέρασα γιὰ δική μου καὶ τὴν ἔπαιξα σ' ἕνα κονσέρτο του. Τὸ τί ἔγινε εἶναι ἀφάνταστο. Ὁ ἐνθουσιασμὸς τοῦ ἀκρατηρίου καὶ τῶν κριτικῶν ἦταν πρωτοφανής. Καὶ τότε τὸλμησα νὰ πῶ στὴ Νάντια:

«Βρῆκα τὰ νιάτα μου, γιὰ σένα. Σ' ἀγαπῶ.

Κι' ἡ Νάντια ξέλασε τὴν τρομερὴ ἀπόστασι τῆς ἡλικίας. Παντρευτήκαμε.

«Τὴν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου, ἐν' ὃ ἀκούσαμε τὸ μουρμούρισμα τῶν νερῶν κάποιου καναλιὸ τοῦ Βενετίας. Ἡ Νάντια μοῦ εἶπε πῶς νόμιζε πῶς κάπου εἶχε ξανακούσει τὴν Σονάτα, πού εἶχε γίνῃ τὸ γαμήλιο ἐμβατήριον τῶν γάμων μας.

«Ἰσως, ἀπῆντησα, ἡ μουσικὴ πού τὸ πάθος μοῦ εἶχε ἐμπνεῦσει θρῑσκόντανε μέσα σου, χωρὶς νὰ τὸ εἶχες προσέξει.

—Ὁχι! Ὁχι, Σέργιε. Δὲν τὴν ἄκουσα μέσα μου αὐτὴ τὴ μουσική. Ἀλλὰ κάπου, κάπου ἄλλου... Ἀ! Μὰ εἶναι περίεργο. Στὸ ξενοδοχεῖο πού ἔμεινα, ἕνας νέος ψηλός, ξανθός, με μαύρα μάτια ἔπαιξε μιὰ σονάτα πού μοῦ θυμίζει τὴν δική σου.

«Ἰσως ἀπὸ ἕνα χρόνο εἶχα ἀφήσει τὴ γυναικα μου τρεῖς μέρες μόνη γιὰ νὰ πῶ νὰ ἔδω ἕνα κονσέρτο. Ὅταν γύρισα τὴ βρῆκα νὰ κάθεται κάτω στὸ πάτωμα ἀνάμεσα σὲ διάφορες χειρόγραφες νότες μου. Δὲν με εἶδε πού μπῆκα καὶ τότε τὴν πρόσεξα νὰ ἔχῃ μπροστά της μιὰ νότα πού τὴν ἀνεγνώρισα ἀπὸ μακριά. Στὴν ἐπικεφαλίδα της ἦταν γραμμένο «Μάρκου Φράνκ» — Ζυρίχη «Πρίν ἀπὸ τὴν αύγή». Σονάτα σὲ τέσσαρα μέρη.

«Ὁλη ἡ ἀλήθεια ἦταν μπροστά σὰ μάτιας. Ψιθύριζε τὴ σονάτα καὶ κύτταζε τὸ ἄπειρο.

«Εἶπα ψέμματα, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀγάπῃ σου. Καὶ τῆς εἶπα ὅλη τὴν ἱστορία.

«Ἐκλεψες ἕνα νεκρὸ, μοῦ ἀπῆντησε.

«Καταλαβαίνω πῶς ὅλα τέλειωσαν, τῆς εἶπα. Ἀντίο, Νάντια. Ἀπὸ δῶ καὶ στὸ ἐξῆς μπορεῖς ν' ἀκολουθῆς μόνη τὸν καλλιτεχνικὸ δρόμο σου.

Κ' ἔφυγα. Ἐκανα μιὰ δήλωσι στὶς ἐφημερίδες πού ὁμιλοῦσαν, πῶς εἶχα σφετερισθῇ ἕνα ξένο ἔργο καὶ ἐξαφανίστηκα. Καὶ νὰ τώρα ὕστερα ἀπὸ δύο χρόνια, πού ἤρθε νὰ με ξαναβρῇ τὸ δρᾶμα μου ἐδῶ κάτω, γιὰτὶ τὸ ἔργο πού εἶδαμ ἀπῶς στὸν κινηματογράφο ἦταν ἡ ἱστορία τοῦ Μάρκου Φράνκ. Ἡ Νάντια με ἐκδικήθηκε.

ΙΟΥΛΙΟΣ ΦΑΜΠΡΙΤΣΙ

Ξένα αστυνομικά ἀριστουργήματα

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΟΜΕΝΗ ΤΟΥ ΣΕΡ ΜΠΑΖΙΑ ΤΟΜΣΟΝ

ΘΟΝ

Ολα αὐτὰ συσχετίζονται, Ρίτσαρντσον. Ἡ καθαρίστρα μᾶς εἶπε χθὲς ὅτι εἶχε συναντήσει τὸν Χέρμπερτ Ρῆς κοντὰ στὸ κατάστημα καὶ ὅτι τοῦ διηγῆθηκε τὸ δυστύχημα. Ὅταν, ὅμως τοῦ εἶπε κατόπιν ὅτι ἀγνοοῦσε τὸ νοσοκομεῖο ὅπου εἶχαν μεταφέρει τὸ γέρο, ὁ Ρῆς ἀπάντησε ὅτι τὸν εἶχαν μεταφέρει στὸ Μίντλεσεξ.

Καὶ ὁ Φόστερ προσέθεσε: Αὐτὴ τὴν ὁμπρῆλα θὰ τὴν πάρουμε μαζὶ μας στὴν ἀστυνομία.

— Πιστεύετε, κύριε ἐπιθεωρητᾶ, ὅτι μὲ τὸ πιστήριον αὐτὸ συμπληροῦνται τὰ κενὰ πού ὑπάρχουν στὴν ἀνάκρισι;

— Ὁχι, ἀλλ' εἶμαι βέβαιος ὅτι πῶς γρήγορα θὰ συμπληρώσουμε τὰ πάντα. Τὸ πρῶτο πού ἔχουμε νὰ κάνουμε, εἶναι νὰ σκερῶσουμε μιὰ μικρὴ σκηνοθεσία, γιὰ τὸ παίξιμο μῆς κωμωδίας. Μόλις ἀφήσῃς τὴν ὁμπρῆλα στὴν ἀστυνομία, θὰ πᾶς νὰ φέρῃς τὸν Κρόνιν καὶ θὰ τὸν ἀφήσῃς στὸ γραφεῖο μου. Ὑστερα θὰ τηλεφωνήσῃς στὸν Χέρμπερτ Ρῆς καὶ θὰ τοῦ πῆς ὅτι ἐπιθυμῶ νὰ τὸν ἴδω προσωπικῶς. Θὰ ἔλθῃ τρεχάτος. Κατόπιν θὰ πᾶς στὸ κατάστημα τῶν ψιλικῶν καὶ θὰ φέρῃς τίς δύο πολήτριες, τὴ Βέρεθα καὶ τὴν Ἀλίκη. Θὰ τίς εἰσαγάγῃς στὸ γραφεῖο μου, κολίς σημάνω, Μὴ ταιγκουνεύσῃς αὐτὸ τᾶξ.

Ὅλα διεξήχθησαν θανμάσια. Εἰκοσι λεπτά μετὰ τὴν ἐπιστροφὴ του στὴν ἀστυνομία, ὁ Φόστερ ἔκρινε τὸ βαρὺ καὶ συρτὸ βῆμα τοῦ Κρόνιν, πού ἀνέβαινε τὴ σκάλα μαζὶ μὲ τὸν Ρίτσαρντσον.

— Καλησπέρα, Κρόνιν, εἶπε ὁ Φόστερ μὲ τὸν πῖδ ἀξιαγάπητο τόνο φωνῆς. Κάθισε. Ἐχουμε νὰ μιλήσουμε.

— Σὰς ἀκούω, κύριε, εἶπε ὁ γέρος ἀλοολικός. Προαισθανόταν ὅτι ἡ συνομιλία του μὲ τὸν ἀστυνομικὸ δὲν μπορούσε νὰ ναι εὐχάριστη.

— Ὅταν ἤρθες σήμερα τὸ πρωὶ, μοῦ διηγήθηκες μιὰ ὥρα ἱστορία γιὰ κάποιον κύριον Χάρρις, ὁ ὁποῖος σ' ἔβαλε νὰ μᾶς δώσης ψεύτικη ὥρα, γιὰ τὸ ἐγκλήμα τῆς «Αἰ-Συρή». Δὲν ἀμειβῶλω οὐτε στιγμή ὅτι πῆγες πράγματι στὸ κατάστημα τοῦ Κάτοπουλ. Ἐχω, ὅμως, ἀκούσει ὅτι πολλοὶ ὑποπτοί, γιὰ νὰ βγάλουν ἀπὸ πάνω τους μιὰ εὐθύνῃ διηγούνται διάφορες φανταστικὲς ἱστορίες, γιὰ πρόσωπα μυστηριώδη πού τοὺς ἐπέσαν νὰ διαπράξουν ἐγκλήματα καὶ τὰ παρόμοια...

— Ὁ Κρόνιν ἐχλώμιασε.

— Μὰ δὲν φαντάζομαι, κύριε, νὰ νο-

μίζετε ὅτι ἐγὼ ἐστραγγάλισα τὴν γυναῖκα! Δὲν εἶχα κανένα λόγο νὰ διαπράξω ἕνα τόσο φορικτὸ ἐγκλήμα.

— Σύμφωνα μὲ τὴν κατάθεσί σου, ἡ σουνα μέσα στὸ κατάστημα ὅταν διεπράχθῃ τὸ ἐγκλήμα. Πρέπει νὰ παραδεχθῇς ὅτι ὅλα εἶναι ἐναντίον σου.

— Ὁ Κρόνιν ἔμεινε μὲ τὸ στόμα ἀνοιγτό. Ὁ τρόμος του ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε δὲν μπορούσε ν' ἀρθρώσῃ λέξη.

— Ὁ Φόστερ δὲν ἦταν ἀπάνθρωπος, κατέληξε ἀπὸ τύψεις. Δὲν ἤθελε νὰ βασανίστῃ τοὺς ἀνθρώπους. Εἶπε, ὅμως, νὰ ἐκπληρώσῃ ἕνα καθήκον. Ἐπρεπε νὰ τρομοκρατήσῃ καὶ νὰ ἐμμεταλλευθῇ τὸν τρέμο τοῦ γέροντος. Κι' ἐξηκολούθησε:

— Νὰ πῶς τίθενται τὰ πράγματα, Κρόνιν. Ὁμολογεῖς ὅτι ἀκούσες τίς κραυγὲς τοῦ θάματος καὶ τὸν κρότο πού ἔκανε τὸ πτώμα, ὅταν σωριάσθηκε χάμω. Ἰσχυρίζεσαι ὅτι ἐφυγες τρέχοντας ἀπὸ τὸν τόπο τοῦ δαμάτος. Ἀπέφυγες νὰ ἔλθῃς στὴν ἀστυνομία νὰ καταγγεῖλῃς τὸ ἐγκλήμα. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, τί γνώμη θέλεις νὰ σχηματίσῃς ἕνας ἀνθρώπος γιὰ σένα; Καὶ πῶς μπορούμε νὰ πιστέψουμε αὐτὸ τὸ μυθιστόρημα τοῦ κυρίου Χάρρις; Ἐξέρεις ὅτι ὁ κύριος Χάρρις εἶναι ἕνα ἀδίσταστο πρόσωπο, πού τὸν ἐκτιμᾷ ὅλη ἡ κοινωνία; Ὅα ἦταν παραφροσύνη νὰ σὲ πιστέψω.

— Μὰ κύριε, αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ ἔδωσε ὁ ἄγνωστος.

— Ποιὸς ἄγνωστος; Φαντάζεσαι ὅτι σὲ πιστεύω; Ἄν ἐπαναλάβῃς αὐτὴ τὴν ἱστορία στὸ δικαστήριον, θὰ γελάσουν οἱ ἐνοχλοί.

— Ὅστε θὰ με συλλάβετε, κύριε;

— Ὁχι, ἀπῶν. Κρόνιν. Ἰσως μάλιστα δὲν σὲ συλλάβουμε ποτὲ ἂν μὴ ποτὲ σὲ μᾶς φέρῃς τὸν ἀνθρώπο πού λέγει ὅτι ὀνομάζεται Σαρλ Χάρρις. Μέχρις ὅτου, ὅμως, μᾶς τὸν φέρῃς θὰ θεωρηθῇς πάντοτε ὡς ὑπόπτος. Τὸν ξαναεἶδες ἀπὸ τὸ πρωὶ.

— Ὁχι.

— Δὲν παρανεύομαι ἀπὸ τὴν ἀπάντησί σου. Τὰ φαντάσματα τοῦ εἶδους αὐτοῦ ἐμφανίζονται κι' ἐξαφανίζονται κατὰ βούλησιν.

— Ὁ γέρος ἦνωση τὰ χέρια του εἰς ἐκφορσιν θαυμάτης ἀπογνώσεως καὶ ὁ Φόστερ ἄκουσε, τὴν ἴδια στιγμή, ἤματα στὴ σκάλα. Σημῶθηκε καὶ δείχνοντας στὸν Κρόνιν μιὰ καρέκλα πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα, τοῦ εἶπε:

— Κάθισε ἐκεῖ Κρόνιν. Πρέπει νὰ δεχθῶ κάποιον, ἀλλὰ δὲν θὰ μείνῃ πολὺ.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Χέρμπερτ Ρῆς. Παρ' ὅλο τὸ πρόσχυρο

ῥφος του, ὁ Φόστερ ἀντέληψε ὅτι ὁ ἀνεψιὸς του Κάτοπουλ δὲν ἦταν καὶ τόσο ἥσυχος.

— Καλημέρα, κύριε ἐπιθεωρητᾶ. Ὁ ἀστυφύλαξ μοῦ εἶπε ὅτι θέλατε νὰ με δῆτε. Ὅπως ξέρετε, εἶμαι πάντοτε διαθέσιμος νὰ βοηθῶ τὴν ἀστυνομία στὸ ἔργον της. Πῆδησα, λοιπόν, στὸ πρῶτο ταξὶ καὶ νᾶμαι.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κύριε Ρῆς. Καθῆστε. Ἦθελα νὰ μοῦ δίνετε μερικὲς συμπληρωματικὲς πληροφορίες, γιὰ τίς τελευταῖες δουλειὲς τοῦ θείου σας. Νομίζω ὅτι σεῖς κάνατε τὸν ἐνδιάμεσον μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν του...

Καθὼς μιλοῦσε, ὁ Φόστερ εἶχε σηκωθῇ ἀπὸ τὴν καρέκλα του καὶ στάθηκε μπροστά στὸ γραφεῖο του, χωρὶς προσποιημένη πόζα. Ὁ Ρῆς, ὅμως, γιὰ νὰ τὸν βλέπῃ κατὰ πρόσωπον, ἀναγκάστηκε νὰ στρέψῃ καὶ νὰ βρεθῇ φάτσα μὲ τὸν Κρόνιν.

— Ἐχω ἐδῶ τὰ βιβλία τοῦ θείου σας, ἐξηκολούθησε ὁ ἀστυνομικὸς.

Ἐμπροσθέντες ὀλιγόλεπτη σιγῇ. Ὁ γέρο-Κρόνιν, πού δὲν τὸν χωροῦσε τὸ αἶμα ἡ καρέκλα, σηκώθηκε ἀπότομα καὶ δίνοντας τὸν «ῥοι του» πῶς τὴν Ρῆς, εἶπε:

— Ὁ! Κύριε Χάρρις! Δὲν με εἶδατε; Μὲ ἀναναορίζετε ὑποθέτω...

— Ὁ Ρῆς ὀπισθοχώρησε κατὰ ἕνα βῆμα.

— Δὲν σᾶς ἀναναορίζω; Δὲν καταλαβαίνω... Ποιὸς εἶσθε, κύριε; Δὲν σᾶς ἔνω δὴ ποτὲ στὴ ζωῇ μου... Καὶ γιὰτὶ με ὀνομάζετε Χάρρις; Δὲν εἶναι αὐτὸ τὸ ὄνομά μου...

— Ὁ Κρόνιν πέρασε ἀπὸ τὴν κατάπληξι στὴν ὀνῆ.

— Δὲν εἶσθε πιά ὁ κ. Χάρρις; Ὁ! Αὐτὸ πάλι εἶναι ἀπὸ τ' ἀπίστευτα!

Καὶ ἀπεφῆκε πῶς τὸν Φόστερ:

— Σὰς ὀρκίζομαι, κύριε, ὅτι αὐτὸ τὸ ὄνομα μοῦ δώσε. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος γιὰ τὸν ὁποῖον σᾶς εἶχα μιλήσει.

— Ἀλλὰ σὺ μᾶς εἶχες πῆ ὅτι ὁ κ. Χάρρις εἶχε γένεια καὶ γυαλιά, εἶπε ὁ Φόστερ μὲ σωνὴ δόσπιστη.

— Ναί, εἶχε πᾶνματι γένεια καὶ μαύρα γυαλιά ὅταν ἦλθε καὶ με βρῆκε στὸ σπῖτι μου.

— Εἶσαι μεθυσιμένος!

— Γνωρίζω αὐτὸν τὸν κύριον ἀπὸ δεκαπενθήμερον, εἶπε ὁ Φόστερ, μὲ ῥφος ἀτάραχο. Δὲν τὸν εἶδα ποτὲ μὲ γένεια.

— Τότε θὰ πῇ ὅτι φοροῦσε ψεύτικα γένεια! εἶπε ὁ Κρόνιν.

— Ἄν φοροῦσε ψεύτικα γένεια, πῶς τὸν ἀνεγνώρισε; ρώτησε ὁ Φόστερ καὶ τὸν ἐκύτταξε μὲ προσποιητὴ εἰρωνία.

— Κύριε, εἶμαι ζωγράφος. Τὸ ἐπάγγελμα μου εἶναι νὰ μελετῶ φυσιογνω-

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

μίες. Τὸν κύριον αὐτὸν τὸν ἀναγνωρίζω ἀπὸ τ' αὐτὰ τοῦ ποὺ εἶναι πολὺ χαρὰ κτηριστικὰ καὶ θυμολογία, ὅτι θέλησα νὰ τὰ σχεδιάσω. Ἐπὶ πλέον, ἀναγνωρίζω τὴν κατατομή του, καθὼς καὶ τὴν φωνή του, ἂν καὶ ὅταν μοῦ μιλοῦσε, προσπαθοῦσε νὰ τὴν ἀλλάξῃ. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀνθρώπος ποὺ μοῦ εἶπε νὰ δεβαιώσω ὅτι ἤμουν στὸ κατὰστημα στὶς πέντε καὶ τέταρτο, ἐνῶ ἐγὼ εἶχα πάει στὶς ἑξ καὶ μισή.

— Ὁ Χέρμπερτ Ρῆς γέλασε νευριασμένα. — Ὁ! Καλὸ εἶναι κι' αὐτό, εἶπε. Δὲν ἤξερα ὅτι μπορεῖ ν' ἀναγνωρίζῃ κανεὶς ἕνα πρόσωπο ἀπὸ τ' αὐτιά!

— Ὁ Φόστερ ἐπλησίασε τὸν ἐπιδιορθωτὴ τῶν ταμπλῶ καὶ τὸν ἔπιασε ἀπὸ τοὺς ὤμους.

— Ἐλα, ἡσύχασε, μπάρμπα-Κρόνιν, ὅλα αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπε εἶναι πολὺ καλὰ. Κατ' ὁμοίαν νὰ δικαιολογήσῃς τὸν ἑαυτὸ σου κι' ἐστὶ δὲν θὰ σ' ἐνοχλήσωμε πολὺ. Μπορεῖς νὰ ἐπιστρέψῃς στὸ σπίτι σου.

Μόλις ἔκλεισε ἡ πόρτα, ὁ Φόστερ ἐστράφη πρὸς τὸν Χέρμπερτ Ρῆς.

— Ἀναγνωρίζετε, κύριε Ρῆς, τοῦ εἶπε, ὅτι ἐπισκέφθητε τὸν Κρόνιν καὶ τὸν ἐξωθήσατε πρὸς τὴν πόρτῃ σὲ μιὰ ψευδὴ κατάθεση;

— Ἀλλά, κύριε, εἶπε ὁ Ρῆς γελώντας τὸ ἴδιο δὲν θὰ κάνατε καὶ σεις, ἂν ἡ κληρονομία οὐδέναι χιλιάδων λιρῶν ἐξαρτῶτο ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν διατύπωση μίας καταθέσεως. Ὁ συμβολαιογράφος δὲν μπορούσε νὰ κάνει τίποτε χωρὶς τὴν ἀστυνομία. Καὶ ἡ ἀστυνομία περιμένει ἀποδείξεις. Ἐνῶ μάλιστα, λοιπόν, ὅτι μπορούσε νὰ πείσει αὐτὲς τίς ἀποδείξεις. Αὐτὸ δὲν ἔχει καμμία σχέση με τὸ ἐγκλημα. Δὲν ἐπρόκειτο, παρὰ γιὰ διαφορά μιᾶς ὥρας. Κατὰ τὰ ἄλλα, ἡ κατάθεσις τοῦ Κρόνιν εἶναι ἀκρίβης.

— Πῶς ἐμάθατε τὴν διέλευσίν του; — Θὰ σᾶς ἐξηγήσω. Μοῦ τὴν εἶπε δώσε ὁ θεὸς μου. Μοῦ εἶπε διηγήθη ὅτι ὁ Κρόνιν τοῦ εἶχε πωλήσει ἕνα ταμπλὸ κι' ὅτι ἤθελε νὰ τὸ ξαναγοράσῃ. Ὁ θεὸς μου ἦταν παθολογικὰ δύσπιστος καὶ φοβότανε πάντοτε μήπως τὰ διάφορα πράγματα ποὺ ἀνόραζε ἦταν κλοπιμαία. Τότε μοῦ εἶπε ὅτι εἶχε συμφωνήσει μετὰ τὸν Κρόνιν γιὰ νὰ τὸν ξαναπώλῃ τὸν πίνακα μετὰ δόσεις ἐβδομαδιαίες. Ἡ πρώτη δόσις θὰ κατεβάλλετο τὸ ἀπόγευμα τῆς ἰδίας ἡμέρας στὰς ἑξ. Μετὰ παρακάλεσε, ὅμως, ταυτοχρόνως ὁ θεὸς μου νὰ πάω στὸ σπίτι τοῦ Κρόνιν, γιὰ νὰ μάθω ἂν τὸν εἶχε κλεμμένον τὸν πίνακα. Αὐτὰ ὅλα τὰ θυμῆκα μετὰ τὸ ἐγκλημα καὶ πῆγα μιὰ μέρα στὸ σπίτι τοῦ Κρόνιν καὶ τὸν ὡτήσα ἂν εἶχε πάει στὰς ἑξ στὸ κατάστημα τοῦ θεοῦ μου. Ὁ δυστυχὴς μετὰ πῆρε γιὰ ἀστυνομικὸ καὶ μοῦ διηγήθη ὅλη τὴν ἱστορίαν.

— Ὁ Φόστερ πῆγε ἀνοίξας τὸν φάκελο: — Λέγατε ὅτι θέλατε νὰ βοηθήσετε τὴν ἀστυνομία καὶ τῆς ἀπεκρίνατε τὸ σπουδαιότερο σημεῖο. Κάνετε μάλιστα καὶ κάτι χειρότερο. Ἐπέστετε ἕνα μάρτυρα νὰ μὴν πῇ τὴν ἀλήθειαν, γιὰ νὰ παραπλανήσῃ τὴν ἀστυνομία.

— Ὁ Φόστερ ἐσήμανε. Ἀκούσθηκε κάποιος θρόνιστος πρὸς τὸ γραφεῖο καὶ σὲ λίγο μπήκε μέσα ὁ Ρίτσαρντσον, ὁ Κρόνιν ἀκούσθηκε ἀντιβλάσαν χαμηλοφώνως διὰ τῶν λόγων. Ὁ Φόστερ ἔδωσε τὸ χέρι του στὸν Ρῆς.

— Ὁρβουάρ, κύριε Ρῆς. Ἀκούσα ὅλες τίς ἐξηγήσεις σας. Δὲν θὰ σᾶς ἐνοχλήσω ἀπὸψε μετὰ τὰ διβλῖα τοῦ θεοῦ σας.

— Ὅπως θέλετε, κύριε ἐπιθεωρητά, ἐπείλανε ὁ Χέρμπερτ. Δὲν πιστεύω, ὅμως, νὰ πάρετε στὰ σοβαρὰ αὐτὸ ποὺ ἔκανα. Ἀναγνωρίζω ὅτι ἦταν μεγάλη ἡ ἐπιπολαιότης μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ κάνω κακὸ!

Καὶ προσέθεσε γελῶν. — Χαίρετε, κύριε ἐπιθεωρητά. Φυσικά, εἶμαι πάντοτε στὴ διάθεσί σας, ὅποτε με θέλησετε.

Καὶ βγήκε, κατεβαίνοντας διαστικὰ τὴ σκάλα.

— Ὡστε, δεσποινίδες, ἀναγνωρίσατε τὸν κύριο; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Ναί, εἶπε ἡ πὺν νῆα. Εἶναι ὁ κύριος ποὺ ἦλθε στὸ κατάστημά μας καὶ μᾶς ζήτησε πλινθοποιίες. Εἶχε σταθῇ στὸ κατώφλι τῆς πόρτας καὶ κρατοῦσε τὴν ὀμπρέλλα του ἀνοιχτή. Δὲν εἶναι ἑταί. Βέβαια.

— Ναί, εἶμαι ἀπολύτως βεβαία, εἶπε ἡ Βέρθα.

— Σᾶς εὐχαριστῶ πολὺ, δεσποινίδες. Λυποῦμαι ποὺ σᾶς ἐνόηλα, ἀλλ' αὐτὰ ποὺ μᾶς εἶπατε εἶναι πολὺ σπουδαία.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 17ον

Ἡ πηγὴ τῶν χρημάτων

Τὸ βράδυ, προτοῦ χωρὶς μετὰ τὸν Ρίτσαρντσον, ὁ Φόστερ τοῦ ἔδωκε ὁδηγίες γιὰ τὴν ἐπαύριον.

— Τὸ γραφεῖον διαβατηρίων ἀνοίγει στὰς δέκα τὸ πρωί. Θὰ πᾶς πέντε λεπτά πρὶν ἀνοίξῃ καὶ θὰ περιμένῃς τὴν ἀφίξη τοῦ διευθυντοῦ. Εἶναι πολὺ ἐννεύς ὁ κύριος. Προσπάθησε νὰ μάθῃς ἂν ἐξέδοθ' ἡ κανένα διαβατήριον ἐπ' ὀνόματι τοῦ Χέρμπερτ Ρῆς καὶ δώσε τὰ λεπτομερῆ χαρακτηριστικὰ του. Ὑστερα θὰ πᾶς στὸ σπίτι τοῦ Κρόνιν. Δὲν φαντάζομαι νὰ εἶναι ὁ Ρῆς τόσο ἀνόητος ὥστε νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε ἀπὸψε. Εἴθετα, ὅμως, ἡθικῶς ὑπεύθυνοι γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀλκοολικοῦ ζωγράφου καὶ πρέπει νὰ ἔχουμε τὰ μάτια μας δεκατέσσερα. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ὁ ἄνθρωπος ποὺ θέλησε νὰ εἶξῃ τὸν Κρόνιν στὸ ποτάμι, εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χέρμπερτ Ρῆς.

— Τί πρέπει νὰ κάνω ἂν ἴδω τὸν Ρῆς νὰ μπαίνει στὸ σπίτι τοῦ Κρόνιν; — Φυσικά, δὲν μπορεῖς νὰ τὸν ἐμποδίσῃς. Ὁ τὸν ἀνέβη στὸ κατὰστημα καὶ ἴδω τὸν πᾶρξαι ἀπὸ πίσω. Ὑστερα θὰ σταθῇ κάπου καὶ θὰ παρακολουθῇ τὴν πόρτα τοῦ Κρόνιν. Ἄν ἀκούσῃς τὸν παραμυρρό, σὲ πέντε δευτερόλεπτα θὰ εἶσαι μέσα στὸ δωμάτιο.

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπαύριον, ὁ Φόστερ βγήκε ἔξω ἀπὸ τοὺς ὡρεῖς. Πρῶτα πῆγε στὸ Νιού Κρόνιν. Μέσα στὸ λεωφορεῖο ποὺ πῆρε στὸ ὀδοντομύνη Μπρίτζ, διέβηκε διὰ τῶν ὁδῶν καὶ πρὸς τὸν Κρόνιν ἀπὸ τὴν ἀλλοτρίαν τοῦ Κρόνιν. Ὁ Φόστερ ἀπὸ τὴν πώληση ἐνὸς ἀκινήτου ἐλκετὶ μετὰ τὴν πώληση ἐνὸς ἀκινήτου. Εἶχε τὴν διεύθυνση τοῦ ἀνοραστοῦ καὶ δὲν δυσκολεῖτο καθόλου νὰ τὸν βρῇ στὸ ἀγορασθὲν κτίριο. Τὸν πῆρε ἰδιαίτερως καὶ τοῦ ἀπελάλησε τὴν ταυτότητά του. Ὁ ἄλλος παραχρῆμα πολὺ καὶ εἶπε: — Εἶδα στὶς ἐφημερίδες ὅτι ὁ κύριος ποὺ μοῦ εἶχε πωλήσει τὸ σπίτι σκοτώθηκε ἀπὸ ἕνα αὐτοκίνητο, ἀλλὰ δὲν βλέπω

τί σχέση ἔχει αὐτὸ τὸ δυστύχημα μετὰ μενα. Ὅταν μοῦ πώλησε τὸ σπίτι, ζοῦσε ὁ ἄνθρωπος!

— Ὁ Φόστερ τὸν καθησύχασε: — Δὲν ἔχετε νὰ φοβηθῆτε τίποτε. Ἐκεῖνο ποὺ θέλω νὰ μάθω εἶναι ὁ τρόπος μετὰ τὸν ὅποιον τελείωσε αὐτὴ ἡ ἀγοραπωλησία. Πληρώσατε τοῖς μετρητοῖς; — Ὁχι. Ἐδῶσα ἕνα τσέκ στὸν κύριο Ρῆς.

— Εἰς διαταγὴν τίνος; — Εἰς διαταγὴν τοῦ κομιστοῦ. Μοῦ εἶπε ὅτι ὁ θεὸς του προτιμοῦσε αὐτὸν τὸν τρόπο διακανονισμοῦ τῶν δοσοληψιῶν του...

— Ὁ Φόστερ δὲν ἐπέμεινε. — Αὐτὰ ἤθελα νὰ μάθω, κύριε. Μετὰ τὰς ἀπάντησιν σου; — Μετὰ τὸ Νιού Κρόνιν Ρόαντ Μπάγκ.

— Εὐχαριστῶ πολὺ. — Ἡ τριπλῆ δρισκὸν εἰς ἀπόστασιν δύο βημάτων. Ὁ Φόστερ ἐξήγησε στὸν ταμία τὸν σκοπὸ τῆς ἐπισκέψεώς του καὶ ὁ ταμίας τὸν εἰσήγαγε ἀμέσως στὸν ὑποδιευθυντὴ τοῦ καταστήματος. Μέσα σὲ τρεῖς λεπτά τῆς ὥρας, ὁ ἀστυνομικὸς ἐπληρωφείτο ὅτι τὸ τέκν' εἶχε ἐξωφληθῇ ἀπὸ τὸν Χέρμπερτ Ρῆς.

— Ὁ Φόστερ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του, χαμογελώντας κι' αὐτὸ ποὺ εἶχε μάθει. Τώρα ἐξηγεῖτο ποὺ εἶχε βρῇ ὁ Ρῆς τὰ λεφτά, ποὺ προσέφερε στὸν Κρόνιν.

Κάθισε καὶ συνεπλήρωσε τὴν ἀναφορά ποὺ ἔπρεπε νὰ ὑποβάλῃ στὸν Μόρντεν. Μόλις τὴν τελείωσε, κατέφθασε κι' ὁ Ρίτσαρντσον, ὁ ὅποιος ἀρχισε ἀμέσως τὴν ἀφήγησίν του.

— Εἶχατε ἴσκη, κύριε ἐπιθεωρητά, εἶπε. Ὁ Ρῆς σήμερα τὸ πρωὶ στὸ σπίτι τοῦ Κρόνιν, κατὰ τὶς δέκα καὶ τέταρτο. Τὸν εἶδα τὴν ὥρα ποὺ ἐμπνιεν. Τὸν ἔβλεπα ν' ἀνέβη, χωρὶς νὰ με δῇ. Ἐμείνε κάπου ὅρα νῆα, ἀλλὰ δὲν ἀκούσα κανένα κανεὶ. Μόλις ἔφυγε, μπήκα μέσα στὸ δωμάτιο τοῦ Κρόνιν. Τὸν βρήκα νὰ κρατῇ στὸ γέρι του ἕνα μάρτυρα χαρτονομίσματα. Μόλις με εἶδε, θέλησε νὰ τὰ κρύψῃ, ἀλλὰ δὲν πρόλαβε. Τὸν κατάφερα νὰ μοῦ ὁμολογήσῃ ὅλη τὴν ἀλήθειαν. Ὅταν ὁ Ρῆς τὸν εἶχε ἐπισημασθῇ πρὸς ἡμερῶν, ὡς Χάρις, ἐπέστρεψε τὸν Κρόνιν νὰ φύγῃ στὸ ἐξωτερικόν, πρὸς τοῦτο δὲ τὸν κατάφερα νὰ δῇ ἕνα διαβατήριον στὸ ὄνομα τοῦ (τὸν Κρόνιν). Ὁ γέρος ἤρνετο νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν Ἀγγλία. Τὰ λεφτά τὰ ἤθελε ὁῦς. Ἐν τέλει, ἔβγαλε τὸ διαβατήριον καὶ ἀνέβαλε ἀπὸ τῆς ἡμέρας τὴν ἀνάρρησην τοῦ. Γι' αὐτὸ φαίνεται ὅτι ὁ Ρῆς θέλησε νὰ τὸν εἶξῃ στὸ ποτάμι.

— Τὸ ἔχεις τὸ διαβατήριον; — Ὁχι. Τοῦ τὸ ἐξηγήσατε σήμερα τὸ πρωὶ ὁ Ρῆς. Γι' αὐτὸ τὸν βρήκα μετὰ στὸ χέρι.

— Πολλὰ καλὰ. Τώρα πῆγαίτε νὰ προγευματίσῃς κι' ἔλα νὰ πάμε μαζί στὸ κεντρικὸν γραφεῖο. Ἐχῶ ραντεβού μετὰ τὸν κ. Μπέρνερτ, στὴ μιὰ μίση ἀκριβῶς. Ἐφθασαν μαζί στὸ ραντεβού. Ὁ Φόστερ εἶχε τὴν τσέπη του τὶς ἀναφορὰς του. Διηγήθηκε στὸν ἀρχιεπιθεωρητὴ ὅλα ὅσα εἶχαν συμβῇ τὸ ἀπόγευμα τοῦ ἐγκλήματος, πῶς ὁ Ρῆς ἀνεγνωρίσθη ἀπὸ τὸν Κρόνιν καὶ τὰ δύο κορίτσια, πῶς ὁ Ρῆς ἐπέδωξε νὰ δωροδοκῇ τὸν Κρόνιν, πῶς ἀπέκρινε τὸ διαβατήριον τοῦ γέροντος κ.τ.λ.

— Ὅπως βλέπετε, κύριε, δὲν ἔχουμε καιρὸ γιὰ γάσιμο. Αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Ρῆς ἐτοιμάζεται ἴσως νὰ φύγῃ γιὰ τὴ Γαλλία...

— Ὁ Μπέρνερτ δὲν φάνηκε νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ αὐτὸν τὸν κίνδυνον.

— Πιστεύετε ὅτι ἡ ὑπόθεσίς σας εἶναι ἀρκούντως πλήρης, ὥστε νὰ τὴν ὑποβάλουμε στὸν κ. Μόρντεν; Ἐγὼ ἀ-

φιβάλλω.

— Ἐχετε ἀπόλυτον δίκην, κύριε ἀρχιεπιθεωρητά, ἀλλὰ φοροῦμαι ὅτι δὲν θὰ μπορούσαμε νὰ συλλέξουμε ἄλλα στοιχεῖα. Ἄν ὁ Ρῆς τὸ σκόπευε γιὰ τὸ ἐξωτερικόν;

— Ὁ Μπέρνερτ ἐκάμφη καὶ ὁ Φόστερ μετέβη στὸ γραφεῖο τοῦ Μόρντεν, ὁ ὅποιος τὸν ἀκούσε μετὰ μεγάλη προσοχή.

— Ὅταν τελείωσε ὁ Φόστερ, τοῦ εἶπε: — Ἡ παράδοξ' καὶ ὑποπτὴ στάσις τοῦ Ρῆς ἀπέναντι τοῦ Κρόνιν εἶναι ἀρκετὰ ἐνδεικτικὴ. Μᾶς λείπουν, ὅμως, οἱ μεγάλες καὶ ἀναμφισβήτητες ἐκείνες ἀποδείξεις ποὺ θέλουμε, γιὰ νὰ πείσουμε τοὺς ἐνόρκους. Δὲν εἶμαι ἀπολύτως βέβαιος ὅτι ὁ ἀνεψιὸς δρισκόταν μέσα στὸ κατάστημα τὴν ὥρα τοῦ ἐγκλήματος, ἂν καὶ ἡ ὀμπρέλλα του ἀποτελεῖ κάποια ἀπόδειξι.

— Ἡ ὑπεράσπισις θ' ἀντιτάξῃ ὅτι ὁ Κρόνιν εἶδε μὲν μιὰ σκιά πίσω ἀπὸ τὴν κουρτίνα, δὲν εἶδε, ὅμως, τὸν Ρῆς. Τίποτε ἐξ ἄλλου δὲν ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Ρῆς εἶχε τὸ κλειδί τοῦ καταστήματος. Ὁχι, φίλε μου, μᾶς χρειάζονται κι' ἄλλες ἀποδείξεις, πὺ χειροπιαστές. Ὁ Φόστερ ἐπέστρεψε στὸ γραφεῖο του καταφορησμένος. Βρήκε τὸν Ρίτσαρντσον, ὁ ὅποιος τὸν περιμένε μετὰ ὕψος ἀνιγμιακόν.

— Ἐλα μέσα, Ρίτσαρντσον καὶ κλείσε τὴν πόρτα.

— Φθάσαμε στὴν ὥρα ποὺ θὰ συλλάβουμε τὸν δολοφόνον, κύριε;

— Ὁχι ἀκόμη.

— Μὰ ἡ δικτογραφία δὲν ἔχει ἀκόμα σχηματισθῇ;

— Ὁχι. Μᾶς χρειάζονται κι' ἄλλες ἀποδείξεις πὺ χειροπιαστές. Ἐστὶ μοῦ εἶπαν οἱ προϊστάμενοι.

— Ἀλλὰ ποῦ θὰ τις βροῦμε αὐτὲς τίς ἀποδείξεις κύριε; ρώτησε ὁ Ρίτσαρντσον. — Ἐκτός ἂν βροῦμε στὴν τσέπη τοῦ Ρῆς τὸ κλειδί. Τίποτα ἄλλο δὲν βλέπω...

— Δὲν σκέπτομαι ἀκριβῶς ὅπως ἐσύ. Ἐπιστρέφοντας ἀπὸ τὸ κεντρικὸν γραφεῖο, κατάρτισα ἕνα σχέδιον ἡ μάλλον ἐξεπλόνισα ἕνα σχέδιον ποὺ μοῦ τὸ ἐνέπνευσε ἕνας συλλογισμὸς τοῦ κ. Μπέρνερτ. Θὰ ἤθελα νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ρῆς καὶ νὰ τοῦ πῇς ἐκ μέρους μου ὅτι δὲν πρέπει ν' ἀλλάξῃ διαμονή, χωρὶς νὰ μοῦ τὸ καταστήσῃ ἀμέσως γνωστόν. Ἄν δὲν τὸν βρῇ, νὰ πῇς στὸν θυρωρὸ ὅτι θὰ ἐπιστρέψῃς.

— Πολλὸ καλὰ, κύριε ἐπιθεωρητά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 18ον

Ὁ δολοφόνος

Τὸ πρωὶ τῆς ἐπαύριον, ἀπὸ τίς ἑφτά ἡ ὥρα, ὁ Φόστερ βρισκότανε στὸ γραφεῖο του, γιὰτὶ προσησθάνετο ὅτι ἡ σύλληψις τοῦ δολοφόνου δὲν ἐπρόκειτο νὰ βραδύνῃ.

Κάθισε, λοιπόν, καὶ περιμένε μετὰ ἀγωνία ν' ἀκούσῃ τὸν τηλεφώνον. Κάποια στιγμή χτύπησε. Ἀλλὰ δὲν ἦταν αὐτὸ ποὺ περιμένε. Τοῦ ἀνήγγειλαν τὴ σύλληψη ἐνὸς πορτοφολοῦ. Νευριασμένος, ὁ Φόστερ ξανακρέμασε τὸ ἀκουστικόν. Τί ἐνδιαφέρον μπορούσε νὰ ἔχῃ μιὰ κλοπὴ, μὴν ὅτι στὴ μεγάλη ὑπόθεσι, ποὺ κυνοῦσε τόσες μέρες τώρα; Κύνταξε τὸ ρολόγι. Ἐννέα παρὰ τέταρτο.

— Ὁ Φόστερ ἀρχισε ν' ἀνησυχεῖ. Ἐν τέλει, δὲν μπόρεσε ν' ἀνέξῃ ἄλλο. Κάλεσε τὸν Κάλθροπ, ἕνα νεαρὸν ἀστυφύλακα καὶ τὸν διέταξε νὰ τρέξῃ ἀμέσως στὸ σπίτι τοῦ Ρῆς, γιὰ νὰ δῇ τί ἔκανε ὁ Ρίτσαρντσον.

— Ὁ νεαρὸς ἔσπευσε νὰ συμμορφωθῇ ἀμέσως μετὰ τὴν διαταγή. Πέντε λεπτά, ὅμως, ἀργότερα, κάποιος ἀνέβαινε τὴ

ΜΙΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΒΡΕΘΗΚΕ ΣΚΟΤΩΜΕΝΗ

σκάλα. Ὁ Φόστερ ἀνέπνευσε. Εἶχε ἀναγνωρίσει τὸ βάδισμα. Καὶ ἀμέσως σγεδόν, ἀνοίξε ἡ πόρτα καὶ παρουσιάσθηκε ὁ Ρίτσαρντσον, ὁ ὅποιος προκύρῳσε κι' ἄφησε στὸ τραπέζι ἕνα κλειδί.

— Ποῦ εἶναι ὁ Ρῆς; ρώτησε ὁ Φόστερ.

— Τὸν ἔχω ἀφήσει κάτω δεμένον. Νὰ τὸ κλειδί τοῦ μαγαζιοῦ τοῦ Κάτοπουλ.

— Ποῦ τὰ βρήκα; — Τὰ βρήκα στὴν τσέπη τοῦ Ρῆς μαζὶ μ' αὐτὸ ἔδω τὸ χαρτί.

— Κι' ἔδωσε στὸν ἐπιθεωρητὴ ἕνα μικρὸ φύλλο χαρτί, ὅπου ὁ Ρῆς ἔγραψε ὅτι εἶχε λάβει ἀπὸ τὸ θεῖο του μιὰ προκαταβολὴ δέκα λιρῶν ἀπὸ τὴν προμήθεια ποὺ ἐδικαιούτο γιὰ τὴν πώλησι τοῦ ἀκινήτου τοῦ Νιού Γκρόβ Ρόαντ.

— Πῆς μοῦ τί συνέβη.

— Μοῦ ἦταν ἀδύνατον νὰ σᾶς τηλεφωνῶ. Τὰ πράγματα διεδραματίσθησαν τόσο ἀστραπιαίως... Ὁ Ρῆς ζήτησε καθὼς φαίνεται τηλεφωνικῶς ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ ἑνα ταξί. Στὰς ἑννέα καὶ μισή τοῦ εἶδα νὰ σταματῇ μπροστὰ στὴν πόρτα. Ὁ Ρῆς βγήκε καὶ ἀνέβηκε στὸ ταξί, κρατώντας δύο βαλίτσες κατακλινούσας. Δὲν με εἶδε. Τὸν ἀκούσα, ὅμως, νὰ λέγῃ στὸν σωφῆρ, ὅτι ἔπρεπε νὰ κἀν γρηγορά, γιὰ νὰ φθάσουν ἐγκαίρως στὸ ἀεροδρόμιον τοῦ Κρόνιν. Πήδησα σ' ἕνα ἄλλο ταξί κι' ἔφθασα στὸ ἀεροδρόμιον πρὶν ἀπὸ αὐτόν. Μίλησα σχετικῶς μετὰ τὸν ἐλεγκτὴ τῶν διαβατηρίων καὶ κρύφθηκα πίσω ἀπὸ ἕνα στυλό. Μόλις κατέφθασε ὁ Ρῆς ἔδωκα τὸ διαβατήριόν του στὸν ἐλεγκτή. Ἄλλ' ἐκείνος, μόλις τὸ εἶδε, εἶπε: Αὐτὴ δὲν εἶναι ἡ δική σας φωτογραφία, κύριε. Εἰσθε πράγματι ὁ κ. Κρόνιν; — Ὅπως βλέπετε, ὁ Ρῆς δὲν ἐτόλμησε ν' ἀλλάξῃ τὴν φωτογραφία τοῦ διαβατηρίου, λόγῳ τῆς σφραγίδος. Θὰ φανταζόταν ἴσως ὅτι θὰ ἐσφραγίζαν τὸ διαβατήριόν του χωρὶς νὰ τὸ ἐξετάσουν. Ὁ ἐλεγκτὴς τὸν ἔφερε στὸ μικρὸν γραφεῖο, ὅπου εἶχα πάει κι' ἐγὼ ἐν τῷ μεταξύ καὶ μοῦ εἶπε: Ὁ κύριος αὐτὸς ἰσχυρίζεται ὅτι ὀνομάζεται Κρόνιν. Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ψεύδεται. Μοῦ παρουσίασε τὸ διαβατήριον ἐνὸς ἄλλου. Μόλις με εἶδε ὁ Ρῆς, ἔγινε κίτρινος σὰν νεκρός. Τοῦ εἶπα ὅτι τὸν συνέλαβαν ἐπὶ πλαστογραφία, καὶ τοῦ πῆρασις τὴν χειροπέδα. Μέσα στὶς τσέπες του βρήκα τὸ κλειδί καὶ τὴν ἀπόδειξι. Ὅταν τὸν ρώτησα πῶς βρέθηκε τὸ κλειδί στὰ χεῖρά του, ἀποῦ τὸ χρητοῦσε τόσες μέρες τώρα, μοῦ ἀπάντησε: Μοῦ τὸν δώσε ὁ ἴδιος ὁ θεὸς μου. Ἐξῆς τί φαντάζεσθε. Σᾶς βεβαίω, ὅμως, ὅτι ἀκολουθεῖτε πεπληγμένην ὁδόν. Τοῦ δήλωσα ὅτι δὲν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ μιλῇ καὶ ὅτι τὰ λόγια του θὰ μπορούσαν ἀργότερα νὰ στραφοῦν ἐναντίον του. Αὐτός, ὅμως, ἔχασε ὅλη τὴν τὴν ψυχραιμία καὶ κατέληξε ἀπὸ ἀκατάσχετη φληαυρία! Μιλοῦσε, μιλοῦσε... Κρατοῦσα σημειώσῃ λεπτομερῆ τῶν λεγομένων του. Εὐτυχῶς, ἦταν μπροστὰ κι' ὁ ἐλεγκτὴς τῶν διαβατηρίων κι' ἐστὶ θὰ μπορούσε νὰ μᾶς βοηθήσῃ ὡς μάρτυς, ἂν ὁ Ρῆς τὰ ἀλλάξῃ.

— Ὁ Ρίτσαρντσον ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του δύο μεγάλες κόλλες πυκνογραμμένες.

— Ὁ! Τοῦ πῆρε καὶ ὑπογραφή;

— Ναί. Ὅταν θὰ διαβάσετε ὅλα αὐτὰ μέχρι τέλους, θὰ δῇτε ὅτι ὁ Ρῆς προ-

σπαθεῖ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἡ θεὰ του ἐστραγγαλίσθη... τυχαίως! Καθὼς τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ λαμπρὸν γιὰ νὰ μὴν φωνάξῃ, πνίγηκε μόνῃ της!

— Ὁ Φόστερ διάβασε τὴν ἐκθεσί καὶ εἶπε:

— Τὰ κατάφερες περίφημα. Ρίτσαρντσον. Τώρα δὲν μοῦ λείπει κανένα στοιχεῖο.

— Ὑστερ' ἀπὸ λίγα λεπτά, ὁ Μόρντεν καὶ ὁ Μπέρνερτ ἀκούαν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Φόστερ ὅλες τίς λεπτομέρειες τοῦ δράματος τῆς Αἰ-Στρή. Ὁ Ρῆς συνήτησε τὸν θεῖο του κοντὰ στὸ κατάστημα καὶ βάδισαν μαζί στὴ Μπαίρκερ Στρή. Ὁ Ρῆς κρατοῦσε τὴν ὀμπρέλλα τοῦ Κάτοπουλ. Τὴ στιγμή ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ στρέψουν τὴ γωνία, ὁ γέρος ἀντελήφθη ὅτι ἔχασε νὰ πάρῃ μαζί του τὸ γραμμάτιο τοῦ Ἀρθουρ Χάρις γιὰ νὰ τὸ δειλῇ στὸν πατέρα τοῦ νέου. Ἐδῶσε τὸ κλειδί τοῦ καταστήματος στὸν ἀνεψιὸν του καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τρέξῃ στὸ κατάστημα νὰ πάρῃ τὰ γραμμάτια. Αὐτὸς θὰ τ

Τὰ βάρβαρα σπόρ

Κάτι που πρέπει να εκλείψει

Τὸ ἀγώνισμα τῆς πάλης συγκι-
νεῖ ἀνέκαθεν τοὺς φίλους τῶν
σπόρ, ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων
χρόνων μέχρι τῶν σημερινῶν.
Ἰσὸ τοῦ μεγάλου πολέμου, οἱ ἐπι-
δείξεις τῆς ἐλληνορωμαϊκῆς πάλης
ἐγνώρισαν μεγάλες δόξες. Ἦταν ἕ-
να σπόρ ποὺ δὲν τοῦ ἔλειπε κάποια
δόσις χάριτος, ὅταν οἱ παλαισταὶ
ἦσαν ἐλαφρῶν ἢ μέσων βαρῶν. Τὸ
κοινόν, ὅμως, ἔδινε τὴν προτίμησιν
τοῦ στὰ βαρέα βάρη, ὅπου ἀνεμε-
τροῦντο πάνω στὸν στίβο τεράστιοι
ὄγκοι σαρκῶν καὶ λίπους, βουνά
τρομερά μὲ μορφὴ ἀνθρωπίνην, ἔτοι-
μα νὰ συγκρουθοῦν κατὰ τὸν πιὸ λυσσώδη
τρόπο.

Τέτοιους πρωταθλη-
τὰς τῆς πάλης ἐγνώρι-
σε πολλοὺς ἢ προπολε-
μικὴ Εὐρώπη. Στὴ Γαλ-
λία ἤκμασε ὁ περίφη-
μος Λωρράν, ἕνας ἀν-
δρας ὕψους μόνον 1.65
μ. τοῦ ὁποίου τὸ βάρος,
ὅμως, ἔφθανε τὰ 140 κι-
λά. Ὀνομαστοὶ ἐπίσης
ὑπῆρξαν ὁ γίγας Πῶλ
Πόνς, Σαμπές, ὁ Φραν-
σουά, ὁ Σαλτσέ καὶ ὁ
Ραούλ, ὁ ἐπωνομαζόμε-
νος Χασάπης.

Μεταξὺ τῶν ξένων
παλαιστῶν ποὺ ἐπεσκέ-
ποντο τὴ Γαλλίαν γιὰ
νὰ ἐπιδείξουν τὴν πα-
λαιστικὴν τοὺς διενότη-
τα, διάσημοι κατέστη-
σαν οἱ Βέλγοι Κονστάν
καὶ Κουστῶ, οἱ Ρῶσοι
Παντοῦμπιν καὶ Πιτλα-
ζίνσκι, καὶ ὁ γερμανὸς
Σάκκαν, ὁ ἐπνομα-
σθεὶς Στραγγαλιστής, ὁ ὁποῖος ἐν
τέλει ἐδολοφονήθη μυστηριωδῶς σὲ
μιὰ πανήγυρι τῆς Μονμάρτης.

Κατὰ τὰ ἔτη 1910 — 1912, ἐνεφα-
νίσθησαν στὸ Παρίσι οἱ τουρκοὶ
«μπεγλιβάνηδες», γιγαντιαῖοι πα-
λαισταὶ μὲ δερματίνον πανταλονάκι
καὶ σῶμα ἀλλειμένο μὲ λάδι, οἱ ὁ-
ποῖοι εἰσήγαγον τὴν ἐλευθέραν πάλην,
ἀφίνοντας νὰ ἐννοηθῇ ὅτι στὴν πα-
τρίδα τους, οἱ συναντήσεις τοῦ εἴ-
δους αὐτοῦ ἐληγον μὲ τὸν θάνατον
τοῦ ἑνὸς τῶν ἀντιπάλων.

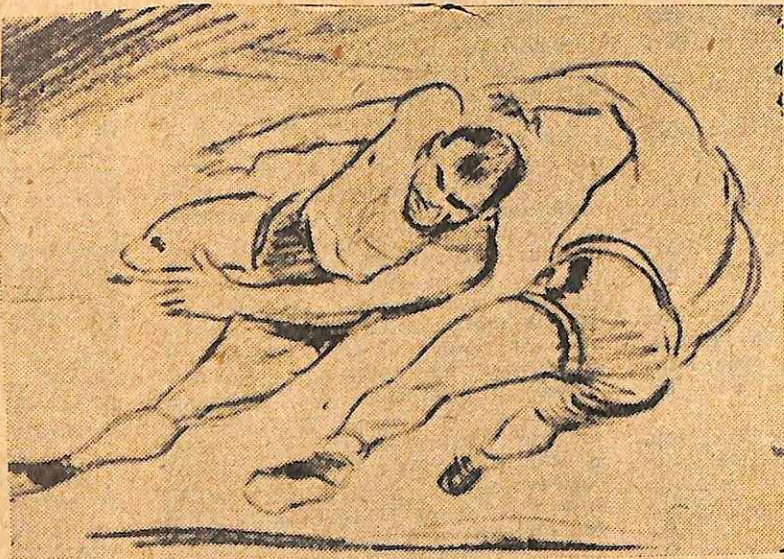
Οἱ τουρκικὲς ἐπιδείξεις τῆς ἐλευ-
θέρας πάλης δὲν ἐγνώρισαν μεγάλη
ἐπιτυχία. Ἀντιθέτως, τὸ φίλαθλον
κοινὸν τῆς Γαλλίας ἀγαποῦσε τὴν
ἐλευθέραν πάλην τῶν Βρετάνων καὶ
τῶν Ἑλβετῶν, ἡ ὁποία ἦταν μὲν ἀρ-
κετὰ σκληρὸ ἀγώνισμα, δὲν εἶχε
ὅμως, τὴν ἀπάνδοξη ἀγριότητα τῆς
ἀνατολίτικης πάλης.

Ὁ μεγαλύτερος ὁργανωτὴς πα-
λαιστικῶν συναντήσεων στὴ Γαλλίαν
εἶναι ὁ Ραούλ Πάολι ἕνας ἐκ τῶν
διασημωτέρων πρωταθλητῶν τοῦ κό-
σμου. Ἐπὶ εἰκοσι χρόνια ἦταν πρω-
ταθλητὴς τῆς Γαλλίας εἰς τὰ ἀγώνι-
σματα ρίψεως βαρῶν, διεθνῆς πρω-
ταθλητὴς τοῦ ράγκμπυ, τοῦ μποξ
καὶ τῆς ἐλευθέρας πάλης.

Ὁ Πάολι ἔχει ὕψος 1.88 τὸ δὲ βά-

ρος του μόλις φθάνει τὰ 130 κιλά.
Τὸ στήθος του εἶναι πλατὺ σάν...
ντουλάπα. Τελευταίως, εἰς μίαν ἐπι-
δείξιν ἐλευθέρας πάλης ποὺ εἶχε
διοργανώσει στὸ Παλαιὸ ντὲ Σπόρ,
ἐκάλυψε μερικὸς δημοσιογράφους
καὶ τοὺς κατέτρεξε στὰ ζητήματα
τῆς ἐλευθέρας πάλης κατὰ τὸν ἀμε-
ρικανικὸν τρόπον. Ἡ αἴθουσα ἦταν
ἀσφυκτικῶς γεμάτη καὶ τὸ κοινὸν ἔ-
δειχνε μίαν μεγάλην γευρικότητα,
γιατὶ ὁ γάλλος παλαιστής Ριγκουλὸ
ἐπρόκειτο νὰ παλαίῃ μὲ τὸν τρομε-
ρὸ ἰταλοαμερικανὸ Σαβόλντι.

Πρὸ τῆς μεγάλης αὐτῆς παλαιστι-

Δυὸ παλαισταὶ τῆς ἐλευθέρας πάλης.

κῆς συναντήσεως, ἔγιναν μερικὲς ἐ-
πιδείξεις ἀρχαρείων, οἱ ὁποῖοι προσ-
παθοῦσαν, πρὸς μεγίστην ἱλαρότητα
τοῦ κοινοῦ, νὰ ἐφαρμόσουν τὰ κόλ-
πα τῶν μεγάλων ἀσῶν τῆς πάλης.
Ὡστόσο, μὲ ὅλο ποὺ οἱ πρωτόπαιροι
αὐτοὶ ἐρασιτέχναι προκαλοῦσαν τὴ
θυμηδία τοῦ πλήθους, ἐν τούτοις, ἔ-
βλεπε κανεὶς ὅτι ἡ ἀμερικανικὴ πά-
λη εἶναι τρομερὰ βάρβαρη καὶ δὲν
θάταν ἀσχημα νὰ ἐκλείψῃ.

—□□—

Μόλις ὁ Ριγκουλὸ παρουσιάσθηκε
πάνω στὸ ρίγκ, ὁ κόσμος τὸν ὑπε-
δέχθη μὲ λαχὰς ἐνθουσιασμοῦ καὶ μὲ
δαιμονισμένα σφυρίγματα. Ὁ πρω-
ταθλητὴς ἔτεινε πρὸς τὰ πλήθη τὰ
χέρια του, εἰς ἐνδειξὴν εὐγνωμοσύ-
νης κι' ὕστερα ἔβγαλε τὸ πενιουάρ
του, δείχνοντας τὸ ἥράκλειον σῶμα
του μὲ τὸ καταπληκτικὸ ἀνεπτυγμέ-
νο μυϊκὸ του σύστημα.

Ὁ Σαβόλντι εἶχε ἀνάστημα
1.73 μ. καὶ βάρος 107 κιλών. Κατέ-
χει ὅλα σχεδὸν τὰ παγκόσμια σε-
κόρ. Στὴν ἰδιωτικὴ του ζωὴ εἶναι
γοητευτικώτατος. Ἐπάνω στὸ ρίγκ,
ὅμως, μοιάζει μὲ θηρίον.

Ὁ Σαβόλντι εἶναι ἕνας ἰταλοαμε-
ρικανὸς, ποὺ θὰ μπορούσε κανεὶς
χωρὶς ὑπερβολήν, νὰ τὸν ὀνομά-
ζωμεν «τὸν ἐκδολὴν». Ἐσπούδασε στὸ Παν-

πιστήμιο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ εἶναι
πολὺ καθὼς πρέπει. Ἐχε ἐπιδοθῇ ὅ-
λα τὰ σπόρ καὶ ἰδίως στὸ ἀμερικα-
νικὸ ράγκμπυ, τὸ ὁποῖο, κάθε χρόνον,
προκαλεῖ στίς Ἡνωμένες Πολιτεῖς
πολυάριθμα θανατηφόρα δυστυχήμα-
τα.

—□□—

Ἡ πάλη τῶν δύο αὐτῶν πρωτα-
θλητῶν διήρκεσε πλέον τῆς ὥρας,
καθ' ὅλο δὲ αὐτὸ τὸ διάστημα, τὰ
πλήθη ὠρύοντο σάν δαιμονισμένα,
ὑπὲρ τοῦ ἑνὸς καὶ κατὰ τοῦ ἄλλου
ἐκ τῶν δύο παλαιστῶν.

Ὁ Ριγκουλὸ ἦταν ὁ
εὐνοούμενος τῶν θεα-
τῶν, οἱ ὁποῖοι προσπα-
θοῦσαν νὰ τὸν ἐνθαρρύν-
ουν μὲ χίλιες δυὸ πα-
ραϊνέσεις, ὑπερβαίνον-
τας συχνὰ τὴν εὐγένεια
καὶ τὴ λεπτότητα. Μία
λεπτοφυὴς κυρία, πνιγ-
μένη στὰ γυναικικά,
βλέποντας τὸν Ριγκου-
λὸ νὰ ἔχη κἀνὴν στὸν
ἀντίπαλόν του «κεφαλο-
κλειδωμά», φώναξε:

—Σκότωσέ τον! Σκό-
τωσέ τον!

Καὶ ὁ ἄνδρας τῆς ἑ-
νας κρύος μὲ γυαλά-
κια, μόλις εἶδε τὸν Σα-
βόλντι νὰ κάθεται πά-
νω στὸν ἀντίπαλόν του
καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ τοῦ
στραγγαλίσῃ τὸ πόδι,
ἄρχισε νὰ τὸν βρίζῃ
καὶ νὰ τὸν ὀνομάζῃ λη-
στή.

Εἶναι βέβαιον ὅτι τὸ
ἀγώνισμα τῆς ἐλευθέ-
ρας πάλης δὲν ἐξημε-
ρώνει τὰ ἤθη.

Εἶδαμε τοὺς δυὸ αὐτοὺς παλαι-
στὰς νὰ συγκρούωνται μὲ μανίαν, νὰ
δαγκάνωνται, νὰ γυμνοῦν τὸ κεφάλι
τοῦ ἀντιπάλου τὸν στὸ πάτωμα,
νὰ στραμπουλίζουν τὰ πόδια καὶ τὰ
χέρια τους, νὰ τοαβοῦν τὰ μαλλιά
καὶ νὰ μὴν ἔχουν τίποτε τὸ ἀνθρω-
πινὸ ἀπάνω οὐς. Θηρία πραγματι-
κά!

Τὸ ἀγώνισμα αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἀπὸ
τοὺς παλαιστὰς μυθικὴν ἀντοχήν εἰς
τὸν πόνον, καταπληκτικὴν εὐλυγι-
σίαν, ἀπίστευτὴν δύναμιν, ἐτοιμότητα
πνεύματος καὶ ἥράκλειον ἀντοχήν.
Ἡ προπόνησις τῶν δὲν πρέπει
νὰ διακόπτεται οὔτε μίαν μέραν. Καὶ ἡ
καρδιά τους πρέπει νὰ εἶναι σκληρό-
τερη κι' ἀπὸ πέτρα, γιὰ νὰ μὴν αἰ-
σθάνεται καμμιὰ τύψη, τὴν ὥραν ποὺ
προσπαθοῦν νὰ συντρίβουν τὸν ἀντί-
παλόν μέσα στὸν κλοιὸ τῶν χαλυβιδί-
ων τῶν μυῶν.

Τὸ κοινόν, ἰδίως τῆς Ἀμερικῆς,
τρελλάζεται γιὰ τὴν ἐλευθέραν πά-
λη. Ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὕτη δὲν νο-
μίζει πὼς δὲν τιμᾷ τὸν πολιτισμὸν
μας.

ZAKLIN MONFOR

Ἀπὸ τὸ Ντόουνινγκ Στρήτ στὸ Πανδοχεῖο τοῦ "Παληοῦ ἀρότρου",

Ὁ ρωμαντικὸς γάμος τῆς μῆς Ἰσμελ Μὰκ Ντόναλτ

Ἐδῶ καὶ τρεῖς χρόνια, μιά εἰδη-
ση ποὺ κανεὶς δὲν τὴν περιμέ-
νε, συνετάραξε τὸ Λονδίνο, στὴν
ἀρχή, τὴν Ἀγγλίαν κατόπι καὶ
τέλος τὸν κόσμον ὁλόκληρον: ἡ μῆς Ἰσμελ
Μὰκ Ντόναλτ, ἡ μεγαλειότερη κόρη τοῦ
ἀλλοτε ἀρχηγοῦ τοῦ Ἑργατικοῦ κόμμα-
τος καὶ πρωθυπουργοῦ τῆς Ἀγγλίας, ποὺ
πέθανε πέρυσι κατὰ τὴν διάρκεια ἑνὸς τα-
ξιδιοῦ του στὴν Ν. Ἀμερικὴ, ἀποσυρόταν
τῆς ἐνεργοῦ πολιτικῆς, στὴν ὁποίαν
ἦταν προσωρινῶς νὰ διαδραματίσῃ σπου-
δαῖο ρόλο κατὰ μέλλον, γιὰ λόγους ἰδιωτι-
κούς. Δηλαδή, ἡ μῆς Μὰκ Ντόναλτ, ἄφη-
νε τὸ γραφεῖο τοῦ πατέρα της στὸ ὁποῖο
ἔμεινε ἀπὸ πολλὸν καιρὸ ὡς στενὴ συνεργά-
τις του γιὰ νὰ διευθύνῃ... τὸ πανδοχεῖο
τοῦ «Παλιῶ ἀρότρου» στὸ Σπὴν τῆς κο-
μητείας τοῦ Μπούκινγκχαμ.

Τὸ Σπὴν αὐτὸ εἶναι ἕνα χαριτωμένο
χωριουδάκι, θουτηγμένο μέσα στὸ πράσι-
νο, μὲ κατοίκους εἰρηνικοὺς καὶ φιλόξε-
νους, μὲ ἥθη πατριαρχικά, ποὺ ἔως τὴν
ἐποχὴ ἐκείνη, εἶχε μείνει ἀγνωστο καὶ
ἄσημο. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν, ὅμως, ποὺ ἡ μῆς
Μὰκ Ντόναλτ ἀνέλαβε τὸ «Παλιὸ ἀρο-
τρον» μιά ἀσυνήθιστη κίνησις ἄρχισε στὸ
ἔσχατο χωριουδάκι, καὶ οἱ ἀπαστράπτουσες
«ρόλες-ρόλες» ἄρχισαν νὰ διασταυρώνονται
μὲ τὰ πρωτόγονα χωρικά κάρρα.

Τί ἦταν ὅμως ἐκεῖνο ποὺ ἔκανε τὴν ὑ-
περήφανη Λονδρέζα, ποὺ ἐθεωρεῖτο ὡς
τότε τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ πατέρα της, νὰ ἀ-
φήσῃ ξαφνικὰ τὸ πολυθρόνο Λονδίνου καὶ
ἔλθῃ τίς φιλοδοξίες καὶ νὰ κλεισθῇ στὸ
Σπὴν; Τί ἄλλο μπορούσε νὰ ἦταν παρὰ
ὁ ἔρωσ!

Ὁ ἄνθρωπος, ἐπουδῆποτε καὶ ἂν βοί-
σκετε, μὲ ὅ,τι δῆποτε

καὶ ἂν ἀσχολεῖται, ὁ-
σονδήποτε, τέλος, με-
γάλο μυαλὸ καὶ ἂν ἦ-
ταν, εἶναι πάντα ὁ
ἄνθρωπος μὲ τὴν καρ-
διά, τὸ μικρὸ αὐτὸ
κομματάκι τοῦ σώμα-
τός του, ποὺ δὲν θέ-
λει νὰ ξέρῃ τίποτε ἀ-
πὸ ὅλα τὰ μεγάλα καὶ
σπουδαῖα ποὺ συλλαμ-
βάνει ἢ ἐπιδιώκει ὁ
νοῦς καὶ τραβά τὸ δρό-
μο του, παρασύροντας
ξοπίσω του τὰ πάντα.
Ὅταν δέ, δὲν μπόρε-
σε νὰ ἀντισταθῇ στὸ
πράγματάκι αὐτὸ ἔ-
νας Ναπολέον, δὲν
βλέπει κανεὶς γι-
ατὴ νὰ μὴν παρασυρ-
θῇ ἢ μῆς Μὰκ Ντό-
ναλτ, ποῦναι ἐπὶ πέ-
λους καὶ γυναῖκα!...
Μιά ἐκδρομὴ μὲ φί-
λους κάποια ἀνοιξιά-

τικὴ μέραν ὡς τὸ γραφικώτατο Σπὴν καὶ
τὸ εἰδύλλιο πλέχθηκε. Σὲ λίγο ἀνηγγέ-
λοντο οἱ γάμοι, οἱ ὁποῖοι καὶ ἐγινόντουσαν
μὲ ταχύτητα ποὺ θὰ τὴν ἐξήλευαν οἱ Ἀ-
μερικανοί.

Καὶ ἐκεῖνος;

Ὡ! δὲν ἦταν κανένας ὠραίος ἱππότης,
ἢ κανένας ἄρχων, ποῦχε τὸν πύργο του
στὸ Σπὴν καὶ ζῇ ἀποτραβηγμένος ἀπὸ
τὸν κόσμον.

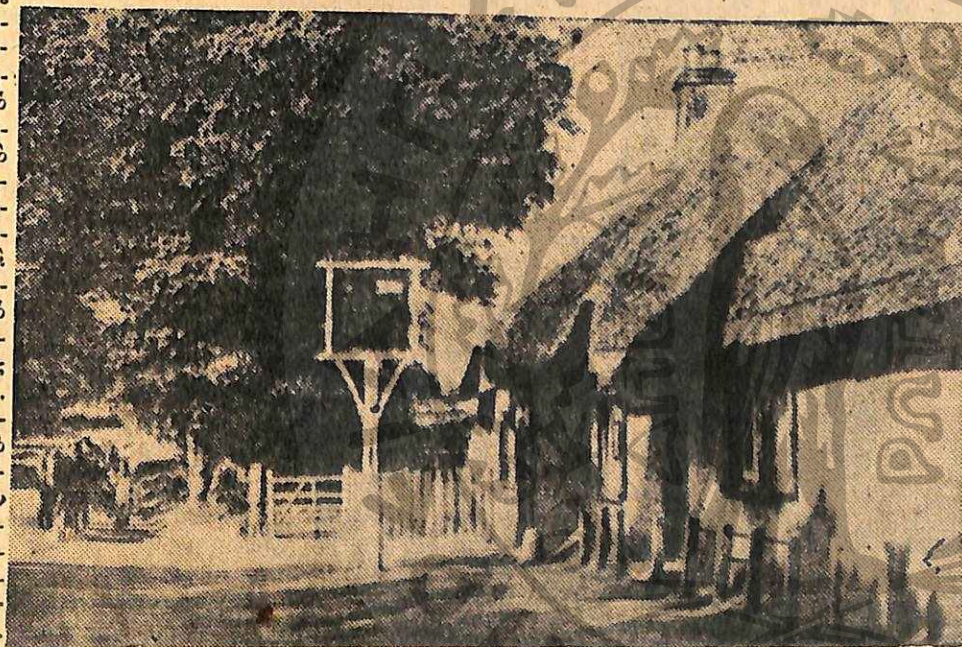
Ἦταν ἡ μάλλον εἶναι ὁ Νόρμαν Ρίν-
τγκλεϋ, ὁ «Πίνκερ», ὅπως χαϊδευτικά
τὸν λένε οἱ φίλοι του. Ἐνα γερὸ καὶ εὐ-
θυμο παλληκάρι, ποὺ κάνει τὸν ταπεινὸ
ἐρῆ στὸ χωριὸ του καὶ εἶναι τὸ καλλίτε-
ρον πιστόν στὴν φανφάρα του! Ἐπὶ πλέον,
ὁ «Πίνκερ» εἶναι ἀσυναγωνίστος στὸ ντό-
μινο!

Ὁ γάμος ἔγινε στὸ Λονδίνο.

Κι' αὐτό, γιατί ἡ νύφη ἤθελε νὰ γίνον
ὅλα ἡσυχὰ καὶ ἀπαλὰ, πρᾶγμα ποὺ δὲν θὰ
συνέβαινε ἂν ὁ γάμος γίνονταν στὸ Σπὴν,
ὅπου θὰ γαλοῦσε ὁ κόσμος καὶ ὅλο τὸ χω-
ριὸ θὰ σηκωνόταν στὸ ποδάρι γιὰ νὰ πα-
νηγυρίσῃ τὸ μεγάλο γεγονός.

Στὸ Λονδίνο ὁ γάμος ἔγινε σ' ἕνα πα-
ρεκκλήσιο τοῦ Χάμστετ, προαστείου
στὰ βόρεια τοῦ Λονδίνου, παρουσίᾳ μόνον
τῶν μαρτύρων καὶ δύο-τριῶν φίλων.

Ἀμέσως μετὰ τὴν τελετὴν, οἱ νεόνυμ-
φοι ἔφυγαν γιὰ τὸ Σπὴν, ὅπου καὶ ἐγκα-
τεστάθησαν ὁριστικῶς. Ἦ τῶς μῆς Μὰκ
Ντόναλτ ἀγόρασε τὸ πανδοχεῖο τοῦ «Πα-
λιῶ ἀρότρου» ὅπου εἶχε πρωτογνωριστῇ
μὲ τὸν ἄνδρα της, καὶ τὸ ἀνδρόγυνον ζῇ
τώρα σ' αὐτό, κἀνοντας τὸν ξενοδόχον καὶ
ἀποφασισμένο... νὰ μὴ μετανοίωσιν γι' αὐ-
τό!

Τὸ ἱστορικὸ πανδοχεῖο «Ἡ Γάτα καὶ τὸ Βιολί»

Τὸ «Παλιὸ ἀρότρον» δὲν εἶναι στὴν
Ἀγγλίαν τὸ μόνο πανδοχεῖο ποὺ διευθύνε-
ται ἀπὸ γυναῖκα.

Σὲ κάθε σχεδὸν κομητεία, σὲ κάθε χω-
ριὸ σχεδὸν ὑπάρχει καὶ ἀπὸ ἕνα πανδο-
χεῖο, παλιὸ, ἱστορικὸ, ποὺ τὸ διευθύνει μὲ
ὑπερευλάβεια ἢ οἰκοδόμοινα, ἐνῶ ὁ σύ-
ζυγος ἐργάζεται στὰ χωράφια.

Εἴπαμε «ἱστορικὸ» καὶ πράγματι, ὅλα
τὰ πανδοχεῖα ποὺ ἔχουν ἀπομείνει στὴν
Ἀγγλίαν, ἔχουν ζωὴ 500 καὶ 100 ἐτῶν.

Τὸ «Παλιὸ ἀρότρον» π. χ. ἔχει ἰδρυθῇ
τὸν 14ον αἰῶνα καὶ σήμερον εἶναι τὸ ἴδιον,
ὅπως ἦταν τὴν ἐποχὴ τοῦ τὸ σεβάστηκαν καὶ
δὲν ἀλλάξαν τὸ παλαιὸν. Ἀπὸ τὰ θα-
ρεῖα ἀκαλιστὰ ἐπιπλά του, ὡς τὰ παλαιά
καὶ σερόβια του.

Ὅχι μακριὰ ἀπὸ τὸ Λονδίνο, σὲ ἀπό-
στασι εἰκοσι μόλις λεπτῶν μὲ αὐτοκίνη-
το, ὑπάρχει ἡ πόλη Σαίντ Ἀλμπανς.

Πολιτεία ἱστορικὴ τὸ Σαίντ Ἀλμπανς,
εἶναι γεμάτη ἀπὸ ἀναμνήσεις τοῦ παρελ-
θόντος ποὺ εἶναι μορφοποιημένες σὲ ἐπι-
βλητικὰ μνημεῖα καὶ σὲ ἐνδοξα ἐρεῖσιαι.
Ἀπὸ τὰ περιφημότερα μνημεῖα του, εἶναι
ὁ παλιὸς καθεδρικός ναός, ποὺ εἶναι ἕνα
ἀληθινὸ θαῦμα. Ἐν τούτοις, οἱ κάτοικοι
τοῦ Σαίντ Ἀλμπανς, δὲν ὑπερφημεῖον
τόσο γιὰ τὴν ἱστορικότητά της πόλεως
των, οὔτε γιὰ τὴν περὶφημη ἐκκλησία
τους, ὅσο γιὰ ἕνα παμπάλαιο πανδοχεῖο
ποὺ ὑπάρχει σὲ μίαν ἄκρην τῆς πόλεως, τὸ
πανδοχεῖο τῶν «Δύο γενναίων... Πετε-
νῶν»!..

Στὸ Χαμσάιρ, ἄλλο παλιὸ πανδοχεῖο,
συγκεντρώνει τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν τὸ
πανδοχεῖο τῆς «Γάτας καὶ τοῦ βιολίου».

Ἄλλο πανδοχεῖο
ἱστορικὸ, εἶναι αὐ-
τὸ ποὺ ὑπάρχει στὸ
Στράτφορντ. Τὸ παν-
δοχεῖο αὐτὸ εἶναι
ἐνδοξον καὶ γιὰ ἕνα
ἀκόμη λόγο: ἐφι-
λοξένησε κάποτε
τὸν μεγάλο Σαίξ-
πηρ στὰ 1450.

Τὸ περιφημότε-
ρον ὅμως ἀπὸ ὅλα
τὰ ἀγγλικά παν-
δοχεῖα, εἶναι, χω-
ρὶς ἄλλο, τὸ «Λαί-
γκον» Ἀρμς στὸ
Μπρόντγουϊκ τοῦ
Γιορκσχερσάιρ. Εἶ-
ναι ἀπὸ τὴν ἐποχὴ
τοῦ Κρόμγουελ, καὶ
ὑπάρχει σ' αὐτὸ
τὸ δωμάτιον ὅπου
κοιμήθηκε στὰ
1651 ὁ δικτάτωρ
τῆς Ἀγγλίας.

NTIEON

Καρδιές, που διστάζουν

Μια νεαρή αναγνώστριά μου υπογράφει «Λεβάντα», ζητά τη γνώμη μου για ένα αισθηματικό ζήτημα. Η κοπέλλα αυτή, πολύ μορφωμένη και με ανώτερα ιδανικά, συμπάθησε ένα νέο εργατικό, ήθικό, τίμιο και ειλικρινή, όπως μου γράφει, ο οποίος την αγάπησε βαθιά και όνειρεύεται να την κάνει γυναίκα του. Και η κοπέλλα τον αγάπησε κι' εκείνη, βλέποντας την ευγένεια της ψυχής του και των αισθημάτων του.

Και η αγάπη της του συγχωρούσε ένα μειονέκτημα, το μόνο μειονέκτημα που του εύρισκε: το ότι δεν ήταν αρκετά μορφωμένος. Μολαταύτα, αισθανθηκε κάποιο κλονισμό στην αγάπη της αυτή όταν γνώρισε κάποιον άλλον άνδρα, εξαιρετικά μορφωμένο, και άθελά της έκαμε την σύγκριση με τον πρώτον. Ένοιωσε τότε τον δισταγμό, την αμφιβολία αν ο πρώτος θα ήταν εις θέσιν να την νιώσει, την ανησυχία αν θα μπορούσε να βρή

Το κορίτσι

την ευτυχία κοντά του. Ο άλλος (ο μορφωμένος), παντρεύτηκε εν τω μεταξύ. Και το γράμμα της νέας κοπέλλας καταλήγει έτσι:

«Τι νά κάμω, λοιπόν, αγαπητή Λόρα;

»Μολονότι νοιώθω κάποιο κενό στην αγάπη μου, εν τούτοις βρίσκω τον νέον αυτόν πολύ δυνατά συνδεδεμένο με τη ζωή μου...

»Η θύμηση του άλλου είναι πάντα ζωηρή και ο φόβος μιάς ασυνεννοησίας με τον πρώτο με τρομάζει. Είναι σκληρό το δίλημμα που βρίσκομαι. Τι νά κάμω; Γιατί μου συμβαίνει κάτι που είναι συχνό στους πολύ διαβασμένους: βρίσκω στα σύννεφα! Σε κόσμους ανώτερους και ωραιότερους. Με απασχολεί η μελέτη, η φιλοσοφία, το γράψιμο και η κίνηση για κάθε ανώτερο...

»Οδήγησέ με, αγαπητή Λόρα, και θα σου είμαι ευγνώμων».

Νομίζω, μικρή μου φίλη, ότι παρασύρθηκε περισσότερο απ' ό,τι πρέπει από τα όνειρα και τις φιλολογίες. Η ζωή, η πραγματική ζωή, είναι πολύ διαφορετική απ' αυτήν που περιγράφουν τα βιβλία και που πλάθουμε στα όνειρά μας. Πρέπει να ξέρουμε να «προσγειωνόμαστε» από τα σύννεφα και ν' αντικρίζουμε την πραγματικότητα και τις απαιτήσεις της.

Εγώ νομίζω ότι ένας άνθρωπος που έχει την ψυχική ευγένεια και τον χαρακτήρα του άνδρος που μου γράφετε δεν είναι καθόλου κατώτερος επειδή δεν έτυχε να μάθη «Αλγεβρα και Χημεία ή δεν έσπουδασε τις θεωρίες του Έγελ και του Κάντ».

Και θεωρώ πολύ καλύτερο έναν άνθρωπο με ψυχική ευγένεια και ανώτερα και ειλικρινή αισθήματα από έναν άνθρωπο που σπούδασε σε Πανεπιστήμια και ξέρει να συζητά για όλα, αλλά έχει ταπεινή ψυχή. Ξέρουμε καλά όλοι μας ότι η μόρφωση είναι πολύ συχνά άσχετη με τον χαρακτήρα ενός ατόμου.

»Αν όμως, έσεις δίνετε τόση σημασία στην μόρφωση ώστε να θεωρήτε τον άνθρωπο αυτό κατώτερό σας και άξιόλογο να σας καταλάβει, τότε βέβαια δεν σας συμβουλεύω να τον παντρευήτε, γιατί νομίζω ότι πριν απ' όλα μια γυναίκα πρέπει να εκτιμά απόλυτως εκείνον που θα γίνει άνδρας της.

ΛΟΡΑ

ΜΟΔΑ

Τελευταία μοντέλλα

Τα άπογευματινά ανοιξιάτικα μαντώ είναι χωρίς ρεβέρ, αλλά άνεβραστα στον λαιμό, πίσω και πλαγίως. Γαρνίρονται μ' ένκρουστασιόν από το ίδιο ύφασμα. Οι ένκρουστασιόν αυτές τοποθετούνται εκεί που κλείνει το μαντώ και περιβάλλουν τις τσέπες. Γιατί όλα τα μαντώ και ιδιαιτέρως τα μαντώ σπόρ γαρνίρονται με τσέπες πολυάριθμες.

Πολύ συχνά οι τσέπες αυτές φθάνουν την μισή δωδεκάδα και τοποθετούνται τρεις από κάθε πλευρά. Σε όλη λίγα μοντέλλα οι τσέπες μπαίνουν ή μιά επάνω στην άλλη και κάθε μιά έχει και διαφορετικό χρώμα.

Οι άπλικασιόν από χρωματιστό δέρμα γαρνίρουν τα κοστούμια και τα μαντώ περισσότερο από κάθε φορά. Τώρα δεν βλέπουμε δερμάτινα σειρήνια μόνο στα μαντώ του σπόρ, αλλά και τα ταγιέρ και οι ζακέττες γαρνίρονται με πολύχρωμα δερμάτια.

Ετσι, ένα άπογευματινό κοστούμι από λαϊνάξ μαύρο με ζακέττα τρουά —κάρ γαρνίρεται με άπλικασιόν από δέρμα μαύρο, ύπογραμμισμένο με λευκό δέρμα ντεκουπαρισμένο σε φιστόνια.

Τα δερμάτια σε λεπτό και γλυκό χρωματισμό έχουν πολύ διακοσμητική εμφάνιση επάνω στο μαύρο. Οι οικονομίες και πρακτικές γυναίκες που δεν φορούν παρά μαύρα, μπορούν να επιτύχουν πολύ καλά αποτελέσματα με μιά γαρνιτούρα από ανοιχτόχρωμο δέρμα. Σ' ένα ταγιέρ από μαύρο λαϊνάξ, βλέπουμε πολύ συχνά άπλικασιόν από δέρμα μαύρα και ρόζ. Συμπληρώνεται δε με ένα μαντίλι από μουσελίνα ρόζ που δένεται στο λαιμό.

Για τα ταγιέρ και τα μαντώ άμπιγιέ που μπορούν να φορεθούν και σε μιά επίσημη συγκέντρωση, υπάρχουν έφετος πολλά ωαία ύφασματα, λεπτά και μαλακά. Πολλά απ' αυτά ήσαν άλλοτε της μόδας. Ετσι βλέπουμε τον ταφτά έμπριμέ που έχει τόση νεανική και άφελή χάρη, την μεταξωτή ποπλίν, το φάιγ, το συρά, το γκρό —γκράιν κ.λ.π. Στο Παρίσι φοριούνται ακόμη και ταγιέρ από ωραιότατο τούλι έμπριμέ.

Οι γυναίκες που δεν είναι πια πολύ νέες και πολύ συχνά παραπονιούνται — και με το δίκιο τους — ότι η μόδα δεν τους δίνει δση προσοχή πρέπει στο ντύσιμό τους, μένουν πολύ

Το κορίτσι

εύχαιριστήμενες με το μαντώ αυτό από συρά ή ταφτά που τις ντύνει τόσο ωραία χωρίς να υπογραμμίζει πολύ έντονα την σιλουέττα τους.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Τα πόδια

Στο προηγούμενο άρθρο μου σάς έγραφα γενικώς για τις αιτίες που προκαλούν την πλατυποδία, τους κάλους, τα πόδια, τις σκληρύνσεις, τις έξωγκωμένες κλειδώσεις των δακτύλων, την πρὸς τὰ έξω ή έσω κλίσιν της πτέρνας, τους πόνους των άστραγάλων κι' όλες έν γένει τις παθολογίες των ποδιών. Είπαμε ότι ή βασική αίτία όλων αυτών των ελαττωμάτων είναι ή παραμόρφωσις της καμπύλης των τόξων συνεπεία διαφόρων αίτιων, τὰ όποια όταν καταλλήλως παύσουν να ύφίστανται, επανέρχεται το πόδι στην φυσιολογική του κατάσταση θεραπευομένων όλων των ανωτέρω άνωμαλιών και έπερχομένης της ανακούφισης του πάσχοντος όποτε κι' ή βάδισις έντελείται ικανόπως και φυσιολογικώς.

Ηδη με τας προόδους της ορθοπεδικής επιστήμης οι αντίσθητικές, όγληρες, αλλά και επικίνδυνες άνωμαλίες των ποδιών βελτιούνται απόλυτως και σε οποιαδήποτε ηλικία άρκεί να γίνει καλή και κατόπιν εξέτασεως έφαρμογή ειδικών πελμάτων. Φοριούνται με όποιονδήποτε παπούτσι και είναι ελαφρά, ελαστικά και λεπτά, έφαρμοζόμενα άκριδώς στο πόδι. Σιγά-σιγά δε ως ελαστικά δύνασθε να άνασκηώνετε την καμπύλην των, μέχρις ότου το τόξο σας επανέλθη στην φυσιολογική του θέση. Τότε πλέον δεν είναι άνάγκη να φορείτε πέλματα. Αυτή είναι ή άσσημονική μέθοδος του Dr M. Scholl

Με την καταλληλή λοιπόν έφαρμογή ενός τέτοιου πέλματος οι μύς και οι σύνδεσμοι δυναμώνουν, εξαλείφεται ή τοπική ύδυνηρά ύπερένταση των νευρών, παύει το τρίξιμο του ποδιού στο παπούτσι και επέρχεται άμεσος άνακούφισις κατά το βάδιση. και θεραπεία της πλατυποδίας.

Το άντιαισθητικό επίσης αλά και όγληρό και επόδυνο κότσι σχηματίζεται και από έξησθενημένο τόξο αλλά συνθέστερα από μύτερό ή κοντό παπούτσι. Όταν τὰ δάκτυλα του ποδιού συστέλλονται, λόγω του κοντού ή μύτερου παπουτσιού, ή κλειδώσις του μεγάλου δακτύλου λυγίζει και τριβεται επάνω στο παπούτσι σε κάθε μας βήμα. Τότε σχηματίζεται τοπική φλόγωσις και γίνεται το κότσι. Υπάρχει για την θεραπεία του κακού το bunion Reducer που είναι μιά άσπίδα από άναλελυμένο καουτσούκ, ή όποια τοποθετείται επάνω άκριδώς στο κότσι. Εφαρμόζει ά-

κριδέστατα στην κλειδώση, πληρώνει το κενόν του παπουτσιού και το έμποδίζει να τριβεται επάνω στο πόδι όποτε και ελαττώνται ο όγκος του ποσιού σημαντικώτατα. Και για τὰ δάκτυλα επίσης —ή σκεπάζουν τ' άλλα, ύπόκει το Toe flex πούχει σχήμα κυλίνδρου έν καουτσούκ το όποιον φορείται μεταξύ των δακτύλων που σκεπάζονται. Το Toe flex έχει την ιδιότητα να σπρώχνη τον καλύπτοντα δάκτυλο πρὸς την προτέρα του φυσιολογική θέση του.

Για την θεραπεία των κάλων και των διαφόρων σκληρύνσεων στο έπόμενο και τελευταίο άρθρον.

Δερματολόγος ιατρός Μ. ΛΑΔΑΣ

Ένα ωραίο άνδρικό κοστούμι από ύφασμα φανταζί σε χρωματισμό γκαϊζο-πράσινο, μπέζ ή μαβίν με σατινέ σταυρωτό.—Κομψό γυναικείο ταγιέρ άπό μαύρο ή άρίγ. Η ζακέττα συμπληρώνει με ραιγιόν.

Τα μπολερό εξακολουθούν να είναι πολύ της μόδας. Γίνονται σε κάθε σχήμα, τετράγωνα ή στρογγυλά πρὸς τὰ κάτω, συνήθως κοντά και άρκετά φαρδεια πρὸς τὰ πίσω. Πολύ μοντέρνα και φανταζί είναι τα μπολερό που ντυμπλάρονται με ύφασμα σε έντελως αντίθετο χρωματισμό.

Για τις άπογευματινές συγκεντρώσεις τα μπολερό γίνονται από ύφασμα πολυτελές, είναι κεντημένα ή έμπριμέ. Τα βραδυνά γίνονται από μουσελίνα μεταξωτή μαύρη με χρυσά σειρήνια ή από κρέπ παγιετέ κλπ.

Μοντέρνες Φανταζι

Η φανταζι είναι της μόδας. Μας άρέσει ν' αλλάζουμε εμφάνιση σύμφωνα με την ψυχική μας διάθεση ή με τον καιρό που κάνει. Σ' αυτό μας βοηθούν τα διάφορα άξεσουάρ που έχουν έφετος μιά ζωηρόχρωμη χαρούμενη εμφάνιση.

Ένα όπλο κόσμημα μπορεί ωραιότατα να δώσει μεγάλη κομψότητα σ' ένα φόρεμα σκούρο και μονόχρωμο.Τα κοσμήματα είναι ή ελκόν του παρελθόντος με κάποια μοντέρνα πνοή.

Τα γάντια είναι από δέρμα πολύ μαλακό, χωρίς ραφή επάνω, και κεντημένα για το βράδυ. Οι τσάντες είναι μεγαλύτερες και όχι πολύ ύψηλές. Παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία σχημάτων. Πάντως δεν πρέπει να είναι μεγάλες για να περιλαμβάνουν όλα τὰ μικροπράγματα που είναι άπαραίτητα σε μιά γυναίκα: το μυστηριώδες μικρό «καρνέ» όπου γράφουμε ένα σωρό πράγματα και που ξεχνούμε ύστερα να τὸ δούμε. Την πουδριέρα μας, τὰ κλειδιά μας, τὸ ρούζ, τὸ μανδηλάκι μας κλπ.

Αν έχετε ένα ταγιέρ μαύρο που τὸ φορείτε όλη την ήμερα, τὸ πρωί θα τὸ φορέσετε με ένα μπερέ, με πουλόβερ ή μπλουζα σεμιζιέ από τουάλ ντε σουά, παπούτσια με χαμηλό τακούνι από δέρμα μπόξ, τσάντα από τὸ ίδιο δέρμα και γάντια λαβαμπλ μπέζ.

Τὸ άπόγευμα θα τὸ φορέσετε με κανοτιέ ψάθα, μπλουζα από σατέν, κρέπ, παπούτσια, γάντια και τσάντα από άντιλόπ μαύρη.

Τὸ βράδυ μιά τὸκ σε χρώμα θαλασσί και όμοιόχρωμη μπλουζα θα δώσουν ένα τόνο πὸ άμπιγιέ στο άυστηρό μαύρο ταγιέρ σας.

Άνδρικό μονόχρωμο κοστούμι με σατινέ μαβέτο.—Χαριτωμένο φόρεμα τάνι με λευκά γαρνιτούρες. Τὸ κορσάκι σχηματίζει είδος ζιλέ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ Δ.Ο.Δ.Ο.

ΑΝ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΤΟ ΔΕΝΤΡΟ!...

Υιὰ τὸν μεγαλοβιομήχανο τοῦ αὐτοκινήτου, Φόρντ διηγούνται τὸ παρακάτω νόστιμο πού ἐγινε πρὶν λίγον καιρό:

Μιά μέρα, ἦρθε στὸ σπίτι του νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ ἕνας παλιὸς του συμμαθητὴς καὶ φανατικὸς φίλος τοῦ βολάν.

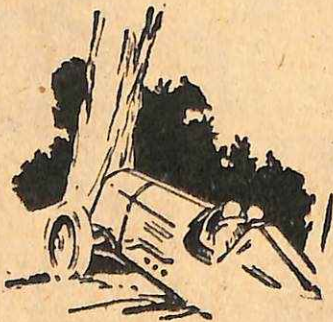
Μετά τὸ γεῦμα, ὁ φίλος τοῦ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμία νὰ κάνῃ μαζί του ἕναν περίπατο μετ' αὐτοκίνητο.

Ὁ Φόρντ διέταξε νὰ βγάλουν ἀπὸ τὸ γκαράζ τὴν κοῦρσα του—μιά ἀπὸ τίς κοῦρσες τοῦ δηλαδή— καὶ τὸν πῆρε δίπλα του, ἐνῶ στὸ βολάν ὠδηγοῦσε ὁ ἴδιος.

Στὸ δρόμο, ὁ φίλος τοῦ καυχιότανε γιὰ τίς... σωφροιστικές του ἀρετές καὶ ἰδίως γιὰ τὴν τέχνη του στὰ ἀπότομα φρεναρίσματα.

Κουρασμένος νὰ τὸν ἀκούῃ ὁ Φόρντ, τοῦ ἐμπιστεύθηκε τὸ βολάν γιὰ νὰ ἐφαρμόσῃ τὰ κόλπα του.

Ἐκεῖνὴν τὴν ὥρα περνοῦσαν ἕνα μικρὸ δάσος. Ὁ φίλος, διηύθυνε στὴν

ἀρχὴ καλὰ. Σέ μιά στιγμή, ὅμως, γύρισε καὶ εἶπε τοῦ Φόρντ:

— Τώρα θὰ σοῦ δείξω πὼς σταματοῦν ἀπότομα.

Καθὼς, ὅμως, μιλοῦσε δὲν πρόσεξε ἕνα δένδρο, καὶ τὸ αὐτοκίνητο ἔπεσε ἐπάνω του. Εὐτυχῶς ἡ ταχύτης τοῦ δὲν ἦταν μεγάλη καὶ οἱ δύο ἐπιβάται δὲν ἔπαθαν τίποτε.

Ὅταν συνήλθαν ἀπὸ τὴν πρώτη τους ἐκπλήξη, ὁ Φόρντ λέγει τοῦ φίλου του μετ' φλέγμα ἐντελῶς ἀμερικάνικα:

— Ὡραία τὸ πῆγες μέσα στὸ δάσος, μὲ λές ὅμως, τώρα, πὼς θὰ στεγιάτῃς σ' ἕναν αὐτοκινήτοδρομο, ὅπου δὲν ὑπάρχουν δένδρα!...

ΤΑ ΚΕΦΑΛΙΑ ΜΑΣ

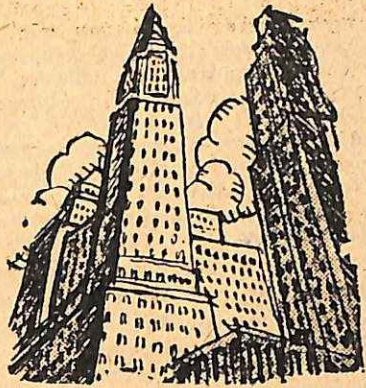
ΒΓΑΖΟΥΝ ΗΛΕΚΤΡΙΣΜΟ

Ξέρετε ὅτι ὁ ἀνθρώπινος ἐγκέφαλος παράγει ἠλεκτρικὸ ρεῦμα; Λεπτὸν οἱ σοφοὶ ἐπιμένουν πολὺ σ' αὐτό, ἰσχυρίζονται μάλιστα καὶ συνεπέρριξαν ὅτι 100.000 ἀνθρώπινα κεφάλια, μποροῦν μετὰ τὴν ἠλεκτροβολία τους, νὰ ἀνάψουν μιά μικρὴ λάμπα τῆς τσίπης.

Ὅχι σπουδαία πράγματα δηλαδή...

43 ΠΑΤΩΜΑΤΑ ΓΙΑ ΕΝΟΙΚΙΟ!

Δὲν εἶναι ὁ τίτλος καμμιᾶς ἐξωφρενικῆς φάρσας, ἀλλά... ἡ στυγνὴ πραγματικότητα γιὰ τὸν ἴδιο.

κτῆτη τῶν 43 αὐτῶν πατωμάτων. Πρόκειται γιὰ τὸ περίφημο "Εμπορὶο Σταϊντς Μπλιντγκ", τὸ ὑψηλότερο κτίριο τῆς Νέας Ὑόρκης καὶ τοῦ κόσμου.

Ὅπως εἶναι γνωστὸ, ὁ οὐρανοξύστης αὐτὸς ἔχει 85 πατώματα, ἀπὸ αὐτά, ὅμως, μόνον τὰ 42 εἶναι νοικιασμένα καὶ συγκεκριμένως τὰ πρῶτα 42, δηλαδή ὁ μισὸς οὐρανοξύστης ἀπὸ τὸ 43ο καὶ ἐπάνω εἶναι ἀδειανός! Μονάχα στὸ 80ὸ πάτωμα ὑπάρχει ἕνα γραφεῖο καὶ στὸ 85ο ἕνας σταθμὸς τηλεοράσεως. Καὶ πλέον οὐ.

Οἱ ἐγχθροὶ τοῦ οικοδομικοῦ «μεγαθηρισμοῦ» λένε ὅτι ἡ κατάσταση αὐτὴ ἀποτελεῖ μιά ἀποστομωτικὴ διαμαρτυρία τῶν Νεοϋορκέζων κατὰ τῆς μανίας τῶν ὑψηλῶν κτιρίων. Δείχνει ἀκόμη ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ δὲν θέλουν νὰ κατοικοῦν στὰ σύννεφα, ὅτι δηλαδή εἶναι ἀνθρώποι... προσγειωμένοι, πού θέλουν νὰ βρίσκονται σὲ στενὴ ἐπαφὴ μετὰ τὴν πραγματικότητα... καὶ τὸν δρόμο!

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΖΩΑ

Ἡ Αὐστραλία εἶναι ἡ χώρα στὴν ὁποία ἀφθονοῦν τὰ παράξενα ζῶα ὅπως ὁ ὀνιθόρυγχος μαστοφό-

ρον πού μοιάζει... μετὰ τὰ καγκουρά, πού κρύβει τὰ μικρά του μέσα... στὸ στομάχι του, ἡ περίπου, καὶ περπατᾷ μετὰ τὰ πίσω πόδια, γιὰ τὴν ἰσχύος του δὲν ὑπάρχουν, ὅπως τὸ κοζοῦρ ἕνα πουλὶ πού ἀντὶ γιὰ φτερά εἶναι σκεπασμένο... μετὰ τῆς κ. τ. λ.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ αὐτά, ὑπάρχουν

ΑΠΡΟΟΠΤΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΟΥ ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΥ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Τὸ ὅτι οἱ Ἀμερικανοὶ θὰ μετεβάλλοντο μετὰ τὴν κατάργηση τῆς ποτοαπαγορεύσεως σὲ ἀλκοολικούς, δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ἀλλὰ τὸ ὅτι ἡ κατάργηση αὐτὴ θὰ ζημιώνει φοβερὰ τοὺς παραγωγούς μῆλων, εἶνε κάτι πού ἀσφαλῶς κανένας δὲν περίμενε.

Καὶ ἐν τούτοις, μιά ἔκθεσις τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας στὴν Καλιφορνία, ἀναφέρει ὅτι οἱ παραγωγοὶ μῆλων τῆς φρουτοπαραγωγῆς αὐτῆς περιφέρειας, παραπονοῦνται ὅτι τὰ μῆλα τους σαπίζουν μέσα στὰ κασόνια, γιὰ τὴν καὶ νὰ τὰ ζητᾷ.

Βέβαια, δὲν σασίζει τὸ προϊόν ὅλης τῆς παραγωγῆς, πάντως, ὅμως, ἕνα ἀρκετὸ μέρος τῆς, ἱκανὸ νὰ βάλῃ σὲ ἀνησυχία τοὺς ἐνδιαφερόμενους.

Ἐγινε μιά πρόχειρη ἔρευνα καὶ βγήκε ὡς πρῶτο συμπέρασμα... μὴ δέν.

Δὲν κατορθώθηκε νὰ ἐξηγηθῇ ἐπαρκῶς γιὰ τὴν ἑλάττωσις αὐτῆς.

Πάντως, ἀναμφισβήτητο εἶναι ὅτι ἡ ἐλάττωσις αὐτὴ εἶναι συνέπεια τῆς διαδόσεως τῶν ποτῶν, γιὰ τὴν ἄρση τῆς ποτοαπαγορεύσεως καὶ μεγάλωσε ὅσο ἤξανε ἡ κατανάλωσις τῶν ποτῶν.

Οἱ εἰδικοί, σπάζουν τώρα τὸ κεφάλι τους νὰ βροῦν, τί σχέτιο ἔχει ἡ μολοφαγία μετὰ τὸ ἀλκοόλ.

καὶ ζῶα στὴν Αὐστραλία, ἀκόμη πιὸ παράξενα. Μεταξὺ αὐτῶν εἶναι ὁ καόλα. Τὸ ζῶο, ἡ μάλλον τὸ θηρίακὸ αὐτό, εἶναι ἕνα μικρὸ πλασματάκι, ἕνας νάνος τοῦ ζωικοῦ βασιλείου, πού μοιάζει καταπληκτικὰ μετὰ τὰ ἀρκουδάκια πού χαρίζουν τὴν Πρωτοχρονιὰ στὰ παιδιά. Εἶναι δὲ τόσο ἡμεροκαὶ γλυκὸ... ὅσο καὶ τὰ ψεύτικα! Καὶ ἐν τούτοις, εἶναι ἕνα εἶδος πού τείνει νὰ ἐξαφανισθῇ, γιὰ τὴν... τὸ πρῶτο οἱ ἄλλες, οἱ μεγάλες ἀρκοῦδες, καὶ μετὰ πολλὴ ὀρεξὴ ὅπως φαίνεται! Ἄλλο παράξενο ζῶο, εἶναι ἕνα σκουληκὶ σὰν αὐτὰ πού βλέπουμε στοὺς κήπους μας, μετὰ τὴν διαφορά, ὅμως, ὅτι θάβει κάποτε σὲ μᾶκρος τὰ... τρία μέτρα!

Εἶναι, ὅμως, σχεδὸν ἀθέατο, γιὰ τὴν δὲν βγαίνει ἀπὸ τὴν τρύπα του, παρὰ μόνον ὅταν βρέξῃ καλὰ.

Καὶ δὲν βρέχει συχνὰ στὴν Αὐστραλία.

ΤΟ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑ

Τοῦ Μιρζέ

Μασέμ

Ἀριστοτεχνικὴ μετάφρασις

— του Ἑμ. Ροῖδν —

103Ν

Καλύτερα ἀπὸ πάντα ἄλλον, διότι, τὸν ἐπότισεν ἡ τύχη πολλὰς πικρίας. Αἱ ἐφημερίδες μάλιστα κατηγοροῦν μερικὰ ποιήματά του ὡς πέρα πολλὰ μελαγχολικά.

— Πῶς! ἀνέκραξεν ἡ χήρα, ὁμιλοῦν περὶ αὐτοῦ αἱ ἐφημερίδες! Τότε θὰ ἡεῦρῃ νὰ γράφῃ ἐπίσης καλά, ὅσον ὁ γείτονας μου ὁ καλλιγράφος.

— Πολὺ καλύτερα. Δοκιμάσατε καὶ δὲν θὰ μετανοήσετε.

Ἡ φιλόμουσος χήρα διηγήθη τότε εἰς τὸν Ροδόλφον τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς τελευταίους λόγους τοῦ μακαρίτου, συμφωνήσας νὰ πληρώσῃ δέκα φράγκα τὴν ἐπιγραφήν, τὴν ὁποῖαν ἐπέθυμε νὰ ἔχῃ τὴν ἐπομένην ἡμέραν μαζί μετὰ τὴν εἰκόνα τῆς ἀνυπομόνου χείρας.

— Καλὴ μου Ἀρτεμισία! ἔκραξεν ὁ Ροδόλφος, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν της, σοῦ ὑπόσχομαι ὅτι θὰ εὐχαριστήθῃς. Οἱ στίχοι μου θὰ εἶνε λυπηρῶτατοι καὶ ἡ ὀρθογραφία σωστὴ, ὡς τὰ χρονόμετρα τοῦ Ἀστεροσκοπείου. Εὐχομαι εἰς τὸν Θεόν, καλὴ μου γραφία, νὰ σὲ διατηρήσῃ ὑγιὴ ἐπὶ ἑκατὸν ἑπτὰ ἔτη, ὡς τὸν οἶνον τῆς θαρέλας τοῦ Ἀιδελδέργ.

— Ἐναντιώνομαι εἰς τοῦτο, ἐφώνησεν ὁ Μαρκέλος.

— Ἐχεῖς δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ Ροδόλφος, ἐλησμόνησα ὅτι ἔχεις νὰ ζωγραφίσῃς τὴν χεῖρά της ὅταν ἀπαθῇ, καὶ ὅτι ἡ τοιαύτη μακροβιότης θὰ σ' ἐξημιάνει. Ἀνακαλῶ τὴν εὐχὴν μου. Ὁ Θεὸς μ' ἐφώτισε νὰ ἔλθω σήμερον ἐδῶ.

— Τί με ἤθελες; ἠρώτησεν ὁ Μαρκέλος.

— Ἡρχόμην νὰ σοῦ ζητήσω τρία πράγματα πολὺ ἀναγκαῖα, τώρα μάλιστα ὅπου πρόκειται ν' ἀγρυπνήσω συντάσσων ἐμμετρα ἐπιτάφια. Σοῦ ζητῶ λοιπὸν 1ον) ἕν οἰονδήποτε γεῦμα 2ον) δύο κηρία καὶ 3ον) τὸ ἀποκρηστικόν σου φόρεμα ἀσπρῆς ἀρκούδας.

— Μήπως σκοπεύεις νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν χορὸν μετμεμφισμένων; Ἀπόψε εἶνε ὁ πρῶτος.

— Ὅχι, ἀλλ' εἰς τὸ δωμάτιόν μου παγώνω, ὡς οἱ στρατιῶται τοῦ Ναπολέοντος κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐκ Ρώσσίας. Τὸ ἐπανωφόρι μου ἀπὸ μερινὸν καὶ τὸ ραβδωτὸν μου βρακὶ εἶνε θεοδαιῶς κομψότατα, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐξάρησιν, κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸν κατόικον τοῦ Ἰασημερίνου ὅταν ὁ μὲν κατοικῇ τις ὡς ἐγὼ τὸν βόρειον πόλον, ἀρῇ! εἰ πολὺ περισσότερον, δύναμι μάλιστα νὰ εἴπω ὅτι ἐπιβάλλεται, ἐνδυμὰ λευκῆς ἀρκτοῦ.

— Πᾶρε λοιπὸν τὴν ἀρκουδά μου.

Εἶνε πολὺ ζεστή, θὰ ψήνεσαι μέσα εἰς αὐτὴν ὡς πῆττα εἰς τὸν φούρνον.

Ὁ Ροδόλφος ἔσπειρε νὰ ἐνδυθῇ τὴν δασύμαλλον δορὰν καὶ μετὰ συνοπτικώτατον γεῦμα ἐπέστρεψεν εἰς τὸ οἶκμά του, τοῦ ὁποῖου ὄλιγον ἔλειπε ν' σποθᾷν ἐκ τοῦ τρόμου ὁ θυρώρος, τίσον ἦτο τελεία ἡ ἀφομοίωσις τοῦ ποιητοῦ μετὰ τὴν λευκὴν ἀρκτοῦ τοῦ Βοτανικοῦ Κήπου.

Προφυλάξας διὰ περιβλήματος ἐκ διαφανοῦς χαρτίου τὴν φλόγα τοῦ κηρίου ἀπὸ τὰ φυσήματα τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἐπέδωκε ἀμέσως εἰς τὴν ποιητικὴν τὸν ἐργασίαν. Μετ' ὀλίγον ὅμως ἐπέισθη, ὅτι μόνον τὸν κορμόν, ὅχι ὅμως καὶ τὰς χεῖράς του ἐπρόφύλαττεν ἀπὸ τὸ σιθῆρειον ψυχὸς ἡ δασύμαλλος αὐτοῦ ἐνδυμασία.

Πρὶν ἡ ἀπογράφῃ τοὺς πρώτους δύο στίχους τοῦ ἐπιταφίου, ἐξέφυγε τὸ κονδύλιον ἐκ τῶν ἀπολιθωθέντων αὐτοῦ δακτύλων.

— Ἀδύνατος, εἶνε, εἶπεν, ἡ πάλῃ κατὰ τῶν στοιχείων. Ὁ Καίσαρ ὑπερέβη τὸν Ρουβίκωνα, ἀλλὰ δὲν κατόρθωνε νὰ ὑπερβῇ τὸν Βερεζίαν. Ἡρχισα ν' ἀπελπίζωμαι.

Τὴν πρόδωκε ὁμοῦς τῆς τοιαύτης ἀπελπισίας ἀνέστειλεν ἡ ἐπιφοίτησις φαινητῆς ἰδέας, ὑπαγορευθείσης εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς ἀναμνήσεως τῆς ἡρωικῆς πράξεως τοῦ ὁμοτέχνου του Ἰσαάκ Τερτάν, παλαιόντος κ' ἐκεῖνου κατὰ τὸ πνεῦμα.

Σπεύδων νὰ τὸν μιμηθῇ, ἠγέρθη ὁ Ροδόλφος μετὰ τῆς ὁρμῆς, ὡς εἰς ἱκανὸν ποσὸν τῆς μελαγχολίας τοῦ ἐξεχούθη ἐκ τοῦ ἀνατρεπέντος μελανοδοχείου ἐπὶ τῆς ἀσπίλου λευκότητος τῆς ἀρκτοῦς μὴλῆς της, καὶ ἔτρεξε νὰ ἀποσπῇ ἀπὸ τοῦ ὑποκρέβατον φοβερὸν ὄγκον χαρτίων. Τὰ κυριώτατα τούτου συστατικά ἦσαν περὶ τὰ δέκα χειρόγραφα τοῦ περιφήμου αὐτοῦ δράματος ὁ «Ἐκδικητής».

Τὸ ἔργον τοῦτο τοσάκις εἶχε μεταπλάσει καὶ μεταγράψῃ κατὰ τὸ διάστημα τῶν δύο τελευταίων ἐτῶν, ὥστε τὸ βάρος τοῦ μελανωμένου χαρτίου ἀνῆρχετο εἰς δέκα τουλάχιστον χιλιόγραμμα. Ἀφοῦ ἐξήρεσε μόνον τὸ τελευταῖον τῶν χειρογράφων συνεσώρευσε τὰ ἄλλα πρὸ τῆς ἐστίας ψιθυρίζων:

— Ἡμῖν βέβαιος ὅτι μετὰ τὸν καιρὸν θὰ εὕρισκα εὐκαιρίαν νὰ χρησιμοποίησω ὅλα τὰ προϊόντα τοῦ καλαύμου μου. Ταῦτα μοῦ παρέχουν σήμερον ἱκανὸν ποσὸν καυσίμου ὕλης. Ἄν ἡδυνάμην νὰ μαγεύσω τί θὰ συνέβαινε, θὰ ἐπρόσθετα καὶ πρόλογον εἰς τὰς πέντε πράξεις τοῦ δράματός μου. Ἀδύνατον ὅμως εἶνε νὰ προῖδῃ τις ὅλα.

Ταῦτα λέγων ἤρχισε νὰ ρίπτῃ εἰς τὴν ἐστίαν καὶ ν' ἀνάπτῃ τὸ ἐν μετὰ τὸ ὄλλο τὰ τετράδια τοῦ «Ἐκδικητοῦ», εἰς τῶν ὁποίων τὴν φλόγα ἐθέρμανε τὰς χεῖράς του μετ' ἀπεριγράπτου ἡδονῆς.

Πρὸ τοῦ τέλους τῆς πρώτης πράξεως εἶχε προσθέσει εἰς τὸν ἐπιτάφιον τρεῖς ἀκόμη στίχους.

Μεγάλῃ θεοδαιῶς θὰ ὑπῆρξεν ἡ ἐκπληξὶς τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ὅταν εἶδον φλογόβολοῦσαν τὴν ἐστίαν ἐκείνην.

— Τοῦτο εἶνε ὀπτική ἀπάτη, ἐσύριξεν ὁ Βορρᾶς, ἀνορθῶν τὰς τρίχας τοῦ ποιητοῦ.

— Ἄν ἤρχιζαμεν νὰ φυσῶμεν καὶ οἱ τέσσαρες μαζί, παρετήρησεν ὁ Εὐδρος, θὰ ἐγέμιζε τὸ δωμάτιον καπνόν. Ἀλλ' ἐνῶ ἡτοιμάζοντο νὰ δασανίσωσι τὸν δυστυχῆ Ροδόλφον, διεκρίνεν ὁ Νότος εἰς τὸ παράθυρον τοῦ Ἀστεροσκοπείου τὸν κ. Ἀργαῶ, ἀπειλοῦντα διὰ τοῦ δακτύλου τὴν τετράδα τῶν ἀνέμων.

— Ἡσυχάσατε εἶπεν εἰς τοὺς συναδέλφους του, τὸ ἡμερολόγιον ἀγγέλλει νηνεμίαν κατὰ τὴν παρούσαν νύκτα. Ἄν ἔλθωμεν εἰς διάστασιν πρὸς τὸ Ἀστεροσκοπεῖον καὶ δὲν κοπῶμεν πρὸ τοῦ μεσονυκτίου ὁ κ. Ἀργαῶ θὰ μᾶς φυλακίσῃ εἰς τοὺς ἀσκούς του ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ διαλόγου τούτου, ἐκαίετο ἡ δευτέρα πράξις τοῦ «Ἐκδικητοῦ» καὶ ἐγράφοντο δέκα ἀκόμη στίχοι, ἀλλὰ μόνον δύο ἐγράψαν κατὰ τὴν πυρπόλησιν τῆς τρίτης.

— Πρὸ πολλοῦ ὑπόπτευα, ἐπιθύρυσεν ὁ Ροδόλφος, ὅτι ἡ πράξις αὕτη εἶνε πολὺ σύντομος, τώρα εἰμαι βέβαιος περὶ τούτου. Εὐτυχῶς ἡ ἐπομένη θὰ διαρκέσῃ περισσώτερον, ἀφοῦ περιλαμβάνει εἰκοσιτρεῖς σκηνὰς καὶ μετὰ τὰς αὐτὰς τὴν σκηνὴν τοῦ θρόνου, τὴν προωρισμένην νὰ καταστήσῃ ἀθάνατον τὸ ὄνομά μου. Μετὰ τὴν παράστασιν καὶ ταύτης ἔλειπαν ἀκόμη ἑξή στίχοι πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ ἔργου.

— Ἡ διάρκεια τῆς τελευταίας πράξεως, ἔλεγεν ὁ Ροδόλφος, ζεσταίνων τὰς χεῖράς του, δὲν θὰ εἶνε μικρότερα τῶν πέντε λεπτῶν διότι ὁ μονόλογος εἶνε εὐτυχῶς ἀτελείωτος. Καίτοι ὅμως ἀτελείωτος, ἐτελείωσε καὶ ὁδὸς, ἀλλὰ μετ' αὐτοῦ καὶ οἱ τελευταῖοι δύο στίχοι τοῦ ἐπιθηδέου ποιήματος, οἱ μνημονεύοντες τοὺς τελευταίους συγκινητικώτατους λόγους τοῦ μακαρίτου. Ἀφοῦ τοὺς ἀπέγραψεν ἔσπευξεν ὁ Ροδόλφος ὅπου τὴν κλίνην τὰ περισσεύσαντα ὀλίγα τετράδια, διὰ νὰ χρησιμεύσωσι δι' ἄλλην ἐνδεχομένην περίστασιν.

Τὴν ἐπιούσαν ἔσπευξεν εἰς τὰς δόκτας

Μαθήματα

είσήρχετο η εξαδέλφη εις τὸν χορὸν κρατοῦσα μισνοδόλον δέσμην λευκῶν ἰων μετὰ τρία λευκά ρόδα εἰς τὸ κέντρον.

Ἡ ἀνθοδέσμη αὕτη τοσοῦτον ἐθαυμάσθη ὑπὸ τῶν δεσποινίδων καὶ τῶν σκηνιστῶν ὥστε ἡ κυρία Ἀγγελική ἠσθάνθη κάποιαν εὐγνωμοσύνην πρὸς τὸν χορηγητὴν αὐτῆς.

Πιθανὸν εἶναι ὅτι θὰ ἠσθάνετο περισσοτέραν ἀνευ τῆς παρουσίας συγγενοῦς τινος τῆς νύμφης, ὅστις ἐχόρευσε πλειστάκις μετ' αὐτῆς.

Οὗτος ἦτο ὕψηλός καὶ ξανθὸς νεανίας τοῦ ὁποῦ οἱ στριπτοὶ μύσκακες ὡμοιάζον ἀγκιστρά πρὸς ἄγαν παρθένων κάρδιων.

Περὶ τὸ τέλος τοῦ χοροῦ ἐτόλμησε νὰ τῆς ζητήσῃ τὰ τρία ρόδα, τὰ ὁποῖα ἀπέμειναν ἐκ τῆς μαθηθείσης ἀνθοδέσμης.

Ἡ σεμνὴ κόρη ἠρνήθη μὲν νὰ τὰ δώσῃ ἀλλ' ἔστερε νὰ τὰ λησμονήσῃ ἐπὶ ἔδρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἐσπευσεν ὁ θαυμαστής αὐτῆς νὰ τὰ λάβῃ.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὸ θερμόμετρον ἐδείκνυε δεκατέσσαρας βαθμοὺς ὑπὸ τὸ μηδέν εἰς τὸ ὑπερῶν τοῦ Ροδόλφου, ὅστις ἐστηρίχθη εἰς τὸ παράθυρον παρατηρῶν τὰ φῶτα τῆς αἰθούσης, ὅπου ἐχόρευεν ἡ περιφρονουμένη αὐτὸν εξαδέλφη του Ἀγγελική.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ι'.

Τὸ ἀκρωτήριο τῶν καταγίδων

Ἡ πρώτη καὶ ἡ δεκάτη πέμπτη τοῦ Ἰανουαρίου, τοῦ Ἀπριλίου, τοῦ Ἰουλίου καὶ τοῦ Ὀκτωβρίου ἐκάστου ἔτους εἶνε διὰ τοὺς Βοημοὺς ἡμέραι φοβεραί.

Ὁ Ροδόλφος ὅστις εἶχεν ἰδιαιτέρους λόγους νὰ φοβῆται αὐτάς, τὰς εἶχεν ἐπονομάσει «Ἀκρωτήρια τῶν καταγίδων».

Τὰς ἡμέρας ἐκείνας ἀνοίγει τὰς πύλας τῆς ἀνατολῆς οὐχὶ ἡ ροδοδάκτυλος Ἡὼς, ἀλλ' οἱ παντὸς εἶδους ἀπαιτηταὶ χρημάτων καὶ πρὸ πάντων οἱ ἰδιοκτῆται τῆς οἰκίας καὶ οἱ δικαστικοὶ κλητῆρες, κοιμιστὰ λογαριασμῶν, ἐξοφλήσεων, κοινοποιήσεων, συναλλαγμάτων καὶ παντοίων ἄλλων τρομακτικῶν χαρτίων.

Μίαν τοιαύτην πρωτὴν τῆς 15 Ἀπριλίου ἐκοιμήτο ὁ Ροδόλφος, ὄνειρουμένος ὅτι ἀνυρπακτὸς τις θεὸς τοῦ ἐκκληροδότην εἰς αὐτὸν διὰ τῆς διαθήκης τοῦ ἐπαρχίου τῆς Χρυσοφόρου Περουβίας μαζί μετὰ τῆς Περουβιανῆς.

Ἐνῶ ἔπλεεν εἰς τὸν φαντασιώδη τοῦτον Πακτωλόν, ἤκουσε στρεφόμενον τὸ κλειθρον τῆς θύρας καὶ μισανοίξας τοὺς νυσταλέους ὀφθαλμούς του διέκρινεν ἀμυδρῶς εἰς τὸ μέσον τοῦ δωματίου ἕνα κύριον φέροντα ἐνδυμα στακτόχροον, τρικέρατον πῶλον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, δερμάτινον

σάκκον ἐπὶ τοῦ ὤμου καὶ μέγα χαρτοφυλάκιον εἰς τὴν δεξιάν. Οὗτος ἐφαίνετο κατάκοπος ἐκ τῆς ἀναβάσεως εἰς τὴν πέμπτην ὁροφὴν οἱ τρόποι του ἦσαν γλυκύτατοι καὶ γλυκυτέρα ἡ ἀνὰ πᾶν ὅμιλός του ἐκ πορευομένη ἐκ τοῦ σάκκου ἀργυρῶντος μελωδία.

Τὸν Ροδόλφον ἐτρόμαξε πρὸς στιγμὴν ὁ τρίκερος πῖλος, ἐκ τοῦ ὁποῦ ὑπέθεσεν ὅτι ἦτο ξένος ἐκεῖνος χωροφύλαξ, ἀλλ' εὐθὺς ἔπειτα τὸν καθυσύχασεν ἡ θέα καὶ ὁ ἦχος τοῦ σάκκου.

Ἡ σάκκουλα, ἐψιθύρισε διατελὼν ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ χρυσοῦ ὀνείρου του, περιέχει θεθαίως προκαταβολὴν τῆς κληρονομίας τοῦ θείου μου. Ὁ ἀνθρωπος οὗτος ἔρχεται προφανῶς ἀπὸ τῆς Περουβίας. Ἀπορῶ πῶς ἔτυχε νὰ εἶνε ξανθὸς καὶ ἐπὶ μελαχρινός. Στρεφόμενος ἔπειτα πρὸς τὸν ξένον ἐπρόσθεσεν:

—Ἡεῦρὸ τί εἶνε. Ἀφῆσε σὲ παρακαλῶ τὸν σάκκον ἐπάνω εἰς τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας. Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸν κόπον σου.

Ἀλλ' ὁ σάκκοφόρος, ὅστις ἦτο εἰσπράκτωρ τῆς Γαλλικῆς Τραπεζίης, ἀντὶ νὰ καταθέσῃ τὸν σάκκον τοῦ ἐπὶ τῆς ἐστίας, ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Ροδόλφον μικρὸν χαρτίον κοσμοῦμενον διὰ ποικιλοχρῶμων ἱερογλυφικῶν σημείων.

—Θέλεις νὰ υπογράψω ἀπόδειξιν; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος. Φέρε μου σὲ παρακαλῶ, τὸ καλαμάρι, ὅπου εἶνε ἐπάνω στὸ τραπέζι.

—Ὁχι, κύριε, ἀπήντησεν ὁ εἰσπράκτωρ. Ἐρχομαι νὰ μοῦ πληρώσετε αὐτὸ τὸ συνάλλαγμα ἐκατὸν πενήντα φράγκων, τὸ λήγον σήμερον 15 Ἀπριλίου.

—Νὰ πληρώσω συνάλλαγμα! εἶπεν ὁ Ροδόλφος ἀποχαιρετῶν τὸ ὄνειρόν του. Τίνος εἶνε; Βλέπω τὸ ὄνομα τοῦ Βίρμαν, τοῦ ράπτου μου... Ἀλλοίμονον, ἐπρόσθεσε, ρίπτων μελαγχολικὸν ὄλεμα εἰς τὸ ἔρριμνον ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ ἀπάμυχον ἐπανωφόριον, τὰ ἐνδύματα παλαιῶν, ἀλλὰ τὰ συναλλάγματα ἀνανεώνονται. Ἀλλὰ πῶς γίνεται νὰ ἐφθασῇ ἡ 15 Ἀπριλίου; Τοῦτο μοῦ φαίνεται ἀπίστευτον, ἀφοῦ δὲν ἐφαγα ἀκόμη κερὰσια.

Ὁ ὑπάλληλος τῆς Τραπεζίης, οὐδὲν ἐννοῶν καὶ θαυμάζων νὰ περιμένῃ, ἐξῆλθε λέγων εἰς τὸν Ροδόλφον.

—Ἐχετε καιρὸν νὰ πληρώσετε τὸ συνάλλαγμα σας ἕως τὰς τέσσαρας τὸ ἔσπερας.

Εὐθὺς μετὰ τὴν ἐξοδὸν τοῦ ἐσπευσεν ὁ Ροδόλφος νὰ κλείσῃ καὶ πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς του διὰ νὰ ξαναῖδῃ τὴν κληρονομίαν τοῦ θείου του. Ἀντὶ ὅμως τῆς Περουβίας, ἀνιερύθη ὅτι εὐρίσκετο εἰς τὸ θέατρον τῆς Γαλλικῆς Κωμῳδίας, τοῦ ὁποῦ ὁ διευθυντὴς ἐξήχηε παρ' αὐτοῦ μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν παραστάσιν τοῦ «Ἐκ δικητοῦ» καὶ ἄλλο ἀριστοῦργημα, προσφέρον ὡς ἀντάλλαγμα παχεῖαν δεσμίδα χαρτονομισμάτων. Ἀλλ' ἐνῶ ἔτεινε τὴν χεῖρα νὰ τὰ λάβῃ, διέ-

κοψε πάλιν τὸν ὕπνον του ἡ εἴσοδος καὶ ἄλλου ἀντιπροσώπου τῆς 15 Ἀπριλίου.

Οὗτος ἦτο ὁ ἀνάξιος τοῦ ὀνόματός του κ. Ποθητὸς, οἰκοκύριος τοῦ ἐπιπλωμένου δωματίου, μετερχόμενος καὶ ἄλλα δύο ἐπαγγέλματα, τὸ τοῦ ὑποδηματοποιοῦ καὶ τοῦ τοκογλύφου τῶν οἰκητῶν του.

Τὴν πρωτὴν ἐκείνην ἀπέπνεεν ἀνυπόφορον ὁσμὴν παλαιοῦ δέρματος, ρακῆς καὶ ἀπαιτητοῦ ἐνοικίου, ὡς ἀπεδείκνυε τὸ εἰς χεῖρας αὐτοῦ κενὸν σακκίδιον.

—Αὐτὸς ὁ ἀνθρωπος, ἐψιθύρισε ὁ Ροδόλφος, δὲν εἶνε θεθαίως ὁ διευθυντὴς τοῦ Γαλλικοῦ Θεάτρου, ἀφοῦ δὲν φορεῖ ἄσπρον λαϊμοδέτην καὶ ὁ σάκκος του δὲν εἶνε γεμιστός.

—Καλῆμέρα, κύριε Ροδόλφε, εἶπεν ὁ κ. Ποθητὸς πλησιάζας εἰς τὴν κλίνην.

—Σεῖς εἶσθε, κύριε Ποθητὴ; Καλῆμέρα σας. Πῶς ἔτυχε ν' ἀναβῆτε τόσο ὑψηλά;

—Ἦλθα νὰ σὰς ἐνθυμίσω ὅτι εἶνε σήμερον ἡ 15 Ἀπριλίου.

—Δεκάτη πέμπτη Ἀπριλίου! Πῶς περνᾷ ὁ καιρὸς! Πρέπει νὰ παραγγεῖλω καλοκαιρινὰ φορέματα. Σὰς χρωστῶ πολλὴν εὐγνωμοσύνην ὅτι με εἰδοποιήσατε.

—Μοῦ χρωστεῖτε καὶ ἐκατὸν ἐξήντα δύο φράγκα. Ἀνέβηκα νὰ τακτοποιήσωμεν αὐτὸν τὸν λογαριασμόν.

—Δὲν θιάζομαι καθόλου, κύριε Ποθητὴ, σὰς παραχωρῶ ὅσων καιρὸν θέλετε. Τὸν λογαριασμόν τακτοποιοῦμεν ὅταν εὐκολυνθῇ.

—Δὲν ἤμπορῶ πλέον νὰ ἀναβάλω, ὅστερον ἀπὸ τόσας ἄλλας ἀναβολάς.

—Τότε ἂς τακτοποιήσωμεν τὸν λογαριασμόν. Σήμερον ἡ αὐριον μοῦ εἶνε ἀδιάφορον. Ἐπειτα ἤμπορεῖ ν' ἀποθάνωμεν.

Ἡ τοιαύτη προθυμία ἐφαίδρυνε τὸ πρόσωπον τοῦ ἰδιοκτῆτου, καὶ αὐτὸς ὁ ἄδειος σάκκος τοῦ ἐφάνη ὀγκωθεὶς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος.

—Τί σὰς χρωστῶ; ἠρώτησεν ὁ Ροδόλφος.

—Πρὸ παντὸς ἄλλου τρίμηνον ἐνοικίου τοῦ δωματίου πρὸς εἰκοσιπέντε φράγκα τὸν μῆνα, τὸ ὅλον ἐβδομηντα πέντε.

—Ἐκτὸς λάθους ἡ παραλείψεως, εἶπεν ὁ Ροδόλφος. Ἐπειτα.

—Τρία εὐγάρια ὑποδημάτων, πρὸς εἰκοσι φράγκα.

—Σταθῇτε μίαν στιγμὴν, κύριε Ποθητὴ. Δὲν ἀγαπῶ τὴν σύγχυσιν. Τώρα δὲν ἔχω πλέον νὰ κάμω μετὰ οἰκοκύριον, ἀλλὰ μετὰ τὸν ὑποδηματοῦ καὶ ἐπιθυμῶ χωριστὸν λογαριασμόν. Δὲν πρέπει νὰ παίζωμεν μετὰ τοὺς ἀριθμούς.

—Ἐχετε δίκαιον, ἀπήντησεν ὁ κ. Ποθητὸς, τὸν ὁποῖον ἐγλύκανε ἡ ἐλπίς τῆς ἐξοφλήσεως τῶν ἀπαιτήσεών του. Ἰδοὺ χωριστὸς λογαριασμός διὰ τὰ ὑποδήματα, τρία ζεύγη πρὸς εἰκοσι φράγκα, τὸ ὅλον ἐξήντα φράγκα.

Ὁ Ροδόλφος παρετήρει μετ' ἀθυμίας τὰ πρὸ τῆς κλίνης του ἡρειπωμένα ὑποδήματα, ἀναλογιζόμενος ὅτι τὰ ἐφθειρε τόσον ταχέως, τρέχων κατόπιν μίας Μαρίας.

—Ἐξακολουθεῖτε, κύριε Ποθητὴ, εἶπεν εἰς τὸν οἰκοκύριον του.

—Εἴπαμεν ἐξήντα φράγκα, εἰς αὐτὰ πρέπει νὰ προστεθοῦν τὰ εἰκοσιπέντε, τὰ ὁποῖα σὰς ἐδάνεισα.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Τρίτωνες, σαλαμάνδρες καὶ φρύνοι

Θρύλοι καὶ πραγματικότης

Τὰ βατραχοειδῆ συγκαταλέγονται μετὰ τῶν ζῶων ἐκείνων πού διηγείραν, μέχρι σημείου ἀπιστεῦτος, τὴν περιέργειαν καὶ τὴ φαντασίαν τῶν ἀρχαίων. Ἡ σαλαμάντρα μάλιστα καὶ ὁ φρύνος κατέχουν ξεχωριστὴ θέσιν στὸ κεφάλαιον αὐτό.

Ὁ βάτραχος, ὅμως, δὲν ὑπῆρξε ἀντικείμενον μεγάλης προσοχῆς (εὐμενοῦς ἢ δυσμενοῦς) καὶ δὲν ἀναφέρεται ξεχωριστὰ στὰ βιβλία τῶν ἀρχαίων. Ἀντιθέτως, ὁ Τρίτων ἔχει γνωρίσει κι' αὐτὸς τὰς τιμὰς τῆς μυθολογίας, δώσας ἄφθονο ὕλικόν σὲ διαφόρους θρύλους.

Πόσοι θρύλοι ἀλήθεια δὲν ἔχουν δημιουργηθῇ γιὰ τὴν κατηγορίαν αὐτῆν τῶν βατραχοειδῶν. Ὁ φρύνος ἐθεωρεῖτο κατὰ τὴν ἀρχαιότητα καὶ τὸν μεσαιῶνα ὡς τὸ πιὸ ἐπικίνδυνον ζῷον τοῦ κόσμου. Ὑπῆρξεν ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος τῶν μάγων, οἱ ὁποῖοι, κλεισμένοι μέσα στὰ τρομερὰ καὶ ἀραχνισμένα τους ἄντρα, κατεσκεύαζαν τὰ μαγικά τους φίλτρα. Ὁ κόσμος ἐπίστευε ὅτι τὸ καταραμένο αὐτὸ ζῷον, τοῦ ὁποῦ ἡ βρωμερὴ ἀνάσιν ὑπορεῖ νὰ προκαλέσῃ τὸν θάνατον, ἔχει τὸ μυστηριώδες προνόμιον νὰ ζῇ ἐπὶ αἰῶνας ὀλόκληρους, φυλακισμένος στὰ σπλάχνα μίας πέτρας, χωρὶς τροφὴ καὶ χωρὶς ἀέρα.

Ὁ Ἀριστοτέλης ἐπίστευεν ὅτι οἱ φρύνοι γεννῶνται ἀπὸ τὰ σύννεφα. Ὁ δὲ Ροντελέ, ὁ διάσημος φυσιοδίφης τοῦ 16ου αἰῶνος γράφει τὰ ἐξῆς ἀπλοϊκά: «Μερικοὶ νομίζουν ὅτι οἱ μικροὶ ὑδρόβιοι φρύνοι, ἔλκονται πρὸς τὰ ἄνω ἀπὸ τὴν δύναμιν τῶν ἄστρον καὶ κατόπιν ξαναπέφτουν στὴ γῆ. Αὐτὸ τὸ συμπεραίνειν, γιὰτί οἱ φρύνοι παρουσιάζονται μόνον ὕστερ' ἀπὸ τὴ βροχὴ. Ἐπομένως, πέφτουν μαζί μετ' τὸ νερὸ τοῦ οὐρανοῦ! Τίποτε, ὅμως, τοῦτου ἀναληθέστερον. Οἱ φρύνοι ζοῦν μέσα στὰ σπλάχνα τῆς γῆς. Ἐπειδὴ δὲ εἶναι φίλοι τοῦ νεροῦ, μόλις ἀντιληφθοῦν ὅτι ἔβρεξε, βγαίνουν ἀπὸ τῆς κρύπτης των καί... κολυμποῦν».

Στὴ σαλαμάνδρα, ἡ λαϊκὴ φαντασία ἀπέδωκε μαγικὰς ιδιότητας. Μετὰ τὴν ἀπλὴ ἐπαφὴ τῆς, λέγουσιν, σβύνει τὴν πιὸ μεγάλην φωτιά! Γι' αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον, καίτοι εἶναι ψυχρά, ὠνομάσθη ἀπὸ τὸν Πλίνιον «κόρη τῆς φωτιᾶς».

Ἡ γνώμη αὕτη ἔχει σχηματισθῇ ἀπὸ ἕνα γεγονός, ποὺ δὲν τὸ πρόσεξαν καλὰ οἱ παρατηρηταί του. Ὁ Ντυμερίλ, ὅμως, ποὺ ἠσχολήθη ἰδιαίτερος μετὰ τῆς ιδιότητος τῆς σαλαμάνδρας, δίνει τὴν ἀκόλουθον ἐξήγησιν:

«Ἡ σαλαμάντρα μόλις τοποθετηθῇ ἐπάνω σὲ ἀναμμένα κάρβουνα, βγά-

ζει ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ σώματός της ἕνα γλοιώδες ὑγρὸν, ἀρκετὰ ἄφθονον, ὥστε νὰ σχηματίσῃ ἐπάνω στὰ κάρβουνα ποὺ ἐφάπτονται τοῦ σώματός της ἕνα παχὺ στρώμα. Φυσικά, στὸ μέρος αὐτό, τὰ κάρβουνα σβύνουν καὶ ξαναγίνονται μαῦρα, λόγω τοῦ ὅτι δὲν ἔρχονται εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος. Ἡ σαλαμάνδρα, ὅμως, ἐν τῷ μεταξύ, ὑποκύπτει στὰ ἐγκαύματα τῆς».

Ἡ σαλαμάνδρα τὴν ἐφοβοῦντο οἱ ἀρχαῖοι περισσότερον ἀπὸ τὸν φρύνον. Ἐπίστευαν ὅτι μόλις τὸ ψυχρῶσαι αὐτὸ ἀκουμποῦσ' ἄνθρωπον κορμὸ ἐνός

γῆ μετὰ δηλητήριο βγαλμένο ἀπὸ τοὺς ἀδένους ἐνός φρύνου. Ὁ σκύλος ἐτοποθετήθη σ' ἕνα δωμάτιον, ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ ὁποῦ παρακολουθοῦσαμε τὴν κίνησιν του. Κατὰ τὰ πρῶτα δέκα λεπτά, φαίνονταν ὅτι ἐδοκίμαζε σφοδρότατον πόνον στὸ πηγιασμένο μέρος. Πηγαίνοντο μὲσα στὸ δωμάτιον καὶ δὲν ὑπορούσε νὰ σταθῇ σ' ἕνα μέρος. Κατόπιν ἡ σύχασε κάπως καὶ ἐξάπλωσε σὲ μιά γωνιά. Πολὺ γρήγορα, ὅμως, κεντηθεὶς ἀπὸ νέους σφοδρότατους πόνους, ἄρχισε νὰ γανυλίζῃ, σηκώθηκε καὶ πλάνιασε λίγο πρὸς τὰ πέρα, γιὰ νὰ ἐκνασκηθῇ σχεδὸν ἀμέσως. Μισὴ ὥρα μετὰ τὸ πείραμα, ὁ σκύλος κατελήθη ἀπὸ ἐμετοῦς. Μέσα σὲ εἴκοσι λεπτά τῆς ὥρας, ἐγέμισε τὸ δωμάτιον ἀπὸ πρασινώμαυρα ὕγρὰ, γεμάτα ἀφροῦς. Τέλος, ὁ ἀτυχὴς σκύλος, ἐξαντληθεὶς τελείως, τέντωσε τὰ πόδια του, ἐβγαλε μερικά οὐρλιαχτὰ καὶ ψόφησε».

Τὰ φαινόμενα αὐτὰ δὲν εἶναι ὅμοια σὲ ὅλα τὰ ζῶα ποὺ προσβάλλονται ἀπὸ τὸ δηλητήριο τῶν βατραχοειδῶν. Πάντως, ὅμως, εἶναι παραπλήσια, μὴ ἐξαιρῶν τὴν ὁποίαν Στὴν ἀρχὴ παρατηρεῖται διαδέχεται περίοδος καταπτώσεως καὶ ἐξαντλήσεως. Ἐπακολουθοῦν συνεχεῖς ἐμετοὶ καὶ τέλος,

δέντρον, οἱ καρποὶ τοῦ ἐδηληριάζοντο.

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι ὁ ἴος τῶν ζῶων αὐτῶν εἶναι ἐπικίνδυνος. Ὁχι, ὅμως καὶ τόσο ἐπικίνδυνος ὥστε πστεῖν ὁ λαός. Ὅταν ἕνας φρύνος, μὴ σαλαμάνδρα ἢ ἕνας τρίτων ἐξαγριωθὼν ἀπὸ τὴν ἀπειλητικὴν προσέγγισιν ἐνός ἐχθροῦ, βγάδουν ἀπὸ τοὺς πόρους τοῦ σώματός των ἕνα λευκὸ ὑγρὸ, τὸ ὁποῖον εἶναι δηλητηριώδες. Τὸ ὑγρὸ, ὅμως, αὐτὸ τὸ ἐκτοξεύουν εἰς ἀπόστασιν. Ἐτσι, μόνον ὅταν ἐπιχειρήσῃ κανεὶς νὰ τὰ ἐγγίσῃ αὐτὰ τὰ ζῶα, διατρέχει κίνδυνον δηλητηρίασεως.

Ἐν τούτοις, οἱ σαῦρες καταβρογχοῖσιν τοὺς φρύνους χωρὶς νὰ παθαίνουν τίποτε ἀπολύτως. Τὸ δηλητηρίδι τους δὲν ἐπιφέρει τὴν παραμικρὴν διαταρῆαν στὸν ὀργανισμό τῶν σαυροειδῶν.

Στὰ 1854, ἡ Ἑταιρεία τῆς Βιολογίας (τῶν Παρισίων) προέβη εἰς τὴν ἐκτέλεσιν πολλῶν ἐνδιαφερόντων πειραμάτων, πρὸς διαπίστωσιν τῆς δυνάμεως τοῦ ἰοῦ τῶν βατραχοειδῶν. Ἐνα τέτοιο πείραμα τὸ ἀναφέρει ὁ Βουλπίαν εἰς τὸ γνωστὸ του σύγγραμμα ἐπὶ τῶν βατραχοειδῶν.

Ἐπῆραμε ἕνα σκυλλί γράφει καὶ τοῦ ἀνοίξαμε μίαν πληγὴν στὸν δεξιὸν μηρὸν. Κατόπιν ἐπαλείψαμε τὴν πλη-

τὸ προσβληθέν ζῷον ἢ πεθαίνει ἢ καταλαμβάνεται ἀπὸ βαρύτατον λήθαργον, διαρκοῦντα δέκα τουλάχιστον ὥρες. Ὁ λήθαργος αὐτὸς εἶναι ἕνα εἶδος προσκαίρου θανάτου. Τὸ ζῷον μόλις ἀναπνέει καὶ εἶναι πολὺ δύσκολον νὰ καταλάβῃ κανεὶς ἂν ζῇ ἢ εἶναι ψόφιο. Μετὰ παρέλευσιν, ὅμως, δέκα ὥρων ἡ κυκλοφορία τοῦ αἵματος γίνεται ταχύτερα, ἡ ἀναπνοὴ ξαναγίνεται κανονικὴ καὶ τὸ δηλητηριώδες ζῷον δὲν ἔχει πιά τίποτε. Εἶναι τελείως καλά.

Εἶναι ἀξιοπαρατήρητον ὅτι ὁ ἴος ὀρισμένων βατραχοειδῶν εἶναι θανατηφόρος εἰς ἄλλα βατραχοειδῆ τοῦ αὐτοῦ εἶδους! Οἱ φοιτηταί τῆς Ιατρικῆς γνωρίζουν ἀπὸ τὰ πειράματα τῶν ἐπιστημονικῶν ἐργαστηρίων ὅτι τὸ δηλητήριο τοῦ φρύνου φονεῖ κεραινοβόλους τοὺς βατραχούς.

Εἶναι ἤδη ἀπολύτως ἐξηκριβωμένον ὅτι ὁ ἴος τῆς σαλαμάνδρας εἶναι καὶ αὐτὸς πολὺ δηλητηριώδης γιὰ ὀρισμένους ὀργανισμούς. Τὸ σφοδρότερον, ὅμως καὶ τὸ πιὸ κεραινοβόλο φαρμάκι τὸ ἔχουν οἱ τρίτωνες, ἂν καὶ ὁ Ροντελέ διαφωνεῖ.

Ὁ ἴος τοῦ τρίτωνος εἶναι ναρκωτικὸς μᾶλλον καὶ ὄχι παροξυστικός. Δὲν προκαλεῖ οὔτε ναυτίαν, οὔτε ἐμετοῦς, ἀλλὰ ἐπενεργεῖ τὸσον κεραινοβόλως, ὥστε τὸ δηλητηριώδες ζῷον νὰ μείνῃ στὸν τόπον ἀμέσως.

Τὰ ὠδεῖα μας

Μιά πρωτότυπη έρευνα του κ. Σ. Πετρά (Πιμπρινέτ)

Σχολή Ρυθμικής και χορού... Μιά από τις πιο μεγάλες τάξεις του 'Εθνικού μας 'Ωδείου... τόσο μεγάλη που δεν τη χωράει καμιά αίθουσα του 'Ωδείου και που έχει στεγασθεί άλλοι... Στο επί της Νίκης Στούντιο πρώην Γριμάνη. Την διευθύνει η καλλιτέχνης κ. 'Ελλη Ζουρούδη... πασίγνωστη καθηγήτρια χορού και μπαλέτων, που έχει θαυμαστή όχι και λίγες φορές σε πολλές της χορευτικές επιδείξεις εδώ, στην Αίγυπτο και στη Θεσσαλονίκη.

Η κ. 'Ελλη Ζουρούδη έσπούδασε χορό από τα γεννοφάσκια της μπορεί να πη κανείς. 'Αρχισε να χορεύει από τριών ετών, μωρό ακόμα, στην Αίγυπτο. Τα πρώτα μαθήματά της τα πήρε από την καθηγήτρια μίς Μούρ και ύστερα από χρόνια έφυγε και πήγε να τελειοποιηθεί στη Γαλλία... 'Εφοίτησε σε πέντε σχολές, μεταξύ των οποίων συγκαταλέγονται και δύο από τις πιο γνωστές: η σχολή «Πρεσμπρεζίνσκα» και «Γκρόβν».

Η κ. Ζουρούδη μόλις γύρισε από τη Παρίσι και εγκατεστάθη στις 'Αθήνας, άρχισε να διδάσκει ρυθμική και χορό και κατόρθωσε μέσα σε λίγα χρόνια να επιβληθεί και να συγκεντρώσει τον μεγαλύτερο αριθμό μαθητριών... Λέγω μαθητριών, γιατί μόνο στο ωραίο φύλον κυριαρχεί και εδώ...

Και για την ιστορία ως σας αναφέρω και το εξής πολύ περίεργο: Η κ. Ζουρούδη έχει ὠδειακούς και δικούς της 225 περίπου μαθητές... 'Όλοι είναι θηλυκοί... Για το γούρι και έτσι... για «μασκότ», όπως ή ίδια μου λέει, έχει και ένα αρσενικόν!... ('Ο πόθος θέλει να κρατήσει ιγκόννιτο!)

225... 'Όχι, παίζουμε. Χορός είν' αυτός... Τί νομίζετε, ότι το τραγουδι και το πιάνο θα συγκινούν μονάχα τον θηλυκό μας κόσμο; 'Υπάρχουν κι άλλα ωραϊότερα πράγματα... 'Ο χορός αΐφνης, που για πολλόν κόσμο έχει περισσότερα θέληγγρα. 'Έχει πιο κέφι, πιο ζωή, και στο κάτω-κάτω της γραφής φιλάγει και τη σιλουέτα!...

Το μεγάλο μυστικό που τραβάει τόσο φανατικά στην κ. Ζουρούδη και την ελκύει είναι η ημετέρα στα μαθήματα... 'Αλλά και η κ. Ζουρούδη δεν πάει πίσω στα κέρδη... Κάνει χροσές δουλειές... Της αξίζει όμως γιατί ξε-

Η κ. 'Ελλη Ζουρούδη

χωριστά από την καλλιτεχνική της αξία είναι φιλότιμη και δουλεύουσα και άνα-πεί πολύ την τέχνη της.

—□□—

Τή βρίσκω στο στούντιό της, πρώην Γριμάνη, όπως είπα και πάρα πάνω. Γεμάτη όρεξη με υποδέχεται και προσφέρεται να μου πη ότι τη ρωτήσω σχετικά με την έν γένει δράση της σχολής της.

—'Η σχολή μου—μου λέει—έχει πολλές τάξεις. Ρυθμικής γυμναστικής χορού, χορογραφίας μπαλέτων κ.λ.π.

—Είναι αλήθεια ότι σεις έχετε τις περισσότερες μαθήτριες από όλες τις καθηγήτριες και όλους τους καθηγητές...

Από τα άριστερά προς τα δεξιά: Αι δίδες Μιμίτσα Μάγκου και Ζωή Βαφειάδου, δύο από τις καλύτερες μαθήτριες της κ. Ζουρούδη

Η Σχολή
Ρυθμικής
και Χορού
της κ. 'Ελλης
Ζουρούδη.
('Εθνικόν
'Ωδειον)

—'Έχω ύπερ τας 225 και κάθε μέρα εγγράφονται και νέες. 'Ορεξη να υπάρχη και καιρός και από μαθήτριες άλλο τίποτα...

—Ποιά τάξεις σας έχει περισσότερες μαθήτριες;

—Της ρυθμικής γυμναστικής. Ζωή νά-χουνε, οι μισές και περισσότερες ανήκουν σ' αυτήν την τάξη... 'Εχωριστά μεγάλη κίνησης υπάρχει στο ιδιαίτερο τμήμα που έχω ιδρύσει... κατά της παχυσαρκίας. Σ' αυτό το τμήμα υπάρχουν πολλές κυρίες και δεσποινίδες που θέλουν να κρατήσουν την σιλουέττα των και γυμνάζονται διαρκώς.

—Λίγα όνόματα μπορείτε να μου πη-τε... της λέω άσπινόμενος.

—Θέω φυλάξοι. Με καταστρέφετε!... Θά με λυντσάρουν αν πω έστω και μία... Αλλά είναι μυστικά του επαγγέλματος!... 'Εχωριστά όμως από το τμήμα αυτό, έχω και ένα άλλο τμήμα για μικρές μαθήτριες 3—7 ετών που διδάσκονται τον ρυθμό στην αρχή και ύστερα αρχίζουν το χορό... 'Εκτός αυτού του τμήματος, διατηρώ και ένα ξεχωριστό τμήμα μελοδράματος που ετοιμάζει μπαλέττα αποκλειστικώς για μελοδραματικές παραστάσεις, τελευταίως δε έχω ιδρύσει και ένα άλλο τμήμα κ λ α κ έ τ α ς... 'Η κλακεττομανία ήρθε από την 'Αμερική και στην πατρίδα μας βλέπετε και οι θαυμαστές των κλακεττών αρχίζουν και γίνονται πολλοί... Μέχρι της στιγμής έχω άρκατες μαθήτριες κλακέττας.

—Θέλω τώρα και κάμποσα όνόματα μαθητριών σας για να συμπληρωθή το ρεπορτάζ... όπως και μερικά... μαθητριών που ξεχωρίζετε ως ταλέντα...

—'Αν και δεν πάει να κάνω εξαίρεσεις, εν τούτοις δεν μπορώ παρά να ξεχωρίσω λίγες... Το μεγαλύτερο ταλέντο της τάξεώς μου είναι η δνίς Βαρούτη, μια χορεύτρια που μπορεί αξιόλογα να σταθί σε μεγάλη Εύρωπαϊκά θέατρα... 'Επίσης η δνίς Νικο-λαΐδου, η δνίς Σπετσάκη, η δνίς Σταθακοπούλου, η δνίς Παπαδάκη ή οποία σπούδασε πολλά χρόνια και στη Γαλλία, το κουκλί μου, η δνίς Μάγκου, και η χορεύτρια φαινόμενο η δνίς Βαφειάδου, που το έπαινε.

—Από όλα αυτά 'Εγώ του είχα πη ότι έπρεπε να συνεχίση τουλάχιστον έ-πὶ δύο χρόνια!

Ο Κοκός γίνεται γκρούμ

(Συνέχεια από τη σελίδα 30)

να ξευγάρι... άσυμμάζευτες στρατιωτικές μπριγιές, ένας κυριεύει ένα ξευγάρι παλιού παπουτσιού. Ζω νομίζω και η μητέρα του παιδιού, ευρίσκει αυτές τα παπουτσιά αυτά, ένα ξευγάρι κοκκινα δίσολα, σαν άρβυλες!...

—'Αλλ' αυτή είναι άλλη ιστορία, όπως είπα και ο λόγιμος ο Κατακτητής!

Την ώρα που ο Κοκός έκανε την διανόμη του, αμείβε μια πορτα και κάποιος κυριεύς με νυχτικά του έωσε ένα μπουκάμι που είχε ένα κίτρινο υφρό με την έντολη ή να το παραδώση στο πλησιέστερο φαρμακείο για γενική ανάλυση.

Ο Κοκός το έβαλε στην τσέπη του και άρχισε να έκελη τις παραγγελίες του. Έπρεπε πρώτα να ξυπνήση τον κύριο της 7ης ώρας. Κι' ήταν ακριβώς 7. Χωρίς να χάση καιρό, στέκεται στη μέση του διαδρόμου και βάζει τις φωνές:

—Φωτιά! Πυρκαϊά!... 'Ηφάιστοι! Τρέψτε!...

'Αμέσως όλες οι πόρτες άνοιξαν και τρομαγμένα πρόδωλλαν τα πρόσωπα των πελατών.

Μεταξύ αυτών ο Κοκός γνώρισε με ανακούφιση και το στερογγυλό πρόσωπο του μεσόκοπου κυρίου.

—Τί τρέχει! Τί είναι! Του έκαναν όλοι με ένα στόμα.

—'Ω! Τίποτε ένα μικρό λάθος! Τους καθυσήχασε ο Κοκός. Μπορείτε να συνεχίσετε ήσυχοι τον ύπνο σας... 'Εκτός βέβαια, του κυρίου, που πρόκειται να φύγη με το τραίνο των 8...

—Πάει κι' αυτό! μουρμούρισε ικανοποιημένος ο Κοκός, τώρα τί άλλες παραγγελίες. Κατέθηκε κάτω, πήρε τα μπουκάλια με την βενζίνη, το κρασί, το λάδι και τα άνεθασε επάνω. Τα μοίρασε με προσοχή και κατόπι ήσυχος πιά κατέθηκε στην κουζίνα να τραγεματίση.

Σε λίγο χαλάρωσε ο κόσμος από τα κουνήματα. Κι' όλοι οι πελάτες που κοιδούνιζαν ήπιούσαν τον διευθυντή. 'Ο Κοκός δέ μπορούσε να έξη ήση τί συνέβαινε. 'Αλλά δεν άργησε να το μάθη. 'Υστερα από λίγο κατεβαίνει κάτω ο διευθυντής. 'Επὶ κατακλινόμενος.

—Τί είναι αυτό που μου σκόρφασε σήμερα; του φωνάζει άγριμένως.

—Τί σας σκόρφασε κ. διευθυντή;

'Ο κ. διευθυντής εξεστράφη:

—Τί μου σκόρφασε! 'Έχεις ακόμη μούτρα και ρωτάς; Αί!

Και κατάληπτος ο άτυχος Κοκός έ-πληροφόρειτο πρώτα για τα παπούτσια, ύστερα ότι ή Κι του 34 αντί για βενζίνη έπαινε το λάδι του τραίνου του 36, και μ' αυτό... καθόριζε το καπέλλο της, ότι ο κύριος του 36 αντί για λάδι, έβα-ζε στη σκάλα του βενζίνη, ότι ο κύριος που είχε ζητήσει άσπρο κρασί έπι-νε ένα καλό ποτήρι από το... κίτρινο από εκείνο υφρό που είχε παραδώσει του Κοκού ο κύριος με τα νυχτικά, για να το πάγη για γενική ανάλυση, και ότι ο κύριος με τα νυχτικά, έπαινε προί-προί ένα μπουκάλι κρασί, ενώ έπασχε από νεύρα και δεν έπαινε παρά μόνο με-ταλλικό νερό κ.λ. κ.λ...

Και αφού του άπορίσθη ένα ποτό έ-να άλλο κ.λ. κ.λ. διευθυντής άναυχθή:

—'Οέ...! Πονάει το κεφάλι!... 'Οέ...

Και ο Κοκός θάρρε στο πελάτη, ΜΑΣΙΜ

ΝΕΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

Υμνος στην ήδονή

'Απόψε ή νύχτα μου μιλάει για ρεμβασμούς ήδονικούς, δέντρα και σπίτια παίρνουνε κάποιο γυναικείο σχήμα: 'Η λεύκα: μια ώριμη κυρά με στεναγμούς παθητικούς κι' ο θάμνος: κόρη που ριγάζει στής ήδονής το κύμα.

Σφουγγάρι ή Σκέψη πάσκιζε κάθε ένστικτό μου να σβυστή και την όρμη της νειότης μου σ' άλλες δουλειές να στρέψη. Πάλαψε χρόνια το μυαλό στίχους γλυκούς να σοφιστή πάλαιψε χρόνια ή τέχνη μου τόν πόθο να γιατρέψη.

'Όχι, δέ βρήκα λύτρωση ποτέ στην άμετρη δουλειά. Ξεκούραση δέν μουδωκαν οι δόξες της ήμέρας. 'Απάνω όπ' όλα πρόβαλε πάντα μι' άκόρεστη άγκαλιά και μια ήδονή γεύομουνα στο χάδι της Μητέρας!...

Ντάντε μου, Γκαίτε, Μπωντελαίρ, κι' έσύ γλυκέ Βερλαίν, Πετράρχη, Λαμαρτίνε μου, Χαΐνε, Μυσσέ, Σενέκα, κι' αν γι' άλλα πάθη άνώτερα τά θέλα τραγουδία σας μάς λέν, μέσ' στην καρδιά σας βρίσκονταν το πάθος στη Γυναίκα!

Μόνο ή Γυναίκα εγιόμιζε την ταραγμένη σας καρδιά κι' ο στίχος σας, σαν φορεσιά, τόν πόθο έχει σκεπάσει. Για ρεμβασμούς ήδονικούς πάντα σας μίλαγε ή βραδυά κι' έσείς τόν πόθο κάνατε σε ποίημα να ξεσπάση

'Απόψε ή νύχτα μου μιλάει για ρεμβασμούς ήδονικούς, δέντρα και σπίτια παίρνουνε κάποιο γυναικείο σχήμα. ..Και κλαίω τους νιούς τους άβγαλ-τους, κάποιους ώγρους άσθενικούς και κλαίω τις νιές που βλέπουνε την ήδονή σαν κρίμα!...

NOTHS K. ΡΥΣΣΙΑΝΟΣ

...ιστορίες

Κάποτε ένας σκηνοθέτης κινηματογράφου, συζητούσε με τον Μπέρναρ Σά για ένα έργο του που έπρόκειτο να κινηματογραφηθή.

—Καλά, είπε στο τέλος ο Σά. Μπορείτε να κόψετε το έργο όπως θέλετε, να τσιπσέσετε όσες σκηνές θέλετε, να αλλάξετε τον τίτλο του και να τοποθετήσετε την εξέλιξη του δέκα χρόνια πίσω, αλλά υπό έναν όρον:

—Ποιόν;
—Να αλλάξετε επίσης και το όνομα του συγγραφέως!

'Αποστολοπούλου, ή λαστιχένια μου μα θήτρια...

—Μερικά ακόμα όνόματα...

—Θά σας πω όσες θυμάμαι. Σας παρακαλώ δέ να σημειώσετε ότι ζητώ προκαταβολικά συγγνώμη από κείνες που τυχόν θά ξεχάσω... 'Αλλωστε είμαι και διασπική, γιατί σε λίγα λεπτά θά άρχίση το μάθημά μου...

—Λέτε και γράφω...

—'Έχω τας δνίδας Δασκαλάκη, Σού-ζη, Σαρδελιάνου, Κυριακού, Γιάνγκα, Ξανθοπούλου, τας δύο αδελφάς Σταματοπούλου, την δνίδα Πότερ, τας τρείς αδελφάς Οικονόμου μαζί με την μαμά τους, τας δύο αδελφάς Χατζηαργύρη, την μαμά και κόρη Δασκαρίδου, τας δνίδας Πανταλέων, Δρακάτου, τας αδελφάς Τριαντοπούλου, τας δύο αδελφάς Κατσιροπούλου, την δνίδα Σαρδελιάνου (νο 2), τας αδελφάς Οικονόμου, την δνίδα Ροδοπούλου, τας δνίδας Γαζή, Βαρειάδου, (επίσης ταλέν-τα), Οικονόμου, Κωνσταντάρου, Βίκου, Κωνσταντοπούλου, Γεωργαντοπούλου, Μπαμπούνη, Μαζιτζού, Κουγιουμτζέλη, Τριανταφύλλου, 'Αγγελοπούλου, Ζαχαροπούλου, Στελάκη, Κουντούρη, Παπά-ζογλου, 'Ανδρουλή, Μουσχουντή, Χατζη-λουκά, Γάτσου, Προκάκη, 'Αλαφούζου, Τραχανοδάκη, Χαδέτη, Χρυσμαλλίδου, Μπέλλου, Κωνσταντοπούλου ('Ελβινική), 'Αδαμοπούλου, Γεωργιάννη, Παπαγιαννοπούλου, Ματρώζου, Μαριοπούλου, Σωτηροπούλου, Τσιρινιώτη, Σπαθάρη, Γαρόζη, Βρατσάνου, Μπαλάσκα, 'Αγγελοπούλου, Δασκαρίδου, Διέλλα και άλλες... Δυστυ-χώς δέν θυμάμαι... την κατάλογο όλων, αλφαβητικώς, τόν έχω στο σπίτι. Μού φαίνεται όμως ότι φθάνουν αυτές, γιατί και ή σελίδα σας δέν θά παίρνη άλλες...

Εν τφ μεταξύ έχει έλθει ή πιανίστρια και πρέπει να άρχίση το μάθημα... Τά κορίτσια περιμένουν και ή ώρα έχει περάσει!...

Η κ. Ζουρούδη με εύχαριστεί προκατα-βολικώς για τα καλά λόγια που θά γρά-ψω για την σχολή της, την εύχαριστώ κι' εγώ και κλείνω την καμπάνια μου, αφού ζητήσω παρντόν κι' εγώ από τις μαθή-τριές της που δέν περιλαμβάνονται στη σημερινή μου καμπάνια.

ΣΤ' ΑΛΛΟ ΦΥΛΛΟ: Η τάξις της κ. Μαίρης Βρυάκου.

Ο ΠΙΜΠΡΙΝΕΤ

Εϋδυμες...

Στο γραφείο ενός επαρχιακού για-τρού εισβάλλει έξαλλος ένας άνθρωπος.

—Είστε ένας τσαγκατάνος, ένας ά-πατέων! φωνάζει πού γιατρού. 'Υπο-σχεθήκατε να θεραπεύσετε τόν αδελφό μου και όμως πέθανε!...

—Σταθήτε, σταθήτε, κάνει ήσυχα ο γιατρός. 'Ακούσήσε ο αδελφός σας όλες μεν τις οδηγίες;

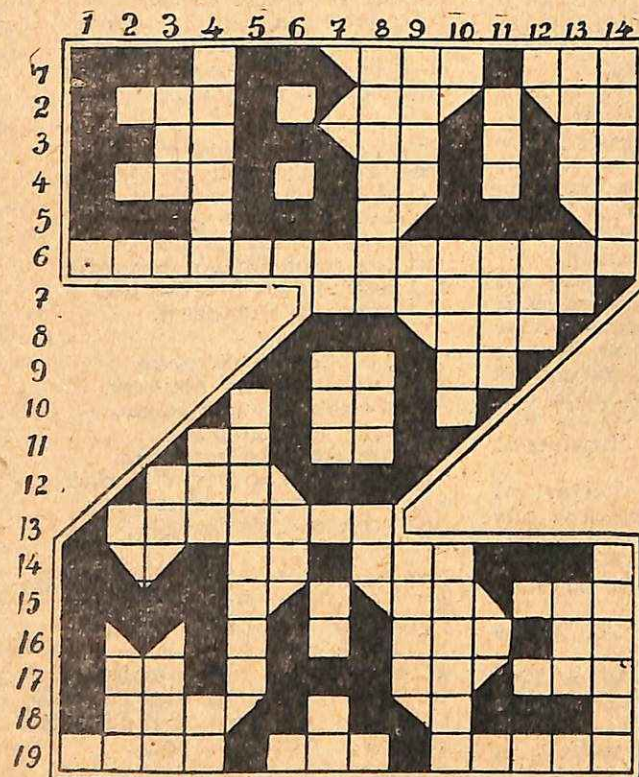
—Και βέβαια επί ένα χρόνο, έκανε την θεραπεία που του είπτε.

—Από όλα αυτά 'Εγώ του είχα πη ότι έπρεπε να συνεχίση τουλάχιστον έ-πὶ δύο χρόνια!

Γιά να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

- 1) Διμνάζοντα νερά (πληθ.). — Άρ-
χαία πολίγνη της Λακωνίας.
- 2) Ο χοίρος (άρχ.). — Νότα Βυζαν-
τινή.—Πόλις της Γαλλίας.
- 3) Νότα. — Γράμμα όπως προφέρεται.
—Κλωστή.
- 4) Παιδί του Νώε. — Πρόθεσις. —
Έκρη.
- 6) Πόλις της Ανατολικής Θράκης
(γεν.).
- 7) Ημή κανονική διατύπωση νοημά-
των.
- 8) Κατά τους Αθηναίους, μητέρα των
άνεμων.
- 9) Βυζαντινή νότα. — Ο ύπαρχων.
- 10) Παρακελευσμάτιον μόριον.
- 11) Πρόθεσις.—Δεικτικόν μόριον.
- 12) Παιδί του Ίακώβ.
- 13) Η αιτία της πτώσεως των σωμά-
των.
- 14) Όμοιότης. — Αί δύο πρώτοι συλ-
λαβή κορυφής κατοικίδιου ζώου.
- 15) Υπάρχει έν υπέρτατον. — Έτσι
καλείται ο λέων, ή τίγρις κ.λπ. (άρχ.).
- 16) Συνηθέστατος σύνδεσμος. — Βυ-
ζαντινή νότα.
- 17) Μελλοντικόν μόριον. — Πρόθεσις.
—Χρονικόν επίρρημα.
- 18) Χρονική μονάδα.
- 19) Αί έγουναι την αυτήν έκτασιν.—
Μητρούα του Φοίβου και Έλλης.—Παιδί
του Φοίβου.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

- 2) Ζώον άγριον ζώοιον προς λύκον
(άρχ.).
- 3) Έν των στοιχείων του ανθρώπου.—

- Βυζαντινή νότα. —
Όχι εύχη (άρχ.).
- 4) Κομμάτι σταφυ-
λής. — Έποχή του
έτους. — Άρθρον
(πληθ.).
  - 5) Βοσκός, τον ό-
ποιον λέγεται ότι ή-
ράσθη ή Άρτεμις.
  - 6) Άρθρον (πληθ.).
  - 7) Η σύρδρα εις
την καθαρεύσαν.—
Παιδί του Ίακώβ.—
Έρλανδός θεατρικός
συγγραφέας. — Ά-
ριθμητικόν.
  - 8) Γλυπτόν σάν...
(άρχ.). — Κατ' ευ-
θείαν εμπρός.— Προ-
σωπική άντωνυμία.
  - 9) Περιφημη έταί-
ρα. — Βυζαντινή νό-
τα. — Κατ' άλλους ό
Προμηθεύς, κατ' άλλ-
λους το κακόν πνεύμα
των Γερμανών.
  - 10) Έρπετον (γεν.).
—Η Βασίλισσα κατ'
άλλον τρόπον.
  - 11) Ο Έρμής του
Αιγυπτιακού πανθέ-
ου. — Ο Βρετανι-

κός...

- 12) Άριθμητικόν.
- 13) Θεοποιηθείς θούς των Αιγυπτίων.
—Θεραπευτική τέχνη. — Το γλυκό...
διαφορετικά.
- 14) Άκριβής. — Το σύμβολον των τύ-
ψεων της συνεδήσεως.
(Άποστολός: Κωνσταντίνος Φ. Δού-
κας, Χαλάνδρι).

Πώς δά ψήσετε το αυγό;

Άς υποθέσουμε ότι πήγατε έκδρομή
στο Λευκό Όρος των Άλπεων (ύψος
4.810 μέτρων) και θέλετε στο ύψος αυτό
να βράσετε ένα αυγό σκληρό. Πώς θα κά-
νετε; Πρέπει να απαντήσετε σ' ένα λε-
πτό.

Έννοείται ότι έχετε μαζί σας όλα τα
απαραίτητα.

Λύσεις παιχνιδιών

φύλλου 548

ΤΟ ΤΗΛΕΦΩΝΟ

Έδον οι τρεις άνωμαλίες της εικόνας
που δημοσιεύσαμε:

- 1.—Τό «καντράν» είναι γυρισμένο
προς τα δεξιά, ενώ πρέπει να είναι
προς τα αριστερά.
- 2.—Τό άκουστικόν δεν συνδέεται με
σύρμα προς το μηχάνημα.
- 3.—Τό χειρούλι που κρατά το άκου-
στικό βρίσκεται ύψωμένο, ενώ θάπρεπε

να είναι χαμηλωμένο, αφού είναι έπά-
νω του τό άκουστικού!

ΤΟ ΣΠΙΤΙ

Οι τρεις άνωμαλίες της εικόνας μας
με τό σπίτι είναι οι έξης:

- 1) Δυό καπνοδόχοι είναι τοποθετημέ-
νοι πάνω από δυό παράθυρα, συνεπώς,
δεν μπορούν να αντιστοιχούν προς δυό
γωνίες.
- 2) Η γρίλλια που κλείει τον δρόμο
ό οποίος οδηγεί στο γκαράζ, είναι πολύ
στενή για να χωρένη ένα αυτοκίνητο.
- 3) Οι πόρτες του γκαράζ άνοίγουν ά-
πό μέσα, ενώ θάπρεπε ν' άνοίγουν από
έξω.

ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΤΕΤΡΑΓΩΝΑ

Έδον πώς θα κάνετε μετά τα τρία τε-
τράγωνα

Λύσεις παιχνιδιών

του προηγούμενου φύλλου

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 549

Οριζοντίως:

1. Άμαλία — Πύρ. 2. Χή — Άθως.—
3. Τό — Άρτος. 4. Καρδιά.— 5 Ρακή —
ΑΕΚ. 6 — Έαρ — ΟΒ.— 7. Ένορία.— 8.
Ώα — Άν — Σάχτ.— 9. Συρία.— 10.
Σύλλας.

Καθέτως:

1. Άχ — Έρως.— 2. Μητέρα — Αύτ.
3. Άρα.— 4. Λά — άκ.— 5. Ιθάκη — Έ-
νας.— 6. Αύρα.— 7. Στραβός.— 8. Όδε.
— Ράλλα.— 9. Σίκ.— 10. Ρέ —
Γατς.

Προβληματικά συγγενεί-
ας.—Είναι πατέρας σας.

Πολυπλασιασμός.—Είναι
ό αριθμός 1,25.

Γιά τους φίλους του με-
λοδράματος.—Ο Κουρεύς της Σε-
βίλλης και ό Φίγκαρο, είναι ένα και τό
αυτό πρόσωπο.

Τά άναρίθμητα τρίγω-
να.—Στό τρίγωνό μας υπάρχουν 53 τρί-
γωνα έν όλω.

Τό μαγικό άθροισμα.—Τ-
δον πώς θα τοποθετήσετε τους αριθμούς:

7	1	12
15	8	
8	2	11
10	3	
9	6	5

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΤΗΣ Δ^{ΛΟΣ} ΝΤ. ΜΕΡΛΙΝ —

ΑΓΓΕΛΑ: 27 έτών.
ΠΕΤΡΟΣ: 30 έτών.
ΜΙΝΑ: «στενή φίλη του Πέτρου»
32 έτών.

(Άπόγευμα. Ένα σαλονάκι μέτρια έ-
πιπλωμένο. Η Άγγελα είναι μισοξαπλω-
μένη στο ντιβάνι. Κρατά ένα καθρεφτάκι
κι' έρευνά τα κουρασμένα της χαρακτη-
ριστικά. Ο Πέτρος ξεφυλλίζει κάποιο
περιοδικό).

ΠΕΤΡΟΣ. (Διακόπτοντας τό ξεφύλλι-
σμα).—Πώς αισθάνεσαι τώρα;

ΑΓΓΕΛΑ.—Είμαι λιγάκι καλλίτερα.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δέν φαίνεσαι. Είσαι χλω-
μή, τά μάτια σου κομμένα... (Γυρίζει με-
ρικά φύλλα). Νά σκέπτεται κανείς πόσο
εύκολα θα μπορούσε να λήξη αυτή ή κα-
τάστασις.

ΑΓΓΕΛΑ.—Νά λήξη;... (Τρομαγμένη
τινάζοντας με όρμη τό κεφάλι). Δέν θα
λήξη, δέν «θέλω» να λήξη.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναι, φυσικά. Για να γίνης
αμύτηρα. Ν' άπολαύσης μεθούριο τό θά-
σανα ενός παιδιού.

ΑΓΓΕΛΑ. (με θέρμη).—Και τις χα-
ρές και τη παρηγοριά του.

ΠΕΤΡΟΣ (είρωνικά).—Παρηγοριά,
σέ τί; (Παρατηρώντας την Άγγελα που
σιάζει μηχανικά τά μαλλιά της). Μήπως
στις πρώτες άσπρες τρίχες;

ΑΓΓΕΛΑ (που έχει και διατηρεί μιá
μοναδική άσπρη τρίχα). — Δέν άσπρισα
άκόμα Πέτρο μου, κι' αν είχα δέν θα
παρπονιόμουν. (Παίζει με τό καθρεφτά-
κι). Η Μίνα ή καυμένη τί να πη;

ΠΕΤΡΟΣ.—...

ΑΓΓΕΛΑ.—Όχι και να πη έχει δι-
κιο, μα έχει και δίκιο να μη λέη τίποτα
ΠΕΤΡΟΣ.—...

ΑΓΓΕΛΑ.—Όταν μιλούν για τά μαλ-
λιά της τάδε ή της τάδε φίλης ή Μίνα
σωπαίνει, δουδαινεται κυριολεκτικά.

ΠΕΤΡΟΣ.—Δέν έχει άσπρα μαλλιά
ή Μίνα.

ΑΓΓΕΛΑ.—Έχει όμως λίγα. Τόσον
λίγα, που σύντομα θα χρειαστή να «προσ-
θέση».

(Ο Πέτρος άνοίγει τό στόμα του. Τό
ξανκλείνει σφιχτά και σηκώνεται).

ΑΓΓΕΛΑ.—Φεύγεις;

ΠΕΤΡΟΣ (ξερά).—Ναι.

ΑΓΓΕΛΑ (διστακτικά).—Θυμωμένος;

ΠΕΤΡΟΣ.—Έγώ; Για ποιο λόγο; Η
Μίνα δέν μ' ένδιαφέρει. Ούτε και σένα
άλλωστε. Μά οι γυναίκες είσθε όλες ίδιες.
(Φεύγει με άξιοπρέπεια).

(Η Άγγελα μαζεύεται στη γωνιά της,
ξαπλώνεται πιο άνετα στα μαξιλάρια της
και μισοκλείνει τά μάτια).

Περνά ως μισή ώρα. (Μιά ύπνέτρια
άνοίγει την πόρτα).

Η ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ.—Κυρία, είναι ή κυ-
ρία Μίνα.

ΑΓΓΕΛΑ (μηχανικά).—Η κυρία Μί-
να... ή Μίνα... (Σιγανά έυπνώντας έντε-
λώς από τη νάρκη που την είχε καταλά-
βει. Τί να θέλη; κακή συνεννόησις ή μή-

πως; (Δυνατά): Πέρασε την έδω.

ΜΙΝΑ (μπαινοντας διαχυτική και
πρόσχαρη).—Ω, χουσή μου, πόσο χαιρο-
μαι που σε βρίσκω. (Τρέχει να κάτση δί-
πλα στην Άγγελα). Μά πώς μόνη σου έ-
δω;

ΑΓΓΕΛΑ.—Έμεινα σπίτι, γιατί ή-
μουν λιγάκι κουρασμένη.

ΜΙΝΑ.—Λιγάκι; Έσύ είσαι χλωμή,
κατακίτρινη. (Γελά σαν για κάτι πολύ ά-
στείο). Πτώμα αστό!

ΑΓΓΕΛΑ.—Δέν αισθάνομαι και τόσο
καλά.

ΜΙΝΑ (με ύπερβολική συμπόνοια).—
Φτωχή μου φίλη, πόσο σε λυπούμαι.

ΑΓΓΕΛΑ (ζωηρά). — Δέν είμαι άξιο-
λύπητη. Είμαι τόσο εύτυχης που πρόκει-
ται επί τέλους να πραγματοποιηθή τ' όνει-
ρό μου.

ΜΙΝΑ.—Τ' όνειρό σου; Ά, ναι. (Φι-
λοσοφικά). Δυστυχώς, Άγγελα μου, τά ό-
νειρά μας όταν πραγματοποιούνται, ροι-
ζουν πολύ σπάνια έτσι όπως με την ραν-
τάσια τά πλάσαμε.

ΑΓΓΕΛΑ.—Δηλαδή;

ΜΙΝΑ. Θέλω να σοβ πώ ότι άγνοείς
άκόμα όλα τά θάνατα, τους κόπους, τις
φροντίδες, που συνοδεύουν πάντα την ά-
φιξη ενός παιδιού.

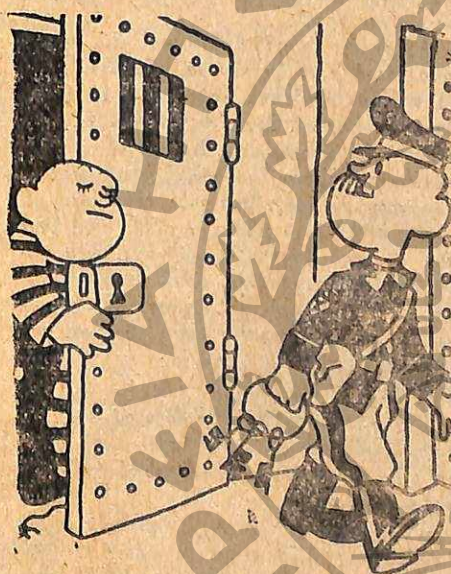
ΑΓΓΕΛΑ (είρωνικά). — Θαροεί κα-
νείς Μίνα μου, πώς έχεις δάσει τό ρώ;
σέ δέκα τουλάχιστον υπάργεις.

ΜΙΝΑ.—Βλέπω τριγύρω μου. Βλέπω
νέα άντρώγωνα να μπαίνουν κάτω από
τά οικογενειακά τους θάρη.

ΑΓΓΕΛΑ.—Έχουν τόσες άποζημιώ-
σεις στα θάρη αυτά.

ΜΙΝΑ.—Ένψ άλλα που διατηρούν την

ΑΝΗΣΥΧΙΑ

— Κύρ Δεμοφύλακα, δέν διορθώνεις
σε παρακαλώ την έκδοσίω της πόρτας;
Δέν κλείνει καλά!...

ανεξαρτησία τους είναι ελεύθερα να χαι-
ρώνται, ν' απολαυδάνουν τη ζωή.

ΑΓΓΕΛΑ.—Ψάχνουν την εύτυχία έ-
κεί που νομίζουν πως θα τη βρουν. Έγώ
όμως, έμεις...

ΜΙΝΑ.—Όσο για τον Πέτρο, γελιέ-
σαι. Ο Πέτρος δέν συμμερίζεται τις ί-
δέες σου. Σκέπτεται πολύ σωστά όλες τις
συνέπειες που πρό όλίγου σου άράδιασα.

(Κτυπά τό κουδούνι της ξωπόρτας).

ΜΙΝΑ.—Πολλά χρόνια θα ζήση.

ΑΓΓΕΛΑ.—Ω, δέν θάναί έκείνος. Εί-
ναι άκόμα πολύ νωρίς.

(Μπαίνει ό Πέτρος).

ΑΓΓΕΛΑ.—Μπα! Έσύ κιόλας.

ΠΕΤΡΟΣ (αφού χαιρετήσει).—Ναι,

θαρήθηκα να γυρίσω άσκοπα στους δρό-
μους.

ΑΓΓΕΛΑ.—Τό ίδιο και ή Μίνα. Κι'
ανέθηκε λιγάκι να τά πούμε.

ΠΕΤΡΟΣ (χαμογελώντας διασμένα).
—Τά λέγατε; Και σαν τί λέγατε οι δυό
σας;

ΑΓΓΕΛΑ.—Ού, ένα σωρό πράγματα.

ΜΙΝΑ.—Όχι σπουδαία πράγματα.

ΑΓΓΕΛΑ.—Ευχάριστα. Η Μίνα μου
μιλούσε για τά παιδάκια. Για την εύτυχία
που τό δικό μας θα μας φέρη. (Ο Πέ-
τρος κυττάζει έκπληκτος την Μίνα που
κι' έκείνη τον κυττάζει έκπληκτη).

ΑΓΓΕΛΑ.—Είναι τόσο καλή ή καυ-
μένη ή Μίνα! (Βγάχει κάτι από ένα συρ-
τάρι). Κυττάς τί μουφερε.

ΠΕΤΡΟΣ.—Τί είναι αυτό;

ΑΓΓΕΛΑ (ξεδιπλώνοντας τό ακάτιον).
—Ένα ζυμπονάκι. Δέ βλέπεις; Ένα

πλεγτό για τό παιδάκι μας.

ΠΕΤΡΟΣ.—Αί...!

ΑΓΓΕΛΑ.—Όσοφο δέν είναι;

ΠΕΤΡΟΣ (ψυχρά). — Δέν είμαι άο-
μόδιος καίτης. (Με συγκρατημένο θυμό).
Σά να διάστημα ζωας λίγο ή Μίνα.

ΜΙΝΑ (παραπαλόντας να συνέλθη ά-
πό την έκπληξη της).—Μά...

ΑΓΓΕΛΑ.—Μ' από τη διάση της φαί-
νεται ή καλή καρδιά της. Για σκέψου, εί-
ναι τό πρώτο δώρο που λαβαίνει τό παι-
δάκι μας.

ΠΕΤΡΟΣ (σαρκαστικά).—Με συγκι-
νεί. (Άγριοκυττάζει τη Μίνα).—Σ' εύ-
χαριστώ για τό δώρο σου, είναι απευχη-
μίον.

ΜΙΝΑ.—Δέν...

ΑΓΓΕΛΑ (γρήγορά). — Είναι πολύ,
πολύ χαριτωμένο. (Καμαρώνει τό ζυμπο-
νάκι). Τί χαριτωμένο που είναι! Και θα-
λασσί... τό χρώμα που μ' άρέσει.

ΜΙΝΑ (με άγανάκτηση).—Δέν ξερω,
τί...

ΑΓΓΕΛΑ.—Τί θάναί τό παιδάκι; Έ,
μά και ποιος τό ξέρει αυτό; Πάντως, εί-
τε άγόρι, είτε κορίτσακι θα τό φορέση.

(Η Μίνα σωπαίνει. Άφίνει να περά-
ση. Δέ βρίσκει καλλίτερο να κάνει. Τό
ζήτημα έληξε. Η Άγγελα χαμογελά έ-
κανοποιημένα. «Τήν» έφερε σε δύσκολη

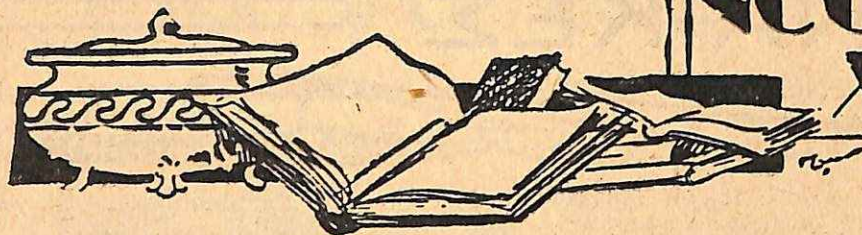
ΜΙΝΑ (με άγανάκτηση).—Δέν ξερω,
τί...

ΑΓΓΕΛΑ.—Τί θάναί τό παιδάκι; Έ,
μά και ποιος τό ξέρει αυτό; Πάντως, εί-
τε άγόρι, είτε κορίτσακι θα τό φορέση.

(Η Μίνα σωπαίνει. Άφίνει να περά-
ση. Δέ βρίσκει καλλίτερο να κάνει. Τό
ζήτημα έληξε. Η Άγγελα χαμογελά έ-
κανοποιημένα. «Τήν» έφερε σε δύσκολη

(Τό τέλος στη σελίδα 60)

Μεγάλη Παρασκευή στο Νεκροταφείο

Τούτη τη μέρα Ρία, τη μέρα αυτή την πύλο θλιμμένην της ανθρωπότητας για το θάνατο. Εκείνου που για χάρη μας σταυρώθηκε, όλος ο κόσμος πηγαίνει ευλαβικά στο νεκροταφείο. Και γώ, Ρία, αυτή τη μέρα με συντροφιά το θαρρὸ φορτίο της θλίψης για το χαμό της πιο αγαπημένης μου ύπαρξης — της μανούλας μου πήγα θλιμμένα πάνω απ' τὸν τάφο της ν' ανάψω ένα κεράκι.

Κοπίασα πολύ, Ρία, για να βρω το μνημόρι της. Πάνω του, όπως πάνω απ' όλους τους τάφους υπήρχαν πελώριες μαργαρίτες που κρυβαν τους σταυρούς και τ' άβέχαστα όνόματα. Κι' είχε πολλούς τάφους τριγύρω, άλλους με μάρμαρα και με σταυρούς πελώριους, άλλους παλάτια ολόκληρα για τάφους κατωμένα, μα κι' άλλους απλούς δίχως κάγκελλα, δίχως λουλούδια, μονάχα ένα ξύλινο σταυρό ξεχωρισμένο και πάνω του χαραγμένο με μαύρα γράμματα τὸνομα κείνου που έφυγε και πίσω δεν γυρίζει.

Έτσι ήταν ο τάφος της μάνας μου, Ρία. Άπλός, φτωχός, θλιμμένος, χωρίς κάγκελλα, χωρίς λουλούδια και μαρμάρινους σταυρούς.

Κ' είδα πολλά τριγύρω μου. Ένας σταυρός πεταμένος δώ και μια φωτογραφία μιάς πετάμορφης κοπέλλας στά χώματα ριγμένη. Και σκέφθηκα: τί νάταν τάχα στη ζωή ή όμορφη κοπέλλα; Πόσους πόθους κι' όνειρα είχε πλάσει για μία εύτυχια ζηλευτή, και πώς όλα αυτά σβυστήκαν, σκορπιστήκαν κάτω απ' τ' αλύπητο δρεπάνι του θανάτου.

Κι' ακόμα είδα σκορπισμένα κόκκαλα, ριγμένα έδω και κεί.

Δύο τρύπες σ' ένα κρανίο έδειχναν το μέρος των ματιών, και μια παρακάτω πώς κάποτε θρυσκόταν κάποιο στόμα... Τί μάτια νάταν άρα γε; Πόσες φορές δεν πόνεσαν, δεν έλαψαν για μία χαμένη εύτυχία, και για τὰ άπατηλά όνειρα που είχαν κατωμένα; Πόσες φορές δεν έλαψαν με εύτυχια άνειπωτη κυττάζοντας δυο μάτια αγαπημένα...

Και το στόμα, τί είρωνεία έκρυβε στο μέρος των χειλιών! Πόσες φορές δεν φίληγε χείλη αγαπημένα και δεν ψιθύρισε μύρια λόγια λατρείας και δόκους...

Είμαστε, Ρία, οί ίδιοι έμεις, ή πιστή μας ά ν τ ι γ ρ α φ ή. Έτσι μια μέρα ξαφνικά θα φύγουμε κι' έμεις γι' άγύριστο ταξίδι! Έτσι μια μέρα θα βρεθουν και τὰ θικά μας κόκκαλα σκόρπια πεταμένα στο Νεκροταφείο τ' άπέραντο χωράφι. Κι' αυτά — τὰ κόκκαλά μας — θα γίνουν χώμα και το χώμα θα σκορπίση, θα χαθή, κι' μεις θα σ' ύ-νουν απ' τή σκέψη, θα ξεχαστούμε. Θα ξεχαστούμε για πάντα...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΑΡΑΒΑΣΤΙΑΝΣ

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΙΟΤΕΧΝΙΑ

Τέλος

Κι' άργά ξεκίνησε, στερνά το δρόμο κείνο που περνά μέσ' από κόσμους μακρινούς, σε πολιτείες (ξένες,

με τη γαλήνη στο όχρὸ στο πρόσωπό του τ' άμαυρό, την καλωσύνη δίδαξε σ' ύπάρξεις κουρά- (σμένες.

Καί... Νά... ή όψις ή σταχτιά μέσ' στην παρξένη νυχτιά... του Γολγοθά που δέχτηκε, τον πόνο των (αίωνων...

κι' άπάνω στον ψηλό σταυρό το σώμα ΕΚΕΙΝΟΥ το άδρὸ σαν όπτασία τραγική, στο πέραςμα των (χρόνων...

...Κι' άργά άκούστη μια φωνή... —Γι' ΑΥΤΟΝ που στο σταυρό πονεί... — και τους αιώνας δίδαξε, πώς τώρα πιά 'Ε- (κείνος

ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ! Και τραγικός σαν μοιρολόι κι' άδυμός για την ΑΓΑΠΗ άκούστηκε του Γολγοθά (ό θρήνος!...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ

Τετέλεσται...

...Τὸ γλυκὸ πρόσωπό Σου έγινε πιὸ γλυκὸ. Τὸ θεῖο Σου κεφάλι ποὺ τὸ στολίζει τὸ φριχτὸ διαδῆμα δὲν ἀντέχει πιά!... Τὸ γεμάτο ἀνείπωτη καλωσύνη βλέμμα Σου εἶναι κογτὰ...

Γύρω τὰ σκοτάδια ὅλο καὶ πιὸ πυκνὰ γίνονται σὰν νὰ ζητοῦν νὰ τυλξοῦν καὶ νὰ πιξοῦν μέσ' στὰ μαῦρα τοῦ κρύα θάνατος ἀπαίσιο ἔργο. Φρίκη σοῦ κάνει ἡ νέκρα ποὺ θασιλεύει... Κι' αὐτοὶ ποὺ Σὲ σταύρωσαν ἔχουν βοῦθαθῇ, λὲς καὶ ξέρουν τὴν τρομερὴ μοῖρα ποὺ τοὺς περιμένει.

Τὰ θεῖά Σου μάτια — ὦ, τὰ μάτια σου! — ποὺ μαρτυροῦν τὸν ἀνείπωτο πόνο σου γιὰ τελευταία φορὰ κυττοῦν γύρω... καὶ ξάφνου ἀπ' τὰ στεγνὰ γλυκὰ χεῖλη Σου μιὰ κραυγὴ σὰν θρήνος, σὰν λυγρὸς παρὰ τὴν ἡσυχία: —ΤΕΤΕΛΕΣΤΑΙ!

Καὶ ἡ ὁλόλευκη ψυχὴ Σου μ' ἕνα καὶ μόνο φερόκοπημα ξαναβρίσκει μέσα σ' ἕνα φῶς πιὸ λαμπρὸ, πιὸ ἀστραφτερὸ τοῦ οὐρανοῦ Σου!...

—ὦ, γλυκὲ Χριστέ, ὦ, σὺ ποὺ ὁ ἔλπης ἄλλη δόξα παρὰ τὰ χέρια καὶ τὰ βλέμματα ὑψωμένα σὲ σένα, δὲ ὁ ἔλπης παρὰ τὰ κοῦρά δάκρυα τῶν πονεμένων... ὦ, θεε, ὦ ὑπέροχη Ναζωραῖε δὲν ὑπάρχεις πιά!... Τετέλεσται!!!

Τετέλεσται!!!

Η. Ι. Ζ.

Και ἡ ζωὴ ξεψύχθηκε...

...Κι' ἐνῶ ὁ ἥλιος κρυμμένος, ντροπι- σμένος μπρὸς τὸ Αἶσχος, ἔχει σκεπαστῇ με μπλάθα σύννεφα, ὁ Οὐράνιος Βασιλεὺς, ἀπλὸς βαστάζος τοῦ σταυροῦ Του, βαδίζει καρτερικὰ στὸν λυτρωμὸ Του.

Καὶ ἀνεβαίνει... Καὶ τὸ ἀπαίσιο, εὐ- πλαστο πλῆθος ποὺ πρὶν—πόσο λίγος και- ρὸς ἔχει περάσῃ!—τὸν δεχότανε με δάγρια καί... Ὡσαύτῃ, ὁ κόσμος ποῦκανε τὸ σῶ- μα Του, δρόμο γιὰ νὰ περάσῃ, νὰ πατή- σῃ... οὐρλιάζει στὸ ἀσταθὸ, τρεμάμενο βά- διαμά Του. Ἕνας κατὰδικος!

Καὶ τὸν χτυποῦν, τὸν φτύνουν — καὶ τὸν φτύνουν, τὸν βορίζουν, κι' αὐτὸς τί θεῖο μεγαλεῖο — ὦ! αὐτὸς δὲν ξέρεי νὰ βορίζῃ — μόνο τοὺς κυττάζει θλιμμένος, πονεμένος καὶ τὰ πελιδνὰ Του χεῖλη ἀρ- γανοῖγουν ψιθυρίζοντας: «Συχωρεμένοι... Συχωρεμένοι...»

Δυὸ τρεῖς γραμμοῦλες ἀπὸ ἄλικο αἷμα ἀργοτρέχουν στὸ θεῖο ὄχρὸ πρόσωπό Του ἀπ' τὸ στεφάνι τὸ ἀγκλωστὸ — ἀντὶ τοῦ Σὺμπαντος τὸ διαδῆμα — ποὺ τὸν πληγώνει καὶ τοῦ ξεσχίζει τὸ δέσμα καὶ ἀνακατεῦνται με τὴν σκόνῃ καὶ τὸν ἰ- δρωτὰ τῆς ἀγωνίας καὶ πέφτοντας ραντί- ζουν τὴν γῆ μικρὲς ἱερὲς ρουμπινιὲς ἀρ- γοστάλες — ὦ τί τιμὴ στὸν βρωμερὸ τὸν δρόμο.

Πολλοὶ ἔχουν στήσει ἕνα ξώφρενο χο- ρὸ στὸν Γολγοθᾶ ἀπάνω καὶ ἄλλοι σκά- ζουν στὰ γέλια καὶ χτυπώντας ρυθμικὰ τὰ χέρια, τοὺς συνοδεύουν καὶ αὐτοὶ με τὰ νευρογάχανά τους... Σταματοῦνε ποῦ καὶ ποῦ κ' εὐλαβικά τὸν προσκυνοῦν: «Χαῖρε Ραββί, Βασιλεῖ τοῦ Οὐρανοῦ».

Καὶ τὰ σφυρὰ στριγκὰ ἀντηχοῦν, χτυ- πώντας τὰ σιδερόκαρφα ὅπου δεῖλὰ μπή- γονται στὴν θεϊκὴ τὴν σάρκα κι' Ἐκεῖνος δαγκώνει τὰ χροῦμα χεῖλη γιὰ νὰ μὴν ξε- φωνίσῃ ἀπ' τὸν ἀνείπωτο πόνο.

Σὲ λίγο... νά, στημένος πελώριος, ἐν- τὸν διαμαρτυρία στὸν Πλάστη, ἀφίνει νὰ κυλίσουν δύο στερεὰ δάκρυα στὸ βαθυλὸ τὸ πρόσωπο, ἐνῶ λυγμικὰ ψιθυρίζει: «Συ- χῶρα τους Πατέρα, δὲν ξέρουν... τί κά- νουν!!!...»

ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΞΕΨΥΧΙΣΕ! Κ' οἱ ζων- τανοὶ ἐρρίγησαν, κι' ὁ οὐρανὸς σκοτεινι- ᾶζει καὶ λίγες ψυχάλες πλανημένες πέ- φτουν δεῖλὰ—σιγά, λίγα δάκρυα τούρανοῦ πρὸς τὴν γῆ.

Ὁ Ἀθάνατος ἔγειρε ταπεινὰ τὸ κεφά- λι στὸν θάνατο, κι' ὁ μαγιασμένος ἄνεμος ποὺ ξέσπασε στὴν ὥρα τῆς θαντῆς ξανέμι- σε τὴν ἄκρη τῆς κόκκινης τοῦ ἐμπαιγμοῦ ἐσθῆτας πρὸς τὴν μεριά τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀπειλητικὰ καὶ σφόριζε καὶ διάδραξε πα- ρασύροντας τὰ πάντα στὴν ὁρμὴ του μέσ' στοὺς σθαλμους, ἐρημωμένους δρόμους τῆς πόλης ἀπ' ὅπου σύρθηκε... ὁ Ἀθῶς!

ΝΙΚΟΣ Γ. ΓΕΩΜΠΡΕΣ

Μεταξύ μας

Ι. Θ ω μ α ἰ δ η ν. Ἐγκρίνεται «Στοῦ χαλασμοῦ τὴν ὥρα» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο κατώτερο. Τὸ φύλλον θὰ ἔρχεται κάθε Πέμπτην ἢ Πα- ρασκευήν.

Μ πο ὕ λ α ν. Ἡ λ ι ὀ π ο υ λ ο ν. Παιδιάστικα καὶ ἀφελῆ τὰ σταλέντα. Μὴ διάξεσθε νὰ δημοσιεύσετε. Διαβάστε πρὸς τὸ παρόν.

Μ. Τ σ ι γ α ρ ὀ π ο υ λ ο ν. Τὸ γρά- ψιμό σας δὲν εἶναι στρωτὸ ἀκόμη. Μετα- χειρίσεσθε μιὰ γλώσσα μικτὴ, ἀλλοῦ κα- θαρεύουσα κι' ἄλλου δημοτικῇ. Καὶ τὸ θέμα σας πολὺ συνηθισμένο.

Π ι π ἰ τ σ α ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Σὰν παιδιὰ» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Τὸ ἄλλο πεζὸ δὲν τὸ εἶδαμε δημοσι- ευμένο σὲ κανένα ἀπὸ τὰ φύλλα τῶν 5 τε- λευταίων μηνῶν. Ἦσως νὰ μὴ εἴχε ἐγκρι- θῇ. Σὰς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν πληροφο- ρία ποὺ μᾶς δίνετε καὶ ἂν αὐτὸς ὁ κύριος ξαναγράψῃ θὰ τοῦ ἀπαντήσωμε καταλλή- λως.

Π ἄ ρ ι ν Φ ο υ ξ ῆ ν. Ἡ ἀρχὴ ἔως τὴ μέση περιόπου, φλόαρη καὶ κοινότοπη. Σχετικὰ καλύτερο τὸ τέλος, ἂν καὶ λίγο διασμένο.

Σ. Γ. Δὲν θυμόμαστε νὰ διαβάσαμε πο- τέ τὴν «Ἀγάπη». Τὸ πρῶτο τετράστιχό της εἶναι ὠραῖο, μὰ ὁ ὅς καὶ ὁ ὅς στί- χος θέλουν διόρθωμα. Μήπως τὸ εἶχατε στείλει: σὲ κανένα ἄλλο περιοδικό; Τὰ ἄλ- λα θὰ δημοσιευθοῦν.

Μ ῆ τ σ ο ν Κ α ρ α μ π ἰ ν η ν. Ἐ- γκρίνεται καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του.

Γ. Σ τ α υ ρ ο λ ἔ μ η ν. Ὅχι δημοσι- εῦσιμο τὸ διήγημά σας. Πολὺ φλύαρο καὶ χωρὶς ἀρκετὸ ἐνδιαφέρον ἀνάλογο πρὸς τὸν χώρο ποὺ θάπιανε. Μερικὰ σημεία καλὰ καὶ τὸ γράψιμο ἀρκετὰ στρωτὸ. Τὸ

τέλος δὲν εἶναι ἐπαρκῶς δικαιολογημένο καὶ δίνει τὴν ἐντύπωση ὅτι μένει ἀσυμ- πλῆρωτο. Γιὰ τὸ ἐνδιαφέρον σας, εὐχαρι- στοῦμε θερμὰ.

Α. Κ. Σ ὅ ν ο ρ α. Δὲν μᾶς ἱκανοποι- ῆσε τὸ «Ὀνείρου ὄνειρον». Πολὺ προχει- ρογραμμένο.

Ι ὠ ἄ ν ν α ν. Κ. Ἐγκρίνεται ἡ «Πρῶτη ἀγάπη» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά της.

Μ. Σ α λ τ ἰ ἔ λ. Πολὺ ἀπλοῖκό καὶ παιδιάστικο τὸ διήγημά σας. Διαβάστε Ἑλληνὰς πεζογράφους. Σὰς παρακαλοῦμε νὰ γράφετε μόνο ἀπὸ τὴ μία πλευρὰ τοῦ χαρτίου.

Μ. Σ χ ο υ τ ζ ὀ π ο υ λ ο ν. Ἐγκρίνε- ται τὸ «Γκρίζο ὄνειρον» καὶ θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά του. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια εὐχαριστοῦμε.

Π. Δ Ν Ο Ν. Δὲν εἶναι δέδωτα δημο- σιεύσιμο, ἀλλὰ γιὰ πρωτόλειο δὲν εἶναι τόσο ἀσχημὸ. Ὁρισμένα τετράστιχα, ὅπως λ. γ. τὸ 1ο, τὸ 4ο, τὸ 7ο καὶ τὸ 8ο, κα- λούταικα. Στείλτε μᾶς κανένα ἄλλο δικό σας περισσότερο προσεγμένο.

Ἀ λ ἔ χ ο ν Χ ρ υ σ ο σ π ο μ ἰ δ η ν. Ἀνεπιτυχὲς τὸ ποιήμα σας. Τοῦ λείπει ἡ τεχνικὴ τοῦ μέτρου τοῦ ρήματος. Ἀπο- φυγετε κακόηχος ἢ λανθασμένες ἐκφρά- σεις ὅπως ἀ ρ γ ὀ δ ι α β ὀ ς, δ ρ ο - σ ο ὕ ν κ.λ.π. Γιὰ τὰ καλὰ σας λόγια, εὐχαριστοῦμε.

Σ π ὕ ρ ο ν Θ ἄ λ λ η τ α ν. Τὸ «Ἐ- σὺ» θὰ δημοσιευθῇ με τὴ σειρά τῆς πρῶ- τῆς ἐγκρίσεώς του. Τὸ «Ζητώντας» θὰ δη- μοσιευθῇ ἐπίσης, ἀφοῦ τοῦ περικόψωμε δυὸ-τρεῖς φράσεις πρὸς τὸ τέλος. «Ἡ Φα- ντασία» δὲν διορθώθηκε ὅσο χρειάζεται γιὰ νὰ γίνη δημοσιεύσιμη.

Μ ἄ ρ ι ο ν Α ρ ρ ι σ ι ν ὀ ν. Ἀπὸ τὰ ποιήματά σας σχετικὰ καλύτερο τὸ «Ὅταν». Τὰ ἄλλα ὑστεροῦν πολὺ στὸ μέ- τρο. Π. γ. Τὸ «Μὴ μοῦ μιλάτε» ἔχει σω- στὸ μέτρο μόνο στὸ πρῶτο τετράστιχο. Στὰ ἄλλα δύο εἶναι ἐσφαλμένο. Πάντως ἔμεις δὲν ἀναδημοσιεύομε ποιήματα ἀνα- γνωστῶν μᾶς δημοσιευθέντα ἤδη.

«Εβδομάς»

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ — ΕΓΚΥΚΛΟ- ΠΑΙΔΙΚΗ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΟΣ 11ον

ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΡΡΗ 11 ἀριθ. Τηλεφ. 28517 Ἐκδότης:

ΕΤΑΙΡΙΑ Α)ΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ Διευθυντής: ΑΛ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΣ (Θήρας 73)

Ἀρχισυντάκτης: ΒΑΣ. ΣΑΜΠΑΣ (Νικαίας 17)

Καλλιτ. Συνεργάτης: ΓΕΡΑΣΙ- ΜΟΣ ΓΡΗΓΟΡΗΣ

Διαχειρ.: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐτησίᾳ ἐσωτερικοῦ δρ. 250

Ἐξάμηνος » » 125

Ἐτησίᾳ ἐξωτερικοῦ Λίραι 1.10

» Ἀμερικῆς Δολλάρια 6

Τιμὴ Φύλλου Δραχμαὶ 5

Ἑπεύθυνος: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος Τυπογραφείου:

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΑΣΙΔΗΣ

(Παπαστοράτου 10 Σ)μὸς Ὑμηττοῦ)

Τὰ ἀποστελλόμενα χειρόγραφα, δημοσιεύσιμα καὶ μὴ, δὲν ἐπι- στρέφονται.

Μ α ἰ ρ η ν. Θὰ δημοσιεύσωμε τὴ «Νο- σταλγία», ἀφοῦ τῆς ἀφαιρέσωμε μερικὰς φράσεις πολὺ κοινότοπες ποὺ δὲν χρειά- ζονται. Τὸ ἄλλο κατώτερο.

Ζ ῆ τ α — Ζ ῆ τ α. Μέτρον τὸ «Κάπως ἀργά». Κοινὸ τὸ θέμα καὶ διαστικὸ τὸ γράψιμο. Ὑστερα ἀπὸ τόσον καιρὸ περ- μέναμε κατὶ καλύτερο ἀπὸ σὰς. Φυσικά, δὲν σὰς κρατῶμε κἀκία καί... ἀφέονται αἱ ἀμαρτίαι σας!

Ν ἔ λ λ η ν Σ ἰ β α ν. Ἐγκρίνεται τὸ «Ὀνείρον».

SCHERK

Διαβάστε τὸ διηγημάκι αὐτὸ εἶναι στὴν εἰρήνη τῆς Ἀσιῶν ἀροσώου ἔξοχ. Ἡ ἰδιότης αὐτῆς: Μόνον ἡ καλὰ καθαρισμένη ἐκιδερμίδα ἀπαρμένει δροσερή, ζεῖα καὶ ἀέρνει τὴν ἐκιδερμίδα χάρη μιᾶς ὑγιούς ὡμορφίας. Καὶ ἡ Ἀσιῶν ἀρο- σῶου Scherk καθαρίζει τὴν ἐκιδερμίδα ἀσώ- νητα, τὴν ξανανέωνει καὶ τὴν διατηρεῖ στὸ χροῦμα τῆς ὑγιείας. Διαβίδια τῶντας Δραχ. 35.- Μεγαλύτερα τῶν Δρ. 55.-, 90.- καὶ 175.- Δείγμα ἀποστέλλεται ἐναντὶ 5δράχ. γραμματίσμον. Γεν. Ἀνε.: Οἶκος Π. Γ. Μαρκιῶτη, Νίκης 10, Ἀθήναι.

Ἐνὰ σοφὸ βιβλιονίκι

Ζητεῖτε μίαν πιόδη ὡδὸν: θὰ τὴν βρεῖτε στὴν πιόδη Mystikum τοῦ Scherk.

ΑΘΗΝΑΪΚΕΣ ΝΥΧΤΕΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 23)

δ' Αμερικανός ντέκετιβ, πού είναι ο φόβος και ο τρόμος των γκάγκστερς κι' ο οποίος έχει πάντα στην τσέπη του ένα στυλογράφο που εξακοντίζει όχι μελάνι αλλά... δακρυγόνα αέρια! Παρών ακόμη και ο κ. Μπράντλεϋ, χορευτής του Χόλλυγουντ, ο οποίος πέρισε στο Παρίσι τον ανάγκασε να χωρίσει από την γυναίκα του. Με τον τελευταίο... ευεργέτη του ο κ. Μπράουν πίνει στην υγεία όλων των ανυπόπτων της γης. Μά οι άτμοι του αλκοόλ του έχουν ζαλίζει το κεφάλι. Επιθυμεί ένα μπάνιο. Και τραβάει δολοφία στο «ρούφ»-γκάρντεν για να πέσει με τα ρούχα στην κολυμβητική δεξαμενή... Έννοείται ότι εκεί αναγκάζονται να έπεμβουν οι «γκρούμ» του ξενοδοχείου και να τον μεταφέρουν στο διαμέρισμά του.

Τα ξημερώματα, τέλος, μισή ντουζίνα γκρούμ παραλαμβάνουν τις αποσκευές του και τον... Ιδιον για να τον μεταφέρουν πάλι στο κόκκινο αυτοκίνητο. Κι' ο «μίστερ» Μπράουν συνεχίζει το ταξίδι του για το Λονδίνο, βέβαιος ότι δεν εγκατέλειψε ούτε στιγμή την Νέαν Υόρκη και την αγαπημένη του 5ην Λεωφόρον των Αμερικανών.

—Π—

Στο «Κινκ — Τζώρτζ», μα την αλήθεια, μπορεί να ιδη κανείς τις πιο κομποπολιτικές φυσιογνωμίες. Από εκεί περνούν τα καραβάνια των πλουσίων περιηγητών που επισκέπτονται την Ελλάδα.

Το «Κινκ—Τζώρτζ» είχε ένα ιδεώδες αναπαυτήριο για τους «μπλάνσμεν» που διασχίζουν τα τέσσερα σημεία του ορίζοντος, πάνω από τα σύννεφα, τραβώντας για τις πολιτείες των ταξιδιωτών τους. Κι' η κομική Αθήνα κάθε απόγευμα από τις 7 ως τις 9 διασκεδάει μαζί τους και προετοιμάζει την «μπόμπα» της εύθυμης νύχτας του Αστεως.

Καμιά φορά στην αίθουσα του σαργιού κάμουν την διακριτική εμφάνισιν των αϊ Α.Α.Β.Β.Υ.Υ. αϊ πριγκίπισσας της Ελλάδας.

Επίσης την ώρα του γεύματος εμφανίζονται συχνά ο υπουργός-Διοικητής κ. Κ. Κοτζιάς, ο υπουργός των Οικονομικών κ. Αποστολίδης, ο πρεσβευτής της Αγγλίας «σέρ» Σιδνεϋ Ουάτερλντ με τη λαϊκή Ουάτερλντ, ο πρίγκιψ Ύψηλάντης κ. α. Ακόμη δε ένα πλήθος άλλων επισήμων και ανεισημένων ή «επισήμων» της εθνικίας οι οποίοι δοκιμάζουν την ομορφιά της κομποπολιτικής ζωής, συζητούν με Άγγλους λόρδους, με κόμητες, με βασιλείς των δολαρίων, και με εξωτικές πριγκίπισσες της Ανατολής και τέλος αποσύρονται τις μικρές δρες στο Ζαχαράτου για να πιούν ένα καφέ και να τακτοποιήσουν τις έντυπώσεις των!...

Θ. ΔΡΑΚΟΣ

[Στο προσεχές ή συνέχεια]

Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ

(Συνέχεια από τη σελίδα 11)

— Τον γνώρισα με το πρώτο.
— Τον ήξερες;
— Μπα. Την Μεγάλη Δευτέρα το βράδυ τον γνώρισα στον Αη-Νικόλα. Μούπιασε την κουβέντα. (Το δεξί χέρι πιάνει το αριστερό μουστάκι από την θάσιν του, τραβά με άρδον ρυθμόν προς τα κάτω, και στρίβει με ταχύτητα την άκρη του). Μούπε για τους Έθραϊους πως είναι ακαθάρατα διότι έσταύρωσαν τον Χριστό. Κι' εγώ είπα, βέβαια, έτσι είναι. Μού λέει αυτός δεν πρέπει να τους λυπάται κανείς καθ' όσον, δηλαδή, έκαιψαν τον Χριστιανισμό. (Το αριστερό χέρι πιάνει το δεξί μουστάκι από την θάσιν του, τραβά με άρδον ρυθμόν προς τα κάτω και στρίβει με ταχύτητα την άκρη του). Κι' εγώ, είπα, βέβαια, έτσι είναι. Διότι ο Νέρων...

— Πούδς Νέρων;
— Ο Νέρων...
— Τι θέλει εδώ ο Νέρων;
— Ήταν Έθραϊος;
— Τι έκανε λέει;
— Ήταν Έθραϊός και έγινε ο επί Νέρων διωγμός. Τι σουφτάβαν οι Χριστιανοί κύριε Νέρων; Τίποτε. Λοιπόν αυτό ήταν! Και στο φινάλε μου πήρε το πορτοφόλι!

Κατάληξη:
— Πούδς;
— Ο Νέρων...
— Ίλασμός;
— Σου πήρε το πορτοφόλι ο Νέρων
— Όχι αδερφέ! Πιάσαμε κουβέντα, μόλις δεινίκαμε απ' την ελπίδα με τον κύριο, που δεν τον φανταζόμουν πως ήταν λοποδύτης. (Το αριστερό χέρι πιάνει το δεξί μουστάκι κτλ.). Εκεί λοιπόν, που κουβεντιάσαμε περί χριστιανισμός, περί Έθραϊων, περί Νέρων και τα λοιπά, μου την έφερε ο Φαρισαίος. (Το δεξί χέρι πιάνει το αριστερό μουστάκι κτλ.). Καθ' όσον περί των Έθραϊων ή κουβέντα το έφερε ο λόγος και είπα και εγώ για τον Ισαάκ Μπαλασού, τον γείτονά μου. Έτσι είναι το μαγαζί του, τόσο τζιρο κάνει, ταίγουνες είναι, τόσοσόν εφόσον ούτε στην Τραπεζα δεν εμπιστεύεται τα λεφτά του, τα έχει όλα στην κούσα του! Φτάνω σπιτι, ψάχνω τη τσέπη, πάει το πορτοφόλι. Την μεθεπομένη όταν είδε και την διάρηξη ύποπτευσθ πως ο λαμπρός χριστιανός που του έδωσε το πορτοφόλι ήμπορούσε να είναι ο διαρρήκτης. Έσπευσε στο τμήμα και τον είδε.

Καλείται ο Φαρισαίος:
— Τι τα έκανες τα χρήματα.
— Δεν έδωσα χρήματα κ. πρόεδρε.
— Αφού ο Μπαλασού λέει πως του πήρες πενήντα χιλιάδες.
— Έθραϊός δεν είναι κ. πρόεδρε; Αν είσαι καλός χριστιανός.
— Αφού τα αυτά.
— Τ' αφήνω. Μια φορά δυο κάσες είχε. Την μεγάλη δεν μπόρεσα να την ανοίξω. Την μικρή που άνοιξα δεν είχε ψιλή.

— Οι πενήντα χιλιάδες;
— Ψέμμα. Σου λέει ενκαρία. Τον πιάσαμε τον κλέφτη, μια φορά, ως τον γδύσαμε. Μ' έννόησες;

Συμπέρασμα. Δυο χρόνια φυλακή. Το περιεργον είναι ότι ο Έθραϊός δεν έπινε πολύ τις πενήντα χιλιάδες...

MIM. ΨΑΘ.

ΓΥΝΑΙΚΕΣ

(Συνέχεια από την σελίδα 57)

θέση. Καμρώνει. Ο Πέτρος κάθι: δόλτες νευρικά. Έννοει πως ακάτι τρέχει». Ψάχνει, θέμα συζητήσεως).

ΠΕΤΡΟΣ (πλησιάζοντας το παράθυρο).— Έλεεινός καιρός. Κάνει ένα κρύο, μια όμιχλη.

MINA.— Πώ, πώ, σκοτεινίσατε κιόλας. (Πλησιάζει κι' εκείνη στο παράθυρο).

ΑΓΓΕΛΑ.— Έ, δεν είναι ακόμα και καλοκαιρί.

MINA.— Πρέπει να πηγαίνω. (Κυττάζει με σημασία τον Πέτρο). Τι έρημια στο δρόμο! (Ανατριχιάζει δειθν).

ΑΓΓΕΛΑ (με προθυμία μεγάλη).— Να στείλω να σου φωνάξουν ταξί...

MINA.— Ευχαριστώ. Δεν πολυπαίρνω. (Γελεί στεναχωρημένα). Καλομαθαίνω βλέπεις. (Στανακωτάζει τον Πέτρο με σημασία).

ΑΓΓΕΛΑ.— Όπως προτιμάς.

ΠΕΤΡΟΣ (διστακτικά).— Μπορώ αν θέλεις να σε συνοδεύσω...

MINA.— Αν αυτό δεν στεναχωρεί την Αγγέλα. (Σιάζεται διαστικά, φοβάει το καπέλλο, το παλτό της και πλησιάζει την Αγγέλα. Διαχυτικά). Όρεθούάρ, Αγγέλα μου, περαστικά σου. Να μην έννευρίζεις. Να προσέχης τον εαυτό σου. ΑΝ μās τον προσέχης. Κάνει δυο δόματα προς την πόρτα και γυρίζει πίσω. (Σκληρά). Δεν σου κακοφαίνεται που μένεις μόνη, δεν είναι έτσι; Μισή ώρα περνάει γρήγορα.

ΑΓΓΕΛΑ.— Και μία, και δύο.

MINA (ζωηρά).— Όχι δέ. Ο Πέτρος δεν θ' άργήσει τόσο. Το σπίτι είναι κοντά.

ΠΕΤΡΟΣ.— Μια και θα βγώ θα πεταχτώ κι' ως του Νίκου. Πρέπει να το μιλήσω. Έρεεις, Αγγέλα για κείνη την υπόθεση...

ΑΓΓΕΛΑ (κουρασμένα).— Ξέρω, ξέρω. (Ανεβάζει τα χέρια της στο μέτωπο). Αχ, πόσο μου πονεί το κεφάλι!

ΠΕΤΡΟΣ.— Πρέπει να ξεκουραστής.

MINA (μ' ενδιαφέρον).— Να ήσυχάσης, να κλείσης τα μάτια.

ΑΓΓΕΛΑ.— Έχεις δικηο (σαν ήχώ). Θα ήσυχάσω, θα κλείσω τα μάτια. (Πικρά και κουρασμένα, ενώ τα δόματα του Πέτρου και της Μίνας χάνονται στο διάδρομο). Τι άλλο μπορώ να κάνω;

NT. ΜΕΡΑΙΝ

Δρχ. 230

σερβίς φαγητού άζουρι λευκά 6 άτόμων. Δρχ. 300 κουβέρτες μάλλινες και 560 Καμηλό. Δρχ. 38 σινδόνια σιδερένια και 44 πολύ φαρδύ. Δρχ. 148 κομπινάζόν μεταξωτά και 58 κυλότες μεταξωτές. Δρχ. 495 σινδόνια φαντά από καθαρό λινό. Δρχ. 740 κουβέρτες πολυτελείας. Βουλής 5.

ΛΟΡΑΣ

Οι άπαντήσεις μας δια ζητήματα ύγιεινής και καλλωπισμού βασίζονται επί συμβουλών του διακεκριμένου δερματολόγου Ιατρού της πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδά ο οποίος δέχεται τους άποτεινομένους εις την «Έβδομάδα» άναγνώστας και άναγνώστριάς, άπολύτως δωρεάν, εις το Ιατρείον του Σόλωνος 40, 11—1 και 5—7 πλήν των Κυριακών. Δι' Ιδιαίτερας (άπ' ευθείας) άπαντήσεις καταβάλλεται εις τον κ. Λαδά δικαίωμα δρχ. 50.

Μίαν άτυχή ύπαρξιν, Το ζήτημα επί του όποιου ζητείτε την συμβουλήν μου είναι πολύ λεπτό και δεν είναι δυνατόν να το πραγματευθώ ούτε στις «Κουβεντούλες», ούτε στη στήλη αυτή. Φυσικά, στην έπαρχία, είναι δύσκολο να καταρύγετε στην λύση που γράφετε και που θα ήταν ή προτιμότερα. Γι' αυτό, νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο να πήτε όλη την αλήθεια στον μέλλοντα σύζυγό σας. Αν όμως βρίσκετε ότι είναι αδύνατον να γίνη αυτό, τότε ή μόνη φυσική λύσις είναι να συμβουλευθήτε την μητέρα σας.

Κι α τ ο ν ι σ σ α ν. Προς το παρόν θα ακολουθήσετε την εξής τακτική: Πλύσιμο με μόλις χλιαρό νερό. Ποτέ με σαπούνι. Μετά το πρωινό πλύσιμο, επάλειψτε ελαφρά το πρόσωπό με την κάτωθι λοσιόν, την όποιαν θα χρησιμοποιήτε και το βράδυ πριν κοιμηθήτε:

Alcool camphré	30	gr.
Teinture de benjoin	15	"
Eau de cologne	60	"
Eau distillée	90	"

ΣΑΜΠΟΥΑΝ ΤÊTE-NOIRE
avec cheveclat

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤ/ΠΟΣ: ΟΙΚΟΣ Π. Ι. ΜΑΓΚΡΙΩΤΗΣ, ΕΡΜΟΥ ΠΟΛΗΣ 10, ΤΗΛ. 25-739

Το βράδυ, έφωδ περάσουν 20 λεπτά από την επάλειψη, αλείψετε τα στυρία με την κάτωθι πομάδα και δυο φορές την έβδομάδα να χρησιμοποιήτε σκίτο άσπράδι άυγού, το όποιον μετά 10 λεπτά να άφαιρήτε με χλιαρό νερό:

Camphre	0,10
Acide salicylique	0,10
Oxyde de zine	1 gr.
Vaseline	4 "
Lanoline	4 "

Μ α ν ι —Κ α λ έ μ α ς. Άποταυθήτε στον γιατρό κ. Λαδά (Σόλωνος 40) γράφοντας λεπτομερώς αν είναι το δέρμα σας ξηρό, μέτριο ή λιπαρό. Αν έχη πόρους, σπυρία ή έξανθήματα. Αν έχετε ρυτίδες εκτός των ματιών και σ' άλλα μέρη του προσώπου. Πόσων ετών είσθε. Αν μελαγχροινή ή λευκή. Το ροδόνερο και καλό να είναι δεν πρέπει να το μεταχειρίζεσθε σείς, έφ' όσον είναι ξηρό το δέρμα σας. Να του γράψετε την πραγματική διεύθυνσί σας, έσυχλείοντας μόνον το γραμματόσημον δια την άπάντησιν.

Κ α ι τ η ν Η ρ α κ λ ε ι ο ν. Σας ευχαριστώ για τα καλά σας λόγια. Η παρφήν γίνεται σε ειδικά κέντρα της Ευρώπης. Είναι πανάκριβο το λουτρό της. Το μόνο συντελεστικό στην περίπτωση σας είναι τώρα που θα καλοκαιρεύση ή χρήση έπισχναντικών λουτρών Δαμύερ-γης. Σείς μάλιστα που θέλετε για την μέση και κάτω ν' άδυνατίσετε να τα κάνετε ήμילוτρα. Γράψτε άπ' ευθείας στο φαρμακείον Δαμύεργη (έναντι Βιβλιοθήκης) και θα σας άπάντηση σχετικώς. Όλα τέλλα είναι κουραστικά και χωρίς άποτέλεσμα.

Λ ε υ κ ή ν. Να πλένεσθε πάντοτε με μόλις χλιαρό νερό. Ν' άποφεύγετε το σαπούνι. Δυο φορές την έβδομάδα να αλείφε-

τε το πρόσωπό σας με χτυπημένο άσπράδι άυγού και μετά δέκα λεπτά να το αλείψετε με θαμβάκι και χλιαρό νερό. Αν έχουν μείνει ίχνη άυγού να το ξεβγάξετε και μ' άρθρο χλιαρό νερό. Το πρωί μετά το πλύσιμο καθώς και το βράδυ την έξης κρέμα με την όποιαν θα επαλείψετε ελαφρώς όλο το πρόσωπο:

Huile d' amandes douces	25	gr.
Cire blanche de melisse	6,25	"
Parafine molle	6,25	"
Borax	0,50	cent.
Eau de roses	12,50	gr.
Huile de roses g. s. pour aromatiser		

Πρό της πούδρας όταν θγαίνετε έξω την εξής λοσιόν:
Lait d' amandes 40 gr.
Cire blanche de melisse 8 "
Glycerine 8 "
Eau de roses 125 "

Μ ε ν ε ξ έ ν. Ός λοσιόν πρό της πούδρας την εξής:
Lait d' amandes 40 gr.
Clycerine 8 "
Eau de roses 125 "

Για τους λεκέδες να εξακολουθήσετε με την εξής αναλογίαν: Το λεμόνι μισό κουτάλι το καφέ, το όξυζενέ άλλο μισό και το άδραστο γάλα άλλο μισό—αν δη-τε ότι έρεθίζει το δέρμα, τότε να το χρησιμοποιήτε ήμέραν παρ' ήμέραν. Η διαφή αυτή καλή, άρκεί να την μεταχειρισθήτε καλά κι' όπως πρέπει.

Α ν ν ι τ α Ζ. Τα μαύρα στίγματα είναι δείγμα όχι καλού ξεκαθαρίσματος του δέρματος από τις διάφορες κρέμες, τις πούδρες, τον ιδρώτα και τις σκόνες. Κάθε 15 ήμέρες να κάνετε ένα ατμόλουτρο. Δηλ. θα βράζετε μέχρι κοχλασμού 3 όκ. νερό και κατόπιν, τραβώντας την κατσα-

Βαθειές φυσικές σκάλες

...δίδουν στο πρόσωπο μία γοητευτική χάρι και δείχνουν

μαλλιά ύνιη και ηροιοποιημένα. Παρόμοια μαλλιά μπορείτε και

σεις να άποκτήσετε. Ξεπλύνετε με προσοχή—έπειτα από το

λουσίμο—τα μαλλιά σας με "Σεβεκλά", το όποιον τα άποστεί-

ρώνει και έξουδετερώνει τα άλκαλικά άλατα, τους κατα-

στροφείς των μαλλιών.

Αίιο είδών Σαμπούαν Τέτ-Νου.

άρ υπάρχουν το Σαμποντόρ για τα ξαν-

9ά και το Σαμποζαν για τα σκούρα,

έπως και το όγρο Σαμπούαν συνδυασμένο με το "Σεβεκλά". Υγι-

εινή και οικονομική περιποίησης των μαλλιών. Φιάλη Δρχ. 80 και κτλ.

Ζητείτε από τους κοiffeurs να λούσουν τα μαλλιά σας με το "ΟΝΑΛΚΑΛΙ", το Τέτ-Νουά. Ταχύτης, άνετα και όμορφα.

ΔΡΧ. 12.50

ρόλα απ' την φωτιά θα ρίχνετε μέσα μισό κουταλάκι του γλυκού θάμμα βενζόλης. Βάζετε τότε το πρόσωπό σας επάνω στους υδρατμούς, ρίχνοντας συγχρόνως στο κεφάλι σας μια πετσέτα, ούτως ώστε να βρίσκουν οι υδρατμοί καλά το πρόσωπο, επί 10 λεπτά της ώρας. Κατόπιν σκουπίζετε το πρόσωπο καλά με μεγάλα κομμάτια στεγνό βαμβάκι. Έγτερα δέ άμέσως σπιάχνετε την έξης μάσκα, με το μίγμα της οποίας αλείφετε όλο σας το πρόσωπο. Εκτός από το άνω χείλος και του άνω και κάτω βλεφάρου. Κτυπάτε καλά: 1 κομμάτι αυγού, ένα κουταλάκι του καφέ Huile d'amandes douces και δέκα σταγόνες λεμόνι. Την μάσκα αυτήν αφήνετε στο πρόσωπό σας επί 3)4 της ώρας, κατόπιν δέ την αφαιρείτε με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Κατόπιν πλένεσθε και και μ' άφθονο χλιαρό νερό. Τις κορέμες να τις αποφεύγετε και να προμηθευθήτε τα ειδικά καλλυντικά γάλακτα, καθαρίζουν και αναγεννούν το πρόσωπο. Άλλως χρησιμοποιήτε πρό της πούδρας και για το καθαρίσμα την έξης συνταγή:

Lait d'amandes	40 gr.
Glycerine	8 >
Eau de roses	125 >

Μαρσέλ Χ. Γράψτε απ' εθείας στον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) και κείνος θα σας απαντήσει λεπτομερώς και ιδιαίτέρως, έσως κλείοντάς του μόνον 3 δραχ. γραμματόσημον. Μην ξεχάσετε να του γράψετε πλήρη την εκεί διεύθυνσίν σας.

Ιωάννα Ζ. Σε 2 ή 3 το πολύ επισκέψεις θα απαλλαγίτε απ' τις ελθές και τις θερθερίτσες των χειρών σας, με την μέθοδο της ηλεκτρολύσεως τελείως ανωδύνως και χωρίς το παραμικρό ίγνος ούλης. Έπισκεφθήτε τον κ. Λαδά (Σόλωνος 40) 11—1 ή 5 1)2 — 8. Της Ίουλίας θα της γράψω ιδιαίτέρως και λεπτομερώς για το ζήτημά της προς καλλιτέραν εξυπηρέτησίν της, αλλά άγνοεί την διεύθυνσίν της. Όστε άς μου την γράψω και εγώ έχω υπ' όψιν το γράμμα της.

Πικραμένη ξανθείά. Σας ευχαριστούμεν για τα τόσο καλά σας λόγια και για την εμπιστοσύνη σας. Για την επανόρθωση και την βελτίωση της επιδερμίδος σας θα ακολουθήσετε την έξης τακτική: Κάθε 15 ήμερες θα κάνετε το ατμόλουτρο και κατόπιν την μάσκα. Μία φορά δέν άρκεί, όπως μου γράφετε, αλλά

Το καινούργιο βιβλίο του κ.

ΑΓΓΕΛΟΥ ΔΟΣΑ

“ΓΥΡΙΣΤΕ ΤΟΝ ΔΙΑΚΟΠΤΗ,,

με τα περιήγημα διηγήματα έρωτικής ψυχολογίας, κυκλοφορεί από σήμερα σε τρίτη έκδοση.

Πωλείται εις όλα τα βιβλιοπωλεία. Σελίδες 220 δραχ. 40

Τα καπέλλα σας

Θά τα εύρητε με έξαιρέτικο και πολύ λεπτό γούστο στο Σαλόνι της κυρίας Ε. ΖΑΚΑ ΚΑΙ ΤΑΣ. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΥ, Περικλέους 44 έντός της Στοάς Α' πάτωμα.

τακτική εκτελέσει της και γενική περιποίηση του δέρματός σας. Εκτός απ' αυτό, δīs της έβδομάδος να κτυπάτε ένα άσπράδι του αυγού και μ' αυτό ν' αλείφετε το πρόσωπό σας. Μετά δέκα λεπτά της ώρας να ξεβγάξετε το πρόσωπο με βαμβάκι και χλιαρό νερό. Σαπούνι ούτε θα μεταχειρισθήτε ποτέ. Μά τί άλλα άποτελέσματα περιμένετε με την χρήση του κατραμοσάπουνου στο πρόσωπό σας; Κάθε πρωί μετά το πλύσιμο θα περνάτε το πρόσωπό σας μ' ένα βαμβάκι βουτηγμένο

στην κάτωθι λοσιόν, πολύ ελαφρά:

A'cool camphré	30 gr.
Teinture de benzoin	15 >
Eau de cologne	60 >
Eau distillée	100 >

Η πούδρα και το ρουζ καλό. Η κρέμα όχι. Άφοϋ θέλετε φθηνή και άγνή κρέμα να βάζετε πρό της πούδρας την δάνισινγκ Χαρέμ.

ΛΟΡΑ

Η κυρία αυτή δέν έχει
πολύ καιρό νά διαδέδη
διά τον ξανθόν της.

Όλην την ήμέραν εργάζεται εις το γραφείον και το βράδυ έχει να εκπληρώσῃ τας κοινωνικάς της υποχρεώσεις. Ουδέποτε όμως παρατηρεί κανείς εις αυτήν κούραϊν· έμφανίζεται πάντοτε περιποιημένη και δροσερά. Η κρέμα NIVEA διατηρεί το πρόσωπόν της τώσον νεανικόν και το δέρμα τεντωμένον και βελούδινο.

Εμπιστεύεται εις την NIVEA, την οποίαν άπλώνει εις λεπτόν στρώμα επί του δέρματος και με ελαφράν έντριβήν κάνει να εισχωρήσῃ εις τους πόρους.

Έτσι μπορεί ακόμη και η εργαζομένη γυναίκα, με σωστή περιποίησιν του δέρματος με κρέμα NIVEA το βράδυ, να έμφανίζεται δροσερά και περιποιημένη.

Πωλείται εις
όλα τα φαρμακεία
και μυροπωλεία.

NIVEA
CREME

Το μικρό κυτίον δραχ.
8.50, το μεστίον δραχ.
15, το μεγάλο δραχ. 30.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Γ'Ο παθολόγος Ιατρός μας δέχεται τους άναγνώστας που του στέλλει ή «Έβδομάς» εις το Ιατρείον του, Μιλιτιάδου 11, καθημερινώς, πλην των Κυριακών, από τας 5 — 7 μ. μ.— Ζητήσατε τον Ίατρον της «Έβδομάδος»].

Θέμειν Π. Έφ' όσον, όπως μου γράφετε, είσθε από επαρχία και ήρθατε στην Άθήνα για λίγο καιρό, μία και μόνη συμβουλή σας δίδω: να φροντίσετε να κυττάξετε αυτό το ζήτημα, γιατί θα έχη

συνέπειες αρκετά δυσάρεστες. Μιά δέ που ό γιατρός πολύ σωστά διέγινωσε περί τίνος πρόκειται, γιατί όλα τα συμπτώματα που γράφετε αυτό δείχνουν, πρέπει να ακολουθήσετε και την τακτικήν που σας υπέδειξε. Όσον άφορῃ την δίαιτα, δέν νομίζω ότι είναι ανάγκη να είναι τόσο αυστηρά. Πάντως τα πολύ ερεθίσματα είναι εκείνα που απογορεύονται. Αυτά έχω να σας γράψω. Αυπούμαι που ή στενότης του χώρου δέν μου επιτρέπει να επεκταθώ σε όλες σας τις ερωτήσεις, πράγμα άλλωστε τελείως άνωφελο για σας. Ακολουθήσατε όμως τις οδηγίες του γιατρού σας και είναι το ίδιο. Εμπιστευθήτε σ' αυτόν.

Δ. Μ. Α. Η περίπτωσης σας είναι από κείνες που έχουν άμεσον ανάγκην γισ-

τροϋ. Μου προξενεί δέ κατάπληξιν ή άδιαφορία σας για ένα ζήτημα που άφορῃ αυτήν την ζωήν σας, γιατί αν πρόκειται για μία ώπιτίδια μπορεί θαυμάσια να σας προκαλέσῃ επιπλοκές όχι μόνον δυσάρεστες, αλλά και επικίνδυνες. Σεις όμως παραδόξως αφήνετε να περνῃ άακοπα τώσος καιρός προς ζημίαν σας. Δυστυχώς εγώ δέν μπορώ να αναλάβω καμμίαν, άπολύτως, ευθύνη. Η μόνη συμβουλή μου, σας επαναλαμβάνω, είναι να τρέξετε χωρίς καμμίαν αναβολή σε γιατρό για να δῃ περί τίνος πρόκειται και να σας υποδείξῃ την κατάλληλον θεραπείαν. Μόνον αυτό έχω να σας πω.

Βίλροφόν τ η ν Ι. Α. Τόν πλοῦτον πολλοί έμίσησαν, την δόξαν όμως ούδεις. Σεις παραδόξως δέν φαίνεσθε να έχετε αντίληψιν της αληθείας αυτής. Άφοϋ βλέπετε μόνος σας ότι κατέχετε τα σκήπτρα μέχρις αυτής της ηλικίας και εξακολουθήτε να είσθε γενναίος μαχητής, χωρίς να αισθάνεσθε καμμίαν άπολύτως κόπωση, γιατί να χάνετε τον καιρό σας, διερωτώμενος αν πρόκειται να σας βλάψῃ; Είναι το μόνον ζήτημα που πάντα προειδοποιεί ότι ήγγικε το τέλος. Δέν υπάρχει, λοιπόν καμμία ανάγκη να επέμβω εγώ και να σας στερήσω της μεγαλύτερας χαρῆς του ανθρώπου. Μόνον αν τυχόν συνέβαινε το αντίθετο μπορούσα, ή μάλλον είχα υποχρέωσιν να έλθω άρωγός,

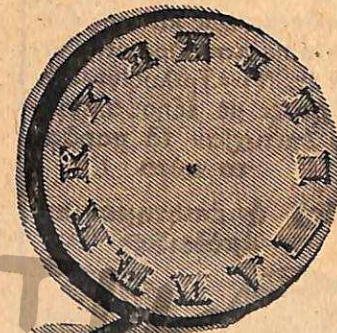

ΠΩΣ ΜΙΑ ΓΗΡΑΣΜΕΝΗ ΕΠΙ-
ΔΕΡΜΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΝΕΑΝΙΚΗ
ΤΙ ΑΠΟΔΕΙΚΝΥΕΙ ΠΕΙΡΑ ΔΕΚΑΕΤΗΡΙΩΝ

Το δέρμα του προσώπου λόγω του ότι μένει ακάλυπτον ύφίσταται, επί ζημιά, όλες τας επιδράσεις των μεταβολών του καιρού, την σκόνην των δρόμων, τον ήλιο, το κρύο, τον στεγνόν άέρα κτλ. Είναι φυσικόν κατόπιν όλων αυτών να λεικιάζῃ, να ρυτιδούται, να ξηραίνεται και να παρουσιάσῃ όψιν γηρασμένην.

Η Κρέμα “ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΩΝ”, ειδικώς παρασκευασμένη διά τας άνωτέρω περιπτώσεις, ζωογονεί το δέρμα, εξαλείφει τούς λεκέδες, τις ζάρες, τις πτυχές και δίνει δροσερότητα και απαλότητα βελούδινη.

Αι έκφράσεις θαυμασμού και συγχαρητηρίων που έχει στο ένεργητικόν της ή ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗ, πείθουν περί της θαυματουργού σχεδόν ιδιότητος της κρέμας ταύτης του προσώπου.

να δίνω άραγε
ώραιο αυτό;

Και όμως βουλεύει το ρολόι αυτό, χωρίς να έχη ούτε ώροδείκτη, ούτε λεπτοδείκτη· μά βουλεύει όπως-όπως. Τι νά το κάνουμε όμως. Ένα τέτοιο εδωρόν, άφοϋ και μεσημέρι και μεσάνυχτα, δέ μας εξυπηρετεί; Άς μας έλπιε τέτοιο χρονόμετρο, που είναι άψυχο, σά σταματημένο.

Θά τό αγοράζατε ποτέ σας; Όχι, θέλαιο, και όμως, καμμία φορά, σας παρασύρουν και αγοράζετε πράγματα χωρίς να σας εξυπηρετούν διόλου. Ένώ τό προϊόντα, που τό ξέρει όλος ο κόσμος, που τό δοκίμασε και έμεινε εύχαριστημένος από αυτό, δέν μπορούν παρά να σας ίκανοποιήσουν. Έτσι και ή πούδρα σας. Θά προτιμήσατε και σεις μία γνωστή μάρκα. Τριάντα χρόνια τώρα και σε όλον τον κόσμο, όλο και διατίθεται με επιτυχία ή πούδρα ΡΟΜΠΕΙΑ.

τώρα όμως όχι. Συνεχίστε την τακτική σας, αφού δεν σας κουράζει και δεν σας ενοχλεί. Να είστε δε βέβαιοι ότι κατέχετε δόξαν που πολλοί, κατά πολύ νεότεροί σας ζηλεύουν.

Ερωτοπαθής. Ασφαλώς λάθος θα κάματε, γιατί πώς άλλοιώς να εξηγήσω το γράμμα σας όπου με ρωτάτε να σας συμβουλευτώ τι να κάμετε για να σας αγαπήσει ή ωραία και πλουσία φίλη σας; Σείς, όπως υπολογείτε, δεν έχετε κανένα προσόν, πώς θέλετε να σας κάνω εγώ να αποκτήσετε τέτοια προσόντα. Θα είχαν γνώσιν τότε οι φύλακες να τα φυλάγουν μυστικά για αποκλειστική τους χρήση. Μπορεί να πω μάλιστα ότι θα το κατοχύρωναν με δίπλωμα ευρεσιτεχνίας. Πάτως μια συμβουλή έχω να σας δώσω τώρα: νάχετε υπ' όψει σας τη παροιμία της

άλεπούς που καμιά απόλυτα δουλειά δεν είχε στο παζάρι. Αφήστε λοιπόν τις υπονοησίες και τα όνειρα. Είναι όλα μάταια και το μόνο που μπορούν να σας εξασφαλίσουν είναι μια καλή θέση στο δημόσιο ψυχιατρείο!

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΝΕΟΝ! 4 ΠΟΥΔΡΕΣ ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΝΗ -Αδιάβροχος

1. Η καλλιτέρα πούδρα διατί επιθυμούν, διότι είναι αδιάβροχος.
2. Η καλλιτέρα πούδρα διατί επιθυμούν, διότι δεν κάμνει ποτέ «πλάκες» επί του προσώπου.
3. Η πούδρα όπου κρατά δόκλινον την ημέραν, διότι είναι αναμειγμένη με «Μούς ντέ κρέμ».
4. Η πούδρα που σας απαλλάσσει από την γυαλάδα της μύτης και του προσώπου και διατηρεί εις την επιδερμίδα δροσιά και νεότητα. Χάρης στην «Μούς ντέ κρέμ» όπου περιέχει.

ΑΔΙΑΒΡΟΧΟΣ. Θέσατε απ' αὐ-

τήν την πούδρα στο δάκτυλό σας, κατόπιν βυθισατέ το ἐντός ποτηρίου ὕδατος. Αποσύρατέ το.... Η πούδρα είναι πάντοτε και το δάκτυλό σας είναι στεγνό. Η πούδρα αυτή κρατά παρὰ την ἐφίδρωσιν και τὸν χορόν, τὸν βροχερόν καιρόν και τὰ θαλάσσια μπάνια. Δὲν περιέχει κανένα ἀπ' αὐτὰ τὰ ἐλάχιστα τριβουλίθια, που είναι δυνατόν νὰ εἰσέλθουν εἰς τοὺς πόρους τῆς ἐπιδερμίδος, νὰ φουσκώσουν και νὰ προκαλέσουν τὸν σχηματισμὸν διεσταλμένων πόρων, μαύρων στιγμάτων και ὀλων τῶν μειονεκτημάτων τῆς ἐπιδερμίδος.

5.000.000 χαριτωμένα κορίτσια και ὠραίες μητέρες μεταχειρίζονται κάθε πρωὶ τὴν πούδρα Τοκαλὸν ἀναμειγμένην με «Μούς ντέ κρέμ». Αφαιρεῖ τοὺς διεσταλμένους πόρους. Οἱ παρασκευασταὶ ἐγγυῶνται ἀποτελέσματα, ἄλλως τὰ χρήματα ἐπιστρέφονται.

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ - ΑΝΕΥ ΕΓΓΥΗΤΟΥ

ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΤΗΝ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΑΝ

ΕΚΘΕΣΙΝ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΦΕΡΟΝ ΣΑΣ

Λόγω μεγάλης παραγωγῆς ἡ Εὐλουργικὴ Βιομηχανία ΑΔΕΛΦΩΝ Σ. ΛΑΟΥΔΗ προσφέρει τὰ ἐπιπλά της παντὸς τύπου και ρυθμοῦ εἰς μικροτάτας τιμὰς και με ὅρους δόσεων ἀσυναγωνίστους.

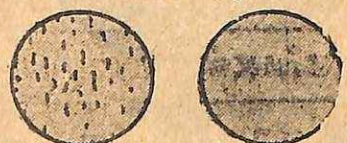
Ἐκθεσις: Πανεπιστημίου 34, ἔναντι Ἀρσακείου και ἐντὸς τοῦ Ἐργοστασίου Λουίζης Ριανκούρ και Λακωνίας
Τηλέφωνα: 26080 - 26030

Αἱ νεώτεροι βιολογικαὶ εἰς ἐπὶ τῆς

αἰτίας τῆς τριχοπτώσεως

ἀπέδειξαν ὅτι μικροσκοπικὰ μικρὰ μυκητοειδῆ παράσιτα ἐπὶ τῶν μαλλιῶν και τῶν ριζῶν αὐτῶν. εἶνε ἡ αἰτία τῆς πιτυρίδος. τῆς τριχοπτώσεως και τῆς ἐνοχλητικῆς φαγούρας τῆς κεφαλῆς. Ἡ «Τριλυζίν» ἐξολοθρεύει με ἐξησφαλισμένην ἐπιτυχίαν τὰ παράσιτα αὐτὰ

Ἰδοὺ ἡ ἐπιστημονικὴ ἀπόδειξις:

Μυκητοειδῆ σπέρματα παρὰ τῶν εἰς τὸ δέγμα τῆς κεφαλῆς, πρὸ τῆς χρήσεως τῆς «Τριλυζίν».

Ἡ κατάσταση τοῦ ἰδίου δέγματος μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς «Τριλυζίν». Οἱ μύκητες ἐξολοθίσθησαν.

Τριλυζίν

ἐπενεργοῦσα ἐπὶ τῆς αἰτίας τῆς τριχοπτώσεως ἐξαλείφει τὴν πιτυρίδα σταματᾷ τὴν τριχοπτῶσιν κάμει νὰ ξαναφυτρῶνουν νέα μαλλιά.

Προσέλατε παρὰ τοῦ Γεν. Ἀντιπροσώπου Κ. Νικολαΐδου Ἄλ. Νικολαΐδου (τηλ. 22-106) ἢ παρὰ ἀποστέλλουσαν ἡ εἰκοσιετήρη ἐπιστημονικὴ βιβλιοθήκη τῆς «Τριλυζίν».

Δ. Μ. ΘΕΟΛΟΓΙΤΗΣ & Σ^{ΙΑ} Α. Ε.

ΕΡΜΟΥ 21

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 7

“Όπως κάθε χρόνο και έφέτος
έχομεν τὰ ωραιότερα Έμπριμέ.

Έπισκεφθήτε τήν “Εκθεσίν μας.

